

2. Історія

Расова ідеологія імперії

Коріння нашої кризи заглиблюються в минуле.

Не важко знайти вирази расової свідомості у видатних білих, які жили лише кілька поколінь тому. Колонізація та розбудова імперії, ймовірно, викликали найщиріші настрої. Наприклад, британський дослідник і капіталіст Сесіль Родос заявив на зламі ХХ століття: « Ми перша раса у світі, і чим більше ми населяємо світу, тим краще для людського роду. » Приблизно в той же час міністр колонізації Британії Джозеф Чемберлен пояснив, що « дух пригод і підприємств, що відрізняють англосаксонську расу, зробив нас особливо придатними для здійснення роботи колонізації. » Французи зайняли подібну точку зору, навіть у 1925 році відмітив навіть такого соціаліста, як Леон Блюм: « Ми визнаємо право і навіть обов'язок вищих перегонів звертати до них тих, хто не прийшов на той самий рівень культури. » Короткий американський досвід традиційної імперії виявив ті самі настрої. Після анексії Філіппін у 1899 році сенатор А. Дж. Беверідж писав про « місію нашої раси, опікунів під Богом, цивілізації світу. »

З таких тверджень було б легко зробити висновок - і їх багато - що раса була послідовною частиною західної свідомості, і лише нещодавно білі втратили свій шлях. Це було б помилкою. Під час віків відкриття та колонізації білі рідко дотримувалися добре зважених чи послідовних поглядів на расу. Їх дії та думки різнилися в часі та від місця до місця. Європейці часто відчували себе вищими за первісних народів, з якими вони контактували, але протягом усього сучасного періоду завжди були білі, які дотримувались « антирасистських » поглядів, які панують сьогодні.

2. *History*

The Racial Ideology of Empire

THE ROOTS OF OUR CRISIS GO DEEP INTO THE PAST.

It is not difficult to find expressions of racial consciousness from prominent whites who lived only several generations ago. Colonization and empire-building probably brought out the frankest of these sentiments. British explorer and capitalist Cecil Rhodes, for example, stated at the turn of 20th century: “We are the first race in the world, and the more of the world we inhabit, the better it is for the human race.” At about the same time, British Colonial Secretary Joseph Chamberlain explained that “the spirit of adventure and enterprise distinguishing the Anglo-Saxon race has made us peculiarly fit to carry out the working of colonization.” The French took a similar view, with even a socialist such as Leon Blum noting in 1925: “We recognize the right and even the duty of superior races to draw unto them those which have not arrived at the same level of culture.” The brief American experience of traditional empire brought out the same sentiments. After annexation of the Philippines in 1899, Senator A.J. Beveridge wrote of “the mission of our race, trustees under God, of the civilization of the world.”

It would be easy to conclude from statements like this—and there are many—that race has been a consistent part of Western consciousness, and that only recently have whites lost their way. That would be a mistake. During the ages of discovery and colonization, whites rarely held well-considered or consistent views of race. Their actions and opinions varied widely in time and from place to place. Europeans often felt superior to the primitive peoples with whom they came into contact, but during the entire modern pe-

Після Другої світової війни думка, безумовно, змістилася в нездоровому напрямку, але європейці ніколи не мали міцного, загальновизнаного розуміння раси. Вивчення деяких наших помилок минулого може кинути світло на помилки, які ми робимо сьогодні.

Загальні принципи

Незважаючи на відсутність послідовності раси, з імперського періоду впливає кілька принципів. Найбільш очевидним є те, що майже без винятку саме білі були найвіддаленішими від небілих, які сприймали їх найбільш доброякісно. Столичні органи влади - будь то в Британії, Іспанії, Франції чи Португалії - завжди покладали на більш ніжне і рівне ставлення до колоніальних підданих. Люди на місцях зрозуміли, що імперії не можна керувати на егалітарних принципах. Білі, які проводили найбільше часу за кордоном і які найкраще знали небілих, були найменш сентиментальними до них.

У той же час білі давно мали тенденцію бути пишними та лицемірними щодо раси. Навіть у розпал імперії колоніальна влада була сповнена фальшивого благочестя, мотаючи високозвучні дурниці, яким вони не вірили. За винятком людей на передовій імперії, є несподіване небажання європейців відстоювати расові інтереси, навіть коли вони розуміли і вірили в них. Сміливість щодо раси - це не нове.

Важливо мати на увазі, що хоча ми схильні вважати імперію білими правлячими, але це лише один вид імперії. Анти- « расисти » люблять говорити про зарубіжну імперію, тому що це такий відрадний приклад « білого переваги, », але білі не мали ніякого каяття про правлячу один одного. Європейці закінчилися великими африканськими та азіатськими імперіями лише тому, що було легше підкорити небілих примітивів, ніж підкорити своїх європейців, але історія Заходу - нескінченні зусилля білих домінувати над іншими білими.

Навіть після відкриття Америки Іспанія правила Португалією і намагалася вторгнутись у Британію. Наполеон зробив себе імператором великих європейських територій, не замислюючись над володіннями за кордоном.

riod, there have always been whites who held “anti-racist” views of the kind that prevail today. Since the Second World War, opinion has certainly shifted in an unhealthy direction, but Europeans have never had a sound, generally-accepted understanding of race. An examination of some of our past mistakes may throw light on the mistakes we are making today.

General Principles

Despite a lack of consistency about race, a few principles do emerge from the imperial period. The most obvious is that almost without exception, it has been the whites who were most distant from non-whites who took the most benign view of them. It was always the metropolitan authorities—whether in Britain, Spain, France or Portugal—who pushed for gentler and even equal treatment of colonial subjects. The men on the ground understood that empires could not be run on egalitarian principles. Whites who spent the most time overseas and who knew non-whites best were the ones who were least sentimental about them.

At the same time, whites have long had a tendency to be squeamish and hypocritical about race. Even at the height of empire, colonial authorities were full of false piety, mouthing high-sounding nonsense they did not believe. Except for people on the front lines of empire, there has been a surprising unwillingness of Europeans to assert racial interests, even when they understood and believed in them. Timidity about race is nothing new.

It is important to bear in mind that although we tend to think of empire as whites ruling non-whites, this is only one kind of empire. Anti-“racists” love to talk about overseas empire because it is such a gratifying example of “white supremacy,” but whites have had no compunction about ruling each other. Europeans ended up with large African and Asian empires only because it was easier to subjugate non-white primitives than to conquer fellow Europeans, but the history of the West is of endless efforts by whites to dominate other whites.

Even after the discovery of America, Spain ruled Portugal, and tried to invade Britain. Napoleon made himself emperor of vast European territories without much thought of possessions overseas.

Навіть тоді, коли заморська імперія була найбільш енергійною - коли Чемберлен і Родос славились тим, що британське панування надавало меншим породам - вони вели свою найжорстокішу колоніальну війну проти білих: бурів. Коли вони похвалилися британською расою, вони мали на увазі британський народ, а не білу расу. Навіть Гітлер, імовірно, найсвідоміший будівельник імперії 20 століття, завойовував європейців, а не будував закордонну імперію, і мав союз з небілими японцями.

Це підводить нас до іншого правила, яке регулює історію раси та імперії. Навіть серед чоловіків, які не мали ілюзій щодо раси - наприклад, солдатів, які вбивали тубільців, щоб пройти шлях до імперії - не було нічого віддаленого, як панкавказька солідарність, що перевершила європейський націоналізм. Від самого початку колоніалізму до Другої світової війни європейці зараховували небілих у свої війни між собою. Були певні вагання щодо викладання імперських предметів, як вбивати білих чоловіків, але тільки тому, що може бути важче утримати колишніх солдатів як підданих, а не тому, що їх стріляти білими було зрадою расової вірності.

Небелі союзники почали діяти проти білих ще в 1580-х роках, коли Френсіс Дрейк використовував індіанців у своїх набігах на іспанців. Під час Французької та Індійської війни обидві сторони вербували доброзичливих тубільців, і обидві сторони дозволяли своїм союзникам катувати та поранити полонених, частина яких була білою. Тортури шокували британських та французьких командувачів, але це була ціна союзу.

Під час Революції англійці пропонували свободу американським неграм, які повстали проти їх власників, і перший принцип колонізації - сентиментальність зростає з дистанцією - означав, що англійці були набагато успішнішими, ніж революціонери у залученні індійських союзників. Індіанці дуже швидко дізналися, що саме їм найбільше подобаються саме люди, які їм найбільше подобаються, і вони прагнуть британського, а не американського панування.

У міру розширення молодого республіки і Іспанія, і Англія регулярно озброювали індіанців і протиставляли їх американцям. Ендрю Джексон хотів індіанських земель, але його первісною причиною для доставки племен на Захід було усунення потенційно небезпечних груп населення, які могли бути розбурхані європейцями. Ані американці, ані їхні вороги не мали жодної думки щодо захоплення індіанців вбивати білих.

Even when overseas empire was most vigorous—when Chamberlain and Rhodes were glorying in bringing British rule to lesser breeds—they fought their most savage colonial war against whites: the Boers. When they boasted about the British race, they meant the British people, not the white race. Even Hitler, presumably the most race-conscious empire-builder of the 20th century, conquered fellow Europeans rather than build an overseas empire, and had an alliance with the non-white Japanese.

This brings us to another rule that governs the history of race and empire. Even among men who had no illusions about race—soldiers, for example, who killed natives to make way for empire—there was nothing remotely like pan-Caucasian solidarity that transcended European nationalism. From the very beginnings of colonialism through the Second World War, Europeans enlisted non-whites in their wars with each other. There was some hesitation about teaching imperial subjects how to kill white men, but only because it might be harder to keep ex-soldiers as subjects, not because having them shoot whites was a betrayal of racial loyalty.

Non-white allies went into action against whites as early as the 1580s, when Francis Drake used Indians in his raids on the Spanish. During the French and Indian War, both sides recruited friendly natives, and both sides let their allies torture and mutilate captives, some of whom were white. Torture shocked British and French commanders, but it was the price of alliance.

During the Revolution, the British offered freedom to American blacks who revolted against their owners, and the first principle of colonization—sentimentality grows with distance—meant the British were much more successful than the revolutionaries in attracting Indian allies. Indians learned very quickly that it was the people farthest away who liked them most, and they wanted British rather than American rule.

As the young republic expanded, both Spain and England regularly armed Indians and set them against Americans. Andrew Jackson wanted Indian lands, but his initial reason for shipping tribes West was to remove potentially dangerous populations that could be stirred up by Europeans. Neither Americans nor their

Пізніше англійські польові полки Гурха та інших азіатців. Французи їх північноафриканської спаги і харкіс, а також знаменитий *Tirailleurs Senegalais*, складену з чорних з усієї Західної Африки, а не лише сенегальській. Французи використовували кольорові війська в основному для управління колоніями - завжди розгортаючи їх, щоб їм ніколи не доводилося вести вогонь по власному народу - але під час Першої світової війни вони змушували їх воювати з німцями. За Британію загинуло шістьдесят чотири тисячі індійських військ, багато в Європі. Франція мобілізувала 555 000 колоніальних військ, з яких 78 000 загинули.

Під час Другої світової війни англійці підняли 1,8 мільйона індійських та 375 000 чорношкірих солдатів. Хоча Німеччина рано перемогла французів, Франції все-таки вдалося виправити 160 000 негрів.

Така, таким чином, картата расова історія колоніалізму. Заморська імперія, безумовно, означала, що білі панують над небілими, але вона не базувалася на узгоджених расових принципах. Єдиним великим досягненням імперії було перетворення величезних регіонів на білі, але крах імперії та небіла імміграція, що послідувала, зробили це дуже поганою угодою, безумовно, для європейців.

Британський

Усі великі європейські імперії дотримувались одних і тих же зразків, а англійці - це гарний приклад, як будь-яка расова непослідовність і навіть наївність. Дивовижним прикладом останнього стало створення першого постійного поселення в Джеймстауні в 1607 р. До того часу іспанці були в Новому Світі вже більше століття і мали репутацію різанини. Англійці були налаштовані робити краще, наближаючи цивілізацію та християнство до того, що, на їхню думку, були вдячні тубільці. Як один із прихильників компанії «Вірджинія» писав про індіанців, він ніколи не бачив: « Їхні діти, коли прийдуть врятуватися, освятять день, коли вперше їхні батьки побачать ваші обличчя. »

Колоністи не вважали себе вищими за « природників », якими б примітивними не були. Вони аргументували, що стародавні британці були дикунами, цивілізованими римлянами, і що цей процес буде повторюватися.

enemies had any scruples about encouraging Indians to kill whites.

Later, the British fielded regiments of Gurkhas and other Asians. The French had their North African Spahis and Harkis, as well as the famous *Tirailleurs Sénégalais*, made up of blacks from all over West Africa, not just Senegalese. The French used colored troops mainly to control colonies—always deploying them so they never had to fire on their own people—but during the First World War they had them fight Germans. Sixty-four thousand Indian troops died for Britain, many in Europe. France mobilized 555,000 colonial troops, of whom 78,000 died.

During the Second World War, the British raised 1.8 million Indian and 375,000 black soldiers. Although Germany defeated the French early, France still managed to field 160,000 blacks.

Such, then, is the checkered racial history of colonialism. Overseas empire certainly meant whites ruling over non-whites, but it was not based on coherent racial principles. The one great achievement of empire was to turn vast regions white, but the collapse of empire and the non-white immigration that followed, has made it a very bad bargain, certainly for Europeans.

The British

All the great European empires followed the same patterns, and the British furnish as good an example as any of racial incoherence and even naïveté. A surprising example of the latter was the establishment of the first permanent settlement in Jamestown in 1607. By then, the Spanish had been in the New World for over a century, and had a reputation for massacre. The English were determined to do better, bringing civilization and Christianity to what they expected would be grateful natives. As one backer of the Virginia Company wrote of the Indians he had never seen: “Their children when they come to be saved, will blesse the day when first their fathers saw your faces.”

The colonists did not consider themselves superior to the “naturals,” no matter how primitive. They reasoned that the ancient Britons had been savages, civilized by the Romans, and that this process would be repeated. Although the colonists considered themselves racially different from Africans and “Moors,” they

Хоча колоністи вважали себе расово відмінними від африканців та « маврів », вони вважали, що індіанці народжуються білими і стають темними від впливу сонця та фарб шкіри.

Президент колонії Джеймстауна Едвард-Марія Вінгфілд був настільки рішучим надати люблячий приклад, що він заборонив будувати укріплення та навчатись використанню зброї. Колонії було лише десять днів, коли на неї напали сотні індіанців. Якби англійці не запанікували індіанців канонічним вогнем, вони, мабуть, вчинили б вбивству кожного поселенця. Лише після цієї повчальної зустрічі колоністи побудували свій знаменитий трибичний запас.

Індійська реакція на колонізацію була дзеркальним зображенням того, що стало правилом у ставленні європейців до тубільців: Племена, що жили найближче до Джеймстауна, ненавиділи англійців і намагалися їх вбити. Більш віддалені були дружніми і охоче торгували.

Незважаючи на часті напади, англійці не здавались надії, що доброзичливість переможе індіанців. Після перших навернень до християнства вони виділили 10 000 десятин для коледжу, де індіанців навчатимуть у вірі. Один англійський лідер Джордж Торп особливо наполягав на доброті до індіанців і навіть публічно повісив собак, гавкіт яких налякав їх.

Із часом роки індіанці та колоністи почали змішуватися, а наймані індіанці працювали разом з англійцями в магазинах і на місцях. Поява дружелюбності була помилковою. У 1622 році індіанці здійснили ретельно винищений план винищення, звернувшись до колоністів, з якими вони працювали, вбиваючи стільки, скільки могли. У деяких районах вони втратили стихію здивування і тому вбили лише 400 з 1200 білих Джеймстауна. Торп, особливий друг індіанців, зарезервував особливо жорстоку смерть і ретельне каліцтво. Решта колоністів розпочали війну реваншу, але через рік або близько того відносини повернулися до вигляду дружелюбності.

Дивно, але в 1644 р. Індіанці здійснили ідентичну атаку підкрадання, і вдалося вбити від 400 до 500 людей. Цього разу англійці помстилися безжально, і в 1646 році Генеральна Асамблея штату Вірджинія зазначила, що тубільці « настільки розбиті і розігнані, що вони вже не є нацією, і тепер ми страждаємо лише від пограбування кількома голодними розпустами. »

thought the Indians were born white and turned dark from exposure to the sun and to skin dyes.

The president of the Jamestown colony, Edward-Maria Wingfield, was so determined to set a loving example that he forbade construction of fortifications and training in the use of weapons. The colony was only ten days old when hundreds of Indians attacked it. If the English had not panicked the Indians with canon fire, they would probably have massacred every settler. It was only after this edifying encounter that the colonists built their famous three-sided stockade.

The Indian reaction to colonization was the mirror-image of what became the rule in European attitudes towards natives: The tribes that lived closest to Jamestown hated the English and tried to kill them. The more distant ones were friendly and were willing to trade.

Despite frequent attacks, the English did not give up hope that benevolence would win over the Indians. After the first conversions to Christianity, they set aside 10,000 acres for a college where Indians would be instructed in the faith. One English leader, George Thorpe, was especially insistent on kindness to Indians, and even publicly hanged dogs whose barking had frightened them.

As the years went by, Indians and colonists began to mingle, with hired Indians working together with the English in shops and in the field. The appearance of friendliness was false. In 1622, Indians carried out a carefully-hatched extermination plan, turning on the colonists with whom they worked, killing as many as they could. In some areas, they lost the element of surprise and therefore killed only 400 of Jamestown's 1,200 whites. For Thorpe, the special friend of the Indians, they reserved a particularly cruel death and elaborate mutilation. The remaining colonists launched a war of revenge, but after a year or so relations returned to an appearance of friendliness.

Amazingly, in 1644, Indians carried out an identical sneak attack, and managed to kill 400 to 500 people. This time, the English retaliated mercilessly, and in 1646, the Virginia General Assembly noted that the natives were "so routed and dispersed that they are

Що Джеймстаун примітний, це поведінка англійців, а не індіанців. Англійці підходили до індіанців з якомога більшою доброю волею, напевно, колонізатори могли підійти до колонізованих. Саме індіанці визнали, що колонізація означає розкуркулення, і вони чинили опір всім можливим.

Зрештою, звичайно, англійці втратили свої ілюзії. До 1690 р. Губернатор Джон Аркдейл з Кароліни хвалив Бога за хвороби, які вбили стільки тубільців: « Рука Божа була помітна у витонченні індіанців, щоб звільнити місце для англійців. » Все-таки тверезо відзначити, що ще 400 років тому білі були здатні створювати небезпечні ілюзії у своїх стосунках з нежитами, хоча вони прийшли до тям ще до того, як було вже пізно.

Індія

Британська колонізація Індії була чудовою відмінністю від Вірджинії, незважаючи на те, що вона почалася практично в той же час (Іст-Індійська компанія почала свою діяльність в 1613 році). Чоловіки в Індії не вважали, що азіати народжуються білими, і не мали бажання їх змінювати чи цивілізувати. Вони були там, щоб торгувати, заробляти гроші та розширювати британську владу. Перші 200 років вони навіть не допускали місіонерської роботи і неохоче поступалися тиску, який виник через релігійні відродження ще в Англії. У 1813 році, коли вперше прибули місіонери, губернатор Томас Мурро з Мадрас висловив переважаючий погляд на досвідчені Індії:

Я не вірю в сучасне вчення про вдосконалення індусів чи будь-яких інших людей. Коли я читаю, як іноді це роблю, про міру, завдяки якій велика провінція раптово покращилася, або раса напів варварів, цивілізованих майже до квакеризму, я викидаю книгу.

Реформи, що примушували тоді лібералів до Індії, були класичним прикладом людей, які нічого не знали про країну, що переважає адміністраторів, які прожили все життя.

no longer a nation, and we now suffer only from robbery by a few starved outlaws.”

What is remarkable about Jamestown is the behavior of the English, not that of the Indians. The English approached the Indians with as much good will as it was probably possible for colonizers to approach the colonized. It was the Indians who recognized that colonization meant dispossession, and they resisted in every way they could.

Eventually, of course, the English lost their illusions. By 1690, Governor John Archdale of the Carolinas was praising God for the diseases that killed so many natives: “The Hand of God has been eminently seen in thinning the Indians to make room for the English.” Still, it is sobering to note that even 400 years ago, whites were capable of dangerous illusions in their dealings with non-whites, though they did come to their senses before it was too late.

India

The British colonization of India was a remarkable contrast to that of Virginia, despite the fact that it began at virtually the same time (the East India Company started operations in 1613). The men in India did not think Asians were born white, and had no desire to change or civilize them. They were there to trade, make money, and expand British power. For the first 200 years, they would not even allow missionary work, and yielded reluctantly to the pressures that arose from religious revivals back in England. In 1813, the year missionaries first arrived, Governor Thomas Munro of Madras expressed the prevailing view of experienced India hands:

I have no faith in the modern doctrine of the improvement of the Hindus or of any other people. When I read, as I sometimes do, of a measure by which a large province has been suddenly improved, or a race of semi-barbarians civilized almost to Quakerism, I throw away the book.

The reforms crusading liberals then forced on India were a classic example of people who knew nothing about a country overruling administrators who had lived their all their lives. As the old hands had predicted, Indians reacted badly to evangelism, and

Як передбачили старі руки, індіанці погано відреагували на євангелізацію і були роздратовані скасуванням *шва* або практикою спалення вдів. Хоча рабство не широко практикувалося в Індії, його скасування у всій імперії у 1833 р. Було ще одним випадком реформ, орієнтованих на тисячі миль, втручаючись у справи, з якими вони не мали досвіду.

Індіанці, здається, були досить задоволені, щоб правити ними британці, але хотіли, щоб їхня культура та релігії залишилися в спокої. Такі люди, як Кіплінг, які провели роки в Індії, розуміли, що « Схід - це Схід, а Захід - Захід, і ніколи не буде зустрічатися тревелін », але місіонери та кримінальні ліберали думали, що вони можуть перетворити індіанців на англійців. Індійський заколот (також відомий як повстання Сепоя) 1857-1858 рр. Значною мірою був реакцією на ці модні реформи. Спроба змусити Схід і Захід закінчилася кров'ю і сльозами, і британські реформатори протягом ночі перенаправляли своє завзяття, щоб скинути « невдячні виги. »

Ще один приклад нав'язування ілюзій на батьківщину адміністраторам, які краще знали, призвів до того, що стало називатися « білим заколотом. » У 1880 р. Ліберальний уряд Гладстона призначив Джорджа Робінсона (пізніше Маркіс Ріпон) віце-королем Індії. Він прийшов до кінця реформ і запропонував закон, який би дав індійським суддям та присяжним повноваження судити англійців, звинувачених у злочинах у місцевих масштабах. Чоловіки Індії були обурені цим розмиванням межі між правителями і постановили, що вони вважають важливим для виконання своєї роботи. Опір був настільки інтенсивним, що міра була знижена, і будь-який білий підсудний, покликаний перед індійським магістратом, отримав право вимагати присяжних, принаймні наполовину британських чи американських.

Величезна дискусія, що вибухнула з цього питання як в Індії, так і в Англії, зашкодила відносинам білих та індіанців. Поки новий віце-прем'єр не виніс питання, всі сприйняли як належне, що англійців судили англійські судді. Змушені захищати цю традицію, білі повинні були висловити расові аргументи, що викликало непотрібність обурення.

Імперія вимагала твердого почуття пристосованості білої людини, щоб управляти, але зазвичай це не потрібно було висловлювати в явну зверхній верхівці.

were annoyed by the abolition of *suttee*, or the practice of burning widows. Although slavery was not widely practiced in India, its abolition throughout the empire in 1833 was another instance of reform-minded people from thousands of miles away meddling in affairs of which they had no experience.

Indians appear to have been reasonably content to be ruled by the British, but wanted their culture and religions left alone. Men like Kipling, who spent years in India, understood that “East is East, and West is West, and never the twain shall meet,” but missionaries and crusading liberals thought they could turn Indians into Englishmen. The Indian mutiny (also known as the Sepoy Rebellion) of 1857-1858 was in large part a reaction to these fashionable reforms. The attempt to make East and West meet ended in blood and tears, and British reformers redirected their zeal overnight to putting down the “ungrateful wogs.”

Yet another example of home-country illusions being forced on administrators who knew better led to what became known as the “white mutiny.” In 1880 the liberal Gladstone government appointed George Robinson (later Marquess of Ripon) as Viceroy of India. He arrived brimming with reform, and proposed a law that would have given Indian judges and juries the power to try Englishmen accused of local crimes. India men were outraged at this blurring of the line between rulers and ruled that they considered essential for doing their jobs. Resistance was so intense the measure was watered down, and any white defendant called before an Indian magistrate got the right to demand a jury that was at least half British or American.

The huge debate that erupted over this issue, both in India and England, damaged relations between whites and Indians. Until the new viceroy made an issue of it, everyone took it for granted that the English were tried by English judges. Forced to defend this tradition, whites had to make racial arguments that stirred up needless resentment.

Empire required a firm sense of the white man’s fitness to rule, but it was not usually necessary to express this in explicitly supremacist terms. It was a delicate balance of confidence, sensitiv-

Саме делікатний баланс впевненості, чутливості до індійської гідності та промислової сили дозволив Британії правити 250 мільйонами індійців, які не мали більше 900 державних службовців та 70 000 солдатів. Британці усвідомлювали цей врівноважуючий акт і розуміли, що правляча раса повинна підтримувати певну поведінку. Як пояснила людина з індійської державної служби в 1900 році:

Селянину відвідування `сахебу` або випадкові зустрічі з одним. . . будуть говорити цілими днями над сільським вогнем і пам'ятати роками. Білий чоловік буде розміщений наскрізь і відверто. Тож уважно ставтеся до своїх манер та своїх звичок.

Джордж Оруелл, який служив у Бірмі, зазначив, що « біла людина не повинна лякатися перед тубільцями; і так, взагалі, він не наляканий. » Сер Френсіс Юнхусбанд, який народився в Індії та вів британську силу в Тибет, написав про психологічні основи імперії:

Жоден європеєць не може змішатися з нехристиянськими расами, не відчуваючи своєї моральної переваги над ними. . . . Не тому, що ми будь-які розумніші, ніж уродженці Індії, тому що ми маємо більше мізків чи більших голів, ніж вони, ми керуємо Індією; а тому, що ми сильніше морально, ніж вони.

Ці настрої відбивалися на почутті обов'язку, якого виховували британці вищого класу. До 1880 р. Британія вирощувала цілі покоління до стандартів « англосаксонської мужества », які б підготували їх до панування. Чесна гра і християнство були важливими компонентами ментальності гонщиків, і чоловіки, які могли пройти жорсткі іспити, необхідні для вступу в колоніальну державну службу, по праву пишалися своєю нетлінністю.

Імперія була джерелом великої гордості та хвилювання для простих людей, які ніколи не залишали берегів Британії. Такі публікації, як « *Хлопці Імперії*» (розпочалася в 1900 р.), Містили статті « Як бути сильним » та « Герої імперії ». » Існувала Ліга імперій хлопців, яка сприяла інтересу до колоній, а хлопці-скауты спочатку були патріотичною організацією. Засновник скаутингу, Джордж Баден-Пауелл, воював з Ндебеле в Родезії, і висловив сильні погляди на імперію своїм молодим звичаям:

ity to Indian dignity, and industrial power that allowed Britain to rule 250 million Indians with never more than 900 civil servants and 70,000 soldiers. The British were conscious of this balancing act, and understood that a ruling race had to maintain a certain demeanor. As a man in the Indian Civil Service explained in 1900:

To the peasant the visit of a 'saheeb' or a casual meeting with one . . . will be talked of for days over the village fire and remembered for years. The white man will be sized up shrewdly and frankly. So take heed unto your manners and your habits.

George Orwell, who served in Burma, noted that "a white man mustn't be frightened in front of natives; and so, in general, he isn't frightened." Sir Francis Younghusband, who was born in India, and who led a British force into Tibet, wrote of the psychological basis of empire:

No European can mix with non-Christian races without feeling his moral superiority over them It is not because we are any cleverer than the natives of India, because we have more brains or bigger heads than they have, that we rule India; but because we are stronger morally than they are.

These sentiments were reflected in the sense of duty to which upper-class Britons were bred. By 1880, Britain was rearing complete generations to standards of "Anglo-Saxon manhood" that would prepare them to rule. Fair play and Christianity were essential ingredients of the master-race mentality, and the men who could pass the stiff examinations required to join the colonial civil service were rightly proud of their incorruptibility.

The empire was a source of great pride and excitement for ordinary people who never left Britain's shores. Publications such as *Boys of the Empire* (started in 1900) ran articles like "How to be Strong" and "Empire Heroes." There was a Boys Empire League, which promoted interest in the colonies, and the Boy Scouts were originally a patriotic organization. Scouting's founder, George Baden-Powell, had fought the Ndebele in Rhodesia, and expressed strong views of empire to his young charges:

Your forefathers worked hard, fought hard, and died hard to make

Ваші предки важко працювали, важко боролися і важко померли, щоб створити для вас цю імперію. Не дозволяйте їм дивитися вниз з неба, і бачать, як ви махаєте руками в кишенях, не роблячи нічого, щоб його тримати.

ABC для дитячої Патріотів, опублікований в 1899 році, зловив дух з римами, як:

C - для колоній

Правильно ми хвалимось

Це всіх великих народів

У Великобританії найбільше.

У вікторіанську еру рекламні матеріали з грушевим милом мали такий примірник:

Перший крок до полегшення тягаря білої людини - через навчання чеснотам чистоти. Мило груші - це потужний фактор, що сприяє освітленню темних куточків землі в міру просування цивілізації.

Чорношкірі

Однією групою, якій англійці вважали, що вони приносять цивілізацію, - африканці. Однак серед усіх народів, з якими вони стикалися, негрів (і австралійських аборигенів), здається, вразили їх як найбільш чужих. Білі могли собі уявити, що американські індіанці мають той самий запас, що й самі, а руки Індії захоплюються високою культурою Індії, але, за кількома винятками, африканці, здається, вразили білих як нижчу расу. Перші негри приїхали до Джеймстауна в 1619 році, в той час, коли англійці ще цікавились, чи не індіанці не підгоріли білі люди. Таких ілюзій щодо нових приїздів не було, і колоністи не соромилися ставитися до них як до рабської раси.

У 1681 році на Барбадосі губернатор Річард Даттон стверджував, що до чорних рабів слід поводитися з християнською добротою, але « що стосується того, щоб робити негрів християнами, їх жорстока брутальність робить їх абсолютно недієздатними. » Ще один англієць XVII століття писав про африканців, що « чоловіки і жінки так схожі, що чоловіка не можна пізнати від жінки, а за їх грудьми, які здебільшого мають великі фати і довгі, що звисають низько, як вим'я козел. »

this empire for you. Don't let them look down from heaven, and see you loafing around with your hands in your pockets, doing nothing to keep it up.

An *ABC for Baby Patriots*, published in 1899, caught the spirit with rhymes like:

C is for Colonies
Rightly we boast
That of all the great nations
Great Britain has most.

In the Victorian era, Pears Soap advertisements had copy like this:

The first step towards lightening the white man's burden is through teaching the virtues of cleanliness. Pears' Soap is a potent factor in brightening the dark corners of the earth as civilization advances.

Blacks

One group to whom the British believed they were bringing civilization was Africans. Of all the peoples they encountered, however, blacks (and Australian aborigines) appear to have struck them as the most alien. Whites could imagine that American Indians were of the same stock as themselves, and India hands admired Indian high culture, but with only a few exceptions, Africans appear to have struck whites as a lower race. The first blacks arrived in Jamestown in 1619, at the time when the English were still wondering if Indians were not sunburned white people. There were no such illusions about the new arrivals, and the colonists did not hesitate to treat them as a servile race.

In 1681 on Barbados, Governor Richard Dutton argued that black slaves should be treated with Christian kindness, but "as to making negroes Christians, their savage brutishness renders them wholly incapable." Another 17th century Englishman wrote of Africans that "the men and women go so alike, that one cannot know a man from a woman but by their breasts, which in the most part be very foule and long, hanging downe low like the udder of a goat." One Caribbean planter wrote that when African women

Один із плантаторів Карибського моряка писав, що коли африканські жінки нахилилися, щоб схилити урожай, їхні груди торкалися землі, створюючи враження здалеку, що вони шестиногі істоти. Важко було б знайти такі суворі описи людей інших рас.

Імпульс бачити всі раси рівними все ж вижив. Британські ідеалісти створили Сьєрра-Леоне в 1787 р. Притулком для звільнених рабів, і його прихильники щиро вірили, що африканці за допомогою належного інструктажу можуть бути виведені на рівень європейців. Ілюзії подібного роду можуть процвітати серед членів товариств християнського тракту додому, але вони рідко тривали довго під тропічним сонцем.

Дослідник Девід Лівінгстон розпочав свою кар'єру місіонером з Лондонського місіонерського товариства, але промовив проповідувати на початку 1840-х, тому що він не робив успіхів:

Християнам вдома повинно бути важко або, скоріше, неможливо усвідомити щось на кшталт точного уявлення про грубість, яка оповиває їх розум. . . . Їх ідеї всі земні, і з великими труднощами їх можна привести до відриву від чуттєвих предметів.

Африка була кладовищем великих очікувань. Навіть засновник Лондонського місіонерського товариства Роберт Моффат не міг підтримувати свого оптимізму, написавши африканцям, що «Байдужість і дурість утворюють вінок на кожне чоло: Невігластво - найгубше невігластво - є основою кожного серця.»

Державні службовці зустрілися з однаковими розчаруваннями. Активісти наполягали на емансипації, впевнені, що звільнені раби відроджуються як амбітні дрібні володарі. Натомість свобода призвела до пияцтва та неробства, тоді як продуктивність скоротилася.

Той же столичний наївний вітав придушення чорного повстання на Ямайці в 1865 році. Губернатор Едвард Ейр, використовуючи методи, подібні до тих, що були прийняті під час індійського заколоту лише декількома роками раніше, було страчено близько 200 осіб. На Ямайці його проголосили як рятівника цивілізації, і він був шокований, що його викликали перед комісією в Англії, яка відповіла за його дії. Слухання сильно розбивали громадську думку, з обох сторін вишикувалися видатні чоловіки.

bent over to tend crops, their breasts touched the ground, giving the impression from a distance that they were six-legged creatures. It would be hard to find such harsh descriptions of people of other races.

The impulse to see all races as equal nevertheless survived. British idealists established Sierra Leone in 1787 as a haven for freed slaves, and its backers believed sincerely that with proper instruction Africans could be brought up to the level of Europeans. Illusions of this kind might thrive among members of Christian tract societies back home, but they rarely lasted long under the tropical sun.

The explorer David Livingstone began his career as a missionary with the London Missionary Society, but gave up preaching in the early 1840s, because he was making no progress:

It must be difficult or rather impossible for Christians at home to realize anything like an accurate notion of the grossness which shrouds their minds Their ideas are all earthly and it is with great difficulty that they can be brought to detach [themselves] from sensual objects.

Africa was the graveyard of high expectations. Even the founder of the London Missionary Society, Robert Moffat, could not maintain his optimism, writing of Africans that “Indifference and stupidity form the wreath on every brow: Ignorance—the grossest ignorance—forms the basis of every heart.”

Civil servants met with the same disappointments. Activists had pushed for emancipation, confident that freed slaves would be reborn as ambitious small-holders. Freedom led, instead, to drunkenness and idleness, while productivity plummeted.

The same metropolitan naïveté greeted the suppression of a black insurrection in Jamaica in 1865. Governor Edward Eyre, using methods similar to those adopted during the Indian mutiny just a few years earlier, had about 200 people executed. On Jamaica he was heralded as the savior of civilization, and he was shocked to be summoned before a commission in England to answer for his actions. The hearings badly fractured public opinion, with promi-

Ейр був усунений як губернатор, але ніколи не був офіційно санкціонований, і пішов на його могилу героєм до білих ямайців і переконався, що його обробляють в його країні.

Це був класичний випадок людей, які знали про чорношкірих лише людей, які вдруге здогадуються, які прожили серед них роками. Позбавлення Ейра важко було вживати рішучих дій в інших місцях імперії, боячись реакції повернутися додому. Сер Гарнет Волслі, жорсткий солдат, який бачив службу в десятках колоніальних заручин, мав на увазі Ейра, коли він писав: « Я повинен думати про виючі товариства вдома, які співчують усім чорношкірим людям, хоча їх нічого не хвилює нещастя, завдані їм. власних китів та родин, які мають нещастя, розташовані біля цих цікавих негрів.

Як і індіанці, колоніальні адміністратори в Африці вважали важливим зберегти певне ставлення до тубільців. Лорд Лугард, який багато років керував Нігерією на початку 1900-х років, вважав, що білі повинні негайно відбити будь-яке « нахабне знайомство » з неграми, який, природно, був би підпорядкованим, якщо ставитися до них належним чином.

Лугард хвилювався, що деякі британці, що потрапляють у колонії, не потребують природного повітря імперії переваги: « Тип англічанина за формою торговця, якого ми зустрічаємо в цих частинах, занадто жажливий, щоб описати словами; вони всі більш-менш контр-стрибки найгіршого типу та найбільші обмежувачі в торг. » (« Counter-стрибуни » люди , чиї природне положення є схиланням виступає за прилавок-хто перестрибнути через прилавок , щоб змішатися з їх Беттерс.)

Проте переконання в тому, що небілі - зокрема африканці - не мали можливості керувати своїми справами, тривало ще у 20 столітті. Стаття " *National Geographic* " 1937 р . Зафіксувала переважаючу думку: « Баганда - це приємний і ввічливий народ, який швидко наслідує білого чоловіка в одязі та способах життя. Вони легко навчаються, будь то домашні слуги, розвідники чи швачки. »

У деяких колах цей патерналістський погляд продовжувався до середини століття, особливо серед людей, які справді знали негрів.

ment men lining up on both sides. Eyre was removed as governor but never officially sanctioned, and went to his grave a hero to white Jamaicans and convinced he had been shabbily treated by his country.

It was a classic case of people who knew of blacks only second-hand second-guessing people who had lived among them for years. Eyre's dismissal made it hard to take firm action elsewhere in the empire for fear of the reaction back home. Sir Garnet Wolseley, a tough soldier who saw service in dozens of colonial engagements had Eyre in mind when he wrote: "I have to think of the howling Societies at home who have sympathy with all black men whilst they care nothing for the miseries inflicted on their own kith and kin who have the misfortune to be located near these interesting niggers."

As with Indians, colonial administrators in Africa thought it vital to maintain a certain attitude towards natives. Lord Lugard, who spent many years governing Nigeria in the early 1900s, held that whites should immediately rebuff any "insolent familiarity" from blacks, who would naturally be subservient if treated properly.

Lugard worried that some of the British straggling into the colonies did not have the natural air of superiority empire required: "The type of Englishman, in the shape of the trader, whom we meet in these parts, is too awful for words to describe; they are all more or less counter-jumpers of the worst type and biggest bounders into the bargain." ("Counter-jumpers" are people whose natural position is subservience—serving behind a counter—who jump over the counter to mix with their betters.)

Still, the conviction that non-whites—Africans in particular—did not have the capacity to manage their own affairs lasted well into the 20th century. A 1937 *National Geographic* article caught the prevailing view: "The Baganda are a pleasant and courteous people and quick to emulate the white man in clothing and ways of living. They train easily, whether as domestic servants, scouts or seamstresses."

In some circles, this paternalist view continued into the mid-century, especially among men who really knew blacks. The

Великий Alsatian протестантський місіонер, Альберт Швейцер (1875-1965) був Mother Theresa свого часу, лауреат Нобелівської премії миру захоплюється святих якостей. Він доброзичливо поглядав на африканців, але вважав їх ледачими і нерозумними, і в 1938 році написав, що вони в значній мірі не здатні керувати собою:

Коли уродженці району давно висловлюють мені своє невдоволення, коли їм керують білі, я відповідаю, що без білої людини вони більше не існуватимуть, бо вони або зарізали б один одного, або закінчилися в Пахоїні [сусіднє плем'я] готувати горщики. На це у них немає відповіді.

До цього часу, звичайно, люди, які не мали прямого досвіду небілих, заглушали попередження людей, які знали краще, і деколонізація настане незабаром.

Що врешті-решт призвело до кінця імперії? Чим закінчилося переконання, що англосакси « були особливо придатними для виконання роботи колонізації » ? Дві світові війни, безперечно, мали багато спільного з цим. Агонізований пошук душі, який відбувся після першої великої війни, здається, вплинув на те, як почувались європейці щодо всього, що вони робили. Для чоловіків, які пишалися своєю здатністю керувати справами інших людей, це було страшним ударом, щоб вони самі похизувались невимовною розправою.

Друга світова війна, лише через 20 років потому, ще більше виснажила митрополічі сили. США, які стали домінуючою наддержавою, були агресивно антиколоніальними, незважаючи на явно расові закони, які все ще регулювали її внутрішні відносини з неграми. (Це лише черговий приклад расової невідповідності імперії: Америка Джима Ворона виступила проти європейського правління в Африці.)

У той же час, принаймні серед індіанців та азійців, починав формуватися клас інтелігентів, підготовлених західними діями, яких важко було потримати в підпорядкуванні. Імперія завжди залежала в кінцевому рахунку від сили, і з часом англійці стали неохоче використовувати її.

« Різанина над Амритсаром 1919 року » відновила рани, залишені суперечкою щодо поведження Едварда Ейра з Ямайкою 1865 р. , і показала, як змінюються англійці.

great Alsatian Protestant missionary, Albert Schweitzer (1875–1965) was the Mother Theresa of his time, a Nobel peace prize winner admired for saintly qualities. He took a kindly view of Africans but considered them lazy and improvident, and in 1938 wrote that they were largely incapable of ruling themselves:

When long-resident natives of the district express to me their discontent at being ruled by the whites, I answer that without the white man they would no longer be in existence, because they would either have slaughtered each other or ended in the Pahouin [the neighboring tribe] cooking pots. To this they have no answer.

By this time, of course, people who had no direct experience of non-whites were drowning out the warnings of men who knew better, and decolonization would come shortly.

What eventually brought about the end of empire? What ended the conviction that Anglo-Saxons were “peculiarly fit to carry out the work of colonization”? The two world wars undoubtedly had a lot to do with it. The agonized soul-searching that followed the first great war, especially, seems to have affected the way Europeans felt about everything they did. For men who prided themselves in their ability to run the affairs of others, it was a terrible blow to have, themselves, blundered into unspeakable carnage.

The Second World War, following just 20 years later, further exhausted the metropolitan powers. The United States, which emerged as the dominant superpower, was aggressively anti-colonial despite the explicitly racial laws that still governed its internal relations with blacks. (This is just another example of the racial incoherence of empire: Jim Crow America opposed European rule in Africa.)

At the same time, at least among Indians and Asians, a class of Western-trained intellectuals was beginning to arise, whom it was difficult to hold in subservience. Empire always depended ultimately on force, and as time went by the British became reluctant to use it.

The 1919 “Amritsar massacre” reopened the wounds left by the controversy over Edward Eyre’s handling of the 1865 Jamaica up-

Під час націоналістичних заворушень генерал Рекс Дайер - чоловік Індії, який народився в Пенджабі - заборонив « всі зустрічі та збори » в провінції. Коли 20 000 людей здійснили його наказ і продемонстрували в Амрітсарі, він провів 50 місьць Гурха та Балучі на міську площу і наказав стріляти по натовпу, убивши 379 і поранивши 1500. Демонстрації одразу припинилися, і Дайер був героєм - принаймні спочатку. Сикхи, які ненавиділи Пенджабіс, зробили генерала почесним сикхом у Золотому храмі.

Хоч жах повернувся додому, і Дайєра перевезли перед комісією. Він пояснив, що хотів « нанести терор на весь Пенджаб » , щоб запобігти заколоту. У британців більше не було шлунку для страйкового терору, і Дайер був змушений піти у відставку. (Цікавим осередком розслідування Даєра був допит балухів та гурхів, які займалися стріляниною. Вони сказали, що їм подобається скошувати рівниці.) Як і у випадку з Ейре, видатні люди розколювались над акцією Амрітсара, а люди, які знали, що Індія підтримує загальне. Черчілль засудив зйомки, тоді як Редіард Кіплінг сприяв фонду співчуття, який зібрав понад 26 000 фунтів стерлінгів.

Раніші люди, які воювали за Британію - Роберт Клайв (1725 - 1774), лорд Кітченер (1850-1916) та Джон Ніколсон (1821 - 1857), які допомогли розбити заколот, - мабуть, діяли б так, як це зробив Дайер. Різниця полягала в тому, що Британія, ймовірно, підтримала б їх.

До тих пір, поки не спали дні імперії, більшість британців відчували високу почуття національної долі і вважали, що їхня нація є потужною силою добра. Однак, коли все більш освічені предмети хотіли самоврядування, їм було важко заперечувати. Британці, безумовно, мали засоби замовчувати колоніальні еліти, але більше не мали волі. У 1937 році Гітлер пояснив міністру закордонних справ лорду Галіфаксу, як контролювати індійський націоналізм: « Стріляйте в Ганді, і якщо цього недостатньо, щоб звести їх до підпорядкування, розстріляйте десяток провідних членів Конгресу [руху]; а якщо цього недостатньо, знімайте 200 і так далі, поки не буде встановлено порядок. »

Британія вже не здатна до таких заходів, що, мабуть, було так само добре.

rising, and showed how the British were changing. During a period of nationalist disturbances, General Rex Dyer—an India man born in the Punjab—banned “all meeting and gatherings” in the province. When 20,000 people flouted his order and demonstrated in Amritsar, he marched 50 Gurkha and Baluchi troops into the town square and ordered them to fire on the crowd, killing 379 and wounding 1,500. Demonstrations immediately stopped, and Dyer was a hero—at least at first. The Sikhs, who hated the Punjabis, made the general an honorary Sikh at the Golden Temple.

Horror mounted back home, however, and Dyer was hauled before a commission. He explained that he wanted to “strike terror into the whole of the Punjab” in order to forestall rebellion. The British no longer had the stomach for striking terror, and Dyer was forced to resign his commission. (An interesting sidelight of the Dyer investigation was the interrogation of the Baluchis and Gurkhas who did the shooting. They said they enjoyed mowing down plainsmen.) As in the Eyre case, prominent people split over the Amritsar action, with men who knew India backing the general. Churchill condemned the shootings while Rudyard Kipling contributed to a sympathy fund that raised more than £26,000.

Earlier men who fought for Britain—Robert Clive (1725-1774), Lord Kitchener (1850-1916), and John Nicholson (1821-1857) who helped put down the mutiny—probably would have acted as Dyer did. The difference was that Britain would probably have backed them.

Until the waning days of empire, most Britons had a high sense of national destiny, and believed their nation was a powerful force for good. However, when increasingly well-educated subjects wanted self-rule it became difficult to deny them. The British certainly had the means to silence colonial elites but no longer had the will. In 1937, Hitler explained to Foreign Secretary Lord Halifax how to control Indian nationalism: “Shoot Gandhi, and if that does not suffice to reduce them to submission, shoot a dozen leading members of [the] Congress [movement]; and if that does not suffice, shoot 200 and so on until order is established.”

Britain was no longer capable of measures like this, which was

На той час, коли Індія стала незалежною в 1947 році, виснаження двох світових воєн, тиск на Сполучені Штати та витончена тактика та вимоги індійських активістів не залишили Британії малого вибору. Один випадок із останніх днів Раджу показав, наскільки далеко впали колишні правителі. Поки останній віце-король Луї Маунтбаттен домовлявся про остаточне відкликання, його дружина Едвіна продовжувала справу з Джавахарлалом Неру, найвідомішим націоналістом після Ганді та майбутнім прем'єр-міністром Індії.

Незалежність, безумовно, призвела до результатів, які будь-який студент раси міг передбачити: Помірний успіх для деяких азіатських та Близькосхідних народів; хаос для більшості африканців. Зараз зворотне промивання імперії у вигляді небілої імміграції є найбільш нещасною спадщиною для європейських держав. Якщо дійсно втрата довіри, що призвела до деколонізації, неминуче призводить до масової небілої імміграції - і, здається, це було зроблено без винятку - імперія була катастрофічною помилкою для імперських держав.

Лицемірство і невдача волі

Враховуючи наслідки імперії, можливо, не дивно, дізнавшись, що її історія є постійною напругою між відвертими твердженнями про верховенство білого і наполяганням на тому, що всі люди є братами та рівними. Ймовірно, це роздуми над природою білих, що останній погляд завжди передбачав блиск високої моральності. Принаймні два століття раса була предметом, на якому більше ігнорується як наукових доказів, так і свідчень експертів, тим просвіченішим може виявитися. Без сумніву, це тому, що навіть із імперіями у своїх наймогутніших, люди, які знали, краще ухилялися від тупих тверджень про расові інтереси.

Імміграційна політика - політика, яка визначає майбутнє для білих всюди - здається, завжди була благодатним ґрунтом для лицемірства та ухилення. У світлі поточної дискусії з приводу зусиль, спрямованих на стримування припливу третього світу, повчальним є зауваження, що білі жителі мають рідкість, щоб сказати, що хочуть зберегти свої країни білими.

probably just as well. By the time India became independent in 1947, the exhaustion of two world wars, pressure from the United States, and the sophisticated tactics and demands of Indian activists left Britain little choice. One incident from the final days of the Raj showed just how far the former rulers had fallen. While the last viceroy, Louis Mountbatten, was negotiating the final withdrawal, his wife Edwina was carrying on an affair with Jawaharlal Nehru, the most prominent nationalist after Gandhi, and India's future prime minister.

Independence has, of course, led to results that any student of race could have predicted: Moderate success for some Asian and Middle-Eastern peoples; chaos for most Africans. It is now the backwash of empire in the form of non-white immigration that is the most unhappy legacy for the European powers. If, indeed, the loss of confidence that led to decolonization led inevitably to massive non-white immigration—and it seems to have done so without exception—empire was a catastrophic mistake for the imperial powers.

Hypocrisy and Failure of Will

Given the aftermath of empire, it should perhaps not be surprising to learn that its history is one of constant tension between frank assertions of white supremacy and the insistence that all men are brothers and equals. It is probably a reflection on the nature of whites that the latter view has always assumed a sheen of high morality. For at least two centuries, race has been a subject on which the more one ignores both the scientific evidence and the testimony of experts, the more enlightened one can appear. No doubt this is why even with empires at their most powerful, men who knew better shrank from blunt assertions of racial interests.

Immigration policy—policy that is determining the future for whites everywhere—seems always to have been fertile ground for hypocrisy and evasion. In light of the current debate over efforts to stem the Third-World influx, it is instructive to note that only rarely have whites had the stomach to say openly that they wanted to keep their countries white.

Surprising as it may seem, in the Victorian era the British tried

Як це не здається, у вікторіанську епоху британці намагалися підтримувати вигадку про те, що всі імператорські сюжети усіх рас були на рівних. Тому, коли білі, які керували південноафриканською колонією Натал, хотіли прийняти закони, що запобігають імміграції з Індії, колоніальне міністерство їх скасувало. Британці розуміли бажання стримати індіанців, але не допускали відвертого виключення. У 1897 р. Обидві сторони досягли компромісу, згідно з яким іммігранти повинні були приїхати принаймні 25 фунтів стерлінгів і мати можливість розмовляти європейською мовою. Цей закон успішно виключив переважну більшість індійських іммігрантів за допомогою регламентів, які, як видається, є расовими нейтральними. Непрямі заходи такого типу стали відомі як « формула Натала. »

За роки до набуття незалежності співдружності в 1901 році Австралія мала значну автономію, але не мала повного контролю над імміграцією. Її лідери хотіли, щоб закони виключали азіатів, але Джозеф Чемберлен - державний секретар у колоніях, який так наполягав на чеснотах « англосаксонської раси » - пояснити це було неможливо. У 1897 році він попросив австралійців:

[В] пам'ятайте про традиції Імперії, яка не робить різниці на користь або проти раси чи кольору; і виключати через їх колір або причини їхньої раси всі індійські піддані Її Величності або навіть усі азіатики будуть діяти настільки образливо для цих людей, що це було б найбільш болісно, я впевнений, для Її Величності щоб його санкціонувати.

Чемберлен хотів « білої Австралії », але не схвалював явних расових обмежень, писав про важливість « законодавства, яке запобігає небажаній імміграції, не роблячи відмінностей, що базуються повністю на кольорі. » Тому Австралія розробила власну версію формули Натала: Будь-який іммігрант повинен був написати уривок з 50 слів, який диктує імміграційний офіцер європейською мовою.

Таємниці щодо мети закону не було. Посадовець австралійського департаменту зовнішніх справ пояснив, як повинен був працювати тест:

to maintain the fiction that all Imperial subjects, of all races, were on an equal footing. Therefore, when the whites who ran the South African colony of Natal wanted to pass laws preventing immigration from India, the colonial ministry overruled them. The British understood the desire to keep out Indians, but would not permit outright exclusion. In 1897, both sides reached a compromise, according to which immigrants had to arrive with at least £25 sterling and be able to speak a European language. This law successfully excluded the vast majority of Indian immigrants by means of regulations that appeared to be race neutral. Indirect measures of this kind became known as “the Natal formula.”

In the years before it became an independent commonwealth in 1901, Australia had considerable autonomy, but did not have complete control over immigration. Its leaders wanted laws to exclude Asians, but Joseph Chamberlain—the secretary of state for the colonies who was so insistent on the virtues of the “Anglo-Saxon race”—explained this was impossible. In 1897, he asked Australians to:

[B]ear in mind the traditions of the Empire, which makes no distinction in favor of, or against race or color; and to exclude, by reason of their color or by reasons of their race, all Her Majesty’s Indian subjects or even all Asiatics would be an act so offensive to those people, that it would be most painful, I am quite certain, to Her Majesty to have to sanction it.

Chamberlain wanted a “white Australia,” but would not approve overt racial restrictions, writing of the importance of “legislation that will prevent undesirable immigration without making distinctions based entirely on color.” Australia therefore worked out its own version of the Natal formula: Any immigrant would have to write a passage of 50 words dictated in a European language by an immigration officer.

There was no secret about the law’s purpose. An official of the Australian Department of External Affairs explained how the test was supposed to work:

It is not desirable that colored persons should be allowed to pass

Не бажано, щоб кольоровим особам було дозволено пройти випробування, і перед тим, як здавати його комусь, офіцер повинен бути впевнений, що він не зможе. Якщо він вважає ймовірним здати тест з англійської мови, його слід застосовувати якоюсь іншою мовою, якою він не знає.

Небілий, який, здавалося б, здав тест англійською мовою, міг би зробити його французькою чи польською мовами!

Австралія прийняла інше ухвалення від законодавства. У 1855 р. Він вже не дав китайським іммігрантам, які щільно упаковувались на нижніх палубах кораблів. Висловлюючись, щоб зацікавити комфортом розміщення кораблів, колоніальна влада вирішила, що жодне судно не може привозити іммігрантів у співвідношенні більше однієї людини на кожні десять тон переміщення. У 1888 р. Вони підняли вимогу на кожні 500 тонн водотоннажу. Це були, очевидно, нейтральні раси, закони, покликані стримувати людей певної раси - формулу Наталю до того, як фраза навіть народилася.

Канадці також вдалися до загрози. У 1908 році, коли від Індії до Канади не було прямого пароплава, законодавство вимагало, щоб іммігранти приїжджали « з країни їх народження » на « безперервне плавання через квитки. » Положення було націлене на індіанців, але законодавці не могли змусити себе записати свої реальні наміри в закон.

Уроки сьогодні

Що, мабуть, найбільш повчально щодо вивчення расової політики минулого - це виявити, як мало що змінилося. Коли білі покидають Південну Каліфорнію, скаржаться на « злочин » або коли заявляють, що шукають « хороших шкіл », і якимось в кінцевому підсумку купують будинки в білих кварталах, вони винаходять формулу Наталю. Вони використовують нібито расові нейтральні підстави для досягнення расових результатів, незалежно від того, усвідомлюють вони це чи ні.

Що - то ще , що не змінилося , так це бажання принизити або навіть заплутати расові наслідки політики , за винятком того , що анти « расисти » тепер роблять це. Прихильники закону про імміграційну реформу 1965 року стверджували, що це не матиме расового впливу, і він залишить незмінним склад країни. Расові переваги для небілих отримують анодним ім'ям « стверджувальна дія » або навіть відверто оманливу « рівну можливість працевлаштування. »

the test, and before putting it to anyone the Officer should be satisfied that he will fail. If he is considered likely to pass the test in English, it should be applied in some other language of which he is ignorant.

A non-white who seemed likely to pass the test in English, could be made to take it in French or Polish!

Australia passed other evasive legislation. In 1855, it had already kept out Chinese immigrants who came tightly packed in the lower decks of ships. Pretending to take an interest in the comfort of shipboard accommodations, colonial authorities ruled that no vessel could bring in immigrants at a ratio of more than one person to every ten tons of displacement. In 1888, they raised the requirement to every 500 tons of displacement. These were apparently race-neutral laws designed to keep out people of a specific race—a Natal formula before the phrase was even born.

The Canadians also resorted to subterfuge. In 1908, when there was no direct steamer service from India to Canada, legislation required that immigrants come “from the country of their birth” on “a continuous voyage on through tickets.” The provision was aimed at Indians, but lawmakers could not bring themselves to write their real intent into law.

Lessons for Today

What is perhaps most instructive about studying racial policies of the past is to discover how little has changed. When whites leave Southern California, complaining about “crime” or when they claim to be looking for “good schools,” and somehow end up buying houses in white neighborhoods, they are reinventing the Natal formula. They are using ostensibly race-neutral grounds to achieve racial results, whether they realize it or not.

Something else that has not changed is the desire to downplay or even obfuscate the racial consequences of policy—except that the anti-“racists” are now doing it. The backers of the Immigration Reform Act of 1965 claimed it would have no racial impact, and would leave the makeup of the country unchanged. Racial preferences for non-whites get the anodyne name “affirmative action” or even the frankly deceptive “equal employment opportunity.”

Передача багатства чорним є «програмами проти бідності. » Розкуркулення білих - це « різноманітність » або « збагачення. »

Щось інше змінилося ще менше: Люди, які нічого не знають про небілих, досі вважають, що вони знавці расових відносин. Чим менше білих насправді відомо, тим впевненіше вони викладають інших білих, які провели роки серед негрів чи азіатців. З 1940-х до 1990-х скандинави, які ніколи не ляскали очима на чорного, розповідали американцям та південноафриканцям, як поводитися. Північани побивали південників з рівними повноваженнями. Навіть сьогодні політики та редактори, які найгучніше відзначають південний чи « расизм », живуть у позолочених білих гетто та відправляють своїх дітей у приватні школи. Напевно, немає жодної іншої теми, щодо якої брязкання кліше проходить для навчання, а моральний запал нагадує досвід життя.

Перевага думки, безумовно, змінилася з часом, але, здається, білі завжди мали схильність легенько ступати, коли мова йде про перегони, приховувати расові інтереси за нерасовими загладами, а також сильно приваблювати появою великодушності та широкої - уважності, яка пов'язана з егалітаризмом та відмовою від расової вірності. Коли небілі були колоніальними предметами і не мали змоги просунути в Європу, ці тенденції мали лише місцеві наслідки - нагадують про різанину в Джеймстауні 1622 року. Тепер вони потенційно фатальні.

Однак навіть у расових питаннях білі здатні вчитися. Подібно до того, як зрештою колонія Джеймстауна втратила ілюзії, ліберали можуть відмовитися від расового романтизму перед важким досвідом. Нинішній трепет у Бельгії та Голландії щодо імміграції є ознакою того, що романтизм вмирає. Коли американці насправді мають шанс висловитись - у референдумах щодо расових уподобань чи переваг для нелегальних іноземців - вони майже завжди виявляють здоровий глузд.

Сьогодні, за винятком Ісландії, жодна біла нація не позбавлена білої імміграції. Скандинави вже не можуть перекривати свої доноси на американців чи південноафриканців, переконавшись, що якби вони були на нашому місці, вони творили б чудеса примирення та піднесення. Вони *знаходяться* в нашому місці зараз, і досвід з перших рук раси протверезіння.

Transfers of wealth to blacks are “anti-poverty programs.” The dis-possession of whites is “diversity” or “enrichment.”

Something else has changed even less: People who know nothing about non-whites still think they are experts on race relations. The less whites actually know, the more confidently they lecture other whites who have spent years among blacks or Asians. From the 1940s to the 1990s, Scandinavians who had never clapped eyes on a black told Americans and South Africans how to behave. Northerners berated Southerners with equal authority. Even today, the politicians and editorialists who bray the loudest about Southern or redneck “racism” live in gilded white ghettos and send their children to private schools. There is probably no other subject for which mouthing clichés passes for learning, and moral fervor trumps a lifetime of experience.

The preponderance of opinion has certainly shifted over time, but whites seem always to have had a predisposition to tread lightly when it comes to race, to hide racial interests behind non-racial generalities, and to be strongly attracted by the appearance of generosity and broad-mindedness that attaches to egalitarianism and the renunciation of racial loyalty. When non-whites were colonial subjects and not in a position to push their way into Europe, these tendencies had only local consequences—one is reminded of the Jamestown massacre of 1622. Now, they are potentially fatal.

Even on racial matters, however, whites are capable of learning. Just as the Jamestown colony eventually lost its illusions, liberals can abandon racial romanticism in the face of hard experience. The current ferment in Belgium and Holland over immigration is a sign that romanticism is dying. When Americans actually have a chance to express themselves—in referenda on racial preferences or benefits for illegal aliens—they almost always show good sense.

Today, with the possible exception of Iceland, no white nation is free of non-white immigration. Scandinavians can no longer wrap their denunciations of Americans or South Africans in the conviction that if they were in our place they would work miracles of reconciliation and uplift. They *are* in our place now, and the first-hand experience of race is sobering.

Якби це була імперія, це немовби люди, повернувшись додому, зараз мають втілення того, з чим стикався Едвард Ейр на Ямайці, або про те, чому Рекс Дайер відкрив вогонь в Амрітсарі. Набагато менше людей можуть укрити свої ілюзії за стінами незнання.

Чи білі прокинуться вчасно, щоб врятувати свою цивілізацію? Якщо вони це зроблять, вони повернуться з вдячністю до чоловіків, які найкраще пізнали світ, які думали про нього найважче. Вони будуть дивуватися, чому під час ХХ століття європейці ігнорували попередження таких людей, як Альберт Швейцер, і не слухали Редьярда Кіплінга, коли він писав: « Людина повинна, що б не сталося, дотримуватися власної касты, раси та породи. Нехай біле переходить до білого, а чорне - до чорного. »

Ця стаття була вперше опублікована у випуску за лютий 2005 року від американського Відродження.

If this were empire, it is as if the people back home now have an inkling of what Edward Eyre faced in Jamaica or of why Rex Dyer opened fire in Amritsar. Far fewer people can shelter their illusions behind walls of ignorance.

Will whites wake up in time to save their civilization? If they do, they will look back in gratitude to the men who knew the world best, who thought about it hardest. They will wonder why, during the 20th century, Europeans ignored the warnings of men like Albert Schweitzer, and did not listen to Rudyard Kipling when he wrote: "A man should, whatever happens, keep to his own caste, race and breed. Let the white go to the white and the black to the black."

This article first appeared in the February 2005 issue of American Renaissance.

Браун проти Ради: реальна історія

ЯК ЗНАЙДАЄТЬСЯ ПРО ТА І ТРАГІЧНІ НАСЛІДКИ.

17 травня 2004 року виповнилося 50-річчя знаменитої ухвали Верховного суду США у справі «Браун проти управління освіти». Це рішення, яке забороняло расову сегрегацію в школах, зараз відзначається як історичний акт справедливості та мужності. З сотень, якщо не тисяч державних чиновників та редакторів, які відзначали цю річницю, практично ніхто не критикував рішення. Насправді критикувати можна багато чого. *Браун*, безумовно, був одним із найважливіших рішень Верховного Суду 20 століття; Тому необхідно, щоб ми знали, що було не так у тому, як було прийнято рішення та що воно спричинило.

По-перше, рішення стосувалося не менше згоди між одним із суддів та його колишнім канцеляристом, який обробляв аргументи уряду США. Тому одна зі сторін справи мала неправильні внутрішні знання про те, що думає кожен правосуддя, і могла скласти аргументи, щоб спеціально звернутися до них.

По-друге, один з ключових свідків експертів для десегрегації - єдиний, який отримав хвалу у постанові - свідомо придушив результати досліджень, що підірвали його позицію. Він, звичайно, знав про ці незручні знахідки, бо вони були його власними.

По-третє, через те, що Суд не міг знайти конституційного обґрунтування для скасування доктрини « окремого, але рівного », він базував свою постанову на модних тоді соціологічних теоріях. Ці теорії були помилковими.

По-четверте, *Браун* був першим доленосним кроком до того, що ми називаємо « судовою активністю. » Верховний Суд відмінив своє зобов'язання тлумачити Конституцію і зробив те, що, на його думку, добре для країни. Він фактично відкрив епоху, яка насправді приймає нові закони, а не тлумачить старі. Судові постанови ніколи не повинні перешкоджати прийняттю законами виборних представників; республіканський уряд був сильно розмитий процесом, рушеним *Брауном*.

ІСТОРІЯ 91

Brown v. Board: The Real Story

HOW IT CAME ABOUT AND ITS TRAGIC
CONSEQUENCES.

May 17, 2004 marked the 50th anniversary of the US Supreme Court's famous ruling in *Brown v. Board of Education*. This decision, which forbade racial segregation in schools, is now being celebrated as a historic act of justice and courage. Of the hundreds if not thousands of public officials and editorial writers who have celebrated this anniversary, practically no one has criticized the decision. In fact, there is much to criticize. *Brown* was certainly one of the most important Supreme Court decisions of the 20th century; it is therefore necessary that we know what was wrong about how it was decided and what it brought about.

First, the decision involved nothing less than collusion between one of the justices and his former clerk, who was handling the US Government's arguments. One side of the case therefore had improper inside knowledge about what every justice thought, and could craft arguments specifically to appeal to them.

Second, one of the key expert witnesses for desegregation—the only one singled out for praise in the ruling—deliberately suppressed research results that undermined his position. He certainly knew about these inconvenient findings, because they were his own.

Third, because the Court could find no Constitutional justification for overturning the doctrine of “separate but equal,” it based its ruling on then-fashionable sociological theories. These theories were wrong.

Fourth, *Brown* was the first fateful step towards what we call “judicial activism.” The Supreme Court set aside its obligation to interpret the Constitution, and did what it thought was good for the country. It inaugurated an era of, in effect, passing new laws, rather than interpreting old ones. Judicial orders should never preempt law-making by elected representatives; republican government has been badly eroded by the process set in motion by *Brown*.

Нарешті, накази про інтеграцію були одними з найбільш настирливих та згубних, які коли-небудь видавали американські суди. Судді приймали найвільніші рішення, пов'язані зі школою, ніби вони були одноосібними шкільними радами. Обов'язкове расове врівноваження, яке зазвичай здійснюється за допомогою втручання, спровокувало політ білого кольору, який у багатьох випадках залишав школи ще більш відокремленими, ніж раніше. Починаючи з 1991 року, Суд полегшив свої вимоги до обов'язкового перевезення, але до того моменту він вже спричинив незмінні дислокації та перетворив більшість шкіл районів великого міста на гетто меншин. Остаточний підрахунок *Брауна* ще не зроблений, але це рішення, яке слід оплакувати, а не відзначати.

Як Браун прийшов у світ

До *Брауна* найвідомішим рішенням Верховного суду щодо расової сегрегації був *Плессі проти Фергюсона*, винесений у 1896 році. У цій справі були задіяні окремі залізничні вагони для чорнобілих мандрівників, і суд чітко вирішив, що сегрегація є конституційною до тих пір, як перегони поводитися « окремо, але рівномірно » .

Однак окремо було рідко рівним. У 1930 році Алабама, Флорида, штат Джорджія та Луїзіана витратили приблизно на третину на кожного окремого учня чорної школи, ніж на кожного білого учня. Південна Кароліна, найбільш крайній випадок, витратила лише одну десяту. Білі виправдали цю різницю, вказавши, що місцеві податки платять за школи, а чорні платять менше податків, ніж білі.

Витрати на чорні школи швидко збільшувались у 40-х та 1950-х роках, часто через судові позови НААСР, наполягаючи на тому, що якщо чорні школи мають бути окремими, Конституція вимагає їх рівності. Багато суддів погодилися, і на всій старій конфедерації виникав шум нових податків та випусків облігацій, щоб зібрати гроші для чорних шкіл. До 1950-х років цей розрив був сильно звужений на всьому Півдні, і, наприклад, у Вірджинії, видатки, засоби та оплата праці вчителів були по суті рівні в двох системах. Білі не хотіли відправляти своїх дітей до школи з чорними, і були готові зробити чималі фінансові жертви, щоб уникнути цього. Деякі з НААСР замислювалися про те, чи змушення Півдня жити відповідно до вимог « окремого, але рівного » лише зробить сегрегацію постійною.

Finally, integration orders were among the most intrusive and damaging ever issued by American courts. Judges took over the most minute school-related decisions as if they were one-man school boards. Mandatory racial balancing—usually accomplished by busing—provoked white flight that in many cases left schools even more segregated than before. Beginning in 1991, the Court eased its requirements for mandatory busing, but by then it had already caused incalculable dislocation and had turned most big-city school districts into minority ghettos.

The final reckoning of *Brown* has yet to be made, but it is a ruling to be mourned, not celebrated.

How Brown Came About

Until *Brown*, the best known Supreme Court ruling on racial segregation had been *Plessy v. Ferguson*, handed down in 1896. This case involved separate railroad coaches for black and white travelers, and the court ruled famously that segregation was constitutional so long as the races were treated in a “separate but equal” manner.

Separate was rarely equal, however. In 1930, Alabama, Florida, Georgia, and Louisiana spent about one third as much on each segregated black public school student as on each white student. South Carolina, the most extreme case, spent only one tenth. Whites justified this difference by pointing out that local taxes paid for schools, and that blacks paid less in taxes than whites.

Spending on black schools increased rapidly in the 1940s and 1950s, often because of NAACP lawsuits insisting that if black schools were to be separate the Constitution required that they be equal. Many judges agreed, and throughout the old Confederacy there was a flurry of new taxes and bond issues to raise money for black schools. By the 1950s, the gap had been greatly narrowed all across the South, and in Virginia, for example, expenditures, facilities, and teacher pay were essentially equal in the two systems. Whites did not want to send their children to school with blacks, and were prepared to make considerable financial sacrifices to avoid doing so. Some within the NAACP wondered whether forcing the South to live up to the requirements of “separate but equal” would only make segregation permanent.

Верховний суд погодився слухати справу Брауна, що було прямим наступом на окремі шкільні системи, навіть якщо вони були рівні. Це було консолідацією п'яти окремих справ, що виникли в різних штатах, і він закликав Суд скасувати відокремлені школи на підставі пункту 14-ї поправки про «рівний захист».

Однак було неможливо стверджувати, що первісний намір 14-ї поправки полягав у забороні відокремлених шкіл. Той же конгрес, який прийняв поправку в 1866 р., Створив відокремлені школи в окрузі Колумбія, а після ратифікації через два роки 23 з 37 штатів або створили відокремлені школи, або продовжували діяти ті, які вони вже мали. Головний суддя Фредерік Вінсон особливо занепокоїв конституційне звернення, яке вимагало від суду змінити зміст поправки.

Під час усних аргументів у справі у грудні 1952 року, *Thurgood Marshall* з NAACP, тому не висував юридичних аргументів. Його справа спиралася на те, що стало відомим як теорія «шкоди та користі», а саме те, що сегрегація шкодить негрів та інтеграція принесе їм користь. Правосуддя Роберт Джексон, який був головним прокурором нацистських військових злочинців у Нюрнберзі, поскаржився, що справа Маршалла «починається і закінчується соціологією.» Він не підтримував шкільну сегрегацію, але вважав, що скасувати її указом буде зловживання судовою владою. «Я вважаю, що реально причиною цієї справи є те, що дії не вдалося отримати від Конгресу», - зазначив він.

Насправді соціологія, з якої Маршалл починав і закінчував, була слабкою. Він сильно схилився до роботи Кеннета Кларка, дослідника чорного кольору, відомого в дослідженнях ляльок. Кларк повідомив, що якщо він покаже пару чорно-білих ляльок чорним дітям, які відвідують відокремлені школи, і запитас їх, яка лялька їм подобається краще, значна кількість вибрала білу ляльку. Він аргументував Суд, що це доводить, що сегрегація породжує почуття неповноцінності. Він не зазначив, що він показав свої ляльки сотням негрів, які відвідували інтегровані школи в штаті Массачусетс, і що *навіть більше* цих дітей віддали перевагу білій ляльці. Якщо його дослідження показало що-небудь, це було те, що інтеграція знижує само імідж негрів, але він навмисно неправильно представив свої висновки.

The Supreme Court agreed to hear the *Brown* case, which was a direct attack on separate school systems, even if they were equal. It was a consolidation of five separate cases that had arisen in different states, and it urged the Court to abolish segregated schools on the basis of the “equal protection” clause of the 14th Amendment.

It was impossible, however, to argue that the original intent of the 14th Amendment was to forbid segregated schools. The same Congress that passed the Amendment in 1866 established segregated schools in the District of Columbia, and after ratification two years later, 23 of the 37 states either established segregated schools or continued to operate the ones they already had. Chief Justice Frederick Vinson was particularly bothered by a Constitutional appeal that required the Court to recast the meaning of an Amendment.

During oral arguments in the case in December, 1952, Thurgood Marshall of the NAACP therefore did not make a legal argument. His case rested on what came to be known as the “harms and benefits” theory, namely, that segregation harms blacks and integration would benefit them. Justice Robert Jackson, who had been chief prosecutor of Nazi war criminals at Nuremberg, complained that Marshall’s case “starts and ends with sociology.” He did not support school segregation but thought it would be an abuse of judicial power to abolish it by decree. “I suppose that realistically the reason this case is here is that action couldn’t be obtained from Congress,” he noted.

In fact, the sociology with which Marshall started and ended was weak. He leaned heavily on the work of Kenneth Clark, a black researcher known for doll studies. Clark reported that if he showed a pair of black and white dolls to black children attending segregated schools and asked them which doll they liked better, a substantial number picked the white doll. He argued to the Court that this proves segregation breeds feelings of inferiority. He failed to mention that he had shown his dolls to hundreds of blacks attending integrated schools in Massachusetts, and that *even more* of these children preferred the white doll. If his research showed anything, it was that integration lowers the self-image of blacks,

Джон У. Девіс, адвокат, який стверджував зберегти відокремлені школи, вказував, що висновки Кларка суперечать його власним опублікованим результатам у висновках штату Массачусетс. Пізніше Девіс сказав колезі, що постанова, безумовно, піде його шляхом, « якщо Верховний Суд не захоче прийняти закон. »

Якби Суд вирішив справу одразу після усних аргументів, *Браун* міг би бути вирішений іншим способом або в кращому випадку з більшістю п'ять-чотири, які мали б мало повноважень на Півдні. Саме в цей момент правосуддя Фелікс Франкфуртер, який відчайдушно закінчував сегрегацію, взяв на себе ключову роль. Зіткнувшись з поганою судовою справою та суддями, які не хотіли зловживати своєю владою, його стратегія полягала у відстрочці. Він рішуче стверджував, що рішення щодо *Брауна* слід відкласти, щоб дати час на розслідування початкового наміру 14-ї поправки та дозволити новій адміністрації Ейзенхауера зайняти позицію. Тим часом, не розповідаючи іншим суддям, він сказав своєму канцеляреві Олександрю Бікелю провести розгром історію поправки в надії знайти щось, що могло б виправдати стримування сегрегації.

У червні 1953 р. Суд повернув *Брауна* на розсилку та запропонував новій адміністрації подати резюме. Люди Ейзенхауера хотіли повністю залишатися поза полемікою, але невідомий для них агент Фелікса Франкфуртера працював на високому рівні у Міністерстві юстиції. Філіп Елман писав про Франкфуртера і постійно спілкувався зі своїм старим начальником про *Брауна*. Він сказав Генеральному адвокату, що запрошення Верховного суду прокоментувати справу було як командне виконання, і він запропонував розглянути справу.

Елман і Франкфуртер знали, що зв'язок між каналами був неправильним. Стороні у справі ніколи не дозволяється проводити таємні дискусії із суддею, який вирішить справу. У довгій статті 1987 року в « *Гарвардському перегляді законів* », в якій він докладно описав змову, яка перейшла до постанови *Брауна*, Елман визнав, що те, що він робив, « ймовірно, виходить за рамки блідого », але, додав він, « я вважав це причиною що виходило за рамки звичайних уявлень про власність у судовому процесі. »

but he deliberately misrepresented his findings.

John W. Davis, the lawyer who argued to retain segregated schools, pointed out that Clark's conclusions contradicted his own published results in the Massachusetts findings. Davis later told a colleague that the ruling would surely go his way "unless the Supreme Court wants to make the law over."

If the Court had decided the case immediately after oral arguments, *Brown* might have been decided the other way or at best, with a five-to-four majority that would have given it little authority in the South. It was at this point that Justice Felix Frankfurter, who was desperate to end segregation, assumed a key role. Faced with a bad legal case and justices who did not want to abuse their power, his strategy was to delay. He argued strongly that a decision on *Brown* should be put off to allow time for an investigation of the original intent of the 14th Amendment and to let the new Eisenhower administration take a position. In the meantime, without telling the other justices, he told his clerk, Alexander Bickel, to ransack the history of the Amendment in the hope of finding something that would justify striking down segregation.

In June, 1953, the Court put *Brown* back on the docket and invited the new administration to file a brief. Eisenhower's people wanted to stay out of the controversy entirely, but unbeknownst to them an agent for Felix Frankfurter was working at a high level in the Justice Department. Philip Elman had clerked for Frankfurter, and was in constant communication with his old boss about *Brown*. He told the Solicitor General that a Supreme Court invitation to comment on a case was like a command performance, and he offered to handle the case.

Elman and Frankfurter both knew that back-channel communication was wrong. A party to a case is never permitted to have secret discussions with a judge who will decide the case. In a long 1987 article in the *Harvard Law Review*, in which he described in detail the collusion that went into the *Brown* ruling, Elman conceded that what he did "probably went beyond the pale" but, he added, "I considered it a cause that transcended ordinary notions about propriety in a litigation." He wrote that he and Frankfurter

Він написав, що він і Франкфуртер дотримувались відповідної професійної дистанції у всіх інших випадках, але зробили виняток для *Брауна*. Для них закінчення шкільної сегрегації було настільки важливим, що виправдовувало недобросовісне маневрування.

Вони розмовляли довго і по телефону, особисто, посилаючись на інших суддів за кодом. Вільям Дуглас був як, тому що він родом з Якіми, штат Вашингтон. Стенлі Рід був *Чамером*, бо це означає, що на івриті це " *солянка*" або "мул", і Рід вважав, що десегрегація є політичною, а не судовою справою.

У вересні 1953 року сталося щось, що повністю змінило склад суду: несподівано помер головний суддя Фредерік Вінсон, сильний супротивник судової активності. Як повідомляє Ель-Мен у статті 1987 року, Франкфуртер познайомився з ним незабаром після того, як він був настрій. « Я в жалобі, » сказав він з широкою посмішкою. « Філ, це перший твердий доказ, який я коли-небудь мав, що насправді є Бог. » Елман пише, що « Бог піклується про п'яниць, маленьких дітей та американський народ » і виявляв свою турботу про Америку « , приймаючи Фреда Вінсона, коли це робив. » Новим головним суддею був граф Уоррен, амбітний колишній губернатор Каліфорнії, який бачив свою роботу не як тлумачення Конституції, а як шанс на здійснення влади.

Тим часом писар Франкфуртера Бікель не міг знайти нічого в історії чи намірі 14-ї поправки, яку можна було б використати для замовлення десегрегації, тому Франкфуртер змінив такт. Він почав закликати, що оригінальний намір не має значення, і що мова про поправку повинна бути переосмислена відповідно до потреб того часу. Він повідомив Елману, що Уоррен та деякі інші судді прихильно ставляться до цієї точки зору, тому не дивно, коли Міністерство юстиції подало в грудні 1953 року короткий опис Елмана на 600 сторінок, він занадто стверджував, що мова про поправку досить широка, щоб бути переосмислений.

Задній аргумент охоплював той самий ґрунт, що і раніше. Thurgood Marshall знову виклав фіктивні дослідження ляльок, в той час як Міністерство юстиції повторило думку Бікеля про те, що початковий намір 14-ї поправки можна ігнорувати. Франкфуртер писав довгі записки іншим суддям, наполягаючи на тому, що закон повинен відповідати « змінам у почуттях чоловіків щодо того, що є правильним і справедливим. »

kept an appropriate professional distance on all other cases, but made an exception for *Brown*. To them, ending school segregation was so important it justified unscrupulous maneuvering.

They talked at length over the phone and in person, referring to the other justices by code. William Douglas was Yak because he was from Yakima, Washington. Stanley Reed was *Chamer*, because it means dolt or mule in Hebrew, and Reed thought desegregation was a political and not a judicial matter.

In September, 1953, something happened that completely changed the complexion of the Court: Chief Justice Frederick Vinson, a strong opponent of judicial activism, suddenly died. As Elman reports in the 1987 article, Frankfurter met him soon after in high spirits. "I'm in mourning," he said with a huge grin. "Phil, this is the first solid piece of evidence I've ever had that there really is a God." Elman writes that "God takes care of drunks, little children, and the American people" and showed His concern for America "by taking Fred Vinson when He did." The new Chief Justice was Earl Warren, an ambitious former governor of California, who saw his job not as interpreting the Constitution but as a chance to exercise power.

In the meantime, Frankfurter's clerk Bickel could find nothing in the history or intent of the 14th Amendment that could be used to order desegregation, so Frankfurter changed tack. He began to urge that original intent did not matter, and that the Amendment's language should be reinterpreted according to the needs of the time. He reported to Elman that Warren and some of the other justices were sympathetic to this view, so not surprisingly, when the Justice Department filed Elman's 600-page brief in December 1953, it too argued that the language of the Amendment was broad enough to be reinterpreted.

The reargument covered the same ground as before. Thurgood Marshall trotted out the bogus doll studies again, while the Justice Department echoed Bickel's view that the original intent of the 14th Amendment could be ignored. Frankfurter wrote long memos to the other justices insisting that the law must respond to "changes in men's feelings for what is right and just." This combi-

Ця сукупність аргументів пододала скрупули більшості суддів, які неохоче виходили за межі своїх повноважень. Джексон і Рід були єдиними подарунками. Колишній Nuremburg прокурор відмовився плескатися в тому, що він думав, було політичним, а не судова справа, і Рід, то *Chamer*, стверджував, що судовий акт івізм був початком « KPI tarchy, » або правило суддями.

Наприкінці березня 1954 року Джексон переніс серйозний серцевий напад. Уоррен кинувся до лікарні і отримав ослаблене правосуддя, щоб погодитися на думку, яку він склав. Тоді він загнав Рида, сказавши йому, що він буде зовсім один, якщо він не піде разом. Рід, який ніколи не погоджувався з правлячою, поклонився тиску і приєднався до більшості.

17 травня Уоррен зачитав рішення з лави. Оскільки в цьому не було залучено жодних правових міркувань, він міг би бути досить коротким, щоб вся постанова вписалась у газетну статтю. Найчастіше цитується уривок наступний:

Відлучення [чорношкірих дітей] від інших подібного віку та кваліфікації виключно через їх расу породжує почуття неповноцінності щодо їх статусу в громаді, що може вплинути на їхні серця та розум таким чином, що навряд чи колись буде скасовано. . . . Ми робимо висновок, що в галузі народної освіти доктрині "окремого, але рівного" місця немає. Окремі навчальні заклади за своєю суттю нерівні.

Уоррен визнав, що трактує Конституцію по-різному від кожного Верховного Суду, який був раніше:

» [Ми] не можемо повернути час назад До 1868 року, коли поправка була прийнята [чотирнадцятий], або навіть в 1896 році, коли *Плессі проти Фергюсона* було написано », стверджував він. Слід звернути увагу на те, чи « сегрегація дітей у державних школах виключно на основі раси, навіть якщо фізичні засоби та інші» відчутні »фактори можуть бути рівними, позбавляє дітей меншової групи рівних освітніх можливостей. » Його висновок: « Ми віримо, що так і є. » В якості доказів він навів дослідження ляльок Кларка.

Не слід зазначати, що те, чи сегрегація змушує негрів поступатися не є конституційним питанням. Навіть якщо докази того, що сегрегація мала такий вплив, були суцільними - а це не було - це не виправдовувало переосмислення Конституції.

nation of arguments overcame the scruples of most of the justices who were reluctant to go beyond what they considered to be the limits of their authority. Jackson and Reed were the only hold-outs. The former Nuremberg prosecutor refused to dabble in what he thought was a political rather than a judicial matter, and Reed, the *chamer*, argued that judicial activism was the beginning of “kri-tarchy,” or rule by judges.

At the end of March 1954, Jackson suffered a serious heart attack. Warren rushed to the hospital and got the weakened justice to agree to the opinion he had drafted. Then he cornered Reed, telling him he would be all alone if he did not go along. Reed, who never agreed with the ruling, bowed to pressure and joined the majority.

On May 17, Warren read the decision from the bench. Since there was no legal reasoning involved in it, he could keep it short enough to make the entire ruling fit into a newspaper article. The most often quoted passage is the following:

To separate [black children] from others of similar age and qualifications solely because of their race generates a feeling of inferiority as to their status in the community that may affect their hearts and minds in a way unlikely to ever be undone We conclude that in the field of public education the doctrine of ‘separate but equal’ has no place. Separate educational facilities are inherently unequal.

Warren admitted that he was interpreting the Constitution differently from every Supreme Court that had gone before:

“[W]e cannot turn the clock back to 1868 when the [14th] Amendment was adopted, or even to 1896 when *Plessy v. Ferguson* was written,” he argued. The point to be addressed was whether “segregation of children in public schools solely on the basis of race, even though the physical facilities and other ‘tangible’ factors may be equal, deprives the children of the minority group of equal educational opportunities.” His conclusion: “We believe it does.” As evidence, he cited Clark’s doll studies.

It should not require pointing out that whether segregation makes blacks feel inferior is not a Constitutional issue. Even if the evidence that segregation did have that effect had been solid—and

Навіть ліберали визнавали, що Суд практикує соціологію, а не право. " *Нью-Йорк Таймс*", який вітав постанову, все ж надав своїй статті 18 травня такий підзаголовок: " Соціологічне рішення: Суд засновував свою сегрегацію, виносивши рішення про серця та розум, а не про закони. » Декан юридичного факультету Єльського університету Уеслі Стерджесс говорив це більш прямо. Для того, щоб судді правили так, як вони, він зазначив, « Суд повинен був прийняти закон. »

Також не було завершено кулуарну роль Філіпа Ельмана в цій справі. Конституція послідовно трактується так, що права, які вона надає, є особистими і потребують негайного полегшення. Якщо сегрегація була неконституційною, це означало, що чорні студенти мають право на інтеграцію відразу. Франкфуртер пояснив Елману, що якщо цього вимагатиме постанова про дегрегацію, він не може бути впевнений в отриманні одностайності, можливо, навіть у більшості. Перспектива хаосу, яка спричинить таке рішення, підштовхнула б багатьох суддів до опозиції.

Тому Ельман запропонував дуже незвичне рішення про відділення примусу від конституційності. Після відомої ухвали 17 травня Верховний Суд відправив справу назад для подальшого аргументу щодо того, як рішення має бути виконане. Він зачекав майже рік, до 1 травня 1955 року, щоб ухвалити постанову 1954 року, перш ніж винести ще одну постанову про те, як робити те, що наказав Суд. Саме тут ми знаходимо знамениту лінгвістичну вигадку: десегрегація мала бути здійснена з « усією навмисною швидкістю. » Південь повинен був дотримуватися Конституції, але це могло б перетягнути ноги. « Це було абсолютно безпринципним » Ельман писав в 1987 році; « Конституційним законом було просто неправильно вважати, що особі, чії особисті конституційні права порушуються, слід позбавити допомоги. » Елман запропонував рішення, яке він визнає, « цілком безпринципним », оскільки саме цього знадобиться, щоб отримати постанову, яку він і Франкфуртер хотів.

У своїй статті Ельман також виявив значну зневагу до Тюрґуда Маршалла, який згодом став першим чорним, призначеним до Верховного Суду. Він писав, що Маршалл робив погані, неефективні аргументи, але що змова Елмана з Франкфуртером так сфальсифікувала Суд на користь десегрегації, що це не мало значення: « Тюрґуд Маршалл міг стояти там і декламував: « У Мері мало ягня »і результат був би точно таким же. »

it was not—it did not justify reinterpreting the Constitution.

Even liberals recognized that the Court was practicing sociology and not law. The *New York Times*, which welcomed the ruling, nevertheless gave its May 18 article the following sub-headline: “A Sociological Decision: Court Founded Its Segregation Ruling On Hearts and Minds Rather Than Laws.” The dean of the Yale Law School, Wesley Sturges, put it more bluntly. For the justices to rule as they did, he noted, “the Court had to make the law.”

Nor was Philip Elman’s behind-the-scenes role in the matter finished. The Constitution has been consistently interpreted to mean that the rights it grants are personal and require immediate relief. If segregation was unconstitutional it meant black students were entitled to integration right away. Frankfurter had explained to Elman that if this were what a desegregation ruling required, he could not be sure of getting unanimity, perhaps not even a majority. The prospect of the chaos such a ruling would cause would have pushed many justices into opposition.

It was Elman, therefore, who proposed the very unusual solution of separating enforcement from constitutionality. After the famous May 17 ruling, the Supreme Court sent the case back for further argument on how the decision should be implemented. It waited nearly a year, until May 1, 1955, to let the 1954 ruling sink in, before issuing another ruling on how to do what the Court had ordered. It is here that we find the famous linguistic fudge: desegregation was to be accomplished with “all deliberate speed.” The South was going to have to abide by the Constitution, but it could drag its feet. “It was entirely unprincipled,” Elman wrote in 1987; “it was just plain wrong as a matter of constitutional law, to suggest that someone whose personal constitutional rights were being violated should be denied relief.” Elman proposed a solution he concedes was “entirely unprincipled” because that was what it would take to get the ruling he and Frankfurter wanted.

In his article, Elman also showed considerable contempt for Thurgood Marshall, who later became the first black appointed to the Supreme Court. He wrote that Marshall made bad, ineffective arguments, but that Elman’s collusion with Frankfurter had so

Від десегрегації до інтеграції

Початковий вплив рішення *Брауна* був, за кількома винятками, антикліматичним. Порядок впровадження 1955 року застосовувався лише до шкіл, які практикували юридичну сегрегацію, і вимагало лише припинення присвоєння учням шкіл за расою. Тому цілями були лише південні школи, де мало змін, оскільки більшість учнів залишилися там, де вони були. Кілька амбітних чорношкірих батьків записали своїх дітей у білі школи, але жодні білі не перейшли на чорні школи. У 1957 р. Був драматичний опір появі навіть невеликої кількості негрів у Центральній середній школі в Літт-Року, Арканзас, але *десегрегація* - кінець насильницького роз'єднання учнів за расою - пройшла досить легко. Перехід від дегрегації до *інтеграції* - обов'язкове змішування студентів для досягнення « расової рівноваги » - це заплутало країну.

У *Брауні* Верховний суд схвалив думку про те, що його законодавче закріплення, *де-юре* відокремлення, пошкодило розум негрів; судді нічого не сказали про *фактичну* сегрегацію школи, яка відображає житлову сегрегацію. Однак, коли тривали 1960-ті роки, а літо було переповнене заворушеннями в Нью-Йорку, Рочестері, Ваттах та Ньюарку, офіційне мислення почало змінюватися. У 1967 р. Комісія з громадянських прав США опублікувала доповідь під назвою " *Расова ізоляція в державних школах*", в якій вона однозначно заявила, що добровільна сегрегація є такою ж шкідливою, як і законодавчо закріплена сегрегація.

На сьогодні майже всі соціологи прийняли теорію шкоди та переваг дегрегації та схвалили доповідь комісії, а не набагато ретельнішу, що з'явилася позаминулого року. Це було відоме на сьогодні дослідження Департаменту медичної освіти та добробуту, відоме як *Доповідь Коулмана*, офіційно названа *рівність можливостей освіти*. Соціолог Джеймс Коулман та його колеги повністю очікували, що виявлять, що погана успішність у чорному шкірі спричинена недостатньою школою, і що інтеграція принесла чорні досягнення до рівня білих.

rigged the Court in favor of desegregation, it made no difference: “Thurgood Marshall could have stood up there and recited ‘Mary had a little lamb,’ and the result would have been exactly the same.”

From Desegregation to Integration

The initial impact of the *Brown* decision was, with a few exceptions, anti-climactic. The implementation order of 1955 applied only to schools that practiced legal segregation, and required only that they stop assigning students to schools by race. The targets were therefore only Southern schools, where there was little change, since most students stayed where they were. A few ambitious black parents enrolled their children in white schools, but no whites switched to black schools. There was dramatic resistance in 1957 to the arrival of even small numbers of blacks at Central High School in Little Rock, Arkansas, but *desegregation*—the end of forcible separation of students by race—passed easily enough. It was the shift from desegregation to *integration*—the obligatory mixing of students to achieve “racial balance”—that convulsed the country.

In *Brown*, the Supreme Court endorsed the view that it was legally enforced, *de jure* segregation that damaged the minds of blacks; the justices said nothing about the *de facto* school segregation that reflects residential segregation. However, as the 1960s wore on, and summers were punctuated by riots in New York, Rochester, Watts, and Newark, official thinking began to change. In 1967, the US Commission on Civil Rights issued a report called *Racial Isolation in the Public Schools*, in which it declared flatly that voluntary segregation was just as harmful as legally enforced segregation.

By now, almost all sociologists embraced the harms and benefits theory of desegregation, and endorsed the commission’s report rather than a much more thoroughgoing one that had appeared the year before. This was the now-famous Department of Health Education and Welfare study known as the Coleman Report, officially titled *Equality of Educational Opportunity*. Sociologist James Coleman and his colleagues had fully expected to find that poor black academic performance was caused by inadequate school funding, and that integration brought black achievement up to the level of

Вони були здивовані, дізнавшись, що, хоча існували регіональні відмінності - Північ витратила більше коштів на школи, ніж Південь, - у регіонах шкільна влада виділяла майже такі ж ресурси, як і білі.

Ще одним дивовижним висновком стало те, що кількість грошей, витрачених на школи, не мала великого впливу на результативність учнів, а чорношкірі, які відвідували переважно білі школи, зробили лише трохи краще, ніж ті, хто відвідував загальношкірі школи. (Пізніше Коулман зробив висновок, що ця невелика різниця була не через інтеграцію. Перші негри, які добровільно відвідували білі школи, були розумними, амбітними неграми, які добре поправилися б у загальношкірих школах). що Коулман та його співавтори поховали його висновки, а звіт став відомий лише заднім числом.

У 1968 році Суд прийняв більш модне мислення Комісії з питань громадянських прав. У справі *Грін проти округу Нью-Кент* було постановлено, що нейтральна расова шкільна політика недостатньо хороша. Принаймні для шкіл, які практикували *де-юре* сегрегацію, «залишки сегрегації» мали бути усунені свідомими расовими засобами та насильницькою інтеграцією. Любите уявити роздуми нашого найвищого суду, що проводилися в олімпійському спокої, не відволікаючись від мирських зовнішніх подій. Однак це може бути не випадково, що Мартіна Лютера Кінга-молодшого вбили вбивство на наступний день після усних аргументів в "*Гріні*", і Суд роздумував під час найстрашніших заворушень, які країна коли-небудь бачила.

Проте, досі кожен судовий наказ спрямовувався до шкіл колись відокремленого Півдня. Решта країни могли дивитися на самовдоволене перевагу, оскільки південні білі боролися з автобусами, створювали приватні школи, втікали в передмістя, а в деяких випадках навіть закривали державні школи, а не піддавалися «расовому врівноваженню.» Принаймні, на Півдні, білі явно не любили примусового змішування перегонів, і намагалися б уникнути цього. Для еліти того часу саме такий вигляд забобонів був розроблений для лікування.

Легко не помітити, наскільки радикальні зміни потребують суди, коли вони перейшли від дегрегації до насильницької інтеграції. Наприклад, кінотеатр вважається розчленованим, якщо можуть брати участь меценати всіх рас.

whites. They were surprised to learn that although there were regional differences—the North spent more money on schools than the South—within the regions school authorities were devoting much the same resources to blacks as whites.

Another surprising finding was that the amount of money spent on schools did not have much effect on student performance, and blacks who attended predominantly white schools did only slightly better than those who attended all-black schools. (Coleman later concluded that this small difference was not due to integration. The first blacks who attended white schools voluntarily were smart, ambitious blacks who would have done well in all-black schools.) These findings ran so contrary to '60s-era thinking that Coleman and his co-authors buried its conclusions, and the report became well-known only in retrospect.

In 1968, the Court adopted the more fashionable thinking of the Civil Rights Commission. In *Green v. New Kent County*, it ruled that race-neutral school policies were not good enough. At least for schools that had practiced *de jure* segregation, the “vestiges of segregation” had to be eliminated by race-conscious remedies and forcible integration. One likes to imagine the deliberations of our highest court conducted in Olympian calm, undistracted by mundane outside events. However, it may not be a coincidence that Martin Luther King, Jr. was assassinated the day after oral arguments in *Green*, and the Court deliberated during the worst race riots the country had ever seen.

Still, every court order so far had been directed to schools in the once-segregated South. The rest of the country could look on in smug superiority as Southern whites battled busing, set up private schools, fled to the suburbs and, in some cases, even closed down public schools rather than submit to “racial balancing.” At least in the South, whites clearly did not like forced race-mixing, and would go to great lengths to avoid it. To the elites of the time, this was precisely the kind of prejudice busing was designed to cure.

It is easy to lose sight of just how radical a change the courts required when they shifted from desegregation to forcible integration. A movie theater, for example, is considered desegregated

Залежно від місця розташування, деякі театри можуть мати меценатів переважно тієї чи іншої раси, але ніхто не думає контролювати потік клієнтів, щоб досягти « расового балансу. » Однак це було наслідком нових рішень Суду. Це було так, ніби чорним та білим доводиться звертатись у центральній владі, коли вони хочуть переглянути фільм, і їх направляють лише до театрів по всьому місту, де вони, безумовно, є расовою меншиною. Уявіть, що опір правилам такого роду застосовується до ресторанів, бібліотек, спортивних змагань і т. Д. Не дивно, що південці чинили опір закоханим.

Перепочинок на Півночі був короточасним. У своїй постанові 1971 року у справі про освіту "*Swann v. Charlotte-Mecklenburg*" Суд вирішив, що якщо насильницька інтеграція необхідна для виправлення пошкодження расового розмежування, заподіяного південним неграм, це однаково необхідно на Півночі, де часто сегрегація житлових та шкільних закладів була майже майже як яскраво виражений. Суд дав зрозуміти, що інтеграція повинна застосовуватись до всіх аспектів школи, включаючи вчителів, працівників, позакласні заходи, межі відвідування шкіл та нове будівництво. Судді обрали школи як заклади, які відтепер породжуватимуть наслідки добровільної житлової сегрегації, та розводять нове покоління, яке ігнорує расу. Незабаром батьки скрізь зіткнулися з перспективою посадити своїх дітей в автобуси для тривалих поїздок по місту, щоб негри могли відвідувати білі школи і навпаки. Білі на Півночі налаштовувались на бажання досягти расової рівноваги, але виявили, що, якщо що, вони не сподобалися зайнятості навіть більше, ніж південці.

Вілмінгтон, штат Делавер, доклав особливо амбітних зусиль. Суди консолідували всі міські та приміські шкільні округи - щоб білі не могли втекти до сусідніх білих шкільних районів - і наказали кожній школі бути інтегрованою. Це потрібно було зробити, якщо можливо, расовим змішуванням у мікрорайонах, інакше, посилаючи білих до внутрішнього міста та чорношкірих у передмістя.

Вілмінгтон дуже наполегливо працював над тим, щоб підготуватися до того, що всі знали, що це буде гарна зміна. Для білих вчителів дні трьох Р. закінчились. Вони повинні були навчитися « співчуття слухати », « уточнення цінностей » та « навички консультацій », щоб вони могли поводитися з чорними дітьми.

if patrons of all races can attend. Depending on location, some theaters may have patrons of mostly one race or another, but no one would think of controlling the flow of customers in order to achieve “racial balance.” This, however, was the effect of the new Court rulings. It was as if blacks and whites had to check with a central authority whenever they wanted to see a movie, and were directed only to theaters across town where they were sure to be a racial minority. Imagine the resistance to rules of that kind applied to restaurants, libraries, sports events, etc. It is not surprising that Southerners resisted busing.

The respite for the North was short-lived. In its 1971 ruling in *Swann v. Charlotte-Mecklenburg Board of Education* the Court decided that if forcible integration was necessary to correct the damage racial separation caused to Southern blacks, it was equally necessary in the North, where residential and school segregation were often almost as pronounced. The Court made it clear that integration was to apply to *every* aspect of a school, including teachers, staff, extracurricular activities, attendance boundaries for schools, and new construction. The judges chose schools as the institutions that would henceforth make up for the effects of voluntary residential segregation, and breed a new generation that would ignore race. Soon parents everywhere were faced with the prospect of putting their children on buses for lengthy rides across town so blacks could attend white schools and vice versa. Whites in the North set about with a will to achieve racial balance but found that, if anything, they disliked busing even more than Southerners did.

Wilmington, Delaware, made a particularly ambitious effort. Courts consolidated all city and suburban school districts—so that whites could not escape to nearby white school districts—and ordered every school integrated. This was to be done by racial mixing in neighborhoods if possible, and otherwise by sending whites to the inner city and inner-city blacks to the suburbs.

Wilmington worked very hard to prepare for what everyone knew would be a wrenching change. For white teachers, the days of the three Rs were over. They had to learn “empathetic listening,”

Загалом учителі отримали дуже запутане повідомлення: класний колектив інтегрує чорних дітей у американський мейнстрім, але він не повинен передавати гнітючі цінності середнього класу.

Як і в інших шкільних округах, Вілмінгтон дізнався, що будь-який расовий план зрівноваження викликає політ білого кольору, але деякі плани викликають більше, ніж інші. Перевезення білих дітей із своїх районів до чорних шкіл було найгіршим. Близько половини білих батьків навіть не чекали, щоб побачити, що це буде; їхні діти зникли в далекому передмісті і в приватні школи, і ніколи не ступали в чорну школу. Більшість решти відмовилася від експерименту незабаром після цього.

Чорношкірі менше не бажали приходити до білих шкіл, але це не призвело до расового змішання. Як зазначив один репортер Вілмінгтона, « незважаючи на великі зусилля зібрати перегони, студенти та навіть викладачі розділилися на обід, у передпокої та в аудиторії, якщо їм було надано можливість. » Адміністратори також виявили « переломний момент. » Кілька темношкірих не змінили характеру школи, але, оскільки їхня кількість зросла, зросла і расова напруженість. « Це було майже так, як ніби щось магічне (або пекельне), коли зарахування до чорних сягало 40 відсотків », - згадувала Джеанетта Макдональд, яка була деканом дівчат середньої школи PS du Pont. « Тоді ставлення до чорних змінилося, і білі мали підставу лякатися. » Чорні почнуть вимагати гроші на захист від білих, з'являться графіті, вікна будуть розбиті, шафки розграбовані, а відмова накопичуватиметься. Колишня всебіла школа швидко почала б чорніти. Як тільки більшість білих пішла, ті, хто залишився пристосований до домінування чорних.

До Брауна у державних школах Вілмінгтона було 72,9 відсотка білих. До 1976 року, після примусового автобусу, їх було 9,7 відсотка білих. Розлючені білі майже не були молізовані, коли федеральний суддя Мюррей Шварц, один з архітекторів планування переходу, перевів власних дітей у приватну школу.

Поїздка в Бостон виявилася, мабуть, більш травматичною та руйнівною, ніж де-небудь ще.

“values clarification,” and “consultation skills,” so they could handle black children. Altogether, teachers got a very confusing message: The classroom would integrate black children into the American mainstream, but it must not transmit oppressive, middle-class values.

Like other school districts, Wilmington learned that any racial balancing plan causes white flight, but some plans cause more than others. Shipping white children out of their neighborhoods to black schools was the worst. About half the white parents did not even wait to see what it was going to be like; their children disappeared to the far suburbs and into private schools, and never set foot in a black school. Most of the rest abandoned the experiment soon thereafter.

Blacks were less unwilling to come to white schools, but this did not lead to racial mixing. As one Wilmington reporter noted, “despite the massive effort to bring the races together, students and even teachers segregated themselves at lunch, in the hallways, and in the classrooms if they were given the opportunity.” Administrators also discovered “the tipping point.” A few blacks did not change the character of a school, but as their numbers increased so did racial tensions. “It was almost as if there was something magic—or hellish—when the black enrollment reached 40 percent,” recalled Jeanette McDonald, who was dean of girls at P.S. du Pont High School. “The black attitudes changed then, and the whites had reason to be frightened.” Blacks would begin to extort protection money from whites, graffiti would appear, windows would be smashed, lockers were looted, and refuse would accumulate. A formerly all-white school would rapidly begin to turn black. Once most of the whites were gone, those who remained adapted to black dominance.

Before *Brown*, Wilmington public schools were 72.9 percent white. By 1976, after forced busing, they were 9.7 percent white. Furious whites were hardly mollified when Federal Judge Murray Schwartz, one of the architects of the busing plan, transferred his own children to private school.

Busing in Boston was perhaps more traumatic and disruptive

У 1967 році в державних школах було 73 відсотки білих. Середній чорношкірий учень, однак, відвідував школу, яка становила лише 32 відсотки білих, а значить, школи були значно відокремлені. Це відображало той факт, що більшість негрів були скупчені в Роксбері, у південній частині міста. Постанова суду розпорядилася в 1974 році, але простого слуху про це було достатньо, щоб відправити білих в передмістя. До 1973 року кількість білих впала до 57 відсотків, а середній чорний відвідував школу, яка становила лише 21 відсоток. Одразу після перевезення, який зустрів більший опір та насильство з боку розлючених білих, ніж де-небудь в країні, опромінення білих дещо збільшилось, але швидко знизилось, оскільки стільки білих втікало. До 2002 року в районі було лише 15 відсотків білого кольору, а середній темношкірий відвідував школу, яка на 11 відсотків біла, що набагато нижче, ніж 32 відсотки за доінтеграційні дні.

Ця ж драма послідувала примусовій інтеграції у багатьох великих містах шкільних округів. Наприклад, у державних школах округу Колумбія, в 1951 р. Кількість білих було 48 відсотків. Амбітні федеральні судді наказали расовий баланс ще до рішення *Зеленого* Верховного Суду в 1968 році, тому місто рано дізналося про інтеграцію. Нещодавно прибулі негрів у середній школі Теодора Рузвельта зробили так багато нецензурних коментарів до дівчат-вболівальників, з яких школа перейшла на хлопців. Кілька директорів вирішили не займатися танцями та іншими соціальними подіями через нестримний прогрес негрів. Білі відмовилися від державних шкіл, і до 1974 року кількість білих було зменшено до 3,3 відсотка. Вашингтон був першим великим міським шкільним округом, з якого білі фактично зникли.

Район, який демонстрував солідну ефективність, опустився на дно ліги. У 1976 р. Один вaledикторіанець середньої школи набрав лише 320 словесних та 280 за математичним SAT. Ці оцінки ставлять студента у 16-му та 2-ому відсотках для літніх людей, котрі навчаються в коледжі. На 25-ту річницю *Брауна* Джеймс Набріт, адвокат, який аргументував одну з перших успішних десегрегаційних справ в окрузі, поскаржився, що незважаючи на величезні бюджети, що фінансуються федеральним бюджетом, вашингтонські школи « заглушили перемогу в залі суду в морі провалу . »

than anywhere else. In 1967, the public schools were 73 percent white. The average black student, however, attended a school that was only 32 percent white, which means schools were substantially segregated. This reflected the fact that most blacks were clustered in Roxbury, in the southern part of town. Court-ordered busing came in 1974, but the mere rumor of it was enough to send whites to the suburbs. By 1973, white enrollment had dropped to 57 percent, and the average black attended a school that was only 21 percent white. Immediately after busing, which met more resistance and violence from angry whites than anywhere else in the country, the exposure to whites increased somewhat, but quickly dropped because so many whites fled. By 2002, the district was only 15 percent white, and the average black attended a school that was 11 percent white, a figure far lower than the 32 percent from pre-integration days.

The same drama followed forced integration in many big-city school districts. In Washington, DC's public schools, for example, white enrollment was 48 percent in 1951. Ambitious federal judges ordered racial balancing even before the Supreme Court's *Green* decision in 1968, so the city learned about integration early. Newly-arrived blacks at Theodore Roosevelt High School made so many obscene comments to the girl cheerleaders the school switched to boys. Several principals decided not to have dances or other social events because of lewd advances by blacks. Whites abandoned the public schools, and by 1974 white enrollment was down to 3.3 percent. Washington was the first major urban school district from which whites essentially disappeared.

A district that used to show solid performance sank to the bottom of the league. In 1976, one high school valedictorian scored only 320 on the verbal and 280 on the math SAT. These scores put the student in the 16th and 2nd percentiles for college-bound seniors. On the 25th anniversary of *Brown*, James Nabrit, a lawyer who had argued one of the first successful desegregation cases in the District, complained that despite huge, federally-funded budgets, the Washington schools had "drowned the courtroom victory in a sea of failure."

Ця закономірність повторювалася по всій країні, якщо не завжди так драматично. У 1969 р. В державних школах Чикаго (Кук) було 65,4 відсотків у сильно відокремлених школах. До 1990 року після обов'язкового расового збалансування цей показник становив 23,5 відсотка, а до 2000 року - 13,5 відсотка. Зниження кількості білих в Нью-Йорку за той же період становило від 38,7 відсотка до 19,3 до 15,3 відсотка. У 1968 році майже 80 відсотків учнів державних шкіл у Сан-Дієго були білими. До 2000 року лише 26,1 відсотка були білими. У всіх таких випадках, особливо в Каліфорнії, відбулося б зменшення кількості зарахування білих як відсоток від загальної кількості просто через приїзд великої кількості дітей-іммігрантів, але переважна частина зменшення пов'язана з білим польотом.

У той же час, расовий баланс почав споживати величезну частку місцевих бюджетів на освіту. Райони, які проводили повномасштабні інтеграційні кампанії, незабаром виявили, що вони поглинають п'яту або більше загального бюджету.

Інтеграція встигла збільшити кількість расових контактів між чорно-білими студентами, найочевидніше на Півдні, де юридична сегрегація перешкоджала перегонам. Однак початкові надбавки швидко стиралися, коли білі зникали. У 1968 році, перед тим, як розпорядитися судом, середній чорний у великому місті відвідував школи, які в середньому становили 43 відсотки білих. У 1972 році цей показник досяг 54%, але до 1989 року білий політ знизив цей показник до 47%, що на 4 пункти вище, ніж у 1968 році.

Зникнення білих спричинило стільки дислокацій у стільки шкільних округів, що нарешті почав помічати Верховний Суд. У ряді рішень між 1991 та 1993 рр. Суд відмінив рішення і постановив, що від шкіл не потрібно вимагати компенсації житлової сегрегації. До середини 1990-х ще існували « школи-магніти » з бажаними навчальними програмами, навмисно розміщеними в чорних зонах з надією перетворити білих в інтегровані класи, але насильницьке змішування значною мірою закінчилося. Зарахування білих вирівнювалося в більшості шкільних районів, коли діти могли відвідувати школи, які відображали місцеві схеми житла.

This pattern was repeated across the country, if not always so dramatically. White enrollment in Chicago (Cook County) public schools was 65.4 percent in heavily segregated schools in 1969. By 1990, after mandatory racial balancing, the figure was 23.5 percent, and by 2000 it was 13.5 percent. The decline in New York City's white enrollment during the same period was from 38.7 percent to 19.3 to 15.3 percent. In 1968, nearly 80 percent of the public school students in San Diego were white. By 2000, only 26.1 percent were white. In all such cases, especially in California, there would have been a drop in white enrollment as a percentage of the total simply because of the arrival of large numbers of immigrant children, but the overwhelming bulk of the decrease is due to white flight.

At the same time, racial balance began to consume a huge proportion of local education budgets. Districts that undertook full-scale integration campaigns soon found them swallowing up a fifth or more of the total budget.

Integration did succeed in increasing the amount of racial contact between black and white students, most obviously in the South, where legal segregation had kept the races entirely apart. However, initial gains quickly eroded as whites disappeared. In 1968, before court-ordered busing, the average black in a big-city district attended schools that were, on average, 43 percent white. Busing pushed that figure up to 54 percent in 1972, but by 1989 white flight had brought the figure down to 47 percent, just 4 points higher than in 1968.

The disappearance of whites caused so much dislocation in so many school districts that the Supreme Court finally began to notice. In a series of decisions between 1991 and 1993, the Court reversed itself, and ruled that schools should not be required to compensate for residential segregation. By the mid-1990s there were still "magnet schools" with desirable curricula deliberately put in black areas in the hope of wooing whites into integrated classes, but forcible mixing had largely come to an end. White enrollment leveled off in most school districts, once children could attend neighborhood schools that reflected local housing patterns.

Тому школи рухаються до посиленої самосегрегації. Одним із показників цієї тенденції є відсоток небілих дітей, які відвідують «расово ізольовані» школи, в яких менше 10 відсотків учнів є білими. У період з 1991 по 2001 рік ця кількість зросла щонайменше в 36 з 50 штатів. Тридцять п'ять відсотків чорношкірих, іспаномовних, азіатських та американських індіанських студентів зараз «расово ізольовані.»

За той самий період, коли зменшилися вимоги до інтеграції, майже 6 тис. Державних шкіл відчули різкі расові зрушення, 414 перейшли з переважно меншості до переважно білого, а 5,506 перейшли з переважно білого до переважно меншості. Це означає, що протягом 10-річного періоду кожна з 11 державних шкіл (із понад 67 000 в цілій країні) помітно змінилася на расовий характер, як правило, узгоджуючись з окремими схемами житла.

Слід зазначити, що школа може бути інтегрованою, але її учні не є. Чорношкірі та латиноамериканці часто збираються на лікувальних заняттях, а білі та азіатці - на курсах з відзнакою. Навіть ті студенти, які відвідують одні й ті ж класи, рідко бідують за расовими лініями під час обіду або на перерві. Самосегрегація починається рано і стає більш жорсткою у міру дорослішання дітей. У середній школі єдиними послідовними винятками здаються серед спортсменів, які можуть мати справжні міжрасові дружні стосунки серед товаришів по команді.

Для великих шкільних районів великих міст кінець роботи закінчився занадто пізно. Більшість білих зараз вважають державні школи в таких місцях, як Чикаго, Нью-Йорк або Вашингтон, округ Колумбія, як майже чужу територію. Навіть сусідська школа не є реалістичним варіантом для їхніх дітей. Білі можуть жити в цих містах, коли вони самотні або бездітні, але переїжджають у передмістя, коли мають дітей. Попередні покоління білих зробили великі міста своїми постійними будинками; серед більшості білих сьогодні це не варіант для будь-яких, крім заможних, які можуть дозволити собі елітні приватні школи, і бідних, які не мають вибору.

Мало хто сумує про закінчення роботи. Білі рідко підтримували це, приблизно від 65 до 70 відсотків батьків готові сказати опитувальнику, що цього не хочуть. Значна меншість негрів також проти цього: загалом близько 40 відсотків.

Schools are therefore moving towards increased self-segregation. One measure of this trend is the percentage of non-white children who go to “racially isolated” schools, in which fewer than 10 percent of the students are white. Between 1991 and 2001 that number increased in at least 36 of the 50 states. Thirty-five percent of black, Hispanic, Asian, and American Indian students are now “racially isolated.”

During the same period, as integration requirements eased, nearly 6,000 public schools saw dramatic racial shifts, with 414 going from mostly minority to mostly white, while 5,506 shifted from mostly white to mostly minority. This means that within a 10-year period, one out of every 11 public schools (of the more than 67,000 in the whole country) changed markedly in racial character, generally coming in line with segregated housing patterns.

It should be noted that a school may be integrated but its students are not. Blacks and Hispanics often cluster in the remedial classes, with whites and Asians in the honors courses. Even those students who attend the same classes rarely fraternize across racial lines during lunch or recess. Self-segregation begins early and becomes more rigid as children get older. In high school, the only consistent exceptions seem to be among athletes, who may have real interracial friendships among teammates.

For the major big-city school districts, the end of busing came too late. Most whites now think of the public schools in places such as Chicago, New York, or Washington, DC as almost foreign territory. Even the neighborhood school is not a realistic option for their children. Whites may live in these cities when they are single or childless, but move to the suburbs when they have children. Previous generations of whites made big cities their permanent homes; among most whites today this is not an option for any but the wealthy, who can afford elite private schools, and the poor, who have no choice.

Few people mourn the end of busing. Whites rarely supported it, with about 65 to 70 percent of parents prepared to tell a pollster they didn't want it. A substantial minority of blacks also opposed it: generally about 40 percent. In Chicago, the longer blacks were

У Чикаго довгих чорношкірих купляли, тим менше їм сподобалось, опозиція зросла з 48 відсотків у 1986 р. До 60 відсотків у 1990 р. Спочатку більшість негрів вірили в теорію “ шкоди та користі ” , але оскільки користь не змогла реалізуватися вони почали заперечувати над тим, щоб відправити своїх дітей далеко від дому. Також відбулося відродження чорної гордості та супутнього зневаги до думки, що чорні повинні мати білих однокласників, щоб вчитися.

Чорний міністр освіти Джорджа Буша Род Пейдж відсунув свій акцент від інтеграції. « Наша мета - зробити школи кращими, незалежно від демографічного складу школи », - пояснив він.

Остаточний розрахунок

Зараз науковці мали десятиліття інтеграції до шкільних навчальних закладів, а результати суворо суперечать соціологічним припущенням *Брауна*. Цікаво міркувати про те, як би вирішили судді у 1954 році або у випадках, які накладали дію, якби вони знали, що ми знаємо зараз. У 1967 році федеральний суддя Дж. Скеллі Райт відобразив переважаючу думку, коли він писав: « Расові та соціально однорідні школи шкодять розуму і духу всіх дітей, які відвідують їх - негрів, білих, бідних і заможних. . . . » Він помилявся. Вивчення після дослідження показало, що сегрегація, чи то *фактично* чи *де-юре*, не знижує чорну самооцінку. Чорні діти постійно переглядають білих дітей на всіх стандартних тестах власного зображення. (Такі тести складаються з питань на кшталт « Чи могли б ви бути чим завгодно, коли виростаєте? » Або « Чи звертають люди увагу, коли ви розмовляєте, тому що маєте хороші ідеї? » Оцінки на цих тестах зазвичай відповідають оцінкам людей, які знають тест Більше того, як і тести ляльок Кларка, запропоновані 50 років тому, інтеграція, здається, знижує чорну самооцінку, а не підвищує її. Найбільш правдоподібне пояснення полягає в тому, що це зближує їх із расовим розривом у навчальних досягненнях, який відмовляється піти.

Знову ж таки, висновки несуперечливі: середній чорний 12-класник читає та робить математику на рівні середнього білого 8-класника. Це було вірно - з незначними перепадами вгору і вниз - протягом 40 років. Більше того, це правда, чи чорношкірих учнів немає, мало чи багато білих однокласників. Прихильники теорії « шкоди та користі » відчайдушно протистояли цим висновкам, і журналісти вагалися з оприлюдненням їх.

bused the less they liked it, with opposition rising from 48 percent in 1986 to 60 percent in 1990. At first, most blacks believed in the “harm and benefits” theory, but as the benefits failed to materialize they began to object to sending their children far from home. There has also been a resurgence of black pride and accompanying scorn for the idea that blacks must have white schoolmates in order to learn.

George W. Bush’s black Secretary of Education, Rod Paige, shifted his emphasis away from integration. “Our goal is to make the schools better irregardless of the demographic makeup of the school,” he explained.

The Final Reckoning

Scholars have now had decades of school integration to study, and the results flatly contradict the sociological assumptions behind *Brown*. It is interesting to speculate how the justices would have ruled in 1954 or in the cases that imposed busing if they had known what we know now. In 1967, Federal Judge J. Skelly Wright reflected the prevailing view when he wrote: “Racially and socially homogeneous schools damage the minds and spirit of all children who attend them—the Negro, the white, the poor and the affluent” He was wrong. Study after study has shown that segregation, whether *de facto* or *de jure*, does not lower black self-esteem. Black children consistently outscore white children on all standard tests of self image. (Such tests consist of questions like “Could you be anything you like when you grow up?” or “Do people pay attention when you talk because you have good ideas?” Scores on these tests generally match the assessments of people who know the test-takers.) What is more, just as Clark’s doll tests suggested 50 years ago, integration appears to lower black self-esteem, not raise it. The most plausible explanation is that it brings them face to face with a racial gap in academic achievement that refuses to go away.

Here again, the findings are consistent: The average black 12th grader reads and does math at the level of the average white 8th grader. This has been true—with slight, up-and-down variations—for 40 years. What is more, it is true whether black students have no, few, or many white classmates. Advocates of the “harm

Однак, як в останній книзі « *Ніяких виправдань* » Абігейл та Стефан Тернстром чітко *пояснюють*, багато різних підходів у багатьох різних шкільних системах не змогли звузити прогалину. Вони називають цю стійку різницю в досягненні « національною кризою. »

Також інтеграція не обов'язково покращує расові відносини. Результати не узгоджуються, але зростання расової неприязні так само вірогідне, як і зменшення. Більш тонкий аналіз показує, що інтеграція спричиняє найменше проблем у наймолодших класах, але, коли діти дорослішають, вони стають більш усвідомленими до раси і все більше спілкуються з людьми, як вони самі. Расовий розрив в академічній працездатності - хоча він починається в дошкільній школі - не такий вражаючий у нижчих класах, і є менш бар'єром для дружби. Так само, коли негрів починають зараховувати до колишніх білих шкіл, расові відносини найкращі, якщо кількість негрів зберігається не більше ніж 15-25 відсотків. Дослідження підтвердило те, що вчителі у Вілмінгтоні виявили після того, як ухвалили суд: 40 відсотків - це пункт, коли речі часто йдуть серйозно не так.

Іншим послідовним і пов'язаним з цим висновком є те, що проблеми з дисципліною збільшуються в міру збільшення кількості чорношкірих або латиноамериканських студентів (приплив азіатців не має цього ефекту). Крадіжки, насильство та непокоря в усіх видах зростають у міру зміни расового балансу.

Теорія « шкоди та користі » була помилковою. Сегрегація не шкодить чорним дітям, і єдиною помітною користю інтеграції виявляється моральне задоволення, яке вона забезпечує своїм архітекторам. Таким чином, соціологічна основа *Брауна* була беззвучною.

Зрозуміло також, що батьки білих виправдовувались, виступаючи проти обов'язкового змішування раси. Якщо середній чорношкірий 12-класник виступає на рівні середнього білого восьмикласника, батьки середнього білого 12-класовика мають право думати, що інтеграція знизить стандарти та перенаправить ресурси на санацію. Вони також мають право підозрювати, що це може призвести до насильства та безладу.

Білий політ незмінно вважається « расизмом. » Однак, зменшення кількості студентів у білій школі відображало мучні рішення, яких необиральні судді примушували до мільйонів гідних американських батьків.

and benefits” theory have desperately resisted these findings, and journalists have hesitated to publicize them. However, as Abigail and Stephan Thernstrom make clear in their recent book *No Excuses*, many different approaches in many different school systems have failed to narrow the gap. They call this persistent difference in achievement “a national crisis.”

Nor does integration necessarily improve race relations. Results are not consistent, but increases in racial hostility are just as likely as decreases. A more fine-grained analysis shows that integration causes fewest problems at the youngest grades, but as children get older they become more conscious of race and increasingly socialize with people like themselves. The racial gap in academic performance—although it starts in pre-school—is not as striking in the lower grades, and is less a barrier to friendship. Likewise, when blacks start enrolling in formerly-white schools, race relations are best if the number of blacks is kept at no more than 15 to 25 percent. Research has confirmed what teachers in Wilmington discovered after court-ordered busing: 40 percent is the point at which things often go seriously wrong.

Another consistent and related finding is that discipline problems increase as the number of black or Hispanic students increases (an influx of Asians does not have this effect). Theft, violence, and insubordination of all kinds go up as the racial balance changes.

The “harm and benefits” theory was wrong. Segregation does not damage black children, and the only discernible benefit of integration appears to be the moral satisfaction it provides its architects. The sociological basis for *Brown* was therefore unsound.

It is also clear that white parents were justified in opposing mandatory race-mixing. If the average black 12th grader performs at the level of the average white 8th grader, the parents of the average white 12th grader are right to think integration will lower standards and divert resources to remediation. They are also right to suspect it is likely to bring violence and disorder.

White flight is invariably dismissed as “racism.” However, the decline of white school enrollment reflected agonizing decisions unelected judges forced on millions of decent American parents.

Чи тримаємо ми дітей у державній школі, незважаючи на падіння стандартів? Якщо ми переїдемо до передмістя, чи доведеться нам продати будинок з втратою? Якщо ми залишимося, чи нам обом доведеться працювати, щоб ми могли дозволити собі приватну школу? Мабуть, ніколи не було жодних інших американських судових рішень, що мали би такий прямий і неприємний вплив на життя такої кількості людей. Це доктрина до бездушності зневажати страждання « расистів », які відкидали соціальний експеримент, в якому вони не хотіли участі, і робили те, що вони вважали найкращим для своїх дітей.

Браун та його продовження - одне із найсильніших доказів того, чому судова активність настільки небезпечна. Конституція мовчить про питання сегрегованих шкіл. Деякі штати мали їх, а інші - ні; це було справа, що залишається виключно до обговорень народних обранців. Верховний Суд змусив німечну Конституцію виступати, і тим самим змусив її говорити по-хамськи.

З часу ратифікації до 1954 р. Конституція дозволяла (хоча і не вимагала) відокремлених шкіл. У 1954 році він раптово заборонив юридичну сегрегацію, не вимагаючи навмисного расового врівноваження. У 1968 році йому раптом було потрібне усвідомлене расовим балансуванням, а в 1991 році він вирішив не вимагати цього. Ці зміни не були результатом поправок; вони не відображають нічого іншого, ніж прийняття судових рішень настільки потужним і примхливим, що деякі вважають це тиранією. Як одного разу зазначив головний суддя Чарльз Еванс Х'юз, « Ми по Конституції, але Конституція - це те, про що говорять судді. »

Браун та подальші підкреслення підкреслюють, наскільки різні судові рішення залежать від законодавства. Законодавство - це копіткий, трудомісткий процес, який вимагає згоди багатьох людей. Він передбачає компроміси та компроміси, розробку проектів, перероблення та громадський контроль. Багато судових рішень приймаються на повноваження лише *одного судді*, а для рішення Верховного Суду потрібно лише п'ять. Таким чином, суди набагато частіше, ніж законодавчі органи, відхиляються від підступних, незвіданих вод. Обов'язкове врівноваження перегонів було колосальною, дорогою помилкою, якої *не допустив би жоден державний чи національний законодавчий орган*. Тільки суди можуть повністю ігнорувати волю людей і примушувати їх до політики, яку їх представники ніколи не приймуть.

Do we keep our children in public school despite falling standards? If we move to the suburbs will we have to sell our house at a loss? If we stay, will we both have to work so we can afford private school? There have probably never been any other American court decisions with such a direct and unpleasant impact on the lives of so many people. It is doctrinaire to the point of callousness to disregard the sufferings of “racists” who rejected a social experiment in which they wanted no part, and did what they thought best for their children.

Brown and its sequels are some of the strongest proof of why judicial activism is so dangerous. The Constitution is silent on the question of segregated schools. Some states had them and others did not; it was a matter rightly left up to the deliberations of the people’s elected representatives. The Supreme Court forced a mute Constitution to speak, and in so doing made it speak gibberish.

From ratification until 1954, the Constitution permitted (though did not require) segregated schools. In 1954 it suddenly forbade legal segregation without requiring deliberate racial balancing. In 1968 it suddenly required race-conscious balancing, and in 1991 it decided not to require it after all. These changes were not the result of Amendments; they reflect nothing more than judicial decision-making so powerful and capricious that some have described it as tyranny. As Chief Justice Charles Evans Hughes once noted, “We are under a Constitution, but the Constitution is what the judges say it is.”

Brown and what followed underline how different court rulings are from legislation. Legislation is a tedious, time-consuming process that requires the agreement of many people. It involves trade-offs and compromises, drafting, redrafting, and public scrutiny. Many court rulings are taken on the authority of only *one judge*, and a Supreme Court decision requires just five. Courts are therefore far more likely than legislatures to veer off into treacherous, uncharted waters. Obligatory race-balancing was a colossal, expensive mistake that *no state or national legislature would have made*. Only the courts can completely ignore the will of the people, and force upon them policies their representatives would never enact.

Як показав Закон про громадянські права 1964 року, юридична сегрегація, ймовірно, була приречена. Рано чи пізно законодавчі органи мають десегрегувати школи, не потураючи фантазії, що школи можуть переробити американців у безпритомність. Країна не змогла б уникнути травми, коли автобуси, і міські шкільні райони зараз, мабуть, не будуть пустирями.

Сьогодні навіть деякі з тих, хто підбадьорював Найгучнішого за Брауна, мають другі думки. Деррік Белл - чорний юрист і колишній професор Гарвардської юридичної школи. Протягом 1960-х років він працював у НААКП, намагаючись замикати законодавчий процес, аргументуючи десятки шкільних справ перед десятками суддів. До 1976 року він прийшов до висновку, що інтеграція - це помилкова мета і що чорні повинні натомість подавати клопотання про « рівних » у « окремому, але рівному », створеному в 1896 р. У *Plessy v. Ferguson*. « Юристи за громадянські права були введені в оману в вимозі расового балансу учнів кожної школи в якості запобіжного відповідності та гарантії ефективного навчання, » він написав. « Коротше кажучи, хоча риторика інтеграції обіцяла багато, судові розпорядження про те, щоб чорношкірі молоді отримали необхідну освіту для прогресу, досягли б набагато більше. »

Цього року, 50-річчя Брауна, професор Белл поставив справу ще більш прямо. « З точки зору освіти, » говорить він, « ми були б краще обслужені був суд в Браун відхилив доводи заявників про скасування *Плессі проти Фергюсон*. » Практично жоден білий не готовий сказати те, що готовий сказати проф. Белл: Верховний Суд допустив помилку в 1954 році. Ця 50-річна річниця повинна бути не часом для святкування, а для роздумів про небезпеку нестримної судової влади та постійної реальності раси.

Ця стаття вперше з'явилася в липневому випуску американського Відродження 2004 року .

As the Civil Rights Act of 1964 demonstrated, legal segregation was probably doomed. Sooner or later, legislatures would have desegregated schools without indulging in the fantasy that schools could remold Americans into race-unconsciousness. The country would have escaped the trauma of busing, and urban school districts would probably not now be wastelands.

Today, even some of those who cheered the loudest for *Brown* have second thoughts. Derrick Bell is a black lawyer and former Harvard Law School professor. During the 1960s, he worked for the NAACP, trying to short circuit the legislative process, arguing dozens of school cases before dozens of judges. By 1976, he had concluded that integration was a false goal and that blacks should have instead petitioned for the “equal” in the “separate but equal,” established in 1896 in *Plessy v. Ferguson*. “Civil rights lawyers were misguided in requiring racial balance of each school’s student population as a measure of compliance and the guarantee of effective schooling,” he wrote. “In short, while the rhetoric of integration promised much, court orders to ensure that black youngsters received the education they needed to progress would have achieved much more.”

This year, the 50th anniversary of *Brown*, Prof. Bell put the case even more bluntly. “From the standpoint of education,” he says, “we would have been better served had the court in *Brown* rejected the petitioners’ arguments to overrule *Plessy v. Ferguson*.” Practically no whites are prepared to say what Prof. Bell is willing to say: The Supreme Court made a mistake in 1954. This 50th anniversary should not be a time for celebration but for reflection on the dangers of unbridled judicial power and the persistent reality of race.

This article first appeared in the July 2004 issue of American Renaissance.

Злочинення в Монтічелло?

ПИТАННЯ НА ДЖЕФФЕРСОН 186 РОКІВ ПІСНЕ .

Кожен так часто клоун вирішує назвати Томаса Джефферсона « расистом », а інші клоуни дозволяють йому опублікувати звинувачення. Найдавніший клоун - Пол Фінкельман, професор юридичної школи в Олбані, а клоуни-аксесуари - *Нью-Йорк Таймс* [« Монстр Монтічелло, » 30 листопада 2012]. Професор Фінкельман шокований, виявивши, що Джефферсон вважав, що чорношкірі менш розумні, ніж білі. А оскільки Джефферсон написав слова « всі люди створені рівними », але купували і продавали рабів, це робить його « моторошним, жорстоким лицеміром. » Як і всі його клоуни, професор Фінкельмен розповідає нам, що Джефферсон народив дітей зі своєю чорною рабою Саллі Хемінгс.

Іншими словами, звичайне сміття.

Джеймс Каллендер, пересаджений шотландець, розпочав чутки про Хемінга у вересні 1802 року, після того, як Джефферсон відмовився від нього за меценатську роботу. Callender заявив президент хизувався з « сутінковим Саллі » в « волохатому очолювані наложниця », який був частиною його « Конго гарему. »

» За дівці Саллі нашого президент мав кілька дітей, » він писав, пізніше стверджуючи , що загальна кількість була п'ять. Каллендер назвав Саллі « повією, звичайною, як бруківка », яка « поскупилася півтора десятка чорношкірих. »

Каллендер ніколи не стверджував, що познайомився з « похмурою Саллі » і не пояснював, як він потрапив до наркотиків на її кохання. Наступного року Каллендер потонув у двох-трьох футах води в річці Джеймс, як повідомляється, занадто п'яний, щоб вилавити себе, але вороги федералістів Джефферсона ніколи не переставали гуляти історію Хемінга. Каллендер, можливо, мав рацію стверджувати, що завдав більше шкоди репутації Джефферсона за п'ять місяців, ніж всі інші його кротики за десять років. Девіанти наслідували радість з тих пір, як думали, що Монтічелло - любовне гніздо міцегенації.

ДНК-тестування нащадків Саллі Хемінгс у 1998 р. Довело, що Джефферсон *не* був батьком одного з її старших дітей, але хтось із хромосомою Джефферсона Y народив її молодшу дитину, Естон.

Miscegenation at Monticello?

SPITTING ON JEFFERSON 186 YEARS LATER.

Every so often some clown decides to call Thomas Jefferson a “racist,” and other clowns let him publish the charge. The most recent clown is Paul Finkelman, a professor at Albany Law School, and the accessory clowns are the *New York Times* [“The Monster of Monticello,” Nov. 30, 2012]. Prof. Finkelman is shocked to find that Jefferson thought blacks were less intelligent than whites. And since Jefferson wrote the words “all men are created equal” but bought and sold slaves, that makes him “a creepy, brutal hypocrite.” Like all clowns of his kind, Prof. Finkelman tells us Jefferson fathered children with his black slave, Sally Hemings.

In other words, the usual rubbish.

James Callender, a transplanted Scotsman, started the Hemings rumor in September, 1802, after Jefferson turned him down for a patronage job. Callender claimed the president was sporting with “dusky Sally,” a “wooly-headed concubine,” who was part of his “Congo harem.”

“By the wench Sally our president has had several children,” he wrote, later claiming that the total was five. Callender called Sally a “slut common as the pavement” who was “romping with half a dozen black fellows.”

Callender never claimed he met “dusky Sally” or explained how he got the dope on her rompings. The next year, Callender drowned in two or three feet of water in the James River, reportedly too drunk to fish himself out, but Jefferson’s Federalist enemies never stopped whooping up the Hemings story. Callender may have been right to claim he had done more damage to Jefferson’s reputation in five months than all his other critics had done in ten years. Deviants have cackled with joy ever since at the thought that Monticello was a love nest of miscegenation.

DNA testing on Sally Hemings’s descendants in 1998 proved that Jefferson was *not* the father of one of her older children, but that someone who had the Jefferson Y chromosome fathered her

Біда в тому, що там було 26 чоловіків романтичного віку, які перенесли цю хромосому і хто міг бути батьком. Сюди входить брат Джефферсона, Рандольф, сини Рандольфа та ряд інших чоловіків по лінії Джефферсона. Всі вони були в репродуктивному віці і жили в Вірджинії на момент зачаття.

Чи був Джефферсон батьком? Естон був задуманий у 1807 р., Коли старому Тому було 64 роки, у поганому самопочутті та на другому терміні президента. Шанси на старіння, хворого президента, що стикається зі своїм рабом за цих обставин, близькі до нуля. Чутки про Саллі вже розповсюджувались п'ять років і нашкодили йому. Наскільки ймовірним він був надати їм довіру?

Є кілька імовірніших кандидатів, і найбільш вірогідним є молодший брат Джефферсона Рендольф, який був 51-річним вдівцем. Колишній раб Джефферсона на ім'я Ісаак пізніше писав, що « Брат старого господаря, Мас Рендалл, був могутньою простою людиною: звик виходити серед чорношкірих людей, грати у скрипку та танцювати півночі » - поведінка, яка легко може призвести до ромбінгу. Пізніше Рендольф одружився і мав більше дітей, тому ми знаємо, що він був розпусником. Ніхто ніколи не стверджував, що Томас Джефферсон спілкувався з рабами.

Будь-який професор правознавства почув про « невинних, доки не виявив свою вину. » В Олбані повинен бути новий блиск вчення про пояснення, чому це не стосується людей, які померли і не можуть захистити себе.

І чи вважає професор Фінкельман навіть натяк на оригінальність у звинуваченні Джефферсона у лицемірстві? У липні 1802 року федералістський тижневик під назвою *Порт Фоліо* опублікував вірш, який вклав у уста вигаданого раба Джефферсона на ім'я Кваші:

Він сказав, що наша маса Джеффісон,

*У всіх людей народжуються вільні так:
Деп скажи мені, навіщо Quashee залишатися,
щоб прагнути до корови та мотики кукурудзи?
Хуца для маса Джеффісона.*

youngest child, Eston. The trouble is, there were 26 men of romping age who carried that chromosome and who could have been the father. This includes Jefferson's brother Randolph, Randolph's sons, and a number of other men in the Jefferson line. They were all of reproductive age and living in Virginia at the time of conception.

Was Jefferson the father? Eston was conceived in 1807, when old Tom was 64, in bad health, and in his second term as president. The chances of the aging, ailing president shacking up with his slave under those circumstances are close to zero. The Sally rumors had already been circulating for five years and had hurt him. How likely was he to give them credence?

There are several likelier candidates, and the most likely is Jefferson's younger brother Randolph, who was a 51-year-old widower. A former Jefferson slave named Isaac later wrote that "Old Master's brother, Mass Randall, was a mighty simple man: used to come out among black people, play the fiddle and dance half the night"—behavior that could easily lead to romping. Randolph later remarried and had more children, so we know he was a romper. No one ever claimed Thomas Jefferson socialized with slaves.

Any law-school professor has heard of "innocent until proven guilty." At Albany there must be a new gloss on the doctrine to explain why it doesn't apply to people who are dead and can't defend themselves.

And does Prof. Finkelman think there is even a hint of originality in accusing Jefferson of hypocrisy? In July 1802, a Federalist weekly called the *Port Folio* published a poem that it put into the mouth of a fictional Jefferson slave named Quashee:

*Our massa Jeffeson he say,
Dat all mans free alike are born:
Den tell me, why should Quashee stay,
To tend de cow and hoe de corn?
Huzza for massa Jeffeson.*

And why should one hab de white wife,

*І навіщо одна дружина біла,
А мене хабає лише Quango?
Я не бачу причини для мене життя!
Ні. Quashee hab de white wife також.
Хуца для масового Джефферсона.*

Вороги Джефферсона вказували на безглуздість « всі люди створені рівними » ще до того, як чутка про Хемінга навіть почалася. Джефферсон не повірив, що всі чоловіки були створені рівними більше, ніж це робить професор Фінкельман, і надіти на нього наручники Джефферсону на ці п'ять слів - це дуже глупо. Декларація незалежності пояснює Георгію III, чому колоністи виїжджали. Він починається з риторичного очищення горла, в якому підписанти кажуть, що вони є *королями, що мають* рівну силу і мають право піти своїм шляхом. Коли засновники почали писати правила фактично керувати своєю новою країною - або в Статтях Конфедерації, або в Конституції, - вони не закладали жодної нагорождення рівності.

Професор Фінкельман вражений (шокований) тим, що Джефферсон вважав, що чорні темніші від білих, але Джефферсон мав рацію. Той, хто не моргнув модною егалітарною наркою, знає, що мав рацію. Професор Фінкельман настільки ж шокований, коли дізнається, що Джефферсон переживає, що вільні негри можуть стати « шкідниками в суспільстві », але старий Том теж на щось там. Якщо професор Фінкельман не погоджується, він може сказати нам, чи є єдиний бульвар Мартіна Лютера Кінга, який він хотів би прогулятися після заходу сонця.

Професор Фінкельман здається, що Джефферсон любив рабство і хотів, щоб воно продовжувалося вічно. Джефферсон не любив рабства, але ще більше не любив вільних негрів. Він хотів звільнити рабів і депортувати їх « поза досяжністю суміші. »

Назва професора Finkleman в *Таймс* статті « Монстр з Монтічелло. » Щоб плювати на Джефферсона, потрібно багато сміливості, оскільки він володів рабами, а професор краще бути готовим зробити набагато більше плювання: дев'ять з перших 11 президентів були рабами, а Джеймс Медісон, Ендрю Джексон, Деніел Вебстер, Стівен Дуглас, Вільям Сьюард, Френсіс Скотт Кі, Вінфілд Скотт, Джон Маршалл, Роджер Тані, Джеймс Монро, Генрі Клей та Авраам Лінкольн усі хотіли вислати негрів із країни.

*And me hab only Quangeroo?
Me no see reason for me life!
No. Quashee hab de white wife too.
Huzza for massa Jeffeson.*

Jefferson's enemies were pointing out the silliness of "all men are created equal" before the Hemings rumor even started. Jefferson didn't believe all men were created equal any more than Prof. Finkelman does, and to handcuff Jefferson to those five words is profoundly stupid. The Declaration of Independence explains to George III why the colonists wanted out. It starts with rhetorical throat-clearing in which the signers say they are *the King's* equals and have the right to go their own way. When the founders got around to writing the rules for actually running their new country—either in the Articles of Confederation or the Constitution—they didn't put in any gauzy bunk about equality.

Prof. Finkelman is shocked—*shocked*—that Jefferson thought blacks were dimmer than whites, but Jefferson was right. Anyone not blinkered by fashionable egalitarian bunk knows he was right. Prof. Finkelman is just as shocked to find out that Jefferson was worried that free blacks could become "pests in society," but old Tom was on to something there, too. If Prof. Finkelman disagrees, he can tell us whether there is a single Martin Luther King Boulevard he'd like to go strolling on after sundown.

Prof. Finkelman makes it sound as though Jefferson loved slavery and wanted it to go on forever. Jefferson disliked slavery but disliked free Negroes even more. He wanted to emancipate the slaves and deport them "beyond the reach of mixture."

The title of Prof. Finkelman's *Times* article is "The Monster of Monticello." It must take a lot of courage to spit on Jefferson because he owned slaves, and the professor better be ready to do a lot more spitting: Nine of the first 11 presidents owned slaves, and James Madison, Andrew Jackson, Daniel Webster, Stephen Douglas, William Seward, Francis Scott Key, Winfield Scott, John Marshall, Roger Taney, James Monroe, Henry Clay, and Abraham Lincoln all wanted to send blacks out of the country.

Люди, які насправді знали Джефферсона, вважали його чарівним, культивованим та людиною великої честі. На відстані 186 років професор Фінкельман каже нам, що він був « моторошним », але проф. Фінкельман є лише останнім з багатьох повзань. Колумніст Black *Baltimore Sun* Грегори Кейн розповідає, що Джефферсон був « роговим лицемером », а чорний оглядач Кларенс Пейдж називав його « мертвим татом ». » Колумніст Річард Гренье уподібнив Джефферсона п шефові Гестапо Генріху Хілеру і закликав збити меморіал Джефферсона « камінь за каменем. » Сонор Cruise O'Brien пише, що Джефферсон « є необхідним огидом. »

Репутація Джефферсона збережеться, але це може бути й питання *New York Times* . Раніше це була впливова газета, але публікація такої паразитики, як професор Фінкельман, лише пришвидшить її крах до нерелевантності.

Ця стаття була опублікована в Takimag .com 6 грудня 2012 року.

People who actually knew Jefferson found him charming, cultivated, and a man of great honor. At a distance of 186 years, Prof. Finkelman tells us he was “creepy,” but Prof. Finkelman is only the most recent of many creeps. Black *Baltimore Sun* columnist Gregory Kane tells us Jefferson was a “horny hypocrite” and black columnist Clarence Page called him a “deadbeat dad.” Columnist Richard Grenier likened Jefferson to Gestapo chief Heinrich Himmler and called for the Jefferson Memorial to be torn down “stone by stone.” Conor Cruise O’Brien writes that Jefferson is “of necessity abhorrent.”

Jefferson’s reputation will survive, but that of the *New York Times* may not. It used to be an influential newspaper, but publishing vermin such as Prof. Finkelman will only speed its collapse into irrelevance.

This article was published at Takimag.com on December 6, 2012.

Африка з часів незалежності

Мартін Мередіт, *Доля Африки: від надій на свободу до серця відчаю*, Public Relations Press, 2005, 752 с., \$35,00.

ЧУДОВИЙ КОРЕКТИВНИЙ ДО БІЛОГО ВЛАДЖЕННЯ.

Близько 800 сторінок «*Доля Африки*» - це величезна книга про величезну тему: історію Африки за часів незалежності. Мартін Мередіт, який роками працював журналістом на континенті і написав вісім інших книг про Африку, виконує це майже неможливе завдання лише з правильним поєднанням стилю та науковості. У той же час він цукрового пальто нічого і нікого не шкодує. Як і будь-яка чесна сучасна історія континенту, це багато в чому історія жадібності, корупції, утиску та різанини. Не може бути кращого та сучаснішого однотомного облікового запису. *Доля Африки* охоплює і Північну Африку, але цей огляд буде зосереджений на континенті на південь від Сахари. Хоча містер Мередіт робить кілька широких висновків, він пропонує безліч доказів для кожного, хто бажає.

Недоторканню Європою

Як пояснює пан Мередіт, хоча в деяких випадках колонізація тривала 200 років, більшість негрів були по суті недоторканими Європою. Французи керували своєю західноафриканською імперією лише з 385 білими адміністраторами, а англійці славились однаково непрямим правилом. Наприкінці Другої світової війни лише англійці навіть думали про можливу незалежність цих неоточених земель і не передбачали її до кінця 20 століття. Це тиск з боку Сполучених Штатів, післявоєнне виснаження та війсьничі рухи за незалежність призвели до поспішних грантів незалежності, яких ніхто не передбачав у 1945 році.

Незалежно від розкладу, оскільки саме Західна Африка була в тісному контакті з Європою, вважалось, що вона найкраще готується до самоврядування. До 1920 року, наприклад, у Золотому узбережжі (майбутня Гана) було 60 практикуючих чорних юристів, тоді як Кенія не отримала свого першого адвоката до 1956 року.

Africa Since Independence

Martin Meredith, *The Fate of Africa: From the Hopes of Freedom to the Heart of Despair*, Public Affairs Press, 2005, 752 pp., \$35.00.

AN EXCELLENT CORRECTIVE TO WHITE DELUSION.

At close to 800 pages, *The Fate of Africa* is a huge book about a huge subject: the history of Africa since independence. Martin Meredith, who worked for years as a journalist on the continent and who has written eight other books about Africa, carries off this nearly impossible task with just the right combination of style and scholarship. At the same time, he sugarcoats nothing and spares no one. As any honest contemporary history of the continent must be, this is largely a story of greed, corruption, oppression, and massacre. There may be no better and more up-to-date single-volume account. *The Fate of Africa* covers North Africa as well, but this review will concentrate on the continent south of the Sahara. Although Mr. Meredith draws few broad conclusions, he offers a wealth of evidence for anyone who wishes to.

Untouched by Europe

As Mr. Meredith explains, even though in some cases colonization lasted 200 years, most blacks were essentially untouched by Europe. The French ran their West African empire with only 385 white administrators, and the British were famous for equally thin-stretched, indirect rule. At the end of the Second World War, only the British even thought in terms of eventual independence for these untutored lands, and did not foresee it until the end of the 20th century. It was pressure from the United States, post-war exhaustion, and militant independence movements that resulted in hurried grants of independence no one had anticipated in 1945.

Whatever the timetable, because it was West Africa that had been in closest contact with Europe, it was thought best prepared for self-government. By 1920, for example, the Gold Coast (future Ghana) had 60 practicing black lawyers, whereas Kenya did not

Перший чорний депутат до Національної асамблеї Франції приїхав із Сенегалу в Західній Африці в 1914 році. Леопольд Сенгор, ще один депутат від Сенегалу, допоміг розробити конституцію для Французької Четвертої республіки в 1945 році. граматика.

Отже, незалежність стала першою в Західній Африці, а Кваме Нкрума був лідером Гани. Кар'єра Нкрума встановила так багато моделей для нової Африки, що варто дотримуватися деяких деталей. Те, що почалося з великої обіцянки, закінчилося сльозами, в циклі, настільки часто повторюваному, що містер Мередіт прийняв це як підзаголовок своєї книги.

У Нкрума відбувся один з найбільш раптових підйомів влади будь-якого політичного діяча в історії - від в'язня до прем'єр-міністра за один день. Затримавшись у тюрмі в Голд-Кост за розпалювання анти-британських заворушень, його партії вдалося завоювати 34 з 38 оспорюваних місць на виборах 1951 року. Британський губернатор Чарльз Арден-Кларк посилив верхню губу, викликав свого в'язня і попросив його сформувати уряд.

Гана продовжила шість років демократичного самоврядування під пильним наглядом Ардена-Кларка. Здавалося, це ідеальна підготовка до суверенітету ідеального кандидата на незалежність. Гана мала надійну освітню та економічну інфраструктуру, побудовану англійцями, чудові природні ресурси та здорові запаси валюти завдяки експорту какао. Холодна війна лютувала, і США, і Радянський Союз прагнули нових клієнтів. Пан Мередіт пише, що коли незалежність прийшла в 1957 році, в світі існували надія та оптимізм у масштабах, які зараз важко уявити. Шестиденне свято було святом любові доброї волі та великих очікувань.

Після того, як британці пішли, Нкрума відсторонив опозицію, створив культ особистості, розтратив гроші на позолочені проекти та запустив економіку на землю. Він побудував найбільший в Африці сухий док, який майже ніколи не використовувався. Він створив національну авіакомпанію і наполягав на тому, щоб вона летіла до політично модних місць, таких як Каїр та Москва, на які не було комерційного попиту.

get its first lawyer until 1956. The first black deputy to the French National Assembly came from Senegal in West Africa in 1914. Léopold Senghor, another deputy from Senegal, helped draft the constitution for France's Fourth Republic in 1945. His French was so good he was in charge of policing the constitution's grammar.

Independence consequently did come first in West Africa, with Kwame Nkrumah as leader of Ghana. Nkrumah's career set so many patterns for the new Africa that it is worth following in some detail. What began with great promise ended in tears, in a cycle so often repeated that Mr. Meredith has adopted it as the subtitle of his book.

Nkrumah had one of the most sudden rises to power of any politician in history—from prisoner to prime minister in a single day. Held in a Gold Coast prison for stirring up anti-British riots, his party managed to win 34 of 38 contested seats in a 1951 election. The British governor, Charles Arden-Clarke, stiffened his upper lip, summoned his prisoner, and asked him to form a government.

Ghana went on to six years of democratic self-government under the close supervision of Arden-Clarke. It seemed to be perfect training for sovereignty for the perfect candidate for independence. Ghana had a sound educational and economic infrastructure built by the British, excellent natural resources, and healthy foreign currency reserves due to cocoa exports. The Cold War was raging, and both the United States and the Soviet Union were eager for new clients. Mr. Meredith writes that when independence came in 1957, there was world-wide hope and optimism on a scale now difficult to imagine. The six-day gala was a love-feast of goodwill and high expectations.

Once the British were gone, Nkrumah stamped out the opposition, built up a personality cult, squandered money on gold-plated projects, and ran the economy into the ground. He built the largest dry dock in Africa, which was almost never used. He set up a national airline and insisted it fly to politically fashionable places like Cairo and Moscow for which there was no commercial demand. He established state-run corporations and state farms that

Він створив державні корпорації та радгоспи, які поширювали лише невдачі та корупцію. Він зробив злочином для того, щоб хтось « проявляв неповагу до людини та гідності Глави держави. » Іноземні бізнесмени дізналися, що кожен, хто має гліб-язик та яскраву ідею - чим грандіозніше, тим краще - може отримати товстий урядовий контракт. Сам глава держави підписав угоди.

Нкрума мав амбіції на весь континент. У 1958 році він провів Всеафриканську народну конференцію для сприяння антиколоніальній агітації. Серед його гостей було багато людей, які згодом стали главами держав: Джуліус Ньєрере (Танзанія), Кеннет Каунда (Замбія), Гастінгс Банда (Малаві), Патріс Лумумба (Конго), Амілкар Кабрал (Гвінея Біссау - вбивство незадовго до незалежності), Холден Роберто (Ангола) та Джошуа Нкомо (ніколи зовсім не добирався до вершини в Зімбабве). Нкрума все ще є чимось святим для багатьох африканців та американських негрів через його войовничий антиімперіалізм. Він мріяв про Африку такої могутньої, як Сполучені Штати, і розтратив мільйони на величезному комплексі будівель, на які він сподівався стати столицею континенту, об'єднаного під його керівництвом.

Нерозумності Нкрума мали передбачувані результати. До 1965 року, лише через вісім років після здобуття незалежності, одна з найбільш процвітаючих країн Африки збанкрутувала. Все більш заблуджений і анти-білий, Нкрума звинувачував у кожній невдачі імперіалісти та неокolonіалісти. Він, можливо, продовжував бити Гану, якби не намагався підрізати крила армії. У 1966 році, коли він займався майстерністю в Пекіні, генерали перейняли його і сказали йому не приходити додому. Школярі, яких навчали сканувати « Нкрума - це наш месія », тепер скандували « Нкрума - це не наш месія. »

Касантний месія знайшов притулок у закритому будинку в Гвінеї Конакри, де він отримував постійно прихильні групи шанувальників і проводив свої дні, складаючи неможливі плани для Гани. Він був переконаний, що народний рух підніметься, щоб повернути його до влади. На момент смерті в бухарестській лікарні в 1972 році він був жалюгідною фігурою.

Тому багато в чому Нкрума встановив схему для континенту: диктатура, корупція, безгосподарність, химерність, що межує з божевіллям, і мимовільний відхід від посади.

only spread failure and corruption. He made it a crime for anyone to “show disrespect to the person and dignity of the Head of State.” Foreign businessmen learned that anyone with a glib tongue and a bright idea—the more grandiose the better—could get a fat government contract. The head of state himself signed deals.

Nkrumah had ambitions for the entire continent. In 1958 he hosted an All-African People’s Conference to promote anti-colonial agitation. Among his guests were many who later became heads of state: Julius Nyerere (Tanzania), Kenneth Kaunda (Zambia), Hastings Banda (Malawi), Patrice Lumumba (Congo), Amílcar Cabral (Guinea Bissau — assassinated shortly before independence), Holden Roberto (Angola), and Joshua Nkomo (never quite made it to the top in Zimbabwe). Nkrumah is still something of a saint for many Africans and American blacks because of his militant anti-imperialism. He dreamed of an Africa as mighty as the United States, and squandered millions on a huge complex of buildings he hoped would become the capital of a continent united under his leadership.

Nkrumah’s follies had predictable results. By 1965, just eight years after independence, what had been one of Africa’s most prosperous countries was bankrupt. Increasingly deluded and anti-white, Nkrumah blamed every failure on imperialists and neo-colonialists. He might have gone on wrecking Ghana had he not tried to clip the wings of the army. In 1966, while he was junketing in Peking, the generals took over and told him not to come home. School children who had been taught to chant “Nkrumah is our messiah,” now chanted “Nkrumah is not our messiah.”

The cashiered messiah found refuge in a clapped-out house in Guinea Conakry, where he received ever-dwindling bands of admirers, and spent his days drawing up impossible plans for Ghana. He was convinced that a popular movement would rise up to bring him back to power. By the time of his death in a Bucharest hospital in 1972, he was a pathetic figure.

In many respects, therefore, Nkrumah set the pattern for the continent: dictatorship, corruption, mismanagement, quirks bordering on madness, and involuntary departure from office. In par-

Зокрема. його приклад правління єдиної людини, що охопив майже всюди. Кілька диктаторів пояснили, що державотворення вимагає єдності мети, але більшість просто захопила владу без пояснень чи вибачень. Коли хтось запитав Хабіба Бургібу з Тунісу, яку політичну систему має його країна, він відповів: « Система? Яка система? Я - система. » Колись Гастінгс Банда з Малаві зауважив: « Все - моя справа. Все. » Він також сказав: « Все, що я кажу, - це закон. Буквально закон. » У 1965 році він пішов далі: « Якщо для підтримки політичної стабільності та ефективної адміністрації мені доведеться затримати десять тисяч чи сто тисяч, я це зроблю. » Юліус Ньерер із Танзанії, чия спроба африканського соціалізму буде розглянута пізніше, пояснив, що політичні партії виникли на Заході, оскільки існували економічні класи. В Африці не було занять, тому потрібна була лише одна партія: його.

Нкрума також був типовим для дивовижної кількості володарів незалежності, які були ув'язнені або вислані білою владою до того, як взяти владу: Кеннет Каунда із Замбії, Джомо Кеніята Кенії, Роберт Мугабе із Зімбабве, Бургіба Тунісу, Банда Малаві, Мухаммед V Марокко та Патріс Лумумба Конго (засуджений за розтрату, а не діяльність за незалежність).

Крім того, як практично все лідери незалежності першого покоління, Нкрума жив і навчався в Європі чи США. Чоловіки, які виїжджали за кордон, безперечно, були кращим для початку, і певний досвід Заходу, ймовірно, гальмував їх надмірність, принаймні спочатку. У наступному поколінні напівдикуни, такі як Іді Амін (Уганда), Самуель До (Ліберія) та Жан-Бедель Бокасса (Центральноафриканська республіка), пробилися до президентських палаців і продовжуватимуть все грізніші витівки.

Однак, на відміну від більшості африканських правителів, Нкрума не оточував себе пустушками та коханками і, здається, був самотньою та ізольованою. Він вирішив, мабуть, примхливо одружитися, і попросив Гамаля Нассера з Єгипту знайти йому дружину. Насер зробив: єгипетська дівчина, яка розмовляла лише арабською та трохи французькою; Nkumah не розумів жодної мови. Він одружився з нею того ж дня, коли познайомився з нею, і вона народила йому трьох дітей, але маленького супутника-супутника .

ticular, his example of one-man rule caught on almost everywhere. A few dictators explained that nation-building required unity of purpose, but most simply seized power without explanation or apology. When someone once asked Habib Bourguiba of Tunisia what kind of political system his country had, he replied, "System? What system? I am the system." Hastings Banda of Malawi once observed, "Everything is my business. Everything." He also said, "Anything I say is law. Literally law." In 1965 he went further: "If, to maintain the political stability and efficient administration, I have to detain ten thousand or one hundred thousand, I will do it." Julius Nyerere of Tanzania, whose attempt at African socialism will be examined later, explained that political parties arose in the West because there were economic classes. In Africa, there were no classes, so only one party was necessary: his.

Nkrumah was also typical of a surprising number of independence rulers who had been jailed or banished by the white authorities before taking power: Kenneth Kaunda of Zambia, Jomo Kenyatta of Kenya, Robert Mugabe of Zimbabwe, Bourghiba of Tunisia, Banda of Malawi, Mohammed V of Morocco, and Patrice Lumumba of Congo (convicted of embezzlement, not independence activity).

Also, like virtually the entire first-generation of independence leaders, Nkrumah had lived and studied in Europe or the United States. Men who went abroad were undoubtedly a better sort to begin with, and some experience of the West probably tempered their excesses, at least at first. In the next generation, semi-savages such as Idi Amin (Uganda), Samuel Doe (Liberia), and Jean-Bédél Bokassa (Central African Republic) would shoot their way into presidential palaces, and go on to ever-more gruesome antics.

Unlike most African rulers, however, Nkrumah did not surround himself with toadies and mistresses, and seems to have been lonely and isolated. He decided, apparently on a whim, to marry, and asked Gamal Nasser of Egypt to find him a wife. Nasser did: an Egyptian girl who spoke only Arabic and a bit of French; Nkrumah understood neither language. He married her the same day he met her, and she gave him three children but little companion-

Єдиним справжнім другом, який, здається, Нкрума був при владі, була британка Еріка Пауелл, з якою він познайомився, коли вона була приватним секретарем губернатора Ардена-Кларка. Він найняв її геть, з благословення губернатора, і завжди говорив, що вона єдина людина, яка давала йому неупереджені поради.

Інтерес Нкрума до європейської жінки не призвів до шлюбу, але для багатьох правителів це було. У Кеніяті, Бургібі та Банді були білі дружини, як і Леопольд Сеньгор із Сенегалу та Серече Хама з Ботсвани. Жан-Бедель Бокасса, який був коронованим « імператором », мав 17 дружин, серед яких русявий румунський танцюрист кабаре, німець та швед. (Він тримав дружин в окремих будинках і виходив з кабінету кілька разів на день, щоб зателефонувати до них.)

Нарешті, Нкрума відрізнявся від інших африканських правителів ще одним важливим способом: він, схоже, не розграбував скарбниці. Він користувався привілеями офісно-його секретом арного Пауелл написав , що він був « Гогамі з хвилюванням » перспектива зустрічі з королевою Англії, але його власну велич повинні було прийти не з банківських рахунків , а від захоплюючого нового Гани.

Все, що розглядається, за африканськими мірками, перехід Гани до незалежності мав успіх. В іншому випадку були невдачі, деякі настільки ефектні, що Захід не міг стояти осторонь і ігнорувати безлад. Звіт містера Мередіта про майже негайне поштовх Конго варто підсумувати.

Бельгійців уже давно насміхаються за те, що вони не підготували Конго до самоврядування, і звинувачення є деякою правдою. У 1960 році в країні було лише 30 випускників університетів і не було чорних лікарів, викладачів середньої школи або офіцерів армії. Однак бельгійці створили хорошу базову інфраструктуру та широку базу початкових шкіл. Вони просто не передбачали незалежності, але не намагалися зірвати її, коли змінилися часи. Після заворушень у 1959 р. Вони запропонували чотирирічний перехід до самоврядування. Саме конголезці наполягали на негайній передачі.

Містер Мередіт вказує, що церемонія незалежності 30 червня 1960 р. Поставила початкову нотку.

ship. The only real friend Nkrumah seems to have had in power was a British woman, Erica Powell, whom he met when she was Governor Arden-Clarke's private secretary. He hired her away, with the governor's blessing, and always said she was the only person who gave him unbiased advice.

Nkrumah's interest in a European woman did not lead to marriage, but for many rulers it did. Kenyatta, Bourghiba, and Banda had white wives, as did Léopold Senghor of Senegal and Seretse Khama of Botswana. Jean-Bédél Bokassa, who crowned himself "emperor," had 17 wives, including a blonde Rumanian cabaret dancer, a German, and a Swede. (He kept wives in separate houses and left his office several times a day to call on them.)

Finally, Nkrumah differed from other African rulers in another important way: He does not appear to have looted the treasury. He enjoyed the privileges of office—his secretary Powell wrote that he was "a-gog with excitement" at the prospect of meeting the Queen of England—but his own greatness was to come not from bank accounts but from a spectacular new Ghana.

All things considered, by African standards, Ghana's transition to independence was a success. Elsewhere, there were failures, some so spectacular the West could not stand by and ignore the mess. Mr. Meredith's account of the Congo's almost immediate implosion is worth summarizing.

The Belgians have long been derided for failing to prepare the Congo for self-rule, and there is some truth to the accusation. In 1960, the country had only 30 university graduates and no black doctors, secondary school teachers, or army officers. However, the Belgians had built good basic infrastructure, and a broad base of elementary schools. They simply had not foreseen independence, but did not try to thwart it when times changed. After riots in 1959, they proposed a four-year transition to self-government. It was the Congolese who insisted on an immediate handover.

Mr. Meredith points out that the independence ceremony of June 30, 1960 set the initial jarring note. King Baudouin of Belgium praised the early colonizing work of his great uncle, Leopold II—whose exactions were so ruthless that the Belgian government

Бельгійський король Бодуїн похвалив ранню колонізуючу роботу свого великого дядька Леопольда II - вимоги якого були настільки нещадними, що уряд Бельгії взяв у 1908 році його приватний заповідник - і говорив конголезцям: « Це вже тепер вам, панове, щоб показати, що ви гідні нашої впевненості. » Патріс Лумумба, прем'єр-міністр, відповів гріхом проти « експлуатації », « страшних страждань » та « принизливого рабства, яке було накладено на нас силою ». « Ми більше не ваші мавпи, » додав він.

Лише через кілька днів чорні солдати повстали проти своїх білих офіцерів і вирушили в скандал, б'ючи та гвалтуючи білих, виділяючи священиків та монахинь для особливих зловживань. Тисячі білих втекли з країни - поставивши модель того, що повинно відбуватися із сумною регулярністю в інших місцях. Бельгійці попросили Лумумбу дозволу застосувати силу для порятунку білих. Коли Лумумба відмовився, Бельгія діяла в односторонньому порядку. Тоді південно-західна провінція Катанга відокремилася. Конго було всього два тижні і вже в хаосі.

Лумумба закликав ООН на допомогу, яка прибула в липні, але те, що він найбільше хотів зробити, - це вигнати бельгійців. Він дав ООН два дні; інакше він звернеться до Рад. Ральф Бунче, чорношкірий американський голова місії ООН, охарактеризував Лумумбу як « божевільного » і діє « як дитина ». »

Пізніше того ж місяця Лумумба відвідав США. Заступник держсекретаря Дуглас Діллон вважав його « ірраціональною, майже психотичною особистістю. » Лумумба подзвонив у бюро Конго в Державному департаменті і попросив співрозмовника блондинки. ЦРУ знайшло когось надсилати, але Білий дім скасував цю справу.

Зрештою, бельгійські війська покинули Конго після евакуації білих, але тоді Лумумба наполягав на тому, щоб ООН знищила заколот Катанга. Коли інша провінція, Південний Касаї, вступила в повстання, Лумумба дійсно закликав до Рад, які надіслали технічну допомогу. Його спроба навести порядок у Касаї призвела до різанини та призвела до 250 000 біженців. На даний момент і Бельгія, і США були впевнені, що Лумумба - це загроза, і обидва уряди хотіли, щоб його вбили.

Президент Конго Йозеф Каса-Вубу звільнив Лу-Мумбу, який у свою чергу звільнив Каса-Вубу. У вересні, Джозеф Мобуту, начальник штабу армії, витіснив всі політик у військовій ментських перевороту.

took over in 1908 what had been his private preserve—and talked down to the Congolese: “It is up to you now, gentlemen, to show that you are worthy of our confidence.” Patrice Lumumba, prime minister to be, replied with a rant against “exploitation,” “terrible suffering,” and “humiliating slavery that was imposed on us by force.” “We are no longer your monkeys,” he added.

Just a few days later, black soldiers revolted against their white officers, and went on a rampage, beating and raping whites, singling out priests and nuns for particular abuse. Thousands of whites fled the country—setting a model for what was to happen with dreary regularity elsewhere. The Belgians asked Lumumba for permission to use force to save whites. When Lumumba refused, Belgium acted unilaterally. The southwest province of Katanga then seceded. Congo was just two weeks old and already in chaos.

Lumumba called on the UN for help, which arrived in July, but what he most wanted UN soldiers to do was kick out the Belgians. He gave the UN two days; otherwise he would turn to the Soviets. Ralph Bunche, the black American head of the UN mission described Lumumba as “crazy” and acting “like a child.”

Later that month, Lumumba visited the United States. Under-Secretary of state Douglas Dillon thought him “an irrational, almost psychotic personality.” Lumumba telephoned the Congo desk at the State Department and asked for a blonde companion. The CIA found someone to send over, but the White House quashed the tryst.

Belgian troops eventually left the Congo after they had evacuated whites, but Lumumba then insisted that the UN put down the Katanga rebellion. When another province, South Kasai, went into revolt, Lumumba really did call in the Soviets, who sent technical assistance. His attempt to restore order in Kasai resulted in massacre, and produced 250,000 refugees. By now, both Belgium and the US were convinced Lumumba was a menace, and both governments wanted him assassinated.

President of the Congo, Joseph Kasa-Vubu, dismissed Lumumba, who in turn dismissed Kasa-Vubu. In September, Joseph Mobutu, chief of staff of the army, ousted all politicians in a mili-

Лумумба залишився в резиденції прем'єр-міністра в Леопольдвілі, під охороною внутрішнього кільця військ ООН, щоб утримати людей Мобуту від його арешту. Зовнішнє кільце солдатів Мобуту переконалося, що він не втік. Підливаючись дощем у ніч на 27 листопада, Лумумба вислизнув і попрямував до Стенлівіла, де він мав підтримку, очікуючи сформувати суперницький уряд. Він, можливо, дістався до Стенлівілла, за винятком того, що він продовжував зупинятися на переслідуванні жителів села. Люди Мобуту схопили його і повернули до Леопольдвіла, а його прихильники в Стенлівіллі створили уряд без нього. Це зробило загалом чотири конкуруючих уряду, поряд із режимами Мобуту та сецесіоністами в Катанга та Південній Касаї.

Мобуту потягнув перед собою Лумумбу і плюнув йому в обличчя. За схваленням бельгійців він відлетів від нього до ватажка катангського повстання Мойсе Тшомбе, який повинен був його вбити. Тшомбе годинами допомагав мучити його, повертаючись додому, за словами його дворецького, « покритий кров'ю. » Наступного дня бельгійські офіцери командували стріляниною, яка стратила Лумумба. Бельгійці почали турбуватися про погану пресу і придумували історію про те, що Лу-мамба втекла з-під варти і була вбита « патріотичними » жителями села. Щоб прикрити свої сліди, вони вирізали тіло Лумби і розчинили її в сірчаній кислоті. І все-таки слово про його вбивство спонукало анти-бельгійські демонстрації по всьому світу. На сьогоднішній день Лумумба є героєм горіхових лівих, тому що його називали в Радах, і горіховим чорношкірим, бо був брутальним до білих людей.

Зрештою, ООН придушила заколот Катанга в 1963 році, і до моменту, коли Йосип Мобуту консолідував владу в 1965 році, його можна було майже сприймати як рятівника своєї країни.

Набагато менш відомою є катастрофа незалежності крихітної країни Екваторіальної Гвінеї, яка була іспанською колонією до 1968 року. Іспанці виховували Франциско Макіаса Нгуему, щоб бути лідером, але, як і стільки білих, не мали поняття, наскільки він їх ненавидить. Одним з його перших актів було розпалювати насильство проти білого кольору, і більшість 7000 іспанців країни покинули свій бізнес та ферму та пішли в перші півроку.

tary coup. Lumumba stayed on in the prime minister's residence in Leopoldville, guarded by an inner ring of UN troops to keep Mobutu's men from arresting him. An outer ring of Mobutu's soldiers made sure he did not escape. In pouring rain on the night of Nov. 27, Lumumba slipped out and headed for Stanleyville, where he had support, expecting to form a rival government. He might have reached Stanleyville, except that he kept stopping to harangue villagers. Mobutu's men caught him and brought him back to Leopoldville, and his supporters in Stanleyville set up a government without him. That made a total of four competing governments, along with Mobutu's, and secessionist regimes in Katanga and South Kasai.

Mobutu had Lumumba hauled before him and spat in his face. With the approval of the Belgians, he flew him off to the leader of the Katanga revolt, Moïse Tshombe, who was certain to kill him. Tshombe helped torture him for hours, returning home, according to his butler, "covered in blood." The next day, Belgian officers commanded a firing squad that executed Lumumba. The Belgians began to worry about bad press, and concocted the story that Lumumba escaped from detention and was killed by "patriotic" villagers. To cover their tracks, they cut up Lumumba's body and dissolved it in sulfuric acid. Still, word of his murder prompted anti-Belgian demonstrations all over the world. To this day, Lumumba is a hero to nutty leftists because he called in the Soviets, and to nutty blacks because he was rude to white people.

The UN eventually put down the Katanga rebellion in 1963, and by the time Joseph Mobutu consolidated power in 1965, he could almost be seen as the savior of his country.

Far less well known is the independence disaster of the tiny country of Equatorial Guinea, which was a Spanish colony until 1968. The Spanish had groomed Francisco Macías Nguema to be leader, but like so many whites, had no idea how much he hated them. One of his first acts was to stir up anti-white violence, and most of the country's 7,000 Spaniards left their businesses and farms and were gone in the first six months.

Nguema was a real monster. When a director of statistics pub-

Нгуема був справжнім монстром. Коли директор статистики опублікував цифри, які його незадоволили, Нгуема змусив його порізати на маленькі шматочки, щоб « допомогти йому навчитися рахувати. » Принаймні два рази він наказав вбити всіх відомих колишніх закоханих коханок. Всякий раз, коли він хотів нову жінку, він вбив її чоловіка. З його 12 оригінальних міністрів лише двоє врятувались від вбивства.

У Нгуеми закінчилися гроші і почали платити тільки солдатам і поліції. Кожна інша частина уряду закрита. Нгуема закрити всі бібліотеки, газети та друкарні, а в 1974 році випорожнив останню школу країни. Він заборонив християнство і перетворив церкви на склади. Щоб зібрати гроші, він почав утримувати іноземців за викуп: \$57 600 за німецьку жінку, \$40 000 за іспанку, \$6 000 за мертву радянку. Він тримав у заручниках останнього кларетного місіонера, 85 років, поки він не отримав викуп. Нгуема тривав 11 років, поки племінник не позбавив його перевороту 1979 року. Коли прийшов час стратити Нгуему, темношкірі так боялися його чутко надприродних сил, що вони відмовилися смикати курок. Для стрільниці довелося знайти марокканських солдатів.

Нова людина Теодоро Обіанг досі перебуває при владі, а в країні досі немає газет. Нещодавнє твердження помічника натякає на смак його режиму: « Він може вирішити вбити, без того, щоб хтось покликав його до відповідальності і не пішов у пекло, тому що це сам Бог, з яким він знаходиться в постійному контакті, і дає йому цю силу . »

Кілька африканських лідерів широко намагалися допомогти своєму народу. Цікава і справді трагічна постать, Юліус Ньєрер із Танзанії нічого не вкрав, боровся з корупцією та невтомно працював. Біда була в тому, що всі його схеми були неправильними. Своєю « Декларацією про Арушу » від лютого 1967 року він вирішив націоналізувати все, що видно, навіть приватні будинки, які здавали в оренду. Він хотів, щоб вся країна працювала за принципом *уджами* або « сімейства », який повинен був охопити античний дух « африканського соціалізму. »

Його державні корпорації зазнали величезних втрат, але найбільшими його дурнями були колгоспи або селища *уджама* . Приєднання повинно було бути добровільним, але врешті 11 мільйонів людей були зігнані до колективів у найбільшому масовому русі людей в історії Африки .

lished figures that displeased him, Nguema had him cut into little pieces to “help him learn to count.” On at least two occasions, he ordered the killing of all known former lovers of a mistress. Whenever he wanted a new woman, he had her husband killed. Of his 12 original ministers, only two escaped murder.

Nguema ran out of money and started paying only soldiers and the police. Every other part of the government shut down. Nguema closed all libraries, newspapers, and printing presses, and in 1974 emptied the country’s last school. He outlawed Christianity and turned churches into warehouses. To raise money, he started holding foreigners for ransom: \$57,600 for a German woman, \$40,000 for a Spaniard, \$6,000 for a dead Soviet. He held hostage the last Claretine missionary, age 85, until he got a ransom. Nguema carried on for 11 years until a nephew deposed him in a 1979 coup. When it came time to execute Nguema, blacks were so afraid of his rumored supernatural powers they refused to pull the trigger. Moroccan soldiers had to be found for the firing squad.

The new man, Teodoro Obiang, is still in power, and the country still has no newspapers. A recent statement from an aide hints at the flavor of his regime: “He can decide to kill without anyone calling him to account and without going to hell because it is God himself, with whom he is in permanent contact, who gives him this strength.”

A few African leaders have sincerely tried to help their people. A curious and genuinely tragic figure, Julius Nyerere of Tanzania stole nothing, fought corruption, and worked tirelessly. The trouble was, his schemes were all wrongheaded. With his “Arusha Declaration” of February 1967, he set out to nationalize everything in sight, even private houses that were rented out. He wanted the whole country run on the principle of *ujamaa* or “familyhood,” which was supposed to capture the ancient spirit of “African socialism.”

His state corporations posted huge losses, but his greatest folly were collective farms, or *ujamaa* villages. Joining up was supposed to be voluntary, but eventually 11 million people were herded onto collectives in the largest mass movement of people in African

Коли фермери втекли на свої старі поля, урядові працівники спалили їхні будинки. Ньєрере не допустив інакodomства від соціалізму, і за його правління Танзанія перейшла від найбільшого африканського експортера продуктів харчування до найбільшого імпортера. Завжди коханий західних лівих, він отримував достатню іноземну допомогу, щоб уберегти країну від голоду. У 1985 році, після 23 років сімейного життя, він здався і пішов з посади. З відвертістю, незвичною для політиків де завгодно, він оголосив: « Я провалився. Давайте визнаємо це. »

Нельсон Мандела - ще одна виняткова постать. Він теж є серед крихітної кількості лідерів, які не збагатили себе, які щиро намагалися покращити свій народ і прагнули справжнього расового примирення. Південноафриканці разом зі своїм наступником Табо Мбекі виявляють, що таке насправді чорне правило. Тим, хто слідує, швидше за все, буде гірше.

Факти, як він їх знаходить

Містер Мередіт фіксує факти, коли їх виявляє, і результат є значною мірою літанією жахів. Він дає нам повну інформацію про складні і кричущі події навколо Гуту / Тутсі геноциду Руанди, війн винищення в Судані, хаосу і варварства « визволення » в Анголі та Мозамбіку, і падіння білих режимів в Родезії та Півдні Африка.

І все-таки кілька спостережень містера Мередіт виділяються: У Кенії популярна приказка: « Навіщо найняти адвоката, коли можна купити суддю? Чи не " Омар Бонго Габону, який керував країною в протязі 22 років і мав схильність до спроби спокусити добровольць Корпусу миру американського, провів не менше \$500 мільйонів на його президентському палаці. Нігерія витратила \$8 мільярдів на металургійну промисловість, яка ніколи не виробляла сталь. Під час громадянської війни в 1982 році в Чаді мафії звільнили і спалили як національний музей, так і національний архів. Президент Сіака Стівенс Сьєрра-Леоне одного разу витратив дві третини річного бюджету країни на проведення засідання ОАЕ. Коли було виявлено СНІД, африканці широко висміювали профілактичні заходи як расистські змови, щоб утримати їх відтворення. У 1973 році Ювеналь Хаб'ярі-мана Руанди змусив усіх, навіть немовлят, приєднатися до своєї політичної партії. І як це, питає містер Мередіт, абсурд:

history. When farmers fled back to their old fields, government workers burned their houses. Nyerere tolerated no dissent from socialism, and under his rule Tanzania went from being the largest African exporter of food to the largest importer. Always the darling of Western leftists, he got enough foreign aid to keep the country from starving. In 1985, after 23 years of familyhood, he gave up and left office. With a frankness unusual in politicians anywhere, he announced, "I failed. Let's admit it."

Nelson Mandela is another exceptional figure. He, too, is among the tiny number of leaders who have not enriched themselves, who genuinely tried to better their people, and who sought true racial reconciliation. With his successor, Thabo Mbeki, South Africans are discovering what black rule is really like. Those who follow are likely to be worse.

The Facts as He Finds Them

Mr. Meredith records the facts as he finds them, and the result is largely a litany of horrors. He gives us full accounts of the complex and sordid events surrounding the Hutu/Tutsi genocide of Rwanda, the wars of extermination in Sudan, the chaos and barbarity of "liberation" in Angola and Mozambique, and the downfall of white regimes in Rhodesia and South Africa.

Still, a few of Mr. Meredith's observations stand out: In Kenya, a popular saying is "Why hire a lawyer when you can buy a judge?" Omar Bongo of Gabon, who ran the country for 22 years and had a penchant for trying to seduce American Peace Corps volunteers, spent no less than \$500 million on his presidential palace. Nigeria spent \$8 billion on a steel industry that never produced steel. During the civil war in Chad in 1982, mobs sacked and burned both the national museum and the national archives. President Siaka Stevens of Sierra Leone once spent two thirds of the country's annual budget to host a meeting of the OAU. When AIDS was discovered, Africans widely derided preventive measures as a racist plot to keep them from reproducing. In 1973, Juvénal Habyarimana of Rwanda forced everyone, even babies, to join his political party. And how is this, asks Mr. Meredith, for an absurdity: In the late 1980s, Cuban troops were protecting American-owned oil

Наприкінці 1980-х кубінські війська захищали нафтові родовища, що належать американцям, у марксистській Анголі від нападів американських партизанів.

Ось більше віньєток із *долі Африки*:

Абеїд Каруме став правителем Занзібару в 1964 році до злиття з Танганьїкою, яка виробляла Танзанію. Одним з його перших актів було нагляд за забоем та вигнанням арабів та азіатців. Дещо незвичніше він припинив усі антималярійні заходи, стверджуючи, що африканці « захищені від малярії. » Був величезний підйом малярії. У 1972 році офіцер армії розстріляв Каруме не з політичних причин, а через особисту шкоду.

У 1984 році Менгісту Хайле Маріам з Ефіопії витратив 150 мільйонів \$150 мільйонів на 10-ту річницю своєї марксистсько-ленінської « революції », а не що-небудь робити про страшний голод, що спустошив його країну. Як він пояснив помічнику, « В Ефіопії роки був голод, перш ніж ми взяли на себе владу - це спосіб, яким природа тримала рівновагу. »

Ліберія мала особливо колоритну історію, але виділяється кілька епізодів. Томас Квіонкпа вів повстання проти тирана Самуеля Доу в 1985 році. Коли люди Доу спіймали і вбили його, вони публічно кастрували його, розрізали на шматки і з'їдали його. Через п'ять років настала черга Доу. Принц Джонсон з'їв хоча б одне вухо, поки він був ще живий. Після відповідного катування його чоловіки Джонсона парадували понівечене тіло Доу по вулицях Монровії в тачці. Доу був гостем Рональда Рейгана в Білому домі в 1982 році.

У 1996 році одна з груп, що воювали на вулицях Монровії, отримала прізвисько Бригадна гола бритва, оскільки вона вірила, що бойові дії дають захист від куль. У 1997 році, коли в Ліберії відбулися подібні вибори, воєначальник Чарльз Тейлор оголосив, що буде вбивство, якщо він програє. Він проводив агітацію під гаслом « Він убив мою маму, він убив мого батька, але я проголосую за нього » - і переміг.

Нігерія зі своїми надходженнями від нафти повинна бути однією з найбагатших країн континенту, але сотні мільярдів доларів зникли. У 2000 та 2001 роках у східній частині країни злочин був настільки поганий, а поліція настільки корумпована, що пильнування взяли на себе відповідальність. Група, відома як хлопчики Бакассі, любила виводити злочинців на публічну площу, де величезні натовпи спостерігали, поки вони розігрувались тупими мачете.

fields in Marxist Angola from attacks by US-supported guerillas.

Here are more vignettes from *The Fate of Africa*:

Abeid Karume became ruler of Zanzibar in 1964 before the merger with Tanganyika that produced Tanzania. One of his first acts was to supervise the slaughter and expulsion of Arabs and Asians. Somewhat more unusually, he stopped all anti-malaria measures, claiming Africans were “malaria-proof.” There was a huge upsurge in malaria. An army officer shot Karume to death in 1972, not for political reasons but over a personal grudge.

In 1984, Mengistu Haile Mariam of Ethiopia spent \$150 million on the 10th anniversary of his Marxist-Leninist “revolution” rather than do anything about a terrible famine ravaging his country. As he explained to an aide, “There was famine in Ethiopia for years before we took power—it is the way nature kept the balance.”

Liberia has had a particularly colorful history, but a few episodes stand out. Thomas Quiwonkpa led a revolt against tyrant Samuel Doe in 1985. When Doe’s men caught and killed him they publicly castrated him, cut him in pieces and ate him. Five years later, it was Doe’s turn. Prince Johnson ate at least one of his ears while he was still alive. After suitably torturing him, Johnson’s men paraded Doe’s mutilated body through the streets of Monrovia in a wheelbarrow. Doe had been a guest of Ronald Reagan at the White House in 1982.

In 1996, one of the groups fighting in the streets of Monrovia earned the nickname the Butt Naked Brigade, from its belief that fighting naked gave protection from bullets. In 1997, when Liberia held elections of a sort, warlord Charles Taylor announced there would be killing if he lost. He campaigned on the slogan “He killed my ma, he killed my pa, but I will vote for him”—and won.

Nigeria, with its oil revenue, should be one of the richest countries on the continent, but hundreds of billions of dollars have disappeared. In 2000 and 2001 in the eastern part of the country, crime was so bad and the police so corrupt that vigilantes took charge. A group known as the Bakassi Boys liked to herd criminals into a public square, where huge crowds watched while they hacked away with blunt machetes. If some of the condemned men

Якби хтось із засуджених був ще живий, вивівшись на землі, хлопці добили їх, кинувши на них бензини та підпаливши шини. Вулична злочинність зникла, і хлопці Бакассі користувалися величезною популярністю.

Містер Мередіт розповідає, що навіть легендарний революціонер Ернесто «Че» Гевара зазнав невдалої африканської пригоди. У 1965 році він вирушив на північ Катанга в Конго, щоб перевірити свою «теорію детонаторів», що революцію можна було розпочати з невеликим насильством. Це була повна невдача. Він повинен був допомогти Лоран Кабіла (який все ще стукав приблизно 30 років по тому і мав короткий перебіг як наступник Мобуту), але Гевара знайшов його «залежним від пиття та жінок.» «Основна особливість народно-визвольної армії» він писав пізніше, «в тому, що це був паразит армії; це не працювало, не тренувалося, не воювало і вимагало від населення провіанту та праці, іноді з надзвичайною суворістю.» Це було марно, як бойова сила: «Часто це були офіцери, які брали на себе провідну роль в тікаючи,» він написав. Гевара з огидою здався через сім місяців.

Французи, які тривалий час перебували в Африці, схоже, зрозуміли, що європейські форми правління не є природними для континенту. Вони тримали бази та солдатів в Африці та часто використовували їх для наведення порядку. Як пояснив один з речників, це просто не зробило би «кілька людей, які носили кулемети, залишатимуть вільний захопити президентський палац у будь-який час.»

Навіть з європейцями навколо того, щоб зіпсувати задоволення, африканська політика була важким бізнесом. До кінця 1980-х із 150 глав держав, які континент похвалився, лише шестеро пішли з посади добровільно, три з них після більш ніж 20 років влади. Ніхто не був проголосований поза посадою. Це сталося лише після закінчення холодної війни, коли США та Ради перестали підсилювати головоломки з ідеологічних причин. Західні донори почали тиснути на великих людей, щоб провести багатопартійні вибори, і в 1991 році Бенін став першою країною, яка побачила свого правителя. Демократичні зміни майже не прижилися. До 2000 р. Було проголосовано лише троє інших.

Під тиском виробляти «демократію» африканці проявили значну винахідливість. У 1989 році генерал Бабангіда з Нігерії створив дві партії.

were still alive, writhing on the ground, the boys would finish them off by tossing gasoline-doused tires on them and setting them on fire. Street crime disappeared, and the Bakassi Boys were hugely popular.

Mr. Meredith tells us that even the fabled revolutionary Ernesto “Che” Guevara had a failed African adventure. In 1965, he went to north Katanga in the Congo to test his “detonator theory” that revolution could be kicked up with a little violence. It was a complete failure. He was supposed to be helping Laurent Kabila (who was still knocking about 30 years later and had a brief stint as Mobutu’s successor) but Guevara found him “addicted to drink and women.” “The basic feature of the People’s Liberation Army,” he wrote later, “was that it was a parasite army; it did not work, did not train, did not fight, and demanded provisions and labor from the population, sometimes with extreme harshness.” It was worthless as a fighting force: “Often it was the officers who took the lead in running away,” he wrote. Guevara gave up in disgust after seven months.

The French, who had been in Africa for a long time, seem to have understood that European forms of government are not natural to the continent. They kept bases and soldiers in Africa, and used them frequently to keep order. As one spokesman explained, it just wouldn’t do “for a few men carrying machine guns to be left free to seize a presidential palace at any time.”

Even with Europeans around to spoil the fun, African politics have been a gaudy business. By the end of the 1980s, of the 150 heads of state the continent had boasted, only six had left office voluntarily, three of these after more than 20 years in power. Not one had been voted out of office. That did not come until after the Cold War, when the US and the Soviets stopped propping up thugs for ideological reasons. Western donors began to pressure the Big Men to hold multi-party elections, and in 1991 Benin became the first country to see a ruler voted out. Democratic change hardly caught on. By 2000 only three others had been voted out.

When pressured to produce “democracy,” Africans showed considerable resourcefulness. In 1989, General Babangida of Ni-

Його уряд писав їхні конституції, дарував їм свої емблеми та більшість грошових коштів. Одне повинно було бути, за словами генерала, « трохи ліворуч », а друге - « трохи праворуч ». » Через три роки він втомився від них і скасував обидва. Сані Абача, теж нігерієць, зробив ще краще. У середині 1990-х, під тиском демократизації, він створив п'ять політичних партій. Кожен гідно обрав його своїм кандидатом у президенти.

Ідея виборів не має сенсу для пересічного африканського правителя. Вся мета уряду - зробити його багатим і могутнім. Зрештою, вибори - це найглупіша причина відмовитися. Тому для величезної більшості африканців політична діяльність - це палацова політика; чим ближче ви до великої людини, тим більше шансів на меценатство, відкати, виплати та відверту крадіжку. Містер Мередіт пише, що майже без винятку державні робочі місця означають легалізовану крадіжку. Державна служба - це порожня концепція на континенті того, що він називає « урядами вампірів », де непотизм та корупція такі ж природні, як дихання.

Як і всі експерти з Африки, містер Мередіт зазначає, що Ботсвана є великим винятком. Він став незалежним у 1966 році за Серече Хами, має мало корупції та регулярно оскаржуються вибори. Алмази постачають половину всіх доходів уряду, але великі чоловіки тримали руки. До кінця 1980-х ретельне використання доходів алмазів дало країні ВВП на душу населення, що навряд чи звучить як чорна Африка: \$1700. Як і інші експерти, містер Мередіт не ризикує пояснити, як це робить Ботсвана.

В іншому випадку картина похмура. З часу здобуття незалежності континент поглинув понад \$300 мільярдів у західній допомозі з, як стверджує пан Мередіт, « мало помітними результатами. » Корупція з'їдає приблизно одну чверть валового внутрішнього продукту континенту. Хоча в Африці на південь від Сахари десять відсотків світового населення, він має 70 відсотків випадків СНІДу і становить лише 1,3 відсотка світового ВВП. На кінець 1980-х ВВП на душу населення був нижчим, ніж у 1960 році, коли багато країн стали незалежними.

Містер Мередіт, як правило, утримується від більш великих висновків, але зазначає наприкінці книги, що « насправді, через п'ятдесят років після початку ери незалежності, перспективи Африки кричущі, ніж будь-коли раніше. »

geria set up two parties. His government wrote their constitutions, gave them their emblems, and most of their cash. One was to be, in the general's words, "a little to the left" and the other was to be "a little to the right." Three years later he got tired of them, and abolished both. Sani Abacha, also Nigerian, did even better. In the mid-1990s, under yet more pressure to democratize, he set up five political parties. Each duly chose him as its candidate for president.

The idea of elections makes no sense to the average African ruler. The whole purpose of government is to make him rich and powerful. An election, of all things, is the stupidest reason to step down. For the huge majority of Africans, political activity is therefore palace politics; the closer you are to the Big Man, the better your chances for patronage, kickbacks, payoffs, and outright theft. Mr. Meredith writes that almost without exception, government jobs mean legalized theft. Public service is an empty concept on a continent of what he calls "vampire governments," where nepotism and corruption are as natural as breathing.

Like all experts on Africa, Mr. Meredith notes that Botswana is the great exception. It became independent in 1966 under Seretse Khama, and has little corruption and regularly-contested elections. Diamonds supply half of all government income, but the Big Men have kept their hands off. By the end of the 1980s, careful use of diamond income had given the country a per capita GDP that hardly sounds like black Africa: \$1,700. Like other experts, Mr. Meredith ventures no explanation as to how Botswana does it.

Elsewhere, the picture is bleak. Since independence, the continent has swallowed more than \$300 billion in Western aid with, as Mr. Meredith puts it, "little discernible result." Corruption eats up an estimated one quarter of the continent's gross domestic product. Although sub-Saharan Africa has ten percent of the world population, it has 70 percent of the AIDS cases, and accounts for only 1.3 percent of world GDP. By the end of the 1980s, per capita GDP was lower than in 1960, when many countries became independent.

Mr. Meredith generally refrains from drawing larger conclusions, but does note near the end of the book that "in reality, fifty

На початку він пише про « ступінь того, наскільки африканські держави зазнали стільки одних і тих самих нещасть. »

Чому безлад? Містер Мередіт не каже. Мабуть, найближче до нього слід зазначити, що трибалізм продовжував прокляття. Древні вороги іноді ховали капелюшок під час боротьби за незалежність, але викопували його, як тільки спільного ворога не було. Найпростіший висновок полягає в тому, що африканці просто не схожі на європейців і не можуть будувати суспільства європейського типу.

Ще один висновок, який містер Мередіт міг зробити, але цього не зробив - це те, що білі відносини з Африкою після незалежності були наївними та дурними. Втручання були постійними невдачами. Будь то американці в Сомалі чи Ліберії, англійці в Сьєрра-Леоне, французи в Руанді, Ради в Ефіопії чи Сомалі, ніхто не отримує того, чого він очікував. Навіть напівтретє світу, як кубинці, північні корейці (в Зімбабве) або китайці (в Танзанії), отримали мало або нічого для своїх зусиль. Коли європейці правили африканцями прямо, без ілюзій, що вони мають справу з людьми, як вони самі, вони мали скромні цілі і їх досягали. Як тільки вони почали читати культурну антропологію, вони втратили своє значення.

Пан Мередіт пише, що до 1989 року Світовий банк не визнав, що проблеми Африки не всі економічні, що існують і проблеми лідерства. Чоловіки від 100 років раніше, такі як лорд Лугард чи сер Гарнет Волслі, були б вражені такою дурістю.

Ще один чудовий аспект недавньої африканської історії полягає в тому, наскільки легко один злодій за іншим обдурих білого чоловіка. І США, і Радянський Союз виділяли величезні суми людям, які претендували на те, що вони були або капіталістичними, або комуністичними, але насправді були лише злодіями. Самуель Доу був не єдиним гостем Білого дому чи Кремля, який опинився в тачці.

Менгісту Ефіопії, який дозволив голодувати своєму народові, поки він відзначав десять років « революції », також грав у білі дурні.

years after the beginning of the independence era, Africa's prospects are bleaker than ever before." At the beginning he writes of "the extent to which African states have suffered so many of the same misfortunes."

Why the mess? Mr. Meredith does not say. Perhaps the closest he comes is to note that tribalism has been a continuing curse. Ancient enemies sometimes buried the hatchet during the independence struggle but dug it up once the common enemy was gone. The simplest conclusion is that Africans are simply not like Europeans and cannot build European-style societies.

Another conclusion Mr. Meredith could have drawn but did not is that white relations with post-independence Africa have been naïve and stupid. Interventions have been consistent failures. Whether it is Americans in Somalia or Liberia, the British in Sierra Leone, the French in Rwanda, the Soviets in Ethiopia or Somalia, no one gets what he expected. Even semi-Third-World people like the Cubans, North Koreans (in Zimbabwe) or Chinese (in Tanzania) got little or nothing for their efforts. When Europeans ruled Africans outright, without illusions that they were dealing with people like themselves, they had modest goals and achieved them. As soon as they started reading cultural anthropology, they lost their bearings.

Mr. Meredith writes that *not until 1989* did the World Bank acknowledge that Africa's problems were not all economic, that there were also leadership problems. Men from 100 years earlier such as Lord Lugard or Sir Garnet Wolseley would have been amazed by such stupidity.

Another remarkable aspect of recent African history is how easily one thug after another duped the white man. Both the United States and the Soviet Union funneled enormous sums to people who claimed to be either capitalist or communist but were really just thieves. Samuel Doe was not the only White House or Kremlin guest to end up in a wheelbarrow.

Mengistu of Ethiopia, who let his people starve while he celebrated ten years of "revolution," also played whites for fools. Once word got out about the famine, Western countries shipped in tons

Як тільки з'явилося слово про голод, західні країни доставляли тонни продовольства. Менгісту дізнався, що це не має ніякого значення, що він робив з цим - продавати його на чорному ринку, роздавати дружнім племенам, відмовляти голодуючим ворогам - він продовжував надходити. Гаафар Німейрій із Судану дізнався те саме. Голод 1984 року приніс йому багато добра. Білі люди показали човни з їжею, яку він міг продати для зброї. Білі годували своїх людей, поки він купував гармати і продовжував вбивати своїх ворогів.

Мабуть, найсумніше все це - це раз і знову - у Конго, Кенії, Зімбабве, Південній Африці, Гвінеях, Анголі - білі, які провели своє життя в Африці і, мабуть, знали краще, занижували ненависть до чорних. Білі скрізь думають, що чорні полюбляють їх, якщо вони поводяться з ними доброзичливо. Вони не усвідомлюють, що доброти чи справедливості недостатньо; багато негрів ненавидять білих, оскільки вони не можуть бути схожими на них. Незалежно від того, як до них ставляться, неграми звинувачують свої невдачі у «расизмі». »

Деякі з білих, які не розуміють цього, опиняються в кучах кривавих трупів. Інші виходять, поки можуть. Двісті тисяч втекли з Мозамбіку, 300 000 залишили Анголу, багато тисяч втекли з Конго, Зімбабве втратило половину свого населення відразу після чорного правління, а постійний потік білих тепер рятується Південною Африкою. Минуло 40 років після здобуття незалежності, але тисячі французів покинули Берег Слонової кістки, коли чорні почали бігати по вулицях і кричали «Вбийте білих. » У процесі розкуркулення існують кишені дружелюбності та затишся, але як тільки чорні заволодіють владою, вони не люблять жити з меншиною, успіх якої свідчить про їх власну невдачу.

Незважаючи на гнілі тіла та гори доказів, незважаючи на хроніку варварства, пан Мередіт так добре розповідає, білі мають невичерпну здатність обманювати себе мотивами та поведінкою африканців. Незалежно від того, як часто моделі повторюються, білі наполягають на виправданнях, що означають звинувачення в собі. За біди Африки завжди відповідають білі, минулі чи теперішні.

Білі ніколи не зрозуміють Африку - або негрів у власних країнах - доки вони не відкриють очі на правду. Читання *доли Африки* було б відмінним першим кроком.

of food. Mengistu learned that it made no difference what he did with it—sell it on the black market, dole it out to friendly tribes, deny it to starving enemies—it kept coming. Gaafar Nimeiry of the Sudan learned the same thing. The famine of 1984 did him a lot of good. White people showed up with boatloads of food he could sell for weapons. Whites fed his people while he bought guns and kept killing his enemies.

Perhaps saddest of all is that time and again—in Congo, Kenya, Zimbabwe, South Africa, the Guineas, Angola—whites who spent their lives in Africa and should have known better, underestimated the hatred of blacks. Whites everywhere think blacks will love them if they treat them kindly. They do not realize that kindness or fairness are not enough; many blacks hate whites because they cannot be like them. No matter how they are treated, blacks blame their failures on “racism.”

Some of the whites who fail to understand this end up in piles of bloody corpses. Others get out while they can. Two hundred thousand fled Mozambique, 300,000 left Angola, many thousands fled the Congo, Zimbabwe lost half its population immediately after black rule, and a steady flow of whites is now escaping South Africa. It was 40 years after independence, but thousands of French left the Ivory Coast when blacks started running through the streets shouting “Kill the whites.” There are pockets of friendliness and lulls in the process of dispossession, but once blacks take power, they do not like to live with a minority whose success highlights their own failure.

Despite the rotting bodies and mountains of evidence, despite the chronicle of barbarism Mr. Meredith tells so well, whites have an inexhaustible capacity to deceive themselves about the motives and behavior of Africans. No matter how often patterns repeat themselves, whites persist in making excuses that amount to blaming themselves. It is always whites, past or present, who are responsible for Africa’s woes.

Whites will never understand Africa—or the blacks in their own countries—until they open their eyes to the truth. Reading *The Fate of Africa* would be an excellent first step.

*Ця стаття з'явилася в лютий 2006 року випуску
Американського Відродження під заголовком « Чи будуть білі
колись вчитися? »*

This article appeared in the February 2006 issue of American Renaissance, under the title "Will Whites Ever Learn?"

3. Поточні події

Гарячі часи у великому місті

·ЗВ'ЯЗКА » НАДАЛИ СВІТЛИЙ ПОЛЬ.

28 грудня минулого року в розчаруванні загинули дев'ять людей, коли натовп шанувальників чорної реп-музики штампував двері для події в Гарлемі. Тисячі вболівальників без квитків прорвали скляні двері, розчавивши та топчачи власників квитків, які чекають побачити баскетбольну гру, в якій зіграють такі « хіп-хоп » пам'ятки, як LL Cool J, Puff Daddy, Heavy D, Run-DMC та Bell Biv DeVoe.

Після прибуття рятувальних екіпажів та позбавлення від розбиття, фанати переступили тіла, щоб наблизитися до реперів, та кілька пограбували трупи. Реперів, які намагалися допомогти евакуювати деякі десятки поранених, запобігли мобілі шукачів автографа. П'ятеро аварійно-рятувальних людей також отримали поранення, коли на них напали натовп.

Коротше кажучи, це було відчайдушним проявом порочності та безтурботності навіть за стандартами шанувальників реп-музики - хоча білі журналісти не могли домогтися цього. Associated Press звинувачував жах на « звіра » : « Звір зігнув легкий жердинок перед будівлею спортзалу; це знеболювало реперів для фотозйомок та автографів у моргах підлоги спортзалу, відволікаючи тих, хто намагався допомогти постраждалим; воно сміялося і жартувало надворі серед розпачу; він пограбував мертвих: " « Це » загинули дев'ятеро людей.

Один критик білої музики пішов далі: « Не секрет, що наше суспільство вчить меншини ненавидіти себе. Якщо ви не білі, чоловіки, прямі, середнього класу, добре освічені або заможні, вам кажуть. . . що ви та інші, як ви, одноразові. . . »

3. *Current Events*

Hot Times in the Big City

“THE BEAST” BENT A LIGHT POLE.

On December 28th of last year, nine people were killed in the crush, when a crowd of black rap-music fans stampeded the doors to an event in Harlem. Thousands of fans without tickets broke through glass doors, crushing and trampling ticket-holders waiting to see a basketball game starring such “hip-hop” attractions as LL Cool J, Puff Daddy, Heavy D, Run-D.M.C., and Bell Biv DeVoe.

After rescue crews arrived and relieved the crush, fans stepped over bodies to get close to the rappers, and several robbed the corpses. Rappers who tried to help evacuate some of the dozens of injured were prevented by mobs of autograph-seekers. Five emergency rescue men were also injured when they were attacked by the crowd.

It was, in short, a despicable display of viciousness and callousness, even by the standards of rap music fans—though white journalists couldn’t bring themselves to say so. The Associated Press blamed the horror on “the beast”: “The beast bent a light pole in front of the gym building; it pestered rappers for photo ops and autographs in the morgue of the gym floor, distracting those who were trying to help the injured; it laughed and joked outside amid the despair; it robbed the dead.” “It” killed nine people.

One white music critic went further: “It’s no secret that our society teaches minorities to hate themselves. If you are not white, male, straight, middle-class, well-educated or well-off, you are

Ви самознищуєтеся і допомагаєте в знищенні інших. Ти робиш так, як тобі кажуть. . . . Чи повинно стати чимось сюрпризом, що люди, захоплені, як тварини в клітках, збираються розірвати один одного від чистого розчарування? Чому вони повинні цінувати людське життя, коли суспільство оцінює їхнє життя як безглузде? »

Поминальна служба, проведена через два тижні після смерті, була високою точкою моральної сліпоти. Доповідачі звинувачували в загибелі поліції, міських чиновників, « білого закладу» та « дядька Тома чорних»: Преподобний Лоренс Лукас з Римсько-католицької церкви Воскресіння називав загиблих « оркестрованою катастрофою». покликаний дати поліції привід для нападу на молодих негрів та забирати владу у студентів. Преподобний Тимофі Мітчелл з місіонерської баптистської церкви Ебенезер заявив, що смерть - це " болісне нагадування про расистське, капіталістичне, індивідуалістичне суспільство, в якому ми живемо." Таким чином, натовп покинув панахиду і негайно намагався штурмувати будівлю як протестувати.

Дивно, але саме той старий шахрай і приманщик раси, Аль Шарп , виявився єдиним чорним « лідером », який бачив речі такими, якими вони були. Він провів марш протестів у Гарлемі - на зміну - де він сказав, « ці діти не мають права діяти як тварини Вони це зробили самі. Чорні діти зробили це з чорними дітьми. »

Як це буває, у тих, хто звинувачує в загибелі неналежний захист поліції, було своє значення. Хоча на заході було 100 охоронців, ця кількість не відповідала співвідношенню *одного міліціонера на кожні 30 глядачів*, що, за словами фахівців, є необхідним для контролю реп-аудиторії. Це більш суворе співвідношення, ніж охоронець до ув'язнених у більшості в'язниць.

Ця стаття спочатку з'явилася у березень 1992 року випуску " Американське Відродження".

told . . . that you and others like you are disposable You self-destruct and aid in the destruction of others. You do as you are told Should it come as any surprise that people trapped like animals in cages are going to rip each other apart out of sheer frustration? Why should they value human life when society judges their lives as meaningless?”

A memorial service held two weeks after the deaths was a high point in moral blindness. Speakers blamed the deaths on the police, city officials, the “white establishment,” and “Uncle Tom blacks.” Rev. Lawrence Lucas of the Resurrection Roman Catholic Church called the deaths an “orchestrated disaster,” designed to give the police an excuse to attack young blacks and to take power from students. Rev. Timothy Mitchell of the Ebenezer Missionary Baptist Church said the deaths were a “painful reminder of the racist, capitalist, individualistic society in which we live.” Thus edified, the crowd left the memorial service and promptly tried to storm a building as a protest.

Surprisingly, it was that old fraud and race-baiter, Al Sharpton, who appeared to be the only black “leader” to see things as they were. He led a protest march in Harlem—for a change—where he said, “these kids do not have the right to act like animals They did this to themselves. Black kids did this to black kids.”

As it happens, those who blamed the deaths on inadequate police protection did have a point. Although there were 100 security guards at the event, this number fell short of the ratio of *one policeman for every 30 spectators* that specialists say is necessary to control a rap audience. This is a more rigorous ratio than that of guards to inmates in most jails.

This article originally appeared in the March 1992 issue of American Renaissance.

Думки гірші за вбивство

ЯКЩО ВИ МОЖЕТЕ Вбити, РОБИТИ ДЛЯ МОДНИХ МОТИВ.

Обкладинка випуску " *Атлантичного місячника*" про червень 2000 року - це довга стаття про життя та мотиви Теодора Качиньського, більш відомого як Унабомбер [Альтон Чейз, « Гарвард та створення Унабомбера », *Атлантичний*, червень 2000 р.]. Це симпатичне, детальне розслідування кар'єри серійного вбивці досить цікаве саме по собі, але ще більш цікавим є ненавмисне світло, яке вона кидає на політичні забобони сучасності.

Основні факти про пана Качиньського такі: Він народився в 1942 році і виріс у районі Чикаго. Він був чимось самотнім, але був геніальним студентом, який поїхав у Гарвард у віці 16 років . Він продовжив докторську ступінь з математики в Мічиганському університеті в 1967 році, і викладав коротко в Берклі. У 1971 році він покинув цивілізацію, щоб жити в пустелі Монтана, а в 1978 році почав надсилати бомби людям, які, на його думку, просували технології та промисловість. Він надіслав щонайменше 16 бомб, в яких загинули троє людей, а дві були серйозно поранені. До 1996 р. Він був настільки горезвісним, що *New York Times* і *Washington Post* домовилися опублікувати копії нарису 35000 слів, який він назвав « Індустріальне суспільство та його майбутнє », який став відомим як Маніфест. Брат впізнав думку в есе і попередив поліцію, яка заарештувала пана Качиньського. У травні 1998 року суд Каліфорнії засудив його до довічного ув'язнення без умовно-дострокового звільнення.

Люди називали «Маніфест» все - від доказування божевілля до твору генія. Насправді, як вказує *атлантичний* автор Альтон Чейз, це, по суті, розробка лівого кліше, яке вважає привабливим. « Промислова революція та її наслідки стали катастрофою для людського роду. Маніфест починає стверджувати, що технологія отруює суспільство, оскільки змушує чоловіків відповідати машинам, а не навпаки.

Thoughts Worse Than Murder

IF YOU MUST KILL, DO IT FOR FASHIONABLE MOTIVES.

The cover story of the June, 2000, issue of *Atlantic Monthly* is a long article about the life and motives of Theodore Kaczynski, better known as the Unabomber [Alton Chase, “Harvard and the Making of the Unabomber,” *Atlantic*, June, 2000]. This sympathetic, detailed investigation of the career of a serial killer is interesting enough in its own right, but the unintentional light it casts on the political prejudices of our times is even more interesting.

The basic facts about Mr. Kaczynski are these: He was born in 1942 and grew up in the Chicago area. He was something of a loner but was a brilliant student who went to Harvard at age 16. He went on to get a Ph.D. in math at the University of Michigan in 1967, and taught briefly at Berkeley. In 1971 he fled civilization to live in the Montana wilderness, and in 1978 began sending bombs to people he thought were promoting technology and industry. He sent at least 16 bombs, which killed three people and seriously injured two. By 1996, he was so notorious that the *New York Times* and the *Washington Post* agreed to publish copies of a 35,000-word essay he called “Industrial Society and Its Future,” which became known as The Manifesto. His brother recognized the thinking in the essay and alerted the police, who arrested Mr. Kaczynski. In May 1998, a California court sentenced him to life in prison without parole.

People have called The Manifesto everything from proof of insanity to the work of a genius. In fact, as the *Atlantic* author Alton Chase points out, it is essentially an elaboration on a leftist cliché that many people find attractive. “The Industrial Revolution and its consequences have been a disaster for the human race,” begins The Manifesto, which goes on to argue that technology poisons society because it forces men to conform to machines rather than the other way around. Increasing industrialization will eventually strangle every human freedom

Зростаюча індустріалізація в кінцевому підсумку задушить кожную свободу людини, але її не можна зупинити, не маючи насильства, тому що «в той час як технологічний прогрес ЯК ВСЕ постійно звужує нашу сферу свободи, кожен новий технічний прогрес, ВІДПОВІДАНИЙ САМО, видається бажаним:» Пан Качинський стверджував що оскільки технологія загрожує самому виживанню людства, тих, хто її висуває вперед, треба вбити.

Г-н Чейз повідомляє, що коли був опублікований Маніфест, він зустрічався з великим захопленням зліва. Синтія Озик писала в " *Нью-Йоркері*", що бомбардувальник був " філософським злочинцем виняткової розвідки та гуманітарної мети, який змушений вчинити вбивство з безкомпромісного ідеалізму. » Роберт Райт писав в *Time*, що « у більшості з нас є небагато Унабомбера: «Кіркпатрік Сале писав у *New York Times*, що погляди Унабомбера були « якщо навряд чи мейнстрім, цілком розумні: »

Адвокати пана Качинського намагалися стверджувати, що їхній клієнт був божевільним, і пан Чейз пише, що ЗМІ швидко відряджували цю точку зору - але не з симпатії, а не з жаху. Він припускає, що « громадськість хотіла бачити Качинського як божевільного, оскільки його ідеї занадто екстремальні, щоб ми могли споглядати без дискомфорту. Він кидає виклик нашим найзаповітнішим переконанням. »

У висновку містера Чейза «Унабомбер» було: « зло. Але яке зло? » Саме пошук того, що, здається, є зрозумілим, можливо, навіть захоплюючим видом зла, є частиною більшості статті: розповідями з дитинства пана Качинського та тривалим описом того, як Гарвард повинен був сформувати своє мислення. Бомбардувальник постає як блискучий, щирий, злегка невірніважений інтелектуал, який стрибав сліди і занадто далеко забирав своє по суті раціональне мислення.

Який контраст із тим, як Америка ставиться до тих, хто відхиляється від расової православія! Само по собі дисидентства, навіть без натяку на насильство, достатньо для того, щоб вигнати подібні Артур Дженсен, Філіп Раштон, Майкл Левін, Вільям Шоклі, Семюель Френсіс та Глейд Уїтні у зовнішню темряву. Вони не повинні кидати бомби. Вони повинні лише висловити свої погляди - певні, як красномовно, як і все, що є в Маніфесті - щоб бути підданими, забитими, переслідуваними та звільненими.

but it cannot be stopped—short of violence—because “while technological progress AS A WHOLE continually narrows our sphere of freedom, each new technical advance CONSIDERED BY ITSELF appears to be desirable.” Mr. Kaczynski argued that since technology threatens mankind’s very survival, those who push it forward must be killed.

Mr. Chase reports that when *The Manifesto* was published, it met with much admiration on the left. Cynthia Ozick wrote in the *New Yorker* that the bomber was “a philosophical criminal of exceptional intelligence and humanitarian purpose, who is driven to commit murder out of an uncompromising idealism.” Robert Wright wrote in *Time* that “there’s a little bit of the Unabomber in most of us.” Kirkpatrick Sale wrote in the *New York Times* that the Unabomber’s views were “if hardly mainstream, entirely reasonable.”

Mr. Kaczynski’s defense lawyers tried to argue that their client was insane, and Mr. Chase writes that the media quickly seconded this view—but out of sympathy rather than horror. He suggests that “the public wished to see Kaczynski as insane because his ideas are too extreme for us to contemplate without discomfort. He challenges our most cherished beliefs.”

The Unabomber, Mr. Chase concludes, was: “evil. But what kind of evil?” It is the search for what appears to be an understandable, perhaps even admirable sort of evil that takes up most of the article: stories from Mr. Kaczynski’s childhood and a lengthy account of how Harvard must have formed his thinking. The bomber emerges as a brilliant, sincere, slightly off-balance intellectual who jumped the tracks and took his essentially rational thinking too far.

What a contrast to the way America treats those who deviate from racial orthodoxy! Dissidence alone, without even a hint of violence, is enough to cast the likes of Arthur Jensen, Philippe Rushton, Michael Levin, William Shockley, Samuel Francis, and Glayde Whitney into the outer darkness. They don’t have to throw bombs. They have only to express their views—certainly as eloquently as anything in *The Manifesto*—to be hectored,

Потрібно сказати, що *Атлантик* ніколи не присвятить довгу статтю, намагаючись зрозуміти, чому вони дотримуються думок, які вони роблять, незважаючи на очевидний захоплення вбивцею, який « кидає виклик нашим найзаповітнішим переконанням » та визнання, що « є трохи трошки Унабомбера у більшості з нас. » Немає такої похвали для « расистів », хоча вони, безумовно, оскаржують заповітні вірування і лише роблять явні расові правила, якими живуть навіть ліберали. Коли колись *атлантичний* автор коли-небудь визнає, що насправді він не хоче жити в мексиканському мікрорайоні чи мати своїх дітей заміж за чорношкірих, і що « у більшості з нас є маленький Девід Дюк » ? Ні, переважаюча структура табу дозволяє з симпатією розуміти навіть вбивць, якщо вони вбивають за причини, що відповідають цій структурі, але не залишає нічого, окрім кам'яного осуду для тих, хто не погоджується.

Просвітницька контрастність до *атлантичного* твору з'явилася приблизно в той самий час в огляді *The Collaborator: Trial and Execution of Robert Brasillach* у випуску 9 червня *National Review*. Бразиллах - французький поет і романіст, призначений на військову службу в 1938 році, воював проти німців і потрапив у полон у червні 1940 р. Його захоплювачі виявили, що він фашистський симпатик, і він став журналістом уряду Віші. Після визволення Парижа до війни була

навіть закінчившись, люди Де Голля заарештували Бразиллаха, дали йому шестигодинний суд, засудили його до смерті і розстріляли. Бразиллах,

як пан Качинський, був інтелектуалом, письменником маніфестів, але ніколи нікого не вбивав і не заохочував інших вбивати. На відміну від пана Качинського, він не гідний співчуття, оскільки, згідно з сучасними мірками, його *не* можна зрозуміти. Як люб'язно пояснює Джордж Йохновіц, який написав рецензію, Роберту Бразиллаху і тим, хто думає так само, як і він, « ампутували частини мозку».

Стаття вперше з'явилася у *серпневому випуску американського Відродження 2000 року* .

hounded, harassed, and fired.

Needless to say, *Atlantic* will never devote a long article to trying to understand why they hold the views they do, despite the apparent fascination for a killer who “challenges our most cherished beliefs” and the admission that “there’s a little bit of the Unabomber in most of us.” There is no praise of this kind for “racists,” even though they certainly challenge cherished beliefs and only make explicit the racial rules even liberals live by. When will an *Atlantic* author ever concede that, indeed, he doesn’t want to live in a Mexican neighborhood or have his children marry blacks, and that “there’s a little David Duke in most of us”? No, the prevailing structure of taboos permits a sympathetic understanding even of murderers if they kill for causes that conform to that structure, but reserves nothing but stony condemnation for those who dissent.

An enlightening contrast to the *Atlantic* piece appeared at about the same time in a review of *The Collaborator: The Trial and Execution of Robert Brasillach* in the June 9 issue of *National Review*. Brasillach was a French poet and novelist who was called up for military service in 1938, fought the Germans, and was captured in June, 1940. His captors discovered that he was a fascist sympathizer, and he became a journalist for the Vichy government. After the liberation of Paris, before the war was even over, De Gaulle’s men arrested Brasillach, gave him a six-hour trial, condemned him to death, and shot him. Brasillach, like Mr. Kaczynski, was an intellectual, a writer of manifestos, but he never murdered anyone or encouraged others to kill. Unlike Mr. Kaczynski he is not worthy of sympathetic understanding because, according to contemporary standards, he *cannot* be understood. As George Jochnowitz who wrote the review kindly explains, Robert Brasillach and those who think as he did “have amputated parts of their brains.”

The article first appeared in the August 2000 issue of American Renaissance.

Африка в нашій середині

МЕДІА ПРЕДСТАВЛЯЄТЬ УРОКИ КАТРИНИ.

Після урагану Катріна, який підірвав узбережжя Перської затоки 29 серпня 2005 року, весь світ побачив зображення, які не залишають сумнівів у тому, що те, що неодноразово називається єдиною остаточною наддержавою, може бути зведене до марнотратства і хаосу, як майже жахливого, як усе в третьому світі. Погода (ураган категорії 4), безумовно, мала щось із цим, але найбільш серйозну шкоду нанесла не природа, а людина.

Багато було і буде написано про те, чому датчики, які повинні утримувати воду поза рівнем моря, Новий Орлеан не вийшли з ладу. Буде жорстоке звинувачення щодо того, чи могли раніше бути розпочаті федеральні зусилля з порятунку. Комісії задаватимуть питання, а уроки будуть вивчені. Але була ще одна людська невдача, яка була набагато зловіснішою. Жодна комісія не буде її вивчати, і офіційна Америка відмовиться від неї вчитися. У оргії вказівки пальцем це буде все, але забуде. Невдача людини - набагато більш значна, ніж розслідування комісій - це варварська поведінка людей Нового Орлеана.

Новий Орлеан - це 67 відсотків чорних, і близько половини негрів - бідні. З 480 000 людей у місті, окрім оцінок, 80 - 100 тисяч втекли до урагану. Це означало, що окрім пацієнтів у лікарнях та ексцентриків у Французькому кварталі, більшість людей, які залишилися позаду, були не просто неграми, а нижчим класом. негрів без засобів та передбачення виїхати.

Катріна потрапила вранці в понеділок, 29 серпня. Затоки зламалися у вівторок, і місто почало повінь. Невдовзі 80 відсотків Нового Орлеана перебували під 20 футами води.

Міський футбольний стадіон на 70 тис. Місць, відомий як Супердоме, був офіційно призначений як притулок перед ураганом, і кілька тисяч людей вже були там увечері перед бурею. У ньому було трохи продуктів харчування та медичних препаратів, але коли води почали підніматися, люди зливались з усіх боків, розкидаючи його кількість до приблизно 25 000.

Africa in Our Midst

THE MEDIA SUPPRESS THE LESSONS OF KATRINA.

In the aftermath of Hurricane Katrina, which blasted the Gulf Coast on Aug. 29, 2005, the entire world saw images that left no doubt that what is repeatedly called the sole remaining superpower can be reduced to squalor and chaos nearly as gruesome as anything found in the Third World. The weather—a Category 4 hurricane—certainly had something to do with it, but the most serious damage was done not by nature but by man.

Much has been and will be written about why the levees that are supposed to keep the water out of below-sea-level New Orleans failed. There will be bitter recrimination about whether the federal rescue effort could have been launched sooner. Commissions will ask questions and lessons will be learned. But there was another human failing that was far more ominous. No commission will study it, and official America will refuse to learn from it. In the orgy of finger-pointing it will be all but forgotten. That human failing—vastly more significant than the ones the commissions will investigate—is the barbaric behavior of the people of New Orleans.

New Orleans is 67 percent black, and about half the blacks are poor. Of the city's 480,000 people, all but an estimated 80 to 100 thousand fled before the hurricane struck. This meant that aside from patients in hospitals and eccentrics in the French Quarter, most of the people who stayed behind were not just blacks, but lower-class blacks without the means or foresight to leave.

Katrina hit on the morning of Monday, Aug. 29. The levees broke on Tuesday and the city began to flood. Before long, 80 percent of New Orleans was under as much as 20 feet of water.

The city's 70,000-seat football stadium, known as the Superdome, had been officially designated as a public shelter before the hurricane, and several thousand people were already there the night before the storm. It had some food and medical supplies, but when the waters began to rise, people poured in from

Люди приходили тому, що їхні будинки були під водою, а також тому, що Новий Орлеан дуже швидко розвалився на бандитизм. Мародерство розпочалося ще, поки шторм ще дув. Спочатку з симпатією стукали потреби в їжі та ліках, але новинні кліпи чорношкірих щасливо прогулювались по талії, з телевізорами над головою розвіяли цей погляд.

На наступний день після урагану репортер зловив атмосферу високого хаосу на Wal-Mart в районі Нижнього Саду. Люди захоплювали речі якомога швидше, розбиваючи відкриті ювелірні шафи та забираючи подвійні жмені. Один чоловік упакував свій фургон настільки повний електронної техніки, що він не зміг зачинити задні двері. Дівчинка-підліток промайнула обличчям вниз, і люди ступили на неї. Чоловік перестав перекидати її на спину, і вона блювала рожевою рідиною. « Це так, - сказав він і повернув її назад на живіт. Кореспондент NBC знімав чорних, уніформованих поліцейських, прогулюючись по проходах, наповнюючи кошики для покупок.

В одному магазині поліцейський розбив скло на корпусі DVD, щоб цивільні не розрізали себе, намагаючись розбити його, але одна людина була невдячною. « Поліція отримала все найкраще: - сказав він. « Вони кривіші за нас. » Одна жінка, що запасається макіяжем, була рада бачити офіцерів. « Це має бути законно », - сказала вона. « Поліція тут теж приймає речі. »

Насильство різного роду швидко поширилося через паралізоване місто, де пограбування, з'валтування і навіть вбивства стали звичайними звичаями. Ще були тисячі людей, захоплених на дахах та на горищах, але 1 вересня мер Рей Нагін відкликав цілу міліцію на рятувальні роботи та наказав забезпечити місто. Відповідь сили? За оцінками, 200 офіцерів просто пішли з роботи. « Вони зазначили, що вони втратили все, і не відчували, що варто повернутися, щоб взяти вогонь з мародерів і втратити життя », - пояснив Генрі Уайтхорн, начальник штату штату Луїзіана. Багато хто зник без слова. Шериф Гаррі Лі з приходу Джефферсона в Новому Орлеані також сказав, що його люди дезертирують. « Вони хочуть бути зі своїми родинами », - сказав він .

all directions, swelling its numbers to an estimated 25,000.

People came because their houses were under water, but also because New Orleans very quickly collapsed into banditry. Looting began even while the storm was still blowing. At first there was sympathetic clucking about the need for food and medicine, but news clips of blacks wading happily through waist-deep water with television sets over their heads dispelled that view.

The day after the hurricane, a reporter caught the atmosphere of high-spirited chaos at a Wal-Mart in the Lower Garden District. People were grabbing things as quickly as they could, smashing open jewelry cabinets and scooping up double-handfuls. One man packed his van so full of electronic equipment he could not close the rear doors. A teenage girl passed out, face down, and people stepped on her. A man stopped to roll her onto her back, and she vomited pink liquid. "This is f***ed up," he said, and rolled her back on her stomach. An NBC correspondent filmed black, uniformed police officers strolling through the aisles, filling shopping carts.

At one store, a policeman broke the glass on the DVD case so civilians would not cut themselves trying to break it, but one man was ungrateful. "The police got all the best stuff," he said. "They're crookeder than us." One woman stocking up on makeup was glad to see the officers. "It must be legal," she said. "The police are here taking stuff, too."

Violence of all kinds quickly spread through the paralyzed city, where robbery, rape and even murder became routine. There were still thousands of people trapped on rooftops and in attics, but on Sept. 1, Mayor Ray Nagin called the entire police force off of rescue work and ordered it to secure the city. The response from the force? An estimated 200 officers just walked off the job. "They indicated that they had lost everything and didn't feel that it was worth them going back to take fire from looters and losing their lives," explained Henry Whitehorn, chief of the Louisiana State Police. Many disappeared without a word. Sheriff Harry Lee of Jefferson Parish in New Orleans also said his men were deserting. "They want to be with their families," he

» Ну, я теж хочу бути зі своєю родиною, але ви не киньте в розпал кризи. »

Два поліцейські, в тому числі офіційний речник департаменту Пол Аккардо, покінчили життя самогубством, застреливши себе в голову. *The London Times* підрахував, що кожен п'ятий офіцер відмовився працювати, а деякі з тих, хто залишився на роботі, були марними. Коли Деббі Дурсо, туристка з Вашингтона, штат Мічиган, попросила поліцейського про допомогу, він сказав їй: « Іди до біса - це кожен для себе»

36-річний Гед Скотт з Ліверпуля розповів *BBC News* про те, що сталося, коли група набитих британських жінок кричала в поліцію за допомогою з даху затопленого готелю: « Вони [офіцери] сказали їм: « Ну, покажіть нам, що ви 'я' - роблю знаки для них, щоб підняти футболки вгору. Жінки сказали "ні", і вони сказали добре: і їхали по дорозі в своєму моторному човні. Таку допомогу ми мали від влади. »

» Ніхто не передбачав розпад або ерозію сили цивільної поліції в Новому Орлеані, " пояснив генерал - лейтенант Стівен Блюм Національної гвардії. Він сказав, що місто діяло лише на третину своєї сили перед 1500-ма годинами, а раптом охороні довелося перейти з рятувальників до правоохоронних органів: « І ось тоді ми почали вводити військову поліцію в театр. »

У Новому Орлеані були лише чорні мери з 1978 року і він витратив десятиліття, роблячи поліцію якомога чорнішою. Він встановив вимогу про проживання в містах для офіцерів, щоб уберегти приміських білих від подачі заявок на роботу, і знизив стандарти прийому на роботу, щоб негрі могли їх передати. Катріна підірвала будь-яку претензію на те, що сила була компетентною (див. Наступний сюжет).

5 вересня, рівно через тиждень після урагану, мер Рей Нагін запропонував заплатити поліцейським, пожежникам та міським працівникам надзвичайних ситуацій поїхати у п'ятиденні канікули - зі своїми родинами - до Лас-Вегаса або до іншого місця призначення. Він сказав, що в місті вистачає Національної гвардії, щоб підтримувати порядок, і що його люди « пережили багато:» Він викреслив припущення про те, що це неприйняття обов'язку. Він навіть попросив Федеральне агентство з надзвичайних ситуацій (FEMA) заплатити за відпустки, але FEMA відмовилася.

said. “Well, I want to be with my family too, but you don’t quit in the middle of a crisis.”

Two police officers, including the department’s official spokesman, Paul Accardo, committed suicide by shooting themselves in the head. The London *Times* estimated that one in five officers refused to work, and some of those who stayed on the job were useless. When Debbie Durso, a tourist from Washington, Michigan, asked a policeman for help he told her, “Go to hell—it’s every man for himself.”

Ged Scott, 36, of Liverpool, told BBC News what happened when a group of stranded British women shouted to police for help from the rooftop of a flooded hotel: “They [the officers] said to them, ‘Well, show us what you’ve got’—doing signs for them to lift their T-shirts up. The women said no, and they said ‘well fine,’ and motored off down the road in their motorboat. That’s the sort of help we had from the authorities.”

“No one anticipated the disintegration or the erosion of the civilian police force in New Orleans,” explained Lieutenant General Steven Blum of the National Guard. He said the city was operating on only one third of its pre-storm strength of 1,500 police officers, and that the guard suddenly had to switch from rescue to law enforcement: “And that’s when we started flowing military police into the theater.”

New Orleans has had only black mayors since 1978, and has spent decades making the police force as black as possible. It established a city-residency requirement for officers in order to keep suburban whites from applying for jobs, and lowered recruitment standards so blacks could pass them. Katrina blew away any pretence that the force was competent (see next story).

On September 5, exactly a week after the hurricane, Mayor Ray Nagin offered to pay for the police force, firefighters, and city emergency workers to go on five-day vacations—with their families—to Las Vegas or some other destination. He said there were enough National Guard in the city to maintain order, and that his men “have been through a lot.” He brushed off suggestions that this was dereliction of duty. He even asked the Federal

» Ми не зверталися за контроль над містом, » пояснив місто представник. « Ми залишимо скелетні сили - близько 20 відсотків відділу - для керівництва та зв'язку з військами, поки ми відпочиваємо:»

У Новому Орлеані високий рівень злочинності в найкращі часи - він, як правило, суперечить американському місту з найвищим рівнем вбивств, - і розграбована вогнепальна зброя вилілася на вулицю. Деякі чорношкірі обстрілювали будь-який символ влади, спалахуючи на рятувальних вертольотах та судах берегової охорони. Через кілька днів після урагану, коли відчайдушні люди все ще тулилися на дахах, FEMA заявила, що це занадто небезпечно для спроб врятувати.

У середу, на одній ділянці Шосе 10, сотні пожежників-добровольців, допоміжних берегових охоронців та громадян з невеликими човнами прагнули доїхати до людей, але не змогли вирушити через снайперський вогонь. « Ми намагаємося робити свою роботу тут, але ми не можемо, якщо вони стріляють по нас», - пояснив майор Джоу Бройссар з штату Луїзіана, відділ рибного господарства та дикої природи. « Ми не знаємо, хто і не знаємо чому, але ми не хочемо потрапляти в ситуацію, коли потрібно повернути вогонь там, - сказав він.

Мабуть, найбільше холодних рахунків було з лікарень, де персонал відчайдушно намагався перемістити пацієнтів на сходи, коли вода піднімалася, а чорношкірі грабували підлоги вниз. У більшості лікарень були генератори надзвичайних ситуацій, але вони почали видавати. Через два дні після урагану в місті не було проточної води, і коли їжа закінчувалася, лікарі та медсестри давали собі внутрішньовенне годування, щоб продовжувати рух.

Поруч із Новим Орлеаном, на шляху до лікарні на 203 ліжка, артилеристи тримали вантажівку, що перевозила їжу, воду та медичні засоби. Пацієнтів у всьому місті нарешті довелося вивезти, але рятувальники зустріли опір. Берегова гвардія підполковник. Чері Бен-Айсан заявила журналістам у штабі надзвичайних ситуацій: « Лікарні намагаються евакуюватися. На кожному з них є повідомлення про те, що коли вертольоти заходять, люди стріляють у них, кажучи: Краще приходьте, забирайте мою родину. » Намагання евакуювати пацієнтів та персонал з благодійної лікарні в центрі міста Нью-Ор або схилів було зупинено снайперським вогнем.

Emergency Management Agency (FEMA) to pay for the vacations, but FEMA refused. “We haven’t turned over control of the city,” a city spokesman explained. “We’re going to leave a skeleton force—about 20 percent of the department—for leadership and liaison with the troops while we get some rest.”

New Orleans has a high crime rate at the best of times—it is usually in top contention for the American city with the highest murder rate—and looted firearms spilled into the street. Some blacks fired on any symbol of authority, blazing away at rescue helicopters and Coast Guard vessels. Several days after the hurricane, with desperate people still huddled on rooftops, FEMA said it was too dangerous to attempt rescues.

On Wednesday, along one stretch of Highway 10, hundreds of volunteer firefighters, auxiliary coastguardsmen, and citizens with small boats were eager to reach people, but could not set out because of sniper fire. “We are trying to do our job here but we can’t if they are shooting at us,” explained Major Joey Broussard of the Louisiana State Fisheries and Wildlife Division. “We don’t know who and we don’t know why, but we don’t want to get in a situation of having to return fire out there,” he said.

Perhaps the most chilling accounts were from hospitals, where staff desperately tried to move patients up stairs as the water rose, while blacks looted the floors below. Most hospitals had emergency generators, but these began to give out. Two days after the hurricane, the city had no running water, and as food ran out, doctors and nurses gave themselves intravenous feedings to keep going.

Just outside New Orleans, gunmen held up a supply truck carrying food, water, and medical supplies on their way to a 203-bed hospital. Patients all across the city eventually had to be taken out, but rescuers met resistance. Coast Guard Lt. Cmdr. Cheri Ben-Iesan told reporters at an emergency headquarters: “Hospitals are trying to evacuate. At every one of them, there are reports that as the helicopters come in people are shooting at them, saying, ‘You better come get my family.’” An effort to evacuate patients and staff from Charity Hospital in downtown New Or-

Інші лікарні повідомили, що банди мародерів атакують та перекидаються машини швидкої допомоги.

Кріс Лоуренс, репортер CNN, подав з даху поліцейського відділення звіт: « Зараз це єдине безпечне місце в місті. Ми були на вулиці раніше, але поліція сказала, що ні за яких обставин ви не будете в безпеці на вулиці. Вони сказали, що кожен, хто гуляє вулицями Нового Орлеана, в основному бере своє життя в свої руки. . . . Вони скерували деяких молодих жінок негайно зійти з вулиці. »

Що, можливо, було найбільш шокуючим заголовком всієї кризи, було випущено 2 вересня випуском « *Армейський таймер* ». « Війська розпочинають бойові операції в Новому Орлеані:» Стаття стосувалася Луїзіанської національної гвардії, яка збирається біля Супердому, готуючись до загальноміської місії безпеки. « Це місце буде схоже на Малу Сомалі:» Бриг. Генерал Гері Джонс пояснив. « Ми збираємось виїхати і повернути це місто назад. Це буде бойова операція, щоб взяти під контроль це місто: «Штурмовий штурмовий корабель *Батаан* знаходився в районі, але тримав вертольоти на борту після того, як пілоти повідомили про снайперський вогонь.

Багато солдатів потрапили під обстріли цивільних. « Я ніколи не думав, що в якості національного гвардійця мене будуть розстрілювати інші американці», - сказав Філіп Бакк з 527-го інженерного батальйону. « І я ніколи не думав, що мені доведеться носити гвинтівку, коли на місії допомоги урагану. Це ганьба: "Кліф Фергюсон із того ж батальйону додав: " Ви повинні подумати, чи варто ризикувати шиєю того, хто обернеться і стрілятиме у вас. Ми не прийшли сюди воювати. Ми прийшли сюди допомогти. »

Майкл Браун, керівник FEMA, сказав: « Ми працюємо в умовах міської війни:» Генерал Блум з Національної гвардії сказав, що половина 7000 охоронців, що перебувають під його командуванням, щойно повернулися з заморських завдань і були « висококваліфікованими у використанні смертельна сила: "Він пообіцяв боротися з головоорізами " швидко та ефективно: "

Накази від стрілянини вбивати повинні були вийти, і губернатор штату Луїзіана Кетлін Бланко похвалився, що ветерани, запеклі у боях, в найкоротші терміни придушуть насильство.

leans was stopped by sniper fire. Other hospitals reported gangs of looters attacking and overturning ambulances.

Chris Lawrence, a reporter with CNN, filed a report from the roof of a police station: “Right now it’s the only safe place to be in the city. We were on the street earlier but the police said under no circumstances would you be safe on the street. They said anybody walking in the streets of New Orleans is basically taking their life in their hands. . . . They directed some of the young women to get off the street immediately.”

What may have been the most shocking headline of the entire crisis was in the September 2 issue of *Army Times*: “Troops Begin Combat Operations in New Orleans.” The article was about the Louisiana National Guard massing near the Superdome in preparation for a citywide security mission. “This place is going to look like Little Somalia,” Brig. Gen. Gary Jones explained. “We’re going to go out and take this city back. This will be a combat operation to get this city under control.” The amphibious assault ship *Bataan* was in the area, but kept its helicopters on board after pilots reported sniper fire.

Many soldiers came under gunfire from civilians. “I never thought that as a National Guardsman I would be shot at by other Americans,” said Philip Baccus of the 527th Engineer Battalion. “And I never thought I’d have to carry a rifle when on a hurricane relief mission. This is a disgrace.” Cliff Ferguson of the same battalion added: “You have to think about whether it is worth risking your neck for someone who will turn around and shoot at you. We didn’t come here to fight a war. We came here to help.”

Michael Brown, head of FEMA, said: “We are working under conditions of urban warfare.” General Blum of the National Guard said half of the 7,000 guardsmen under his command had just returned from overseas assignments and were “highly proficient in the use of lethal force.” He promised to deal with thugs “in a quick and efficient manner.”

Shoot-to-kill orders were supposed to have gone out, and Louisiana Gov. Kathleen Blanco boasted that battle-hardened

Однак солдатів, що стріляли зі зброї, було небагато, навіть якщо хтось хотів їх. The London Times повідомляв, що поліцейський Нового Орлеана через сльози пояснив, що він бачив тіла, що пронизані кулями, а одного чоловіка з верхівкою голови відстріляли. За його словами, мародери були озброєні викраденими гвинтівками АК-47, і що поліція була вигнана так само, як у Сомалі. « Це зона війни, і вони [федеральний уряд] не ставляться до неї так, як він сказав.

Ми ніколи не дізнаємося про всю масштабність чорношкірих хаосів, розгублених у власному місті. Багато жертв не будуть знайдені тижнями і навіть місяцями, загинили до невпізнання, їх вбивці так і не знайшли. Утоплені або вбиті роздуті тіла, які з'являються сотнями, будуть виглядати приблизно однаково. Поспішаючи вивезти трупів на вулиці, влада може не дуже хвилюватися з причин смерті.

Від урагану до джунглів

Однак у двох основних центрах для біженців - Супердоме та Конвенц-центрі - занадто багато людей стали свідками виродження, щоб його ігнорувати. Перші біженці прибули до Супердома за день до урагану, у неділю, 28 серпня. Останній остаточно вийшов зі стадіону в суботу, 3 вересня, тому деякі люди, можливо, провели майже тиждень у чому, після того, як туалети почали переповнення, стало називатися « Sewerdome. »

Підготовка до біженців була жалісно недостатньою. Вдень аж 25 000 людей поринули у температури, що піднялися на 100-ті. Який би порядок не був встановлений, незабаром розтанув і стадіон повернувся до джунглів. Юнаків безкарно грабували та ґвалтували. Випадкові постріли панікували натовп. Принаймні один чоловік покінчив життя самогубством, скинувшись з високої палуби і плескаючись на ігрове поле. Тіла вбитих, немовлят та людей похилого віку, які померли від виснаження тепла, почали накопичуватися. На стадіоні народилося шість малюків. 30-річний покрівельник Чарльз Вомак заявив, що бачив одного чоловіка, якого побили до смерті, і його самого побили трубою. Наркомани-краки - які принесли з собою найцінніше володіння - відкрито курили і боролися за наркотики.

veterans would put down the violence in no time. However, there were few accounts of soldiers firing their weapons, even if some people wanted them to. The London *Times* reported that a New Orleans policeman explained through tears that he had seen bodies riddled with bullets, and one man with the top of his head shot off. He said looters were armed with stolen AK-47 rifles, and that the police were outgunned just like in Somalia. “It’s a war-zone, and they’re [the federal government] not treating it like one,” he said.

We will never know the full extent of the mayhem blacks loosed on their own city. Many victims will not be found for weeks or even months, rotted beyond recognition, their killers never found. Drowned or murdered, the bloated bodies that turn up by the hundreds will look much the same. In their haste to get cadavers off the streets, the authorities may not worry much about cause of death.

From Hurricane to Jungle

In the two main refugee centers, however—the Superdome and the Convention Center—too many people witnessed the degeneracy for it to be ignored. The first refugees had arrived at the Superdome the day before the hurricane, on Sunday, August 28. The last finally left the stadium on Saturday, Sept, 3, so some people may have spent nearly a week in what, after the toilets began to overflow, became known as the “Sewerdome.”

Preparation for refugees was pitifully inadequate. By day, as many as 25,000 people sweltered in temperatures that rose into the 100s. Whatever order had been established soon melted away, and the stadium reverted to the jungle. Young men robbed and raped with impunity. Occasional gunshots panicked the crowd. At least one man committed suicide by throwing himself off a high deck and splattering onto the playing field. Bodies of the murdered, and of infants and the elderly who died of heat exhaustion began to accumulate. Six babies were born in the stadium. Charles Womack, a 30-year-old roofer, said he saw one man beaten to death, and was himself beaten with a pipe. Crack addicts—who had brought their most valuable possession with

Група з близько 30 британських студентів опинилася серед дуже малої кількості білих на стадіоні, де вони провели чотири боронючих дні. Джеймі Траут, 22, по економічній проблематиці основних, писав, що сцена «було що - то з *Володаря Мух*,» з «люди кричали расове насильство про нас бути білим.» Одного разу вночі прийшло повідомлення, що потужність виходить з ладу і що для генераторів вистачає газу лише десять хвилин. 21-річна Зої Сміт з Халла сказала, що всі вони побоюються за своє життя: «Всі ми, дівчата, сиділи посередині, а хлопчики сиділи зовні, з захисними стільцями», - сказала вона. «Ми були абсолютно жакливі, ситуація зійшла в хаос, люди були дуже ворожі, а умови життя були жакливі:» Вона сказала, що навіть протягом дня, «коли ми запропонували допомогти з прибиранням, місцеві жителі зловживали нами:»

Пан Траут заявив, що Національна гвардія нарешті визнала, наскільки небезпечна небезпека для чорношкірих, і перевела англійців під охорону до зони баскетболу, яка була безпечнішою. «Армія попередила нас тримати мішки поблизу від них і міцно стискати їх», - сказав він, коли їх провозили. Двадцятирічна Джейн Уїлдон, зокрема, захищувала одного чоловіка, сержанта. Гарленд Огден, вивівши британців безпечно. «Він суперечив багатьом правилам, щоб змусити нас переїхати», - сказала вона.

Австралійські туристи, що застрягли в Супердомі, мали той самий досвід. Буд Хоупс, 32-річний чоловік з Кенгуру Пойнт, Брісбен, взяв під контроль і, можливо, врятував багато життів. Коли стадіон повернувся до анархії, він зрозумів, що білим загрожує небезпека, і зібрав туристів для безпеки. «Всього нас було 65, тож ми могли доглядати одне за одним, особливо дівчат, яких хапали та погрожували: - сказав містер Надії. Вони організовували ескорт для жінок, яким доводилось ходити до туалету чи їжі, і встановлювали реєстр чоловіків, щоб вони стояли на варті, а інші спали. «Ми сиділи всю ніч, спостерігаючи один за одним, не знаючи, чи будемо живими вранці», - сказав містер Надії. «Дев'яносто вісім відсотків людей у всьому світі хороші», - сказав він; «У такому місці 98 відсотків людей були погані:

them—smoked openly and fought over drugs.

A group of about 30 British students were among the very small number of whites in the stadium, where they spent four harrowing days. Jamie Trout, 22, an economics major, wrote that the scene “was like something out of *Lord of the Flies*,” with “people shouting racial abuse about us being white.” One night, word came that the power was failing, and that there was only ten minutes’ worth of gas for the generators. Zoe Smith, 21, from Hull, said they all feared for their lives: “All us girls sat in the middle while the boys sat on the outside, with chairs as protection,” she said. “We were absolutely terrified, the situation had descended into chaos, people were very hostile and the living conditions were horrendous.” She said that even during the day, “when we offered to help with the cleaning, the locals gave us abuse.”

Mr. Trout said the National Guard finally recognized how dangerous the threat was from blacks, and moved the British under guard to the basketball area, which was safer. “The army warned us to keep our bags close to us and to grip them tight,” he said, as they were escorted out. Twenty-year-old Jane Wheeldon credited one man in particular, Sgt. Garland Ogden, with getting the Britons safely out. “He went against a lot of rules to get us moved,” she said.

Australian tourists stuck in the Superdome had the same experience. Bud Hopes, a 32-year-old man from Kangaroo Point, Brisbane, took control and may have saved many lives. As the stadium reverted to anarchy, he realized whites were in danger, and gathered tourists together for safety. “There were 65 of us altogether so we were able to look after each other, especially the girls who were being grabbed and threatened,” said Mr. Hopes. They organized escorts for women who had to go to the toilet or for food, and set up a roster of men to stand guard while others slept. “We sat through the night just watching each other, not knowing if we would be alive in the morning,” Mr. Hopes said. “Ninety-eight percent of the people around the world are good,” he said; “In that place 98 per cent of the people were bad.”

John McNeil of Coorparoo in Brisbane tells what happened

Джон Макнейл з Коорпару в Брісбені розповідає, що сталося, коли їхня група також почула, як вогні збиралися згасити: « Я подивився на Буда [Надії] і сказав: Це буде нам кінець: банди вже нас відкинули на очі . Якби вогні згасали, ми були б в глибокій неприємності. Ми сиділи там, молившись за диво, і світло запалилося: «Містер Надія сказав, що австралійці завдячують своїм життям іншому національному гвардійцю, який порушив правила та вивіз білих до медичного центру, коли прострілювали натовпи негрів.

Пітер Макнейл з Брісбена сказав австралійському АР, що його син Джон був одним із 65, кому вдалося вибратися. Як повідомляється, чорні люди були настільки ворожими, «що вони б'ють тебе колоти, як тільки на тебе дивляться: ' « Він ніколи не був так наляканий у своєму житті, пояснив містер Макнейл. « Він щойно сказав, що їм доведеться вийти з темряви. Інакше, ще однієї ночі, за його словами, їх уже не було б: "Жодна американська газета не писала про те, що пройшли ці білі туристи.

Коли гвардійці 1 вересня почали демонструвати свою дію та взяти під контроль, деякі негрів зустріли їх ура, а інші кричали непристойно. Капітан Джон Поллард з Техаської повітряної національної гвардії сказав, що 20 000 людей були в куполі, коли почалася евакуація, але ще тисячі з'явилися з навколишніх районів, коли з'явилося повідомлення, що автобуси їдуть з міста. Солдати тримали свої бойові снаряди М-16 та гранатомети в готовності, і пильно стежили за снайперами.

Того ж дня, коли прийшов час сісти в автобуси для Х'юстона, солдати мали проблеми з контролем натовпу. Люди в задній частині мафії розчавили людей попереду проти солдатів-барикад, поставлених для контролю над потоком. Багато людей продовжували кричати нецензурно, коли проходив патруль. Деякі боялися, що якщо вони залишать своє місце в черзі, вони ніколи його не повернуть, і дефікували там, де стояли. *The Army Times* повідомила, що сержант. Рон Діксон 1-го класу з Національної гвардії штату Оклахома, який нещодавно повернувся додому з Афганістану, сказав, що його вразило, що афганці хочуть допомогти собі, але що люди Нового Орлеана хочуть лише, щоб інші допомагали їм.

До вечора 3 вересня Супердоме нарешті було евакуйовано, але найсучасніший стадіон являв собою мотанку печери бруду, людських відходів та невідомої кількості трупів.

when their group, too, heard the lights were about to go out: “I looked at Bud [Hopes] and said, ‘That will be the end of us.’ The gangs had already eyed us off. If the lights had gone out we would have been in deep trouble. We were sitting there praying for a miracle and the lights stayed on.” Mr. Hopes said the Australians owed their lives to another National Guardsman who broke the rules and got whites out to a medical center past seething crowds of blacks.

Peter McNeil of Brisbane told the Australian AP that his son John was one of the 65 who managed to get out. The blacks were reportedly so hostile “they would stab you as soon as look at you.” “He’s never been so scared in his life,” explained Mr. McNeil. “He just said they had to get out of the dark. Otherwise, another night, he said, they would have been gone.” No American newspaper wrote about what these white tourists went through.

When guardsmen began to show up in force on Sept. 1 and take control, some blacks met them with cheers, but others shouted obscenities. Capt. John Pollard of the Texas Air National Guard said 20,000 people were in the dome when the evacuation began, but thousands more appeared from surrounding areas when word got out that there were buses leaving town. Soldiers held their M-16s and grenade-launchers at the ready, and kept a sharp eye out for snipers.

That same day, when it was time to board buses for Houston, soldiers had trouble controlling the crowd. People at the back of the mob crushed the people in front against barricades soldiers put up to control the flow. Many people continued to yell obscenities whenever a patrol went by. Some were afraid that if they left their place in line they would never get it back, and defecated where they stood. The *Army Times* reported that Sgt. 1st Class Ron Dixon of the Oklahoma National Guard, who had recently come home from Afghanistan, said he was struck that Afghans wanted to help themselves, but that the people of New Orleans only wanted others to help them.

By the evening of Sept. 3, the Superdome was finally evacuated, but the state-of-the-art stadium was a reeking cavern of

Це теж було розграбовано з усього, що не було закручене. Джаніс Сінглтон працювала на стадіоні, коли вдарилася бурею. Вона сказала, що її позбавили всього, навіть взуття. Щодо будівлі: « Вони розірвали цей купол:» із сумом сказала вона. « Вони зірвали це. Вони беруть звітти все, що можуть взяти: »

Тільки після цього громадськість дізналася, що до Супердому було призначено 50 поліцейських, але, здається, вони були абсолютно неефективними. 24-річний ветеран Тоні Бланко заявив, що поліція не може нікого заарештувати, оскільки немає де утримувати підозрюваних, і вони боялися використовувати зброю, боячись натопту. « Ви почували себе безпорадними в тому сенсі, що ми абсолютно нічого не могли зробити для міста », - сказала вона. Що вона робила вночі, коли умови були найгірші? Вона та інший офіцер, Алесія Райт, вилізли б на патрульну машину і добре заплакали. «Ми багато разів лежали в машині, і сльози просто котилися: - сказала міс Бланко. Деякі офіцери просто відмовилися від своїх посад і втекли з Супердому.

У Конгрес-центрі умови були ще гіршими. Хоча на висоті, недалеко від стадіону, він не був визначений як притулок. Однак він був поза досяжністю високої води, і незабаром у його печеристих залах забилося близько 20 000 людей. Не було ні запасів, ні персоналу, і протягом декількох днів ні FEMA, ні Національна гвардія, схоже, не знали, що когось там було.

Збройні банди взяли під контроль, а випадкові вистріли викликали паніку. Сил не було, і вночі центр занурився у повну темряву. Виродження вразило майже відразу, згвалтуванням, пограбуванням та вбивствами. Жахливий крик рвався через ніч, але ніхто не міг побачити чи не наважився рухатись. Коли начальник поліції Едді Компас почув, що відбувається, він направив загін із 88 офіцерів для розслідування. Вони були завалені вищими силами і відступили, залишивши тисячі на милість злочинців.

Лише 2 вересня - через чотири дні після урагану, сила з 1000 нацгвардійців остаточно перебрала збройні банди. « Якби ми зайшли з меншою силою, ми могли б бути викликом, і [і] невинних, можливо, спіймали в бійці: - пояснив генерал Блюм.

filth, human waste, and an unknown number of corpses. It, too, had been looted of everything not bolted down. Janice Singleton was working at the stadium when the storm hit. She said she was robbed of everything, even her shoes. As for the building: “They tore that dome apart,” she said sadly. “They tore it down. They taking everything out of there they can take.”

Only afterwards did the public learn there were 50 police officers assigned to the Superdome, but they appear to have been completely ineffectual. Toni Blanco, a 24-year veteran, said police could not arrest anyone because there was no place to hold suspects, and they were afraid to use their guns for fear of the crowd. “You felt helpless in the sense there was absolutely nothing we could do for the city,” she said. What did she do at night, when conditions were worst? She and another officer, Alecia Wright, would slip out to a patrol car and have a good cry. “Many times we laid in the car and tears just rolled,” said Miss Blanco. Some officers simply abandoned their posts and fled the Superdome.

Conditions were even worse at the Convention Center. Although on high ground not far from the stadium, it had not been designated as a shelter. It was, however, beyond reach of the high water, and soon some 20,000 people were huddled in its cavernous halls. There were no supplies or staff, and for several days neither FEMA nor the National Guard seems to have known anyone was there.

Armed gangs took control, and occasional gunshots caused panic. There was no power, and at night the center was plunged into complete darkness. Degeneracy struck almost immediately, with rapes, robbery, and murder. Terrible shrieking tore through the night, but no one could see, or dared to move. When Police Chief Eddie Compass heard what was happening, he sent a squad of 88 officers to investigate. They were overwhelmed by superior forces and retreated, leaving thousands to the mercy of criminals.

It was not until Sept. 2—four days after the hurricane—that a force of 1,000 National Guardsmen finally took over from the armed gangs. “Had we gone in with a lesser force we may have

Сидячи з дочкою та іншими родичами, 37-річний Йосип Тролкін сказав журналісту, що чоловіки вночі бродили по центру, згвалтуючи та вбиваючи дітей. Вона сказала, що знайшла мертву 14-річну дівчину о 5 годині ранку в п'ятницю вранці, через чотири години після того, як дівчина пропала безвісти. « Вона була звалтована в протягом чотирьох годин , поки вона не померла, » Міс Йосип сказав крізь сльози. « Ще одну дитину, семирічного хлопчика, минулої ночі було знайдено звалтованою та вбитою в кухонному морозильнику: '

Африка Брумфілд, 32 роки, пояснила, що жінки особливо бояться: « Тут відбувається звалтування. Жінки не можуть ходити до ванної без чоловіків. Вони їх згвалтують і перерізають горло: '43-річний Дональд Андерсон був у конвенц-центрі зі своєю дружиною, яка була вагітна шість місяців: « Ми кружляли кріслами, як вагони, бо вночі є штампи », - сказав він. « Треба було вижити»

Дуже мало білих у натовпі злякалися. Вісімдесятирічна Сельма Валенті, яка була з чоловіком, заявила, що чорні погрожують їх вбити в четвер, 1 вересня. « Вони ненавиділи нас. Четверо молодих чорношкірих людей сказали нам, що автобуси приїхали минулої ночі і забрали людей похилого віку, щоб вони нас убили: - сказала вона, ридаючи. Імовірно, чорні хотіли зайняти свої місця в автобусах.

Центр не був повністю без форми грубої справедливості. Національний гвардії повідомив, що чоловік, який звалтував та вбив молоду дівчину у ванній кімнаті, був спійманий натовпом - який побив його до смерті.

Свого часу перед центром було аж сім-вісім трупів, на деяких з них текла кров від кульових ран. В середині був аварійний морг, але національна гвардія відмовилася дозволити фотографу Reuters сфотографуватися. « Ми вже нікого не пускаємо туди, - сказав він. « Якщо ви хочете сфотографувати трупи, вирушайте до Іраку. » До суботи, 3 вересня, центр здебільшого був очищений від живих. Біженці надягали сорочки через ніс, намагаючись перекрити запах, коли вони проходили повз гнилі тіла.

been challenged, [and] innocents may have been caught in a fight,” explained Gen. Blum.

Sitting with her daughter and other relatives, Trolkyn Joseph, 37, told a reporter that men had wandered the center at night raping and murdering children. She said she found a dead 14-year old girl at 5 a.m. on Friday morning, four hours after the girl went missing. “She was raped for four hours until she was dead,” Miss Joseph said through tears. “Another child, a seven-year old boy, was found raped and murdered in the kitchen freezer last night.”

Africa Brumfield, 32, explained that women were in particular fear: “There is rapes going on here. Women cannot go to the bathroom without men. They are raping them and slitting their throats.” Donald Anderson, 43, was at the convention center with his wife, who was six months pregnant: “We circled the chairs like wagons because at night there are stampedes,” he said. “We had to survive.”

The very few whites in the crowd were terrified. Eighty-year-old Selma Valenti, who was with her husband, said blacks threatened to kill them on Thursday, Sept. 1. “They hated us. Four young black men told us the buses were going to come last night and pick up the elderly so they were going to kill us,” she said, sobbing. Presumably, the blacks wanted to take their places on the buses.

The center was not entirely without a form of rough justice. A National Guardsman reported that a man who had raped and killed a young girl in the bathroom was caught by the crowd—which beat him to death.

At one time there were as many as seven or eight corpses in front of the center, some of them with blood streaming from bullet wounds. Inside, there was an emergency morgue, but a National Guardsman refused to let a Reuters photographer take pictures. “We’re not letting anyone in there anymore,” he said. “If you want to take pictures of dead bodies, go to Iraq.” By Saturday, Sept. 3, the center was mostly cleared of the living. Refugees pulled shirts over their noses trying to block out the smell as they

Пізніше стало б відомо, що в морозильну камеру конвенційного центру було відкладено 30 - 40 тіл, майже всі жертви вбивств. Національний гвардійський штат Арканзасу Мікел Брукс показав репортеру будинок костелів: «У мене немає шлунку, навіть після побаченого в Іраку. В Іраку це один на один. Це війна. Це справедливо. Тут просто божевільно. Це анархія. . . . А це Америка. Це всього лише 300 миль на південь від місця проживання: »

Для міста в цілому навіть 50 000 солдатів і федеральних рятувальників могли принести спокій. У неділю, 4 вересня, підрядники, які працювали на інженерний корпус армії США, потрапили під обстріл. Їхній поліцейський супровід повернув вогонь і вбив чотирьох нападників.

У понеділок, 5 вересня, через тиждень після урагану і після того, як практично всіх, хто хотів вибратися, пішло, бандитизм все ще був поширений. « У нас в місті провадяться досить інтенсивні бойові озброєння », - сказав капітан Джефф Вінн з команди SWAT Нового Орлеана. « Збройні банди від восьми до 15 молодих людей їздять навколо в пікапах, грабують і з'гвалтують. »

Брайан Маккей був одним із 300 гвардійців Арканзасу, що повернувся з Іраку. Він був у повному бойовому спорядженні, включаючи бронезжилети, кидаючи повстанців. « Це як Багдад у поганий день », - сказав він. Ще один ветеран Арканзасу під обстрілом погодився: « Це так багато, як Ірак, це не смішно, крім усієї води, і вони говорять англійською. »

Оскільки стару в'язницю було затоплено, поліція встановила перо на автобусному терміналі Greyhound. Генеральний прокурор Чарльз Фоті заявив, що існують плани щодо тимчасової судової системи, але ніхто не знав, як вони збираються збирати присяжні або викликати свідків. Похмурий бізнес розпочався з розчісування потопаючого міста для трупів та решти жертв.

Реакції

Світ з подивом відреагував на видовища, яких ніколи не очікував побачити в Америці. « Анархія в США », - читав заголовок у британській газеті-бестселері *The Sun*. « Апокаліпсис зараз », - сказав *Гендельсблат* у Німеччині.

walked past rotting bodies.

Later it would be learned there were 30 to 40 bodies piled into the convention center's freezer, almost all of them murder victims. Arkansas National Guardsman Mikel Brooks showed a reporter the charnel house: "I ain't got the stomach for it, even after what I saw in Iraq. In Iraq, it's one-on-one. It's war. It's fair. Here, it's just crazy. It's anarchy. . . . And this is America. This is just 300 miles south of where I live."

For the city as a whole, not even 50,000 soldiers and federal rescue workers could bring calm. On Sunday, Sept. 4, contractors working for the US Army Corps of Engineers came under fire. Their police escort returned fire and killed four attackers.

On Monday, Sept, 5, a week after the hurricane and after virtually everyone who wanted to get out was gone, there was still widespread banditry. "We're having some pretty intense gun battles breaking out around the city," said Capt. Jeff Winn of the New Orleans SWAT team. "Armed gangs of from eight to 15 young men are riding around in pickup trucks, looting and raping."

Brian McKay was one of 300 Arkansas guardsmen just back from Iraq. He was in full battle gear, including body armor, putting down insurgents. "It's like Baghdad on a bad day," he said. Another Arkansan veteran under fire agreed: "It's just so much like Iraq, it's not funny, except for all the water, and they speak English."

Since the old jail was flooded, police set up a holding pen at the Greyhound bus terminal. State Attorney General Charles Foti said there were plans for a temporary court system, but no one knew how they were going to assemble juries or call witnesses. The grim business began of combing the drowning city for corpses and the remaining survivors.

Reactions

The world reacted with astonishment to sights it never expected to see in America. "Anarchy in the USA," read the headline in Britain's best-selling newspaper, the *Sun*. "Apocalypse Now," said *Handelsblatt* in Germany. Mario de Carvalho, a vet-

Маріо де Карвальо, португальський оператор ветерану Еран, який висвітлює місця проблем у світі, сказав, що він бачив тіла немовлят та старих людей по шосе, що веде з Нового Орлеана. « Це хаотична ситуація. Це жахливо. Це ситуація, яку ми зазвичай бачимо в інших країнах, у Третьюму світі: ', - сказав він.

Деякі треті світові були б ображені. « Мені абсолютно огидно: - сказала 36-річна Сасева Чинтака з мародерів. Уродженець Шрі-Ланки додав: « Після цунамі наш народ, навіть ті, хто все втратив, хотів допомогти іншим, хто страждав. Жоден турист, спійманий у цунамі, не був забитий. Тепер, коли все це відбувається в США, ми можемо легко побачити, де знаходиться цивілізована частина населення світу. »

У Сполучених Штатах різкий контраст між нескінченними сценами жахливої поведінки негрів та рятувальних працівників, які були майже всі білі, зустрічали зі стандартною дурістю. Деякі люди звинувачували « упереджених » засобів масової інформації у придушенні кадри біжучих білих та героїчних пілотів чорного вертольота.

Багато негрів виправдовувались для мародерів. « Відчайдушні люди роблять відчайдушні вчинки, » сказав американський конгресмен Діана Уотсон з Каліфорнії. Преподобний Джессі Джексон, молодший з штату Іллінойс, сказав, що ми не повинні судити суворо: « Хто ми, щоб сказати, який закон і правопорядок повинні бути в цьому невимовному середовищі? » Реп. Мелвін Ватт, демократ Північної Кароліни та голова Конгресу Чорний Кавказ, був, мабуть, найбільшою дупою з усіх: « Що б там не було вжито, ніхто більше не може використовуватись », - сказав він.

Багато негрів сприйняли це як належне, що федеральна допомога була повільною, оскільки жертвами були чорні репутації Іллі Каммінгс, що « бідність, вік і колір шкіри » визначали, хто жив і хто помер. Хіларі Шелтон, директор Вашингтонського бюро NAACP, підірвала « розрізнене ставлення » до жертв Катріни. « Багато чорні люди відчувають , що їх раса, умова їх власності і їх структура голосування було фактором у відповідь » пояснив Джессі Джексон, старший Він сказав , що сміття за межі конференц - центр зробили місце виду « як корпус раба корабель: "Чорний активіст і репаратор-підсилювач Рендалл Робінсон заявив, що допомога була " визначальним моментом у расовій історії Америки . »

eran Portuguese cameraman, who covers the world's trouble spots, said he saw the bodies of babies and old people along the highways leading out of New Orleans. "It's a chaotic situation. It's terrible. It's a situation we generally see in other countries, in the Third World," he said.

Some Third-Worlders would have been insulted. "I am absolutely disgusted," said Sajeewa Chinthaka, 36, of the looters. The Sri Lanka native added: "After the tsunami our people, even the ones who lost everything, wanted to help the others who were suffering. Not a single tourist caught in the tsunami was mugged. Now with all this happening in the U.S. we can easily see where the civilized part of the world's population is."

In the United States, the stark contrast between endless scenes of appalling behavior by blacks and rescue personnel who were almost all white was greeted with the standard foolishness. Some people accused the "biased" media of suppressing footage of rampaging whites and heroic black helicopter pilots.

Many blacks made excuses for looters. "Desperate people do desperate things," said US Rep. Diane Watson of California. Rep. Jesse Jackson, Jr. from Illinois, said we must not judge harshly: "Who are we to say what law and order should be in this unspeakable environment?" Rep. Melvin Watt, North Carolina Democrat and chairman of the Congressional Black Caucus, was perhaps the greatest ass of all: "Whatever is being taken could not be used by anyone else anyway," he said.

Many blacks took it for granted that federal relief was slow because the victims were black. Rep. Elijah Cummings said "poverty, age and skin color" determined who lived and who died. Hilary Shelton, director of the NAACP's Washington bureau, blasted "disparate treatment" of Katrina victims. "Many black people feel that their race, their property conditions and their voting patterns have been a factor in the response," explained Jesse Jackson, Sr. He said the rubbish outside the Convention Center made the place look "like the hull of a slave ship." Black activist and reparations-booster Randall Robinson said the relief effort was the "defining watershed moment in America's racial

Він сказав, що « нарешті прийшов побачити мою країну такою, якою вона є насправді. Жахливе шахрайство:

Демократична Республіка Керолін Кілпатрік з Мічигану заявила, що " соромиться Америки та ... нашого уряду: «Мер Нового Орлеана, Рей Нагін - людина, яка давала міським працівникам відпустку, коли приїхали федерери, - кричала і плакала по місцевому радіо, вимагаючи від федеральних чиновників: « Спустіть дупи, і давайте щось зробимо: «На зустрічі чорношкірих лідерів у Детройті був штурм люті. Один член аудиторії хотів би знати , чи був повільний федеральний відповідь « чорний геноцид:" Інший кричав, « африканські американці побудували цю країну. Нащадкам рабів дозволяється помирати: '

Один негр, спостерігаючи за хаосом з-за кордону, сприйняв іншу точку зору. Лейтон Леві писав у *Зоряній Ямайці* 2 вересня . « Я починаю вірити, що чорношкірих людей, де б вони не були, проклята генетична схильність до крадіжок, вбивств і створення погроз. » Він хотів знати, чому не було кадрів білих мародерів: « Хіба що ЗМІ не показують їхніх фотографій, як вони грабують і грабують? Або це вони занадто зайняті прагненням залишитися в живих, чекаючи, коли їх врятують, і ховаються від негрів? »

Більшість негрів і багато білих потрапляли у звичні припущення про всемогутній уряд білого і безпорадного негрів. Якщо чорні люди страждали, це було тому, що білі не зробили для них достатньо. Їм не спадало на думку, що відповідальність Нового Орлеана та штату Луїзіана - а не федерального уряду - готували до ураганів. Перед бурею мер Нагін видав обов'язкову евакуацію лише під тиском адміністрації Буша. Тоді мер не зробив нічого для того, щоб виконати наказ, залишивши сотні міських автобусів та шкільних автобусів утопити, а не використовувати їх, щоб пропонувати перевезення людям без автомобілів.

Щось із настрою чорних Нового Орлеана було спіймано знімальними групами Fox News вже в неділю, 4 вересня. Білі волонтери намагалися переконати чорношкіру жінку та її маленьких дітей залишити її затоплений будинок. « Ви повинні вибратися », - пояснили вони.

history.” He said he had “finally come to see my country for what it really is. A monstrous fraud.”

Democratic Rep. Carolyn Kilpatrick of Michigan said she was “ashamed of America and . . . of our government.” The mayor of New Orleans, Ray Nagin—the man who gave city workers a vacation when the feds arrived—shouted and wept on local radio, demanding of federal officials: “Get off your asses, and let’s do something.” There was an undercurrent of fury at a meeting of black leaders in Detroit. One audience member wanted to know whether the slow federal response was “black genocide.” Another shouted, “African Americans built this nation. Descendants of slaves are being allowed to die.”

One black man, observing the chaos from abroad, took a different view. Leighton Levy wrote in the Sept. 2 *Jamaica Star*: “I am beginning to believe that black people, no matter where in the world they are, are cursed with a genetic predisposition to steal, murder, and create mayhem.” He wanted to know why there was no footage of white looters: “Is it that the media are not showing pictures of them looting and robbing? Or is it that they are too busy trying to stay alive, waiting to be rescued, and hiding from the blacks?”

Most blacks and many whites fell into the usual assumptions about omnipotent white government and helpless Negroes. If black people were suffering it was because whites had not done enough for them. It did not occur to them that it was the responsibility of New Orleans and the state of Louisiana—not the federal government—to prepare for hurricanes. Before the storm, Mayor Nagin issued a mandatory evacuation only under pressure from the Bush administration. The mayor then did nothing to enforce the order, leaving hundreds of city buses and school buses to drown, rather than use them to offer transportation to people without cars.

Something of the mood of black New Orleans was caught by Fox News film crews as late as Sunday, Sept. 4. White volunteers were trying to persuade a black woman and her small children to leave her flooded house. “You’ve got to get out,” they explained.

» Вода не йде. » Черношкірий чоловік у верхній частині багатопверхової будівлі сказав, що екіпажу вертольота йому не потрібно їхати. Все, що йому було потрібно, - це деякі запаси.

Ці люди не могли зрозуміти чогось, що було очевидним для всього світу: Новий Орлеан не мав ні електрики, ні сантехніки, ні транспорту, ні їжі. Чорні відмовилися залишати свої затоплені будинки, навіть якщо залишитися означало майже певну смерть.

Глава національної безпеки Майкл Чертофф зазначив, наскільки шалено залишатися на уламках. « Це не розумна альтернатива, - сказав він. « Ми не зможемо мати людей, які сидять у будинках у місті Новий Орлеан тижнями і місяцями, поки ми зневоднюємо та чистимо це місто:»

FEMA повідомила, що вона витягнула три кораблі "Carnival Cruise Lines" з комерційного мита, щоб укрити негрів Нового Орлеана. Може бути , шанс на причалі на *екстазі*, в *Sensation* або *свято* буде досить , щоб перетягнути їх з бруду.

Уроки

Дев'яносто дев'ять відсотків білих людей покинули Новий Орлеан, коли розпорядження про евакуацію вийшло. Деякі 80 000 негрів не змогли або не захотіли піти. Білі НЕ « залишити їх позаду:" як редакційні автори продовжують говорити нам. Ніхто не міг змусити когось із них виїхати - декілька чоловіків із задоволенням зізналися, що вони залишилися в місті грабувати - але якщо комусь було завдання дати їм можливість, то це було керівником міського самоврядування. З негрів, які залишилися, мабуть, лише меншість вчинила злочини, але їх було достатньо, щоб перетворити місто на пекло. Деякі робили невимовні речі: грабували лікарні, обстрілювали рятувальні групи, руйнували швидку допомогу. Жодна кількість виправдань і вказівки пальцем не може призвести до такого вирождення.

Супердоме та Конгрес-центр, безумовно, були неприємними місцями провести три-чотири дні, але 50 000 білих мали б себе порізному. Вони мали б встановлені правила, організовували запаси, піклувались про хворих і вмираючих. Вони б організували ігри для дітей. Документи будуть сповнені історій самовідданості та духу громади.

“The water isn’t going away.” A black man at the top of a multi-story building told a helicopter crew he didn’t need to leave. All he needed was some supplies.

These people could not understand something that was obvious to the whole world: New Orleans had no electricity, no plumbing, no transport, and no food. Blacks refused to leave their flooded homes, even though to stay meant near-certain death.

Homeland Security chief Michael Chertoff noted how crazy it was to stay in the wreckage. “That is not a reasonable alternative,” he said. “We are not going to be able to have people sitting in houses in the city of New Orleans for weeks and months while we de-water and clean this city.”

FEMA reported that it had pulled three Carnival Cruise Lines ships from commercial duty to shelter the blacks of New Orleans. Maybe the chance of a berth on the *Ecstasy*, the *Sensation* or the *Holiday* would be enough to drag them out of the muck.

Lessons

Ninety-nine percent of the white people left New Orleans when the evacuation order went out. Some 80,000 blacks could not or would not leave. Whites did not “leave them behind,” as the editorial writers keep telling us. No one could have gotten some of them to leave—a number of men cheerfully admitted they stayed in town to loot—but if it was anyone’s job to give them the option, it was that of the black-run city government. Of the blacks who stayed, probably only a minority committed crimes, but they were enough to turn the city into a hell hole. Some did unspeakable things: loot hospitals, fire on rescue teams, destroy ambulances. No amount of excuse-making and finger-pointing can paper over degeneracy like that.

The Superdome and the Convention Center were certainly unpleasant places to spend three or four days, but 50,000 whites would have behaved differently. They would have established rules, organized supplies, cared for the sick and dying. They would have organized games for children. The papers would be

Природні катастрофи, як правило, приносять кращих людей, які так само допомагають сусідам і незнайомцям. Для чорношкірих - принаймні чорношкірих нижчого класу Нового Орлеана - катастрофа була приводом для грабежу, грабування, зґвалтування та вбивства.

Наші правителі та керівники засобів масової інформації намагатимуться перетворити історію про ураган Катріна ще однією казкою моралі про занепалих негрів та бездушних білих, але казки такого роду обдурюють все менше людей. Багато білих зрозуміють - деякі вперше - що в нас є Африка, яка є абсолютно чужою Африкою трупів на дорозі, жорстокості та анархії, які, на їхню думку, ніколи не могли вимити на цих берегах.

Безумовно, історія урагану Катріна має мораль для тих, хто свідомо не сліпий. Раси різні. Чорношкірі та білі бувають різні. Коли негрів повністю залишають перед власними пристроями, західна цивілізація - будь-яка цивілізація - зникає. А в умовах кризи він зникає за ніч.

Вуду, насильство та гра

Жертва

НОВІ ОРЛЕАНИ БУЛИ ВДАЛИ ДО КАТРИНИ.

Департамент поліції Нового Орлеана веде боротьбу протягом багатьох років, але, можливо, вдарив до своєї низької точки близько 1995 року. У той рік Антоанета Франк, офіцер-чорношкірий, вбила трьох людей у трюмі у в'єтнамському ресторані, де вона місячно заглядала як охорона. Вона їла там вечерю, перш ніж вона вбила двох дітей господаря, коли вони стали на коліна молитися і просити милосердя. Вона також застрелила поліцейського Рона Вільямса, який того вечора був на варті. Вона працювала з містером Вільямсом в тому ж районі і знала його особисто. Після того, як вона виїхала з місця злочину, офіцер Френк мав змогу реагувати на виклик поліції з ресторану, і просидів, немовби не знав, що сталося. Її засудили до страти в 1995 році.

Міс Френк була четвертим офіцером Нового Орлеана - усі вони чорні - звинувачували у вбивстві менше ніж за рік.

Ще один міський офіцер, який виголосив новину в 1995 році, - Лен Девіс. Федеральні агенти вже розслідували його, і записали, як він робив наступний дзвінок по мобільному телефону, поки він сидів у своїй патрульній машині:

full of stories of selflessness and community spirit.

Natural disasters usually bring out the best in people, who help neighbors and strangers alike. For blacks—at least the lower-class blacks of New Orleans—disaster was an excuse to loot, rob, rape, and kill.

Our rulers and media executives will try to turn the story of Hurricane Katrina into yet another morality tale of downtrodden blacks and heartless whites, but fairy tales of this kind fool fewer and fewer people. Many whites will realize—some for the first time—that we have Africa in our midst, that utterly alien Africa of road-side corpses, cruelty, and anarchy that they thought could never wash up on these shores.

To be sure, the story of Hurricane Katrina does have a moral for anyone not deliberately blind. The races are different. Blacks and whites are different. When blacks are left entirely to their own devices, Western Civilization—any kind of civilization—disappears. And in a crisis, it disappears overnight.

Voodoo, Violence, and Playing the Victim

NEW ORLEANS WAS AILING LONG BEFORE KATRINA.

The New Orleans police department has been struggling for years, but may have hit its low point around 1995. That was the year Antoinette Frank, a black woman officer, killed three people in a holdup at a Vietnamese restaurant where she moonlighted as a security guard. She ate dinner there before she killed two of the owner's children as they knelt on the floor praying and begging for mercy. She also shot a policeman, Ron Williams, who was on guard that evening. She had worked with Mr. Williams in the same precinct and knew him personally. After she left the crime scene, Officer Frank had the effrontery to respond to the police call from the restaurant, and sauntered in as if she had no idea what had happened. She was sentenced to death in 1995.

Miss Frank was the fourth New Orleans officer—all of them

Людина, ця повія зараз стоїть там з чорним пальто. . . з її [великим] волоссям у цьому маленькому бобі. . . з [вишуканими] джинсами на. . . стоячи посеред [експлікативної] вулиці. Отримайте цю шлюху.

Це не було надмірно наполегливим повідомленням віце-загону. Це були вказівки дилеру-розправителю, якого він найняв за \$300, щоб вбити « повія », 32-річний Кім Гроувс, охоронці Супердоме, яка образила офіцера Девіса, подавши скаргу громадянина, коли він пістолетом побив одного з її сусіди. « Так, так, так:» заслав офіцер Дейвіс, коли отримав підтвердження вбивства; « Рок-а-бай, дитино! » Містер Девіс був засуджений до смертної кари за вбивство в 1996 році.

У період з 1991 по 1995 рік понад 45 міліціонерів Нового Орлеана звинувачували у злочинах, у тому числі вбивствах, зґвалтуваннях, пограбуванні банків, рекеті, торгівлі наркотиками, хабарництві, автокрадіжках та загостренні акумулятора.

Можливо, некомпетентність поліції мала щось спільне з тим, що в 2003 році, поки решта країни насолоджувалася падінням насильницьких злочинів, у Новому Орлеані відбулася хвиля злочинів. З 54,5 на 100 000 відсотків вбивств це було легко в країні. Деякі люди замислювалися про те, чи почався хаос, коли два проекти громадського житла були закриті, а перерозподілені злочинці потрапили у війни за дерни.

6 липня того ж року дві 14-річні дівчата нанесли смерть ножом на стейк 16-річну дівчину. Потерпіла не могла втекти, бо її роком раніше робили в ногу. Її двоюрідна сестра сказала, що знає вбивць. « Вони ревнували», - пояснила вона, додавши, що жертва « милого типу. Хлопці їй сподобалися. » Колотіння відбулося лише через тиждень після того, як двоє інших дівчат-підлітків потрапили до в'язниці за вбивство 16-річної дівчини, також ножом на стейк.

black—to be charged with murder in less than a year. Another city officer who made the news in 1995 was Len Davis. Federal agents were already investigating him, and recorded him making the following cell phone call while he sat in his patrol car:

Man, that whore's standing out there right now with a black [expletive] coat on . . . with her [expletive] hair in that little bob . . . with [expletive] jeans on . . . standing in the middle of the [expletive] street. Get that whore.

This was not an over-exuberant message to the vice squad. It was instructions to a crack dealer whom he had hired for \$300 to kill the “whore,” 32-year-old Kim Groves, a Superdome security guard who had offended Officer Davis by filing a citizen's complaint when he pistol-whipped one of her neighbors. “Yeah, yeah, yeah,” exulted Officer Davis when he got confirmation of the killing; “Rock-a-bye, baby!” Mr. Davis was sentenced to death for the killing in 1996.

Between 1991 and 1995, more than 45 New Orleans police officers were charged with crimes, including murder, rape, bank robbery, racketeering, drug trafficking, bribery, auto theft, and aggravated battery.

Perhaps police incompetence had something to do with the fact that in 2003, while the rest of the country was enjoying a drop in violent crime, New Orleans had a crime wave. With a murder rate of 54.5 per 100,000 it was easily tops in the country. Some people wondered if the mayhem began when two public housing projects were shut down, and the redistributed miscreants got into turf wars.

On July 6 of the same year, two 14-year-old girls stabbed a 16-year-old girl to death with a steak knife. The victim could not run away because she had been shot in the leg the year before. Her cousin said she knew the killers. “They was jealous,” she explained, adding that the victim was “the cute type. Boys liked her.” The stabbing came just one week after two other teenage girls went to prison for killing a 16-year-old girl, also with a steak knife.

2003 рік був настільки поганим, що ряд чорних міністрів попросили патрулів Національної гвардії у найбільш жорстоких районах. Це, мабуть, було б більш ефективним, ніж інший план боротьби зі злочинністю, який був кілька років раніше, який не вдався. Група громадян Нового Орлеана під керівництвом Саллі Ен Глассман провела церемонію вуду, щоб відігнати мандрівників та розправити ділків. Вони барабанили, скандували, молилися та просили найжорстокішого вуду божества всіх них, Огуна Ла Фламбо, щоб уберегти поганих хлопців. Міс Глассман, яка була розбита і напала, пояснила, що Департамент поліції Нового Орлеана не робить своєї роботи. Міс Глассман була лише правою частиною. Більше половини негрів у місті не могли проголосувати через кримінальні переконання, тому будь-який відділ поліції мав би свої руки.

Чорні судді в Новому Орлеані можуть бути настільки ж дивними, як і чорні поліцейські. Суддя Чарльз Р. Джонс з Апеляційного суду четвертого округу Луїзіани хотів, щоб суд найняв більше негрів. 31 січня 2001 р. Він вибив двох білих суддів комітету з найму, Міріам Вальцера та Стівена Плоткіна. Він почав ридати і ляяти суддю Вальцера, звинувачуючи її в змові не наймати негрів. Він був такий злий, що вона думала, що він може вдарити її. Коли суддя Плоткін - на 155 кілограмів, набагато менший за 200-фунтового чорношкірого - спробував втрутитися, суддя Джонс підхопив його і кинув на стіл. За словами депутата, який став свідком фракасів, суддя Джонс кричав « Ви всі суки сини, всі ви суки сини. » Суддя Плоткін зненацька опинився на підлозі, кровоточивши з голови.

8 серпня Луїзіанський суддівський комітет ухвалив рішення про те, що суддя Джонс ганьбив лавку, і рекомендував його відсторонити на три місяці без оплати. Суддя Джонс заявив, через свого адвоката, що він вважає, що запис про зайнятість меншин заслуговує більшої уваги, ніж сутичка.

У Новому Орлеані, мабуть, є багато расизму, який потрібно покласти, і в 1997 році боротьба проти фанатизму отримала національну увагу. Початкова школа Джорджа Вашингтона, 98 відсотків учнів якої були чорними, вирішили змінити своє ім'я на честь Чарльза Дрю, чорного хірурга.

2003 was such a bad year that a number of black ministers asked for National Guard patrols in the most violent neighborhoods. That would probably have been more effective than a different crime-fighting plan from several years earlier that failed. A group of New Orleans citizens, led by Sallie Ann Glassman, held a voodoo ceremony to drive away muggers and crack dealers. They drummed, chanted, prayed, and asked the meanest voodoo deity of them all, Ogoun La Flambeau, to keep out bad guys. Miss Glassman, who had been burgled and assaulted, explained that the New Orleans Police Department was not doing its job. Miss Glassman was only part right. As many as half of the black men in the city could not vote because of felony convictions, so any police department would have its hands full.

Black judges in New Orleans can be as surprising as black police officers. Judge Charles R. Jones of the Louisiana Fourth Circuit Court of Appeals wanted the court to hire more blacks. On Jan. 31, 2001, he lashed out at two white judges on the hiring committee, Miriam Waltzer and Steven Plotkin. He started belting and cursing at Judge Waltzer, accusing her of being in on a conspiracy not to hire blacks. He was so angry, she thought he might hit her. When Judge Plotkin—at 155 pounds, much smaller than the 200-pound black man—tried to intervene, Judge Jones picked him up and threw him against a table. According to a deputy who witnessed the fracas, Judge Jones was screaming “You are all sons of bitches, you are all f***ing sons of bitches.” Judge Plotkin ended up on the floor in a daze, bleeding from the head.

On August 8, the Louisiana Judiciary Committee ruled that Judge Jones disgraced the bench, and recommended that he be suspended for three months without pay. Judge Jones said, through his lawyer, that he thought the court’s minority-hiring record deserved more attention than the fight.

New Orleans apparently has a lot of racism that must be put down, and in 1997, the struggle against bigotry got national attention. George Washington Elementary School, 98 percent of whose students were black, decided to change its name to honor

Як пояснив давній громадський активіст Карл Галмон, чорношкірі не повинні шанувати того, хто володів рабами. « До афроамериканці, » сказав він, « Джордж Вашингтон приблизно стільки ж сенсу , як Девід Дюк »

Боротьба проти фанатизму продовжувалась і в цьому році. У травні, коли Брайан Парнелл, білий соціальний працівник, прилетів до Нового Орлеана для участі в національній конвенції Національної асоціації чорних соціальних працівників, чоловік у реєстратурній службі сказав йому, що не може бути присутнім, оскільки він був білим. Коли пан Парнелл попросив поговорити з організатором конференції, він отримав таку ж відповідь. Пан Парнелл, який особливо зацікавлений у надмірному представленні негрів у системі захисту дітей, подав скаргу на цивільні права.

Більшість Нового Орлеана зараз знаходиться під водою та евакуйована. Місце без людей та податкову базу не потребує багатьох працівників міліції. На щастя, в країні є багато інших департаментів, які вимагають досвідчених офіцерів-чорношкірих, тож « Найтонший » Нового Орлеана не повинен мати проблем з пошуку роботи.

Ці статті вперше з'явилися у жовтневому 2005 році випуску американського Відродження.

Charles Drew, a black surgeon. As long-time community activist Carl Galmon explained, blacks should not honor someone who owned slaves. “To African-Americans,” he said, “George Washington has about as much meaning as David Duke.”

The struggle against bigotry continued right into this year. In May, when Brian Parnell, a white social worker, flew to New Orleans to attend the national convention of the National Association of Black Social Workers, the man at the registration desk told him he couldn’t attend because he was white. When Mr. Parnell asked to speak to a conference organizer he got the same reply. Mr. Parnell, who has a special interest in the over-representation of blacks in the child welfare system, filed a civil rights complaint.

Most of New Orleans is now under water and evacuated. A place with no people and tax base does not need many police officers. Fortunately, there are many other departments in the country clamoring for experienced black officers, so New Orleans’ “Finest” should have no trouble finding jobs.

These articles first appeared in the October 2005 issue of American Renaissance.

Важкий час

КРУЕЛЬ І НЕВИДИЧНА КАНІЗАЦІЯ В АМЕРИКАНСЬКИХ НАРОДАХ.

Джоанн Марінер, *без втечі: згвалтування чоловіків у в'язницях США*, Human Rights Watch, 2001 р., 378 с., \$25,00, (м'яка обкладинка)

У США, мабуть, щороку більше чоловіків, ніж жінок, згвалтованих - більшість з них у тюрмі. За найкращими підрахунками, річна кількість тюремних згвалтувань становить приблизно 140 000, що на 50 000 більше, ніж 90 000 згвалтувань жінок, про які було повідомлено в поліції. Згвалтування банди найжорстокішого виду є поширеним, і слабші ув'язнені часто шукають захисту у « тата:», який бореться з іншими хижакми в обмін на загальне підпорядкування та секс на вимогу. У тюремному згвалтуванні є потворний расовий вимір: чорношкірі та мексиканці навмисно розшукують білих жертв, а чорно-білі згвалтування, мабуть, частіше, ніж будь-який інший вид. Тюремне згвалтування - жадлива таємниця в країні, яка пишається правами людини.

Однією з причин того, що в тюремному згвалтуванні так багато, є те, що американці навіть відмовляються думати про це. Сучасна жорстокість цього і расова ненависть, яка так часто запускає його, занадто жадливі. Що ми не можемо зіткнутися, ми не можемо контролювати. На його честь, ліва організація під назвою Human Rights Watch здійснила серйозне дослідження згвалтування в'язниць і опублікувала свої висновки у звіті про тривалість книги під назвою *No Escape*, де описується згвалтування засуджених - і ненависть до білих - невгамовними деталями.

Існує значна різниця від однієї в'язничної системи до іншої та серед різних тюрем у межах однієї системи, але загальна картина, що виникає, - це світ постійного насильства. Як пояснює один ув'язнений у "*Не втечі*":

Коли новий ув'язнений потрапляє у відкриту казарму, він викликає своєрідну конкуренцію серед засуджених щодо того, хто буде спокушати та підкоряти це новоприбуття. . . . Кожен новий приїзд - потенційна жертва. Якщо новий приїзд не є сильним, негарним та ефективним у відношенні насильства, вони можуть бути спокушеними, примушеними чи згвалтованими. .

Hard Time

CRUEL AND UNUSUAL PUNISHMENT IN AMERICAN
PRISONS.

Joanne Mariner, *No Escape: Male Rape in U.S. Prisons*, Human Rights Watch, 2001, 378 pp., \$25.00, (softcover)

There are probably more men than women raped in the United States every year—most of them in prison. Best estimates put the annual number of prison rapes at about 140,000, which is 50,000 more than the 90,000 or so rapes of women reported to police. Gang rape of the most brutal kind is common, and weaker prisoners often seek protection from a “daddy,” who fights off other predators in exchange for total submission and sex on demand. There is an ugly racial dimension to prison rape: Blacks and Mexicans deliberately seek out white victims, and black-on-white rape is probably more common than any other kind. Prison rape is an appalling secret in a country that prides itself on human rights.

One reason there is so much prison rape is that Americans refuse even to think about it. The sheer brutality of it and the racial hatred that so often drives it are too gruesome to face. What we cannot face we cannot control. To its immense credit, a leftist organization called Human Rights Watch has done a serious prison-rape study and has published its findings in a book-length report called *No Escape*, which describes inmate rape—and hatred for whites—in unflinching detail.

There is considerable variation from one prison system to another, and among different prisons within the same system, but the general picture that emerges is of a world of constant violence. As one prisoner explains in *No Escape*:

When a new inmate enters an open barracks prison it triggers a sort of competition among the convicts as to who will seduce and subjugate that new arrival Every new arrival is a potential victim. Unless the new arrival is strong, ugly, and

. . Психосоціально, емоційно та фізично найнебезпечнішим та травматичнішим місцем, про який я можу уявити, є тюрма у відкритій казармі, коли її вперше переглянув новий ув'язнений.

Єдиною впевненою захистом від зґвалтування є готовність до бою, і навіть це може бути не захистом від нападу банди. У багатьох в'язницях невеликий, ненасичений білий колір, безумовно, буде зґвалтований, ймовірно, неграми та латиноамериканцями. Як пояснює одна з тюремних охоронців, у молодого білого є " майже нульовий " шанс врятуватися від зґвалтування ", якщо він не бажає когось вколоти ножом і пощастило мати його. » Деякі з більш жорстких ув'язнених можуть навіть битися один з одним за шанс зґвалтувати вихованого молодого білого.

Зґвалтування настільки поширене, що має свою термінологію. Зґвалтувати гетеросексуального чоловіка і перетворити його на сексуальну іграшку - це « вивернути його », а жертву відоме як « явка » або « панк. » Якщо явка прагне захистити іншого ув'язненого, щоб уникнути нескінченної серії зґвалтувань інших в'язнів, він « їде з » своїм захисником. Він стає по суті власністю свого захисника і його називають « сукою » або « га »

Один ув'язнений використовує лінго, щоб пояснити важливість насильства: « Якщо тебе збили і не встаєш, ти« хо »; Ви повинні їхати: "Це тому, що важливою якістю у в'язниці є " серце ", або бажання людини продовжувати битися довго після того, як його чітко б'ють. Як пояснили в'язні Human Rights Watch, справжній чоловік « помер би, перш ніж відмовитися від своєї анальної дівоцтва. » Людина, яка не воює, - це « панк », який заслуговує приниження та експлуатації.

Расова динаміка в тюрмах ставить білих на величезний мінус. По-перше, білі часто переважають як чорношкірих, так і латиноамериканців. Але набагато важливіше, так як вони не виявляють расової солідарності у « вільному світі: білі у в'язниці не збираються разом, щоб захистити один одного від хижаків. Як повідомляє *No Escape*, латиноамериканці іноді зґвалтують латиноамериканців, а чорні іноді зґвалтують негрів, але жодна група не дозволяє будь-кому з іншої раси зґвалтувати своїх людей. Якби чорний намагався « вивернути » мексиканця, мексиканці бунтували б і намагалися його вбити.

efficient at violence, they are subject to get seduced, coerced, or raped . . . Psychosocially, emotionally, and physically the most dangerous and traumatic place I can conceive of is the open-barracks prison when first viewed by a new inmate.

The only sure defense against rape is a willingness to fight, and even this may be no protection against gang assault. In many prisons a small, unaggressive white is sure to be raped, probably by blacks or Hispanics. As one prison guard explains, a young white has “almost zero” chance of escaping rape “unless he’s willing to stick someone with a knife and fortunate enough to have one.” Some of the tougher inmates may even fight each other for the chance to rape an effeminate young white.

Rape is so common it has its own terminology. To rape a heterosexual man and turn him into a sexual plaything is to “turn him out,” and the victim is known as a “turnout” or “punk.” If a turnout seeks the protection of another inmate to avoid an endless series of rapes by other prisoners, he is “riding with” his protector. He becomes essentially the property of his protector and is known as his “bitch” or “ho.”

One inmate uses the lingo to explain the importance of violence: “If you’re knocked down and don’t get up you’re a ‘ho’; you have to ride.” This is because an essential quality in prison is “heart,” or a man’s willingness to keep fighting long after he is clearly beaten. As inmates explained to Human Rights Watch, a real man “would die before giving up his anal virginity.” A man who will not fight is a “punk” who deserves humiliation and exploitation.

The racial dynamic in prisons puts whites at a tremendous disadvantage. First, whites are often outnumbered by both blacks and Hispanics. But far more important, just as they show no racial solidarity in “the free world,” whites in prison do not band together to protect each other from predators. As *No Escape* reports, Hispanics sometimes rape Hispanics, and blacks sometimes rape blacks, but neither group permits anyone of another race to rape its own people. If a black tried to “turn out” a Mexican, the Mexicans would riot and try to kill him. Blacks

Чорні також захищають один одного від білих або латиноамериканських насильників. Тільки білі - якщо не відомі члени білих расових банд, які злипаються - самі по собі і можуть бути безкарно зґвалтовані. Важко було б придумати більш жорстокий наслідок позбавлення білих расової свідомості.

Деякі білі повинні вибирати між тим, чи є сексуальним рабом одного чоловіка або стикатися з повторним нападом. Історії, які вони розповідали *No Escape*, читалися як кошмари:

У мене не було іншого вибору, окрім того, як поправитись бути жінкою в'язниці засудженого В. З остраху за своє життя я піддався смоктати його член, будучи трахнувшись в мою дупу, виконуючи інші обов'язки жінки, наприклад, закладаючи його ліжко. Насправді я був його рабом Я вирішив, що мені буде краще охоче займатися сексом з однією людиною, ніж я зіткнувся з насильством та зґвалтуванням кількох людей. Найтрагічніше в цьому полягає в тому, що людина, яку я обрав « бути з », має СНІД.

Мічиганський ув'язнений пише:

[Інший в'язень] вимагав мене як свою власність, і я не заперечував цього. Я став слухняним, сказавши собі принаймні, що я вижив Він публічно принизив мене та принизив, переконавшись, що всі в'язні та охоронці знають, що я королева та його власність. Протягом тижня він витісняв мене до інших ув'язнених \$3.00 чоловік. Цей стан існування тривав два місяці, поки він не продав мене за \$25.00 іншому чорному чоловікові, який придбав мене його дружиною.

Інший ув'язнений описує, як він став « хо- чорним чоловіком » . »

Ви прибираєте будинок, за його словами, чистить мій одяг, і коли я буду готовий дістати свій « фрік » [секс], ніяких аргументів, або буде покарання! Я, за його словами, нехай у вас є мої хлопці, або я просто розпродаю вас. Чи маємо розуміння? Зі страхом, нещастям і розгубленістю всередині мене. . . Я сказав так.

Після того, як людина « володіє » іншим, і це майже завжди чорне « володіння » білим - він є власністю у будь-якому сенсі. Його можна взяти в оренду, продати чи продати на аукціон, розповісти, як одягатися та розмовляти, а також давати ім'я жінки.

also defend each other from white or Hispanic rapists. It is only whites—unless they are known members of white racist gangs who do stick together—who are on their own and can be raped with impunity. It would be hard to think of a more cruel consequence of stripping whites of racial consciousness.

Some whites must choose between being the sex slave of one man or facing repeated assault. The stories they told *No Escape* read like nightmares:

I had no choice but to submit to being Inmate B's prison wife. Out of fear for my life, I submitted to sucking his dick, being fucked in my ass, and performing other duties as a woman, such as making his bed. In all reality, I was his slave . . . I determined I'd be better off to willingly have sex with one person, than I would be to face violence and rape by multiple people. The most tragic part to this is that the person I chose to "be with" has AIDS.

A Michigan inmate writes:

[Another prisoner] claimed me as his property and I didn't dispute it. I became obedient, telling myself at least I was surviving . . . He publicly humiliated and degraded me, making sure all the inmates and guards knew that I was a queen and his property. Within a week he was pimping me out to other inmates at \$3.00 a man. This state of existence continued for two months until he sold me for \$25.00 to another black male who purchased me to be his wife.

A different inmate describes how he became a black man's "ho."

You will clean the house, he said, have my clothes clean, and when I'm ready to get my "freak" [sex] no arguments or there will be a punishment! I will, he said, let my homeboys have you or I'll just sale you off. Do we have an understanding? With fear, misery, and confusion inside me . . . I said yes.

Once a man "owns" another—and it is almost always a black "owning" a white—he is property in every sense. He can be rented out, sold or auctioned, told how to dress and talk, and given a

Що це може статися, по суті, невідомо за межами тюремного світу. « Буде дивувати вас (як і мене), побачивши, як люди купують і продають як черевики », - пише в'язень Техаса. « Ви можете купити дитину за 20 або 30 доларів на більшості крил !! » Пише інший. « Вони продають їх, як худобу. »

" Ізда " з " татом " може бути єдиним способом уникнути деградації одного ув'язненого з Вірджинії, який описав, що сталося, коли шість негрів увійшли в його камеру і вимагали сексу:

Я сказав собі: « О, ні! Я в біді! » Я дивився до дверей, щоб знайти маршрут втечі, виявивши його заблокованим. Саме в цей час офіцер на підлозі зайшов на нижній ярус (я був на верхньому ярусі), роблячи або нібито роблячи свої обходи. Він помітив ув'язнених у мої камері і запитав, чи все в порядку. Занадто жажнувшись відповісти, я просто кивнув. [Офіцер] ніколи не піднімався на найвищий рівень під час свого раунду. Потім мене потягли назад до мого ліжка. . . . [Усі вони, плюс ще один] по черзі анально і орально зґвалтували мене. Усі вони неодноразово робили це. Десь посеред цього, засуджений F увійшов і сказав « висмоктуй цю хуй білу суку:». . . [Один сказав:] « Якщо ти будеш хапати за нас, ми вб'ємо твій час. Я дуже вірив їм, і я все ще думаю це сьогодні.

Як пояснює один із в'язнів Індіани, повторне зґвалтування сприймає приголомшливі фізичні та психологічні наслідки:

Мене засудили за злочин ДУІ. Мій 3-й. Я високий білий чоловік, який, на жаль, має невелику кількість жіночих особливостей. І дуже сором'язливий. Ці характеристики мене зґвалтували так багато разів, що я більше не відчуваю фізично. Мене одночасно зґвалтували до 5 чорношкірих людей. . . . У мене, мабуть, зараз є СНІД. У мене виникають великі труднощі з підняттям їжі до рота, коли я не тряслась після кошмарів або так важко думала над усім цим. . . . Я лежав без фізичної боротьби, щоб бути одомашненим. Щоб запобігти стільки шкоди в боротьбах, розривах та розривах. Хоча не воюючи, це призвело до зґвалтування мого серця і духу. Щось я не знаю, чи колись я пробачу себе.

Потрібно говорити, що чоловіки будуть робити майже все, щоб уникнути подібного жаху. Самогубство є головною причиною смерті в тюрмах і є єдиним виходом для деяких жертв зґвалтування.

woman's name. That this can happen is essentially unknown outside the prison world. "It would amaze you (as it did me) to see human beings bought & sold like shoes," writes a Texan prisoner. "You can buy a kid for 20 or 30 dollars on most wings!!" writes another. "They sell them like cattle."

"Riding" with a "daddy" may be the only way to avoid the degradation of one Virginia inmate who described what happened when six blacks entered his cell and demanded sex:

I said to myself, "Oh no! I'm in trouble!" I looked toward the door for an escape route finding it blocked. It was at this time that the floor officer came by on the bottom tier (I was on the top tier), doing or supposedly doing, his rounds. He noticed the inmates in my cell and asked if everything was all right. Too terrified to answer, I just nodded. [The officer] never came to the top tier during his round. I was then dragged back to my bed [All of them, plus one more] took turns anally and orally raping me at the same time. All of them repeatedly did this. Somewhere in the middle of this, Inmate F entered and said "suck this dick you white bitch." . . . [One said,] "If you snitch on us, we'll kill you!!" At that time, I really believed them, and I still think this today.

As one Indiana prisoner explains, repeated rape takes a staggering physical and psychological toll:

I've been sentenced for a D.U.I. offense. My 3rd one. I'm a tall white male, who unfortunately has a small amount of feminine characteristics. And very shy. These characteristics have got me raped so many times I have no more feelings physically. I have been raped by up to 5 black men at a time I probably have AIDS now. I have great difficulty raising food to my mouth from shaking after nightmares or thinking so hard on all this I've laid down without a physical fight to be sodomized. To prevent so much damage in struggles, ripping and tearing. Though in not fighting, it caused my heart and spirit to be raped as well. Something I don't know if I'll ever forgive myself for.

Needless to say, men will do just about anything to avoid this kind of horror. Suicide is the leading cause of death in prisons,

Деякі порушують правила тюремного ув'язнення, тому вони будуть зачинені під вартою під вартою. Один укладений навіть мав гроші в сім'ї депозитувати гроші на банківські рахунки, що належать чорній банді Крипс, в надії придбати захист. Звичайно, його все одно згвалтували.

No Escape неохоче визнає, що чорношкірі та латиноамериканці часто згвалтують білих із чистої ненависті та користуються шансом погіршити білих. Як пояснює один з ув'язнених, « банди чорношкірих та іспанських ув'язнених дуже розлючені на білих людей у вільному світі з різних причин, і це призводить до ставлення помсти до білих людей у в'язницях: « Чорні, як повідомляється, люблять говорити « У » всі можуть запустити його там, але це наш світ! » Або « Не весело, коли кролик отримав рушницю, чи не так? »

Один із білих пояснює, що «у цих двох рас (чорношкірих та латиноамериканців) тут багато людей, і вони скористаються нами, змушуючи малих і слабких їздити або вивертати їх, а великим доводиться весь час битися:»

Human Rights Watch, як видається, здивований, виявивши очевидне:

Деякі тюремні системи, здається, майже не мають позитивної соціальної взаємодії - навіть не найтривітнішої - між учасниками різних рас.

Соціальні стосунки ув'язнених багато в чому визначаються расою; їхня приналежність до банди, якщо вони є, є расово визначеною; і будь-які расистські переконання, які вони мали до ув'язнення, вони, ймовірно, будуть значно посилені під час перебування у в'язниці.

Незважаючи на те, що книга розповідає про те, що відбувається з такою кількістю білих, *No Escape* не може протистояти звичайним пиріжкам:

Багато білих в'язнів сказали Human Rights Watch, що їм неприємно з чорними і вважають за краще жити в расово сегрегованому середовищі. Кілька прихильників жорстоко расистських поглядів. Більше того, ніж афро-американських ув'язнених, багато білих стверджували, що тюремний досвід зробив їх расистами, або, як вони зазвичай вважають, « расово обізнаними »

and is the only way out for some rape victims. Some break prison rules so they will be locked up in punitive custody. One prisoner even had his family deposit money into bank accounts owned by the black Crips gang in the hope of buying protection. Of course, he was raped anyway.

No Escape recognizes reluctantly that blacks and Hispanics often rape whites out of pure hatred, and relish the chance to degrade whites. As one inmate explains, “Gangs of black and Spanish inmates are very angry at free-world white people for a variety of reasons, and this results in an attitude of vengeance towards white people in prisons.” Blacks reportedly like to say “Y’all may run it out there, but this is our world!” or “Ain’t no fun when the rabbit’s got the gun, is it?”

One white explains that “those two races [blacks and Hispanics] have a lot of people in here and take advantage of us by making the small and weak ones ride or turn them out, and the big ones have to fight all the time.”

Human Rights Watch appears surprised to discover the obvious:

Certain prison systems seem to have almost no positive social interaction—not even the most trivial—between members of different races.

Prisoners’ social relationships are largely determined by race; their gang affiliation, if they have one, is racially defined; and whatever racist beliefs they may have held prior to their imprisonment are likely to be significantly strengthened over the course of their stay in prison.

Despite what the book tells us about what happens to so many whites, *No Escape* cannot resist conventional pieties:

Many white prisoners told Human Rights Watch that they were uncomfortable with blacks and would prefer to live in a racially segregated environment. A few espoused virulently racist views. More so than African American prisoners, many whites asserted that the prison experience had made them racist—or, as they tended to put it, “racially aware.”

Навряд чи дивно, що білим ув'язненим має бути « некомфортно » навколо негрів. Також не дивно, що вони хочуть піти від них, тоді як чорношкірі менш схильні відокремлюватися від людей, яких вони можуть з'валтувати, купувати і продавати, сутенерів і безкарно принижувати. Це правда, що в'язниця не вчить негрів та латиноамериканців ненавидіти білих; вони ненавидять білих задовго до того, як потраплять до в'язниці. Само собою зрозуміло, що ця книга не робить спроб зрозуміти цю ненависть, маючи на увазі, що це нормально для жертв « расистського » суспільства. Також не повідомляється про те, що жоден чорний або латиноамериканський висловлює « жорстоко расистські погляди », навіть коли він говорить білій жертві: « смочче цей хуй, ти, сука біла. »

Книга сповнена рекомендацій - декількох добрих - але ця стосується расових відносин - це майже ідеальна дистилляція ліберальної дурості:

Враховуючи елемент расової упередженості у багатьох випадках сексуального насильства ув'язненого, слід вжити заходів щодо подолання расової напруги серед ув'язнених. Співробітники відділу виправлень DOC повинні пройти навчання з расової чутливості. Не слід допускати расових занепокоєнь та інших форм цькування - будь то з боку засуджених чи співробітників.

Як відомо, хто не засліплений православ'ям, єдине, що « вирішить расову напругу серед ув'язнених », - це сегрегація. Навіть деякі з ув'язнених не розуміють, що відбувається. « Я не хочу говорити про це, » [курсив мій] говорить один, « але якщо ти не расист , коли ви прийшли до в'язниці більше , ніж імовірно , що ви будете , коли ви залишаєте. » Незважаючи на побачене та страждання, ця людина все ще вважає, що має вибачитися за те, що не хоче бути біля чорношкірих та латиноамериканців.

Чому тюремне з'валтування настільки добре приховане, і чому ув'язнені не вчинили величезних позовів відшкодування шкоди, що це дозволяє? По-перше, схоже, охоронці рівномірно не звертають уваги до з'валтування. *Ніякі втечі не знаходять*, що « з'валтовані ув'язнені часто кажуть, що охоронці до них ставляться з презирством, які не намагаються приховувати той факт, що зневажають в'язнів, настільки « слабких », що піддаються жертвам. » У звіті цитується один наглядач, який показав на суді, що « відповідальність за боротьбу із сексуальним насильством ув'язнені - це те, що ув'язнені повинні дати зрозуміти іншим, що [вони] не збираються миритися з цим: »

It is hardly astonishing that white prisoners should be “uncomfortable” around blacks. Nor is it surprising that they want to get away from them, whereas blacks are less inclined to be separated from people they can rape, buy and sell, pimp out, and humiliate with impunity. It is true that prison doesn’t teach blacks and Hispanics to hate whites; they hate whites long before they get to prison. Needless to say, this book makes no attempt to understand this hatred, implying that it is normal for victims of a “racist” society. Nor is any black or Hispanic reported to express “virulently racist views,” not even when he tells a white victim, “suck this dick, you white bitch.”

The book is full of recommendations—some good—but the one about race relations is an almost perfect distillation of liberal foolishness:

Given the element of racial bias in many instances of prisoner-on-prisoner sexual abuse, steps should be taken to address racial tensions in the inmate population. DOC [Department of Corrections] staff should receive racial sensitivity training. Racial slurs and other forms of harassment—whether from inmates or staff—should not be tolerated.

As anyone not blinded by orthodoxy knows, the only thing that will “address racial tensions in the inmate population” is segregation. Even some of the inmates don’t understand what is happening. “*I hate to say this,*” [emphasis added] says one, “but if you weren’t racist when you came to prison more than likely you will be when you leave.” Despite what he has seen and suffered, this man still thinks he has to apologize for not wanting to be around blacks and Hispanics.

Why is prison rape so well hidden, and why haven’t prisoners brought huge damages suits against the prisons that permit it? First, the guards appear to be uniformly oblivious to rape. *No Escape* finds that “raped inmates frequently say that they are treated scornfully by guards who do not bother to hide the fact that they despise prisoners who are so ‘weak’ as to be victimized.” The report quotes one warden who testified at a trial that “it was the prisoners’ own responsibility to fight off sexual abuse—that

Жодна втеча не вникає в це, але тюремні охоронці, швидше за все, будуть самими низькою породою худоби. Багато хто, ймовірно, чорніють, а деякі можуть бути такими ж щасливими, як гвалтівники, побачивши білих принижених. Тому багато жертв не повідомляють про зґвалтування. Деякі бояться, що якщо вони «смикаються», їх мучителі вб'ють їх. Інші так соромляться того, що сталося, нікому не кажуть.

Бувають випадки, коли розмови можуть принести користь. Джон Кінг прославився тим, що тягнув чорношкіру людину до смерті в Джаспер, штат Техас, у 1998 році. Він став прислівником для білого «расизму», але з деякою удачею та кмітливістю він міг перевернути столи та перетворив справу на чорну жорстокість. Перш ніж він вбив Джеймса Берда, він щойно провів 21 місяць для вкрадання в одній із найжорсткіших в'язниць Техасу, підрозділі Бето. Він був 5 футів 7 дюймів у висоту і важив лише 140 фунтів, коли його засудили, і, як повідомляється, не було яскраво виражених расових поглядів. Він з'явився покритим татуваннями білої влади. Його адвокат сказав, що зґвалтування негрів глибоко вплинуло на пана Кінга, але він рідко про це говорив.

Білі, котрі вбивають негрів, не помилуються, і містер Кінг не міг уникнути смертного вироку незалежно від того, як часто його вбивали в банду, але повний виклад його жахів завоював би значну симпатію та привернув бідну увагу до катування білих в'язнів часто стикаються. Для країни, яка коли-небудь переслідує «першопричини» чорного відхилення, було б повчальним знати лише те, що змусило Джона Кінга ненавидіти негрів. Потрібно сказати, що преса ніколи не впускалася, і його злочин був зафіксований як ще один приклад незбагненого зла білих.

Зґвалтування, звичайно, злочин, чи то вчинений у в'язниці, чи у «вільному світі». Проте, прокурори не вважають злочинців частиною свого округу і отримують мало кредитів за звинувачення у вчиненні злочинців, які вже перебувають у в'язниці. Крім того, вони вважають за краще підтримувати добрі стосунки з тюремними органами і дозволяють їм піклуватися про проблеми дисципліни. Як зазначається у цьому звіті, більшість насильства залишається безкарною у в'язницях, а охоронці часто ігнорують зґвалтування або просто зачиняють жертву під захисним триманням.

prisoners had to let the others ‘understand that [they]’re not going to put up with that.’”

No Escape does not go into this, but prison guards are likely to be a low breed of cattle themselves. Many are likely to be black, and some may be just as happy as the rapists to see whites humiliated. Many victims therefore do not report rapes. Some are afraid that if they “snitch” their tormentors will kill them. Others are so ashamed of what has happened they tell no one.

There are times when talking might do some good. John King became famous for dragging a black man to death in Jasper, Texas, in 1998. He became a byword for white “racism,” but with some luck and savvy he could have turned the tables and made the case one of black brutality. Before he killed James Byrd, he had just spent 21 months for burglary in one of Texas’ toughest prisons, the Beto Unit. He was 5 feet 7 inches tall and weighed only 140 pounds when he was sentenced, and reportedly had no pronounced racial views. He emerged covered with white-power tattoos. His lawyer said rape by blacks had deeply affected Mr. King, but that he rarely talked about it.

Whites who kill blacks get no mercy, and Mr. King could not have avoided a death sentence no matter how often he was gang-bugged, but a full account of his horrors would have won considerable public sympathy and attracted badly-needed attention to the tortures white prisoners often face. For a country that is ever on the hunt for “root causes” of black deviance, it would have been edifying to know just what it was that made John King hate blacks. Needless to say, the press never let on, and his crime has been recorded as yet another example of the unfathomable evil of whites.

Rape is, of course, a crime, whether committed in prison or the “free world.” However, prosecutors do not think of criminals as part of their constituency, and get little credit for charging perpetrators who are already in jail. Also, they prefer to stay on good terms with prison authorities and let them take care of discipline problems. As this report points out, most violence goes unpunished in prisons, and guards often ignore rape or simply

Ув'язнені стикаються з фактичними кримінальними звинуваченнями лише у крайніх випадках: вбивство чи напад на охорону. Human Rights Watch не змогла знайти жодного випадку, коли засудженого звинуватили в зґвалтуванні, хоча це було б сильним стримуючим фактором, якби гвалтовники отримали ще півдесятка років, затягнуті до їх виroku.

Важко не зробити висновок, що расовий аспект цих жахів має багато спільного з нашою рішучістю ігнорувати їх. Якщо білі бідкають на банди і поневоляють чорношкірих, була б потужна кампанія, щоб їх зупинити, коли зірки кіно стоять у черзі до друзів-жертв, а сенатори готуються до своєї добродійної турботи. Оскільки білі - жертви, будь-яке розслідування наштовхнеться на факти, занадто жажливі для громадського споживання: чорношкірі та латиноамериканці - «расисти», і що насильницька інтеграція - це навіть більше катастрофи за ґратами, ніж у вільному світі.

У той же час це свідчення сили ліберальної пропаганди, що вона витіснила з розуму білу расову солідарність навіть засуджених злочинців. Можна було б очікувати стихійного племінства серед нижчих порядків, але навіть тут лише кілька «білих верховинців» готові воювати один за одного.

Для тих, хто бачить поза ліберальними кліше про расу, динаміка тюремного зґвалтування цілком зрозуміла. Для тих, як автор цього звіту, які не можуть чи не розуміють, що насправді означає раса, ця книга - незрозумілий жах. Наші в'язниці відображають наше суспільство, і поки білим є офіційні козли відпущення і заборонено діяти в своїх інтересах, і поки ми наполягаємо на змушенні ув'язнених жорстокої форми інтеграції, ніхто не обиратиме для себе, білі в'язні будуть сутенерство, побиття, зґвалтування та інфікування СНІДом. Америка відмовляється зіткнутися з цією проблемою, оскільки відмовляється зіткнутися з собою.

Ця стаття вперше з'явилася у квітні 2002 року випуску американського Відродження. Повний текст звіту Human Rights Watch можна прочитати на веб-сайті <http://www.hrw.org/ireports/2001/prison>

lock the victim in protective custody. Prisoners face actual criminal charges in only extreme cases: murder or assault on a guard. Human Rights Watch has been unable to find a single case in which a prisoner has been charged with rape, though it would be a strong deterrent if rapists got half a dozen more years tacked onto their sentences.

It is difficult not to conclude that the racial aspect of these horrors has a lot to do with our determination to ignore them. If whites were gang-bugging and enslaving blacks, there would be a high-powered campaign to stop them, with movie stars queuing up to befriend victims, and senators preening themselves on their virtuous concern. Because whites are the victims, any investigation would run head-on into facts too awful for public consumption: that blacks and Hispanics are the “racists,” and that forced integration is even more of a disaster behind bars than in the free world.

At the same time, it is a testimony to the power of liberal propaganda that it has driven white racial solidarity out of the minds even of convicted felons. One would have expected an elemental tribalism among the lower orders, but even here only a few “white supremacists” are willing to fight for each other.

To those who can see beyond liberal clichés about race, the dynamics of prison rape are perfectly understandable. To those, like the author of this report, who cannot or will not understand what race really means, this book is an incomprehensible horror. Our prisons reflect our society, and as long as whites are official scapegoats and are forbidden to act in their own interests, and as long as we insist on forcing on prisoners a brutal form of integration no one would choose for himself, white prisoners will be pimped, beaten, raped, and infected with AIDS. America refuses to face this problem because it refuses to face itself.

This article first appeared in the April 2002 issue of American Renaissance. The full text of the Human Rights Watch report can be read at <http://www.hrw.org/reports/2001/prison>

Відкритий лист генеральному прокурору

Ерік Холдер

Я, ТО, ХОЧУ ХОРОШОГО ОБГОВОРЕННЯ РАСИ В АМЕРИКИ.

Ерік Холдер був США. Генеральний прокурор при президенті Баракі Обамі з 2009 по 2015 рік. У своїй першій важливій промові після підтвердження він заявив, що США « по суті є нацією трусів », оскільки американці бояться чесно говорити про расу.

Містер Холдер був на посаді в липні 2013 року, коли Джордж Циммерман був виправданий за вбивство присяжними штату Флорида під час розстрілу Трейвона Мартіна. Незабаром після вироку, у своєму виступі перед NAACP, пан Холдер заявив, що стрілянина Мартіна спонукала його до « розмови » зі своїм сином, щоб пояснити йому особливі небезпеки, з якими стикаються чорношкірі люди на руках. Він також поновив свій заклик до чесною розмови про расу. Я надіслав цей лист містеру Холдеру через два дні після його виступу.

Шановний пане Голдер,

Я бачу, що вирок у суді над Джорджем Циммерманом спонукав вас ще раз закликати до « чесного » обговорення раси в Америці. Я вітаю цю дискусію.

Почнемо з ваших останніх коментарів перед NAACP, в яких ви сказали, що смерть Мартіна змусила вас поговорити зі своїм 15-річним сином про те, як поводитися з поліцією. Я не бачу нічого зі смерті Мартіна, що спонукало б до такої розмови, оскільки містер Циммерман не був поліцейським, а оскільки присяжні визнали пана Циммермана невинним.

Однак я припускаю, що ви висунули звинувачення, що містер Циммерман особливо зацікавився Трейвонем Мартіном, оскільки він був чорним. Ці твердження є недоведеними, але припустимо, що вони правильні. Я сподіваюся, ви пояснили своєму хлопцеві, що містер Циммерман мав чудові причини, щоб він був підозрілим.

Open Letter to Attorney General Eric Holder

I, TOO, WANT AN HONEST DISCUSSION OF
RACE IN AMERICA.

Eric Holder was U.S. Attorney General under President Barack Obama from 2009 to 2015. In his first major speech after confirmation, he said that the United States was “essentially a nation of cowards” because Americans are afraid to talk honestly about race.

Mr. Holder was in office in July 2013, when George Zimmerman was acquitted of murder by a Florida jury in the shooting death of Trayvon Martin. Shortly after the verdict, in a speech to the NAACP, Mr. Holder said the Martin shooting had prompted him to have “the talk” with his son, to explain to him the special dangers black men face at the hands of the police. He also renewed his call for an honest conversation about race. I sent this letter to Mr. Holder two days after his speech.

Dear Mr. Holder,

I see that the verdict in the trial of George Zimmerman has prompted you, once again, to call for an “honest” discussion of race in America. I welcome that discussion.

Let us start with your recent comments before the NAACP, in which you said that Martin’s death compelled you to have a talk with your 15-year-old son about how to deal with the police. I fail to see anything in Martin’s death that would prompt such a conversation, since Mr. Zimmerman was not a policeman, and since the jury has found Mr. Zimmerman innocent.

However, I assume you brought up allegations that Mr. Zimmerman took a special interest in Trayvon Martin because he was black. Those allegations are unproven, but let us assume they are correct. I hope you explained to your boy that Mr. Zimmerman had excellent reasons for being suspicious.

I would imagine you used statistics from your own Justice Department to show that blacks are at least seven times more

Я б уявив, що ви використовували статистику вашого власного управління юстиції, щоб показати, що чорні люди принаймні в сім разів частіше, ніж люди інших рас, вчинили насильницькі злочини, і що молоді чорні чоловіки є найнебезпечнішими людьми в Америці. Я сподіваюся, ви пояснили, що американці будуть підозрювати чорношкірі до тих пір, поки вони продовжуватимуть вчиняти стільки злочинів. Це може бути прикро для неслухняних негрів, але винна не в поліції чи в околицях; це з іншими неграми.

Я припускаю, що ви також пояснили своєму синові, що докази у цій справі дуже чітко говорять про те, що якщо пан Циммерман підозрював молодих негрів, його підозри були болісно підтвержені. Здається, Трейвон Мартін напав на містера Циммермана, зламав ніс і вдарив голову в тротуар просто тому, що він вважав, що за ним слідує « моторошний злом » . На жаль для пана Мартіна, пан Циммерман був озброєний і захищався.

Напевно, я розумію, чому ви мали цю розмову зі своїм сином: пояснити йому, що нападати на когось не лише потенційно небезпечно, але й серйозний злочин лише тому, що він слідує за вами. Я припускаю, що ви йому пояснили, що він також повинен утримуватися від нападу на поліцейських, і якщо він не знав, що така поведінка нерозумна, я вітаю вас за цю розмову.

З іншого боку, ваш департамент зараз розслідує пана Циммермана з приводу звинувачення у злочині на ґрунті ненависті. Згідно з повідомленнями новин, ваш персонал вже на грилі три десятки друзів та знайомих містера Циммермана про те, що він думає про негрів. Чому? Державне присяжне вже визнало, що пан Циммерман діяв у законній самообороні. Чи вважаєте ви, що якщо пан Циммерман мав « расистські » погляди, він винен у « злочині ненависті », навіть якщо він виступав у самозахисті?

Припустимо, що ваші слідчі дізналися, що містер Циммерман любив вживати « слово N » - що він любив ним користуватися майже так само, як це робив Трейвон Мартін. Чи це означатиме, що ті самі дії з його боку - дії, присяжні яких визнали законною самообороною - тепер будуть злочином на ґрунті ненависті?

Це не академічне питання, містере Холдер. Я дотримуюся неортодоксальних поглядів на расу і висловлюю їх публічно.

likely than people of other races to commit violent crimes, and that young black men are the most dangerous people in America. I hope you explained that Americans will be suspicious of blacks for as long as they continue to commit so many crimes. This may be unfortunate for law-abiding blacks but the fault is not with the police or with neighborhood watchmen; it is with other blacks.

I assume you also explained to your son that the evidence in the case very clearly suggests that if Mr. Zimmerman was suspicious of young blacks his suspicions were painfully confirmed. Trayvon Martin appears to have attacked Mr. Zimmerman, broken his nose, and pounded his head into the pavement simply because he thought a “creepy-ass cracker” was following him. Unfortunately for Mr. Martin, Mr. Zimmerman was armed and defended himself.

Now, perhaps, I understand why you had this conversation with your son: to explain to him that it is not only potentially dangerous but a serious crime to attack someone just because he is following you. I assume you explained to him that he should also refrain from attacking policemen, and if he was unaware that such behavior is unwise, I commend you for having this conversation.

On a different matter, your department is now investigating Mr. Zimmerman with an eye to charging him with a hate crime. According to news reports, your staff has already grilled three dozen of Mr. Zimmerman’s friends and acquaintances about what he thought of black people. Why? A state jury has already found that Mr. Zimmerman acted in legitimate self defense. Is it your view that if Mr. Zimmerman had “racist” views he is guilty of a “hate crime,” even if he acted in self defense?

Let us assume that your investigators had learned that Mr. Zimmerman liked to use “the N-word”—that he liked to use it almost as much as Trayvon Martin did. Would that mean that the very same actions on his part—actions a jury found to be legitimate self-defense—would now be a hate crime?

This is not an academic question, Mr. Holder. I hold unorthodox views on race and have expressed them publicly. Does this

Чи означає це, що якщо на мене нападе чорношкірий і доведеться захищатись смертельною силою, ви будете розслідувати мене? Що робити, якщо вдасться довести, що я найчесніший расист в Америці? Чи означає це, що я втратив своє право захищатись від чорного нападника? Я сподіваюся, що ви розумієте моє розчарування, але це дуже чітко логіка вашого розслідування: я втрачу дуже важливі права, якщо матиму погляди, які ви не схвалюєте.

Нарешті, у зовсім іншому питанні ви, здається, думаєте, що чорношкірі та білі точно рівні за здатністю та темпераментом, і що якщо між двома групами є якісь відмінності у результатах, це може бути пов'язано лише з білим « расизмом. » В інтересах чесної дискусії, яку ви хочете, я пропоную вам задуматися над тим, що американські чорношкірі мають середній показник IQ 85, тоді як білі мають в середньому 100. Я також пропоную вам розглянути величезну кількість доказів, які це підказують різниця має істотно генетичну причину.

Чи можу я бути настільки сміливим, щоб припустити, що ви ніколи не зрозумієте расу в Америці, якщо відмовитесь розглядати расові відмінності у здібностях? Я був би радий представити докази цього у взаємовигідний час та місце. Дійсно, є багато предметів, які ми могли б корисно вивчити в ім'я чесної дискусії, яку ми обидва бажаємо.

Я з нетерпінням чекаю від вас.

З повагою,

Джаред Тейлор

Президент, Фонд Нового століття

Цей лист був опублікований на AmRep.com 18 липня 2013 року.

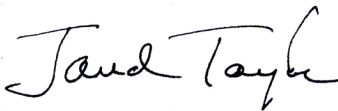
mean that if I am attacked by a black and have to defend myself with lethal force you will investigate me? What if it could be proven that I am the wickedest racist in America? Does that mean I have forfeited my right to defend myself against a black attacker? I hope you understand my dismay, but this is very clearly the logic of your investigation: that I will lose very important rights if I have views of which you disapprove.

Finally, on an entirely different matter, you seem to think that blacks and whites are precisely equal in ability and temperament, and that if there are any differences in outcome between the two groups, it can be due only to white “racism.” In the interest of the honest discussion you want, I invite you to reflect on the fact that American blacks have an average IQ of 85 whereas whites have an average of 100. I also invite you to consider the huge body of evidence that suggests this difference has a substantially genetic cause.

May I be so bold as to suggest that you will never understand race in America if you refuse to consider racial differences in ability? I would be pleased to present the evidence for this at a mutually convenient time and place. Indeed, there are many subjects we could usefully explore in the name of the honest discussion we both desire.

I look forward to hearing from you.

Sincerely,

A handwritten signature in black ink that reads "Jared Taylor". The signature is written in a cursive, flowing style.

Jared Taylor
President, New Century Foundation

This letter was published at AmRen.com on July 18, 2013.

Президент Обама про Фергюсона: Проблема - це система правосуддя, а не насильники

АМЕРИКАНИ Втрачають ХВОРОТНІСТЬ БАЛОНІЮ ВИСОКИХ МІСЦІВ .

9 серпня 2014 року у Фергюсоні, штат Міссурі , білий поліцейський на ім'я Даррен Вілсон застрелив і вбив беззбройного чорного підлітка на ім'я Майкл Браун. Чорні спочатку стверджували, що стрілянина не викликали, і Браун підняв руки в повітрі жестом капітуляції і кричав « Не стріляй! » Як його вбили. Це призвело до неодноразових скандувань « Руки вгору, не стріляй » під час антиполіцейських демонстрацій та заворушень, які пішли за цим. Смерть Брауна широко визнавалася в ЗМІ як приклад поліцейського расизму.

24 листопада 2014 року велике присяжне суд відмовився звинуватити офіцера Вілсона, не знайшовши жодної ймовірної причини для звинувачення у злочині. 4 березня 2015 року Міністерство юстиції при Еріку Холдері уклало тривалий офіційний звіт про те, що офіцер Вілсон діяв у законних побоюваннях його зняття і що немає підстав для звинувачення у порушенні цивільних прав.

Велике присяжне в Клейтоні, штат Міссурі, висловилося: офіцер Даррен Вілсон був виправданий в розстрілі Майкла Брауна, і немає жодної ймовірної причини для звинувачення. На щастя для цих дев'яти білих та трьох чорних присяжних, їхні особи ніколи не повинні бути відомими. Вони прийняли сміливе рішення.

Прокурор Роберт Маккаллох виклав детальну заяву про докази, представлені великій присяжній, та пообіцяв оприлюднити все, але негрів виявив незначний інтерес до доказів. У Фергюсоні, як тільки було оголошено рішення, чорношкірі підпалили цілий блок підприємств на проспекті Вестер Флориссант і розграбували та спалили десятки інших магазинів. Вони спалили транспортні засоби у автодилера. Поліція нарахувала понад 150 вогнепальних пострілів протягом ночі, а пожежники боялися боротися з пожежами. На Манхеттені були акції протесту, а в Чикаго та Окленді грабунки.

President Obama on Ferguson: The Problem Is the Justice System, Not Violent Criminals

AMERICANS ARE LOSING PATIENCE WITH BALONEY
IN HIGH PLACES.

On August 9, 2014, a white police officer named Darren Wilson shot and killed an unarmed black teenager named Michael Brown in Ferguson, Missouri. Blacks initially claimed the shooting was unprovoked, and that Brown had his hands in the air in a gesture of surrender and was shouting "Don't shoot!" as he was killed. This resulted in repeated chants of "Hands up, don't shoot" during the anti-police demonstrations and rioting that followed. Brown's death was widely decried in the media as an example of police racism.

On November 24, 2014, a grand jury declined to indict Officer Wilson, finding no probable cause to charge him with a crime. On March 4, 2015, the Department of Justice under Eric Holder concluded in a lengthy, official report that Officer Wilson had acted in legitimate fear of his life and that there were no grounds on which to charge him with a civil rights violation.

The grand jury in Clayton, Missouri, has spoken: Officer Darren Wilson was justified in shooting Michael Brown and there is no probable cause to indict. Fortunately for those nine white and three black jurors, their identities need never be known. They made a brave decision.

Prosecutor Robert McCulloch made a detailed statement of the evidence presented to the grand jury and promised to make it all public, but blacks showed little interest in evidence. In Ferguson, as soon as the decision was announced, blacks set fire to a whole block of businesses on West Florissant Avenue, and looted and burned dozens of other stores. They burned the vehicles at an auto dealer. Police counted more than 150 gunshots during the night, and firemen were afraid to fight the fires. There

Чорні « лідери » сказали звичайні нерозумні речі. Марсія Фудже, демократ з Огайо і голова Конгресу Чорного Кавказу, каже, що рішення великого журі « начебто підкреслює неписане правило, що життя Чорного не має жодної цінності; щоб ви могли вбити чорношкірих людей у цій країні без наслідків чи наслідків: »

Аль Шарптон заявив, що система правосуддя є « глибоко хибною » і « дуже підозрілою:»

Що ще нового?

Набагато цікавіше те, що Барак Обама змушений зробити незвичайну вечірню заяву для преси. Те, що він сказав - зрештою, він є президентом США - насправді більш обурливе, ніж дурниця Фудже про те, як можна безкарно вбивати негрів.

Пан Обама говорив майже 10 хвилин, а сім із них провів, *звинувачуючи поліцію*. Він заявив, що протестуючі мають " законні питання взаємодії громад та правоохоронних органів", і назвав гнів через відмову обвинувачувати " зрозумілою реакцією:" Він пояснив, що Фергюсон є прикладом " ширших викликів, з якими ми все ще стикаємося як нація: "Він сказав, що " доручив Генеральному прокурору держателю працювати з містами по всій країні. . . навчити правоохоронних органів, щоб воно вело себе справедливим для всіх способом: "

» Це питання не тільки для Фергюсона, це є проблемою для Америки, " пояснив він, додавши , що країна може розраховувати на « вирішенні реформи настільки необхідної кримінального правосуддя:" « Америка не все , що вона могла б бути, » Він сказав із скорботою, але « ми можемо досягти прогресу не лише у Фергюсоні, а й у багатьох інших містах та громадах по всій країні: »

Іншими словами, його друг Аль Шарптон правий. Американська система правосуддя глибоко недолікована.

Президент не мав *жодного слова критики* до Майкла Брауна. Не раз він казав, що погана ідея отримати марихуану та скоїти пограбування з сильною рукою. Не один раз він говорив, що це погана ідея ударити міліціонера. Не раз він сказав, що це погана ідея намагатися схопити офіцерське пістолет.

was protest in Manhattan, and looting in Chicago and Oakland.

Black “leaders” said the usual foolish things. Marcia Fudge, Democrat from Ohio and chair of the Congressional Black Caucus, says the grand jury decision “seems to underscore an unwritten rule that Black lives hold no value; that you may kill Black men in this country without consequences or repercussions.”

Al Sharpton said the justice system is “deeply flawed” and “very suspect.”

What else is new?

It is far more interesting that Barack Obama felt compelled to make an unusual evening statement to the press. What he said—after all, he is President of the United States—is actually more outrageous than the Fudge nonsense about how blacks can be killed with impunity.

Mr. Obama spoke for nearly 10 minutes, and spent seven of them *blaming the police*. He said protesters have “legitimate issues of how communities and law enforcement interact,” and called anger over the refusal to indict “an understandable reaction.” He explained that Ferguson is an example of the “broader challenges that we still face as a nation.” He said he has “instructed Attorney General Holder to work with cities across the country . . . to train law enforcement so it conducts itself in a way that is fair to everybody.”

“This is not just an issue for Ferguson, this is an issue for America,” he explained, adding that the country can look forward to “tackling much-needed criminal justice reform.” “America isn’t everything that it could be,” he said sorrowfully, but “we can make progress not just in Ferguson but in a lot of other cities and communities around the country.”

In other words, his friend Al Sharpton is right. The American justice system is deeply flawed.

The president did not have *one word of criticism* for Michael Brown. Not once did he say it’s a bad idea to get high on marijuana and commit strong-arm robbery. Not once did he say it’s a bad idea to punch a policeman. Not once did he say it’s a bad idea to try to grab an officer’s gun. Not once did he say it’s a bad

Не раз він сказав, що це погана ідея грізно попрямувати до міліціонера, який уже вистрілив у вас кілька пострілів. Люди, які роблять такі речі - незалежно від їхньої раси - мають чудовий шанс бути застреленими, і це так, як має бути.

Президент вимовив слова, « ніколи не є привід для насильства, але він не говорив про Майкла Брауна. Він питав гнівні чорноту-хто вже кидали пляшки в поліцію в Ferguson-направляти свою праведну лють « конструктивно:"

Г-н Обама може доручити 1000 Еріку Холдерам вийти і взятись за руки з поліцейськими. Він може провести решту свого терміну, стогнучи про « більш широкі виклики, з якими ми все ще стикаємося як нація » та « вирішення настільки необхідної реформи кримінальної юстиції:» Але який саме недолік у системі правосуддя спричинив смерть Майкла Брауна? Або це призвело до того, що велике присяжне не дало звинувачення? Якщо кримінальне правосуддя « порушено », як імміграційна система, що потрібно виправити?

Чи вірить президент навіть у власну кулю?

Проблема полягає в насильницьких злочинцях, а не в глибокій несправності » правосуддя. Це сліпуче очевидно для всіх, кого не вподобає навчання в коледжі та MSNBC. Звичайні американці це розуміють, і вони затоплять радіо та говорять про розділи коментарів на сайтах новин. Але ви зможете порахувати на пальцях однієї руки обраних чиновників чи коментаторів, які говорять про Фергюсона, що не є гарною дурістю чи відвертою антибілою гнучкістю.

Це велике рішення присяжних та його наслідки нагадують Тавану Броулі, справу про звалтування герцога, "Єну Шістку", "Трејвон Мартін" та тисячу інших расових підступів та конфесійних ігор, які повільно, але впевнено зношують терпіння білих людей.

Ця стаття була опублікована на AmRen.com 25 листопада 2014 року.

idea to head menacingly towards a policeman who has already fired a few shots at you. People who do those things—whatever their race—have an excellent chance of being shot, and that’s as it should be.

The president did pronounce the words, “there’s never an excuse for violence,” but he wasn’t talking about Michael Brown. He was asking angry blacks—who were already throwing bottles at the police in Ferguson—to channel their righteous rage “constructively.”

Mr. Obama can instruct 1,000 Eric Holders go out and hold hands with police officers. He can spend the rest of his term moaning about “the broader challenges we still face as a nation” and “tackling much-needed criminal justice reform.” But what is the precise flaw in the justice system that caused Michael Brown to die? Or that caused the grand jury to fail to indict? If criminal justice is “broken” like the immigration system, what needs to be fixed?

Does the president even believe his own baloney?

The problem is violent criminals, not a “deeply flawed” justice system. This is dazzlingly obvious to anyone not completely addled by a college education and MSNBC. Ordinary Americans understand this, and they will flood talk radio and dominate the comments sections on news sites. But you’ll be able to count on the fingers of one hand the elected officials or commentators who say anything about Ferguson that isn’t feel-good foolishness or outright anti-white nastiness.

This grand jury decision and its aftermath are like Tawana Brawley, the Duke rape case, the Jena Six, Trayvon Martin, and a thousand other racial hoaxes and con games that are slowly but surely wearing out the patience of white people.

This article was published at AmRen.com on November 25, 2014.

The New York Times натикається на Істину в Балтіморі

І ВІДКЛЮЧИТЬ, ЧОМУ БЛІКАЄ РИОТ.

12 квітня 2015 року 25-річний негр на ім'я Фредді Грей був заарештований поліцією Балтімору і пізніше помер під вартою поліції. Пізніше того ж місяця чорні бунтували, стверджуючи, що Грея вбили расистські поліцейські. Мобс грабував і спалював місцевий бізнес, а військовослужбовці Національної гвардії були закликані знищити те, що було одним із найсерйозніших цивільних розладів після бунтів у Лос-Анджелесі 1992 року.

Шестеро міліціонерів - троє чорних та троє білих - звинувачувались у смерті Грея в тому, що широко сприймалося як капітуляція адміністрації чорного міста перед натопним насильством. Усі шість офіцерів були виправдані або було знято звинувачення. Було визначено, що Грей, ймовірно, отримав смертельну травму, коли встав у рухомий поліцейський фургон, а наручники та оковані втратив рівновагу, і при падінні вдарився головою.

Стаття з вчорашнього журналу *New York Times* [Шерил Стоп Берг, « Crowds Scatter as Baltimore Curfew Take Hold: '28 квітня 2015 року] натрапила на щось на кшталт справжньої причини, чому чорні заворушилися в Балтіморі. Поруч із знаменитим спаленим CVS - місто просило CVS « інвестувати » у химерне сусідство - репортер *Times* знайшов когось, кого він ідентифікував як « Роберт Вілсон, студент коледжу, який пішов до середньої школи в Балтіморі. » Стаття завершується поясненням містера Вілсона, чому негрів бунтує. Він нічого не сказав про Фредді Грея або про жорстокість поліції. Натомість він сказав це:

Ми просто сердимося на оточення - як це все, що нам дано? - І нам це набридло, як ніхто не хоче прокидатися і бачити зруйновані будівлі. Вони забирають громадські центри, забирають наших батьків, і тепер у нас є світлофори, які не працюють, у нас є будинки, які руйнуються, падають.

Ця цитата майже ідеально фіксує чорний менталітет, що призводить до заворушень.

The New York Times Stumbles onto the Truth in Baltimore

AND DISCOVERS WHY BLACKS RIOT.

On April 12, 2015, a 25-year-old black man named Freddie Gray was arrested by Baltimore police and later died in police custody. Later that month, blacks rioted, claiming Gray was killed by racist police. Mobs looted and burned local businesses, and National Guard troops were called in to put down what was one of the most serious civil disorders since the 1992 Los Angeles riots.

Six police officers—three black and three white—were charged in Gray's death in what was widely seen as a black city administration's capitulation to mob violence. All six officers were acquitted or had charges dropped. It was determined that Gray probably received a fatal injury when he stood up in a moving police van while handcuffed and shackled, lost his balance, and hit his head when he fell.

An article from yesterday's *New York Times* [Sheryl Stolberg, "Crowds Scatter as Baltimore Curfew Takes Hold," April 28, 2015] stumbled onto something like the real reason why blacks rioted in Baltimore. Near the famous burned-out CVS—the city had begged CVS to "invest" in a dodgy neighborhood—the *Times* reporter found someone it identified as "Robert Wilson, a college student who went to high school in Baltimore." The article concludes with Mr. Wilson's explanation of why blacks rioted. He said nothing about Freddie Gray or police brutality. Instead, he said this:

We're just angry at the surroundings—like this is all that is given to us?—and we're tired of this, like nobody wants to wake up and see broken-down buildings. They take away the community centers, they take away our fathers, and now we have traffic lights that don't work, we have houses that are crumbling, falling down.

This quote almost perfectly captures the black mentality that

Чорношкірі живуть у сусідніх районах, які вони самі розбили, а потім запитують: « Це все, що нам дано? »

Працьовиті білі люди будували « зруйновані » будівлі, на які скаржаться Вілсон. У багатьох паркетні підлоги, високі стелі та тонкі молдинги знайдені сьогодні лише у найдорожчій новій конструкції.

Після гоночних заворушень у Балтиморі в 1968 році білі панікували і продавали своє майно за відчайдушні ціни. Зараз ці будинки « розбиті », тому що негри не підтримували їх. Ця схема білого польоту та « розбитих » будинків була повторена в Детройті, Філадельфії, Чикаго, Нью-Йорку, Вашингтоні, Сент-Луїсі, Мемфісі, Атланті, Бірмінгемі, Джексонвіллі та багатьох інших американських містах. Одне з найкращих міських житлів у світі було передано неграм, які його зруйнували. Місця, наповнені незамінною архітектурою, зараз є пустищами. Засіб для « руйнування, падіння » будинків призначений для людей, які живуть у них, щоб виправити їх, але натомість містер Вілсон запитує: « Це все, що нам дано? »

Як і стільки чорношкірих, містер Вілсон не розуміє, наскільки викривленим навіть думати про те, щоб будинки та квартали комусь « дарували » . Він уявляє, що білі органи влади « дають » приємні мікрорайони білим і жорстоко роздають нетрям негрів? Вони, звичайно, не починалися як нетрі. Білі врятували і наполегливо працювали, щоб будувати ці мікрорайони.

Але в сучасному світі добробуту, продовольчих марок, житлового будівництва та білої провини містер Вілсон не знає нічого кращого, ніж просити роздатковий матеріал. Джессі Джексон так само поглинається. На похороні Фредді Грея він хотів знати: « Чому [чорний] Уест-Сайд не може отримати ті самі речі, що потрапляє до міста? » Джессі Джексон задає те саме питання: « Це все, що нам дано? »

А хто, саме, не дає достатньо? Балтимор обрав свого першого чорного мера в 1987 році. Сьогодні мер, начальник поліції, начальник пожежної охорони та половина міліції - чорні. Дві третини населення та більшість міської ради є чорними, але коли містер Вілсон та Джессі Джексон скаржаться на скупість, вони не звинувачують мера Стефані Роллінгз-Блейк; вони звинувачують білих людей.

leads to rioting. Blacks live in neighborhoods that they themselves have wrecked, and then ask, "This is all that is given to us?"

Hard-working white people built the "broken-down" buildings Mr. Wilson is complaining about. Many had parquet floors, high ceilings, and fine moldings found today only in the most expensive new construction.

After race riots in Baltimore in 1968, whites panicked and sold their property at desperation prices. Now, these houses are "broken down" because blacks didn't maintain them. This pattern of white flight and "broken down" houses has been repeated in Detroit, Philadelphia, Chicago, New York, Washington, St. Louis, Memphis, Atlanta, Birmingham, Jacksonville, and countless other American cities. Some of the best city housing in the world was handed over to blacks who wrecked it. Neighborhoods filled with irreplaceable architecture are now wastelands. The remedy for "crumbling, falling down" houses is for the people who live in them to fix them, but instead, Mr. Wilson asks, "Is this all that is given to us?"

Like so many blacks, Mr. Wilson doesn't realize how perverse it is even to think in terms of houses and neighborhoods being "given" to anyone. Does he imagine white authorities "giving" nice neighborhoods to whites and cruelly handing out slums to blacks? They didn't start out as slums, of course. Whites saved and worked hard to build those neighborhoods.

But in today's world of welfare, food stamps, government housing, and white guilt, Mr. Wilson doesn't know any better than to ask for handouts. Jesse Jackson is just as self-absorbed. At the funeral for Freddie Gray he wanted to know, "Why can't the [black] West Side get the same things downtown gets?" Jesse Jackson is asking the same question: "Is this all that is given to us?"

And who, exactly, is not giving enough? Baltimore elected its first black mayor in 1987. Today, the mayor, the police chief, the fire chief, and half the police force are black. Two thirds of the population and most of the city council are black. But when Mr. Wilson and Jesse Jackson complain about stinginess, they are

Містер Вілсон каже, що негрів Балтімора заворушився, тому що вони « розлючені на оточення. » Чорні роблять своє оточення потворним і жалюгідним, а потім роблять їх ще більш потворними і жалюгідними, спалюючи їх. А потім вони запитують: « Це все, що нам дано? »

Містер Вілсон має більше скарг: « Вони забирають громадські центри, вони забирають наших батьків. » Мер Роулінгз-Блейк скоротив фінансування 20 з 55 громадських центрів у 2013 році, але приватні фонди та громадські організації продовжували працювати. У понеділок один бунт згорів.

А батьки? У 1983 році в Балтіморі був найвищий показник нелегітимності чорних в країні: 76 відсотків, в той час, коли національний показник для негрів становив близько 55 відсотків. Тепер, коли національна ставка чорного кольору становить 72 відсотки, яка цифра, ймовірно, буде для Балтімора? Дев'яносто відсотків? Дев'яносто п'ять відсотків? Той, хто « вони » , не повинен був дуже важко працювати, щоб « забрати наших батьків. » Чорних батьків ніколи не було для початку.

Не дивно, що містер Вілсон вважає, що неграм не « дали » того, що вони заслуговують, і що « вони » забрали його батька. Він студент коледжу - напевно, стипендіат - і саме цього навчають чорношкірі з класної школи.

" *Нью-Йорк Таймс* " незмінно звинувачує в " расизмі " і привілей на біле становище негрів. Це передбачає, що якби тільки білі могли приборкати свою фанатизм, чорні цвіли б і процвітали. Примітно, що він уклав цю статтю цитатою, яка так жорстоко підбиває власні припущення. Люди, які думають, що « вони » забрали своїх батьків, які звинувачують інших у своїх « зруйнованих будівлях », які дивляться на бідність власного творення і запитують « Чи це все, що нам дано? » —Таки люди не будуть цвісти і процвітати незалежно від того, що роблять білі люди.

Ця стаття була опублікована на AmRen.com 29 квітня 2015 року.

not blaming Mayor Stephanie Rawlings-Blake; they are blaming white people.

Mr. Wilson says Baltimore's blacks rioted because they are "angry at the surroundings." Blacks make their surroundings ugly and miserable, and then make them even more ugly and miserable by burning them down. And then they ask, "Is this all that is given us?"

Mr. Wilson has more complaints: "They take away the community centers, they take away our fathers." Mayor Rawlings-Blake cut funding for 20 of 55 city-run community centers in 2013, but private foundations and neighborhood organizations kept most of them going. Rioters burned one down on Monday.

And fathers? In 1983, Baltimore had the highest black illegitimacy rate in the country: 76 percent, at a time when the national rate for blacks was about 55 percent. Now that the national black rate is 72 percent, what is the figure likely to be for Baltimore? Ninety percent? Ninety-five percent? Whoever "they" are didn't have to work very hard to "take away our fathers." Black fathers were never there to begin with.

It's no surprise that Mr. Wilson thinks blacks haven't been "given" what they deserve, and that "they" took away his father. He's a college student—probably on scholarship—and that's what blacks are taught from grade school.

The *New York Times* invariably blames "racism" and white privilege for the plight of blacks. It assumes that if only whites could curb their bigotry, blacks would bloom and flourish. It is remarkable that it concluded this article with a quotation that so brutally undercuts its own assumptions. People who think "they" have taken away their fathers, who blame others for their "broken down buildings," who look at misery of their own making and ask "Is this all that is given to us?"—such people will not bloom and flourish no matter what white people do.

This article was published at AmRen.com on April 29, 2015.

Як створюються нові американці

ПІДГОТОВКА НЕ БІЛЬШЕ

Останнім кроком у стані натуралізованого громадянина США є церемонія складання присяги, яку проводить федеральний суддя. Я завжди хотів спостерігати за церемонією, і нещодавно був присутнім у федеральному окружному суді в Олександрії, штат Вірджинія.

З цього приводу було 60 громадян, які супроводжувались, можливо, 40 гостей та друзів. Кілька людей були у діловому одязі, але більшість були одягнені для шопінгу чи спортивного заходу. Зал засідань був переповнений, але громадяни, які мали бути, сиділи окремо, подалі від своїх друзів, тому балаканини було дуже мало, коли ми чекали, коли все розпочнеться. Адвокат з INS була власницею церемоній. Вона була латиноамериканською, з виразно вираженим іспанським акцентом, і спочатку згадувала, що вона теж є іммігрантом. Вона висвітлювала кілька практичних питань, наприклад, як подати заявку на отримання паспорта в США, а потім перейшла до справи. Вона заздалегідь вибачилася за будь-які неправильні вимови, а потім назвала імена кожного з прибульців і попросила вказати їхні оригінальні національності. Вона вимовляла велику кількість іспаномовних імен чітким іспанським акцентом. Ніхто не здався дивним, що вона не є корінною американкою чи що вона повинна говорити наголошеною англійською.

Я уважно слухав, як 60 людей сказали, звідки вони: Гватемала, Сомалі, Ліван, Панама, Гана, Китай, Єгипет, Корея, В'єтнам, Перу, Туреччина, Гондурас, Сьєрра-Леоне тощо. Була лише одна європейка, англійка, яка пізніше пішла з того, що, здавалося, був її чоловіком і дитиною в Америці. Був також один «росіянин», який виглядав більше вірменським чи аз єричним, ніж європейським. Зі задньої зали судової зали ця колекція американців, що виробляються, являла собою практично непорушене море струменевих чорних волосся.

Поки ми чекали прибуття судді, адвокат INS схвально зазначив, скільки країн представлено. «Цінність Сполучених Штатів у тому, що ми приїжджаємо з усіх куточків світу», - сказала вона. «Саме це робить нас особливими.»

How New Americans are Made

MELTING POT NO MORE.

The final step in becoming a naturalized U.S. citizen is an oath-taking ceremony conducted by a federal judge. I have always wanted to watch the ceremony, and recently attended one at the federal district court in Alexandria, Virginia.

On this occasion, there were 60 citizens-to-be, accompanied by perhaps 40 guests and friends. A few people were in business clothes, but most were dressed for shopping or a sports event. The courtroom was full, but the citizens-to-be were seated separately, away from their friends, so there was very little chatter as we waited for things to begin. A lawyer from the INS was mistress of ceremonies. She was Hispanic, with a distinctly Spanish accent, and mentioned at the outset that she, too, was an immigrant. She covered a few practical questions, such as how to apply for a U.S. passport, and then got down to business. She apologized in advance for any mispronunciations, and then called out the names of each of the aliens and asked them to state their original nationalities. She spoke the large number of Hispanic names in a clear, Spanish accent. No one seemed to think it odd that she not be a native American or that she should speak accented English.

I listened carefully as 60 people said where they were from: Guatemala, Somalia, Lebanon, Panama, Ghana, China, Egypt, Korea, Vietnam, Peru, Turkey, Honduras, Sierra Leone, etc. There was just one European, an Englishwoman who later left with what appeared to be her American husband and child. There was also one “Russian” who looked more Armenian or Azeri than European. From the back of the courtroom, this collection of Americans-in-the-making was a virtually unbroken sea of jet-black hair.

As we waited for the judge to arrive, the INS lawyer remarked approvingly on how many countries were represented. “The worth of the United States is that we come from all parts of the world,” she said. “That’s what makes us special.” She urged every-

Вона закликала кожного познайомитись із сусідом, щоб мати можливість сказати онукам, що в той грандіозний день, коли сім'я стала американською, « я сидів поруч з кимсь із Єгипту - або з Гватемали. » Дама INS закінчилася, щоб сказати, і приблизно через шість-сім примхливих хвилин Почесний Баррі Порец приїхав у своєму чорному халаті для виконання присяги на громадянство.

Він уважно розбив присягу на короткі шматочки, щоб ті, чия англійська була трохи нова, могли слідувати далі. Усі вони підняли свої правильні руки і відмовилися від усієї колишньої вірності будь-якому « принцу, потенції, державі або суверенітету » і пообіцяли нести « справжню віру та вірність » Конституції Сполучених Штатів. Вони також поклялися носити зброю на службі в США, якщо закон цього вимагатиме, і що вони склали присягу на громадянство « вільно, без душевного застереження або ухилення від мети. »

Тоді суддя Порец трохи поговорив, сказавши, що його дідусь був іммігрантом і що його завжди раді прийняти нових громадян до Сполучених Штатів. Він зазначив, що, хоча в минулому люди вважали Сполучені Штати як плавильний горщик, він вважав, що країна більше схожа на тушковану рагу. « Рецепт кращий, тому що ви всі підтримуєте етнічне походження, і країна для цього краща », - сказав він. Він закликав усіх в кімнаті плекати свою національну спадщину, пояснюючи, що « саме це робить тушонку кращою і країну кращою. » Він не згадав про Конституцію, до якої 60 людей щойно присягнули на віру і вірність, а також він не обговорював, що означає ухилення чи душевне застереження. Не раз він згадував значення присяги на громадянство; ще ніхто не робив.

Після того, як суддя вийшов із зали суду, леді INS привітала нових громадян та розповіла про важливість голосування. Вона пояснила, що волонтери в залі суду допоможуть їм зареєструватися. Наступним доповідачем була Лінетта Андерсон, учасниця Дочок американської революції. Її предметом була свобода - як її предка Революції боровся за це і як рада, що вона « народилася » в ній. Зауважуючи, що могло здатися м'яко образливим для їх колишніх національностей, вона сказала новим громадянам, що вони « дуже особливі », оскільки « тепер усі ваші нащадки народяться на свободі:»

one to get acquainted with his neighbor, so as to be able to tell grandchildren that on that grand day when the family became American “I was sitting next to someone from Egypt—or from Guatemala.” The INS lady ran out of things to say, and after about six or seven fidgety minutes the Honorable Barry Poretz arrived in his black robe to administer the oath of citizenship.

He considerately broke the oath up into short pieces so those whose English was a little new could follow along. They all raised their right hands and renounced all former loyalty to any “prince, potentate, state or sovereignty” and promised to bear “true faith and allegiance” to the United States Constitution. They also swore to bear arms in the service of the United States should the law require it, and that they took the oath of citizenship “freely, without mental reservation or purpose of evasion.”

Judge Poretz then gave a little talk, saying that his grandfather had been an immigrant and that it always makes him happy to welcome new citizens to the United States. He noted that although in the past people had thought of the United States as a melting pot he thought the country was more like a stew. “The recipe is better because you all maintain your ethnic backgrounds, and the country is better for that,” he said. He urged everyone in the room to cherish his national heritage, explaining that “that’s what makes the stew better and the country better.” He did not mention the Constitution, to which 60 people had just sworn faith and allegiance, nor did he discuss what constitutes evasion or mental reservation. Not once did he mention the meaning of the oath of citizenship; no one else did either.

After the judge left the courtroom, the INS lady congratulated the new citizens and spoke about the importance of voting. She explained that volunteers in the courtroom would help them register. The next speaker was Lynette Anderson, a member of the Daughters of the American Revolution. Her subject was freedom—how her Revolutionary ancestor had fought for it, and how glad she was to have been “born into” it. In remarks that could have seemed mildly offensive to their former nationalities, she told the new citizens that they were “very special” because

Вона також закликала їх написати листи своїм нащадкам, описуючи «вашу американську мрію:» Вона сказала, що бажає мати такого листа від свого предка Революції, і пообіцяла колишнім сомалійцям і в'єтнамцям, що одного разу їхні нащадки будуть в захваті від такого.

Потім міс Андерсон очолила групу, поклавши на себе вірність прапору. Це було незручне, бурмотливе діло, і хоча Дочка пояснила, що праву руку потрібно покласти над серцем, досить багато - пам'ятайте: їхня англійська мова була нова - підняли руки в повітря, як це було для присяги на громадянство .

Потім 60 імен знову були викликані, і нові американці пішли до передньої частини кімнати, щоб зібрати свідоцтва про натуралізацію. Як подала кожна особа, представник групи під назвою "Олександрійська реєстрація виборців" роздав реєстраційні форми, а міс Андерсон подарувала кожній особі невеликий американський прапор. Я поглянув на посвідчення колишнього єгиптянина. На ній було привабливо гравіровано, із доданою кольоровою фотографією, і підробку не виглядало легко.

Один із людей, що реєстрували виборців, стояв біля дверей судової зали, потискуючи руки і промовляючи « привітання » кожному новому американцю, який вийшов. Я згадав їй, що, здається, не багато хто зареєструвався для голосування. « Багато хто з них не розуміють , про що це, " вона відповіла приємно.

Церемонія замикалася до кінця. Я був здивований, що не спостерігав жодних емоцій. Хоча дами з INS та DAR намагалися надати церемонії якесь значення, вони не отримали ніякої реакції від своєї аудиторії. Це могла бути натовп, який чекав на автобус чи жюрі присяжних, що чекає справи. Поки я спостерігав, як мої співгромадяни - майже за кожною можливою расою, але білою - виходять з зали суду, я не міг не подумати, що те, що повинно було здаватися дивним, чужим набором людей, не схожих на американців, виглядало не так спосіб взагалі. Насправді це виглядало, як майже будь-яке натовп великого міста, який чекав автобуса.

Ця стаття вперше з'явилася у червневому випуску американського Відродження 1998 року .

“now all of your descendants will be born into freedom.” She also urged them to write letters to their descendants, describing “your American dream.” She said she wished she had a letter of that kind from her Revolutionary ancestor, and promised the former Somalis and Vietnamese that their descendants would, one day, be thrilled to have such a thing.

Miss Anderson then led the group in pledging allegiance to the flag. This was an awkward, mumbling business, and though the Daughter explained that the right hand was to be placed over the heart, quite a few—remember: their English was new—raised their hands in the air as they had for the oath of citizenship.

The 60 names were then called out again, and the new Americans marched up to the front of the room to collect certificates of naturalization. As each person filed by, a representative of a group called Alexandria Voter Registration handed out registration forms, and Miss Anderson gave each person a small American flag. I glanced at the certificate of a former Egyptian. It was attractively engraved, with a color photograph attached, and did not look easy to counterfeit.

One of the voter registration people stood at the door of the courtroom, shaking hands and saying “congratulations” to each new American on his way out. I mentioned to her that not many seemed to be registering to vote. “A lot of them don’t understand what it’s about,” she replied pleasantly.

The ceremony straggled to a close. I was surprised to have observed no emotions of any kind. Although the ladies from the INS and the DAR tried to give the ceremony some kind of significance they got no reaction from their audience. It could have been a crowd waiting for a bus or a jury pool waiting for a case. As I watched my fellow citizens—just about every possible race but white—walk out of the courtroom, I couldn’t help thinking that what should have seemed like an odd, alien collection of un-American-looking people didn’t look that way at all. It looked, in fact, like just about any big-city crowd waiting for a bus.

This article first appeared in the June 1998 issue of American Renaissance.

Це смерть Європи?

EUROPA UNBARS VARATI HA SVOJU STARUJU VLADU.

Поширення інших рас прирікає нашу расу, мою расу, безповоротно до вимирання в майбутньому столітті, якщо ми будемо дотримуватися наших сучасних моральних принципів.

—*Jean Raspail*, Табір святих, 1973 рік

Сорок два роки тому великий французький автор Жан Распайль написав глибоко довичний роман. Флотилія іржавих кораблів, упакованих жебраками, відпливає з третього світу. Вони прямують до Французької Рив'єри, де мільйон жалюгідних, коричневих людей сподіваються штурмувати пляжі та харчуватися заможним білим Заходом. Чи обстрілює окупантів французька армія чи вітатиме їх як біженців? Зрештою, вони не роблять жодного; солдати кидають зброю і тікають, як матка спіткнеться на берег. На мільйони більше наслідують, і Європа виснажена.

Табір святих ніколи не вийшов з друку і був перекладений на всі основні європейські мови - і все ж висвітлення поточної європейської кризи « мігрантів » триває так, ніби ніколи не було написано. Маса, що припливають із Сирії, Афганістану, Іраку та багатьох африканських країн, роблять саме те, що передбачив пан Распайль, і це трагічно, як і європейці.

Основна проблема - і одна, яку неможливо вирішити - полягає в тому, що білі побудували найприємніші місця для проживання в людській історії, тоді як, за кількома винятками, скрізь ще є купа гною. У деяких випадках, таких як Афганістан, Ірак та Лівія, західне втручання погіршило ситуацію, але навіть без цього сотні мільйонів небілих у ста різних країнах переїхали б до Європи чи Америки, якщо могли.

А тепер вони можуть.

Табір святих поставив дилему білого чоловіка в найсуворіші терміни: вбивають сотні тисяч чоловіків, жінок та дітей або стикаються з забуттям. Флотилія плаває впевнено, що європейцям не вистачає нервів вбиватись, щоб вижити.

Is This the Death of Europe?

EUROPA UNBARS THE GATES TO HER OLDEST ENEMY.

The proliferation of other races dooms our race, my race, irretrievably to extinction in the century to come, if we hold fast to our present moral principles.

—Jean Raspail, *The Camp of the Saints*, 1973

Forty-two years ago, the great French author Jean Raspail wrote a deeply prescient novel. A flotilla of rusty ships packed with beggars sets sail from the Third World. They head for the French Riviera, where a million wretched, brown-skinned people hope to storm the beaches and feed on the wealthy white West. Will the French army fire on the invaders or welcome them as refugees? In the end they do neither; soldiers throw down their weapons and run away as the mob stumbles ashore. Millions more follow, and Europe is snuffed out.

The Camp of the Saints has never gone out of print, and has been translated into all major European languages—and yet the coverage of the current European “migrant” crisis goes on as if it had never been written. The masses pouring in from Syria, Afghanistan, Iraq, and a host of African countries are doing exactly what Mr. Raspail predicted they would and, tragically, so are the Europeans.

The underlying problem—and one that cannot be solved—is that whites have built the most pleasant places to live in human history while, with only a few exceptions, everywhere else is a dung heap. In some cases, such as Afghanistan, Iraq, and Libya, Western meddling has made things worse, but even without that, hundreds of millions of non-whites in a hundred different countries would move to Europe or America if they could.

And now, they can.

The Camp of the Saints put the white man’s dilemma in the harshest terms: slaughter hundreds of thousands of men, women, and children or face oblivion. The flotilla sets sail confident that Europeans do not have the nerve to kill in order to survive. Today

Також сьогодні Третя світка перетинає Середземномор'я впевнено, що білі не мають нервів навіть повернути їх назад. Кожен бродяга, який отримує ліжко в приймальному центрі в Лампедузі або Дортмунді, передає добру новину сотням людей назад у Сомалі та Сирії. Вони прийдуть нескінченними хвилями, поки їх не зупинять, і якщо їх не зупинять, Європа загине так само, як це робиться в *Таборі святих*.

Те, що роблять європейці, відображає щось глибоке в їх природі, що робить їх здатними до надзвичайних рівнів патологічного альтруїзму. Але нинішнє вторгнення також має юридичне підґрунтя, яке відноситься до Конвенції ООН про статус біженців 1951 року. Він визначав біженця як когось:

[хто] внаслідок [обґрунтованого страху перед переслідуванням через расу, релігію, національність, приналежність до певної соціальної групи чи політичної думки, знаходиться за межами країни свого громадянства і не має можливості або внаслідок такого страху, не бажає скористатися захистом цієї країни.

Конвенція вимагала « невідвернення », що означало, що біженців не можна повернути на кордон. Він також забороняв країнам застосовувати до біженців звичайні покарання за незаконний в'їзд. Конвенція вийшла після Другої світової війни, застосовувалась лише до європейців, і дала підписантам можливість обмежити своє визначення біженців людьми, які були переселені « внаслідок подій, що відбулися до 1 січня 1951 року ».

У 1951 році населення світу становило 2,5 мільярда. Зараз це 7,3 мільярда, і переважна частина зростання була в тих самих країнах, які настільки жалюгідні, що величезна кількість їхніх громадян хочуть виїхати.

Сполучені Штати не підписали конвенцію. У 1968 році це було підписано до протоколу, який видалив початкові географічні та часові межі. Це означало, що підписантів потрібно було приймати будь-кого з будь-якого місця, назавжди. Однак до 1968 року у США не було юридичного зобов'язання приймати будь-яких біженців.

as well, the Third World is crossing the Mediterranean confident that whites don't have the nerve even to turn them back. Every vagabond who gets a bed in a reception center in Lampedusa or Dortmund tweets the good news to a hundred people back in Somalia and Syria. They will come in endless waves until they are stopped, and if they are not stopped Europe will die, just as it does in *The Camp of the Saints*.

What Europeans are doing reflects something deep in their nature, which makes them capable of extraordinary levels of pathological altruism. But the present invasion also has a legal background that dates to the 1951 United Nations Convention Relating to the Status of Refugees. It defined a refugee as someone:

[who] owing to [a] well-founded fear of being persecuted for reasons of race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion, is outside the country of his nationality and is unable or, owing to such fear, is unwilling to avail himself of the protection of that country.

The convention required “non-refoulement,” which meant refugees cannot be turned back at the border. It also prohibited countries from applying to refugees the usual punishments for illegal entry. The convention came out of the Second World War, applied only to Europeans, and gave signatories the option of limiting their definition of refugees to people who were displaced “as a result of events occurring before 1 January 1951.”

In 1951, the world population was 2.5 billion. It is now 7.3 billion, and the overwhelming bulk of the growth has been in those very countries that are so miserable that huge numbers of their citizens want to leave.

The United States did not sign the convention. What it did sign, in 1968, was a protocol added to the convention, which removed the original geographic and time limits. This meant signatories were required to take in anyone from anywhere, forever. Until 1968, however, the United States had no legal obligation to accept any refugees.

Virtually every member of the United Nations has signed both

Практично кожен член Організації Об'єднаних Націй підписав обидва документи (наприклад, Науру, підписаний у 2011 році), але такі країни, як Східний Тимор, Афганістан та Зімбабве, мало бояться, щоб їх покликали виконати свої зобов'язання.

Верховний комісар ООН у справах біженців (ООН-НCR) створює табори для біженців і повинен їх перевірити. За винятком шалених обставин, як сьогодні в Європі, країни вирішують, скільки біженців вони приймуть, і поспішають з УВКБ ООН щодо того, кого вони приймуть. Постачання по суті необмежене: минулого року УВКБ ООН заявило, що по всьому світу понад 50 мільйонів переміщених людей, і вони вважають близько 17 мільйонів з них справжніми біженцями.

За винятком країн, які розташовані поруч з місцями, де люди намагаються виїхати, білі країни приймають на сьогоднішній день найбільше біженців. Китай повністю ігнорує правило «невідвернення», повертаючи назад бірманських племінників, яких влада виганяє з країни. У 2014 році Японія прийняла лише 11 із 5000 заяв про надання притулку. Мексика, яка надсилає нам мільйони людей, приймає ще менше: зараз у загальній складності 1677 біженців до 2649 Японії. І це не так, як ніхто не стосується Мексики. Центральна Америка виробила безліч «біженців», але Мексика їх не приймає.

Країни просто роблять те, що їм заманеться, оскільки конвенції не мають механізму примусового виконання. Єдина ціна за відбій біженців - це звинувачення в бездушності, і поки країна не біла, цього навіть не багато.

Про Саудівську Аравію, Кувейт та багаті країни Перської затоки почалися певні клопотання, які впустили кілька ретельно відібраних сирійців - на робочі візи. Насправді вони є єдиними чесними гравцями гри; вони не підписали конвенцій, тому не повинні нікого приймати. У той же час вони витратили сотні мільйонів доларів на табори для переміщених сирійців у Туреччині, Лівані та Йорданії. Тільки Об'єднані Арабські Емірати виділили більше півмільярда для розміщення своїх колег-мусульман. ООН та західні країни також витратили кілька мільярдів доларів на ті табори, де близько 3,7 мільйонів переселених сирійців роками благополучно живуть, хоча і не розкішно.

documents—Nauru, for example, signed in 2011—but countries such as East Timor, Afghanistan, and Zimbabwe have little fear of being called on to fulfill their obligations.

The United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) sets up camps for refugees and is supposed to screen them. Except under crazy circumstances like those in Europe today, countries decide how many refugees they will accept, and dicker with UNHCR over who they will take. The supply is essentially unlimited: Last year, UNHCR said there were more than 50 million displaced people around the world, and they considered about 17 million of them genuine refugees.

Except for the countries right next to the places people are trying to leave, white countries accept by far the most refugees. China completely ignores the “non-refoulement” rule, turning back Burmese tribal people whom the authorities are driving out of the country. In 2014, Japan accepted only 11 out of 5,000 applications for asylum. Mexico, which sends us millions of people, accepts even fewer: It now has a total of 1,677 refugees to Japan’s 2,649. And it’s not as though no one applies to Mexico. Central America has produced plenty of “refugees,” but Mexico won’t take them.

Countries just do what they please, because the conventions have no enforcement mechanism. The only price for spurning refugees is accusations of heartlessness, and so long as a country isn’t white, there isn’t even much of that.

There has been some clucking about Saudi Arabia, Kuwait, and the rich Gulf States, which let in only a few carefully selected Syrians—on work visas. In fact, they are the only honest players in the game; they haven’t signed the conventions so they don’t have to accept anyone. At the same time, they have spent hundreds of millions of dollars on camps for displaced Syrians in Turkey, Lebanon and Jordan. The United Arab Emirates alone have splashed out more than half a billion to house their fellow Muslims. The UN and Western countries have also spent several billion dollars on those camps, where about 3.7 million displaced Syrians have been living safely—though not luxuriously—for years.

І саме це робить цю « кризу біженців » не просто лихом для Європи, а абсурдом. Новини повідомляють зазвичай говорять про сирійців « біжить війні і потрясіннях на Близькому Сході » , але це не так , хоча сирійська громадянська війна раптом жорстока і контужені сім'ї почали тікають зони військових дій тільки з одягом на спині. Багато хто вирішив, що вони просто втомилися від таборів для біженців, а насправді ті, що в Лівані, дещо скоротили подачу матеріалів. Ті, хто прямує з Сирії, просто хочуть шансу в Європі. Як пояснила на кордоні з Угорщиною одна 35-річна жінка, яка привезла з собою двох маленьких дітей з Алеппо, « Я вирішила залишити Сирію, бо хочу, щоб моїм дітям було комфортне життя. »

У будь-якому випадку, навряд чи бідні здійснюють подорож. Контрабандисти стягують стільки ж \$2000 за дорослу людину, щоб переправити людей за пару миль від Туреччини до грецького острова. Щоб потрапити до Туреччини та поїхати до Німеччини чи Швеції, потрібні гроші, хоча деякі європейські країни відкладають безкоштовні проїзди, їжу та житло. Ці прибульці не нужденні; вони жадібні.

Нарешті, ця « криза біженців » - це не просто абсурд; це абсурд на ходулях. Сирійці *не вважаються біженцями* згідно з конвенціями. Як зазначалося вище, біженці повинні мати обґрунтований страх *переслідування*. Бути спійманим у зоні війни - це не переслідування.

Однак уряд може обрати сирійців як біженців, проте більшість європейських країн пообіцяли їм особливе поводження. Тому люди викидають документи, що посвідчують особу, як тільки вони потрапляють до Європи та заявляють, що вони є сирійцями. Зараз існує бурхливий ринок підроблених сирійських паспортів; Німецька влада конфіскувала сотні заготовок. Голландський журналіст в Сирії заплатив \$850 за дуже переконливий підробку на замовлення, зроблену на замовлення, і їх зараз пропонують в Інтернеті. Сирійці вступають у сутички із самозванцями, які, на їхню думку, ускладнюють реєстрацію справжніх сирійців біженцями.

Ліберали чухають голову, намагаючись з'ясувати, чому раптом усі вирішили прийти *зараз*. Відповідь проста: *Тому що вони можуть*. Незліченні мільйони нещасних людей з коричневою шкірою бачили сотні тисяч африканців з таких місць, як Сенегал та Нігерія - навіть не фантазуючи претензії на те, що вони є « біженцями » - потепліли через Середземномор'я від Лівії.

And that is what makes this “refugee crisis” not just a calamity for Europe but an absurdity. News reports routinely talk about Syrians “fleeing war and turmoil in the Middle East,” but it’s not as though the Syrian Civil War suddenly turned brutal, and shell-shocked families started fleeing war zones with only the clothes on their backs. Many have decided they are just tired of refugee camps—and, in fact, the ones in Lebanon have cut back somewhat on handouts. Those coming straight from Syria just want a chance at Europe, too. As one 35-year-old woman who brought two young children with her from Aleppo explained at the Hungarian border, “I decided to leave Syria because I want my kids to have a comfortable life.”

In any case, it’s hardly the poor who are making the trip. Smugglers charge as much as \$2,000 per adult to ferry people just a couple of miles from Turkey to a Greek island. It takes money to get to Turkey and to travel on to Germany or Sweden—though some European countries are laying on free travel, food, and shelter. These newcomers are not the needy; they are the greedy.

Finally, this “refugee crisis” is not just an absurdity; it’s absurdity on stilts. Syrians *don’t qualify as refugees* under the conventions. As noted above, a refugee has to have a well-founded fear of *persecution*. Being caught in a war zone is not persecution.

A government can choose to treat Syrians as refugees, however, and most European countries have promised them special handling. People are therefore throwing away their identity papers as soon as they get to Europe and claiming to be Syrian. There is now a brisk market in fake Syrian passports; German authorities have confiscated hundreds of blanks. A Dutch journalist in Syria paid \$850 for a very convincing-looking custom-made fake, and they are now offered on the internet. Syrians have been getting into fights with imposters who, they think, make it harder for real Syrians to register as refugees.

Liberals are scratching their heads, trying to figure out why everyone suddenly decided to come *now*. The answer is simple: *Because they can*. Countless millions of miserable, brown-skinned people saw hundreds of thousands of Africans from such places

Італійський ВМС не тільки врятував їх життя, коли їхні човни затонули, але й повернув їх на континенті, щоб їхати туди, куди подарунки були найбільш щедрі. Тверде поведження на ранніх термінах - відтягування човнів туди, звідки вони приїхали, як це роблять австралійці - негайно зупинило б їх. Натомість Європа нерозумно відчинила двері і шокована тим, що більше наслідували.

Німеччина, особливо, пускає всіх, хто хоче приїхати, і люди з розгромлених країн у всьому світі знають гарне, коли вони це бачать. Ось чому лише приблизно кожен п'ятий з людей, що вливалися в Європу за останні три місяці, є навіть сирійцем. Решта походять з Південного Судану, Бангладеш, Афганістану, Пакистану, Еритреї та будь-якої іншої пекло.

Канцлер Німеччини Ангела Меркель значно погіршила ситуацію, оголосивши, що очікує взяти 800 000 нефтів у цьому році. Зараз уряд каже, що це може бути більше, ніж мільйон. Пані Меркель навіть була такою дурною, що говорила, що « право на політичний притулок не обмежує кількість осіб, які шукають притулку. » Технічно вона права - конвенції нічого не говорять про обмеження, - але це відкрите запрошення для будь-якої країни, де є кошики скрізь.

Запрошення канцлера Меркель пояснює, чому майже мільйон людей вже просунулися в Європу, і незліченна кількість вже на шляху. Це пояснює, чому 3000 прибувають *щодня* на крихітний грецький острів Лесбос. І чому минулої суботи (20 вересня) біля узбережжя Лівії було врятовано майже 4700 людей, які засновували човни. І тому розбіжність настільки перепополнила європейські транспортні системи, що поїзди повинні були припинитися між Будапештом та Віднем, а також між Мюнхеном та Зальцбергом. Це пояснює гори сміття, їжі та калу, приїжджих залишають після себе де б вони не збиралися.

Це пояснює, чому ми можемо з нетерпінням чекати таких пікантних іроній, як 75 000 мусульман, які з'являються в Мюнхені саме вчасно на Бертові Окто. Чи зіпсують вони задоволення для 6 мільйонів місцевих жителів та туристів, які, як очікується, проковтнуть 1,7 мільйона галонів пива?

as Senegal and Nigeria—without even a fantasy claim to being “refugees”—swarming across the Mediterranean from Libya. Not only did the Italian Navy save their lives when their boats sank, it turned them loose on the continent to go wherever the handouts were most generous. Firm treatment early on—towing the boats back where they came from as the Australians do—would have stopped them right away. Instead, Europe foolishly opened the door and is shocked that more have followed.

Germany, especially, has been letting in anyone who wants to come, and people from wrecked countries all over the world know a good thing when they see it. That is why only about one in five of the people pouring into Europe over the last three months is even Syrian. The rest come from South Sudan, Bangladesh, Afghanistan, Pakistan, Eritrea, and every other hell hole.

Chancellor Angela Merkel of Germany made things much worse by announcing that she expects to take in 800,000 waifs this year. Now the government says it could be more like a million. Mrs. Merkel has even been so stupid as to say that “the right to political asylum has no limits on the number of asylum seekers.” Technically, she’s right—the conventions say nothing about limits—but this is an open invitation to every basket-case country everywhere.

Chancellor Merkel’s invitation explains why nearly a million people have already pushed their way into Europe, and countless more are on the way. It explains why 3,000 arrive *every day* on the tiny Greek Island of Lesbos. And why nearly 4,700 foundering boat people were rescued off the coast of Libya just last Saturday (Sept. 20). And why the crush has so overwhelmed European transport systems that train service had to be stopped between Budapest and Vienna, and between Munich and Salzburg. It explains the mountains of rubbish, food, and feces the newcomers leave behind wherever they gather.

It explains why we can look forward to such piquant ironies as 75,000 Muslims showing up in Munich just in time for Oktoberfest. Will they spoil the fun for the 6 million locals and tourists who are expected to swallow 1.7 millions of gallons of beer?

The media keep calling these people “migrants,” as if they were

ЗМІ продовжують називати цих людей « мігрантами », ніби вони гусітами Канади. Кожен з них, звідки б не прийшов, є нелегальним іммігрантом. Ізраїль називає таких людей « інфільтраторами. » Неправильно було б назвати їх « окупантами », оскільки вони є армією прибульців, які окупували і перетворювали Європу.

Тим часом, намагатися годувати, прибирати, одягати, опосередковувати та навчати німецьку для цієї армії не буде дешевим. По теперішніх підрахунках, якщо Німеччина протягом двох років прийме мільйон іноземців на рік, законопроект може скласти 25 мільйонів євро (\$28 мільярдів). Німеччина мала надлишок бюджету в кілька мільярдів на рік; воно повернеться в червоне.

Міністр економіки Німеччини Зігмар Габріель, який є заступником канцлера Меркель, сказав, що, можливо, є найбільш ідіотським досі: « Якщо нам вдасться швидко навчити тих, хто приходить до нас, і вступити в роботу, то ми вирішимо один із наших найбільш проблемних економічних майбутнього нашої країни: дефіцит навичок. » У Німеччині вже є непереборлива маса турків, які є визнаним бичем, і якщо Німеччині потрібні кваліфіковані іммігранти, вона могла б їх відібрати, а не пускати в маси, що з'являться.

Але Німеччина зберігає свої повноваження як офіційно постнацистські. Опитування показують, що більшість німців вітають біженців і отримують гідну міжнародну похвалу. Тим часом чиновники німецького *Ландера* або штати, яким насправді доводиться боротися з натовпами, переживають, що вони розтягнуті на потужність.

Сполучені Штати, які поки що прийняли лише пару тисяч сирійців, теж хочуть похвали. Державний секретар США Джон Керрі щойно оголосив про збільшення з 70 000 до 85 000 для квоти на біженців у наступному році, з ціллю 100 000 на 2017 рік. Він пояснив, що ми не можемо впускати більше, тому що потрібен час для ветеринарії сирійців на тероризм. Що це говорить про можливі два мільйони Німеччини?

Безхребетність європейців ідеально підходить зарозумілістю та агресивністю нелегалів. Можна подумати, що люди, які з'являються без дозволу в чужій країні, будуть вдячні просто тому, що їх не повернуть назад. Не ці люди. На грецьких островах вони воювали між собою і бунтували, бо не думали, що до них звертаються досить добре.

Canada geese. Every one of them, wherever he came from, is an illegal immigrant. Israel calls such people “infiltrators.” It would not be incorrect to call them “invaders,” since they are an army of aliens come to occupy and transform Europe.

In the meantime, trying to feed, house, clothe, mediate, and teach German to this army won’t be cheap. Current estimates are that if Germany takes in one million foreigners a year for two years the bill could run to €25 billion (\$28 billion). Germany had been running a budget surplus of a few billion a year; it will go back into the red.

The German Economy Minister Sigmar Gabriel, who is Chancellor Merkel’s deputy, has said what may be the most idiotic thing yet: “If we manage to quickly train those that come to us and to get them into work, then we will solve one of our biggest problems for the economic future of our country: the skills shortage.” Germany already has an indigestible mass of Turks who are a recognized scourge, and if Germany needed skilled immigrants it could select them rather than let in masses of whatever shows up.

But Germany is burnishing its credentials as officially post-Nazi. Polls show that a majority of Germans welcome the refugees and are basking in international praise. Meanwhile, officials in the German *Länder*, or states, that actually have to handle the crowds, worry that they are stretched to capacity.

The United States, which has so far let in only a couple of thousand Syrians, wants praise, too. Secretary of State John Kerry just announced an increase from 70,000 to 85,000 for next year’s refugee quota, with a goal of 100,000 for 2017. He explained we can’t let in more because it takes time to vet Syrians for terrorism. What does that say about the possible two million Germany could be in for?

The spinelessness of the Europeans is perfectly matched by the arrogance and aggressiveness of the illegals. One might think people who show up without permission in a foreign country would be grateful simply not to be turned back. Not these people. On the Greek islands they fought each other and rioted because they didn’t think they were being treated well enough. On Kos, a tour-

На туристичній Мекці Кос перекрыли головну вулицю міста, скандуючи: « Ми хочемо папери. Ми хочемо їсти. » На Лесбосі, коли на вулицях та площах походило 20 000 потворних юнаків, місцеві жителі побоювалися покинути свої будинки або відправити дітей до школи. « Вони вкрали наші життя, " сказав один грецький житель.

Африканці в італійських приймальнях у Беллуно, Сицилії та Римі оголосили голодування, бо їм набридла італійська їжа та хотіли африканської їжі. Ударники в Беллуно розбили автомобільні шини італійців, які працювали в центрі.

На сербському / угорському кордоні мігранти, що масажуються біля прикордонної огорожі, скандують « відкрити двері. » Вони дали угорцям дві години, щоб пустити їх, а потім розпочали атаки людської хвилі на паркан, щоб спробувати його зірвати. Коли угорці обстріляли сльозогінний газ та водяні гармати, нелегали кидали каміння та палиці на прикордонну поліцію. Через кілька годин відбувся тривалий бій, перш ніж нелегали нарешті здалися і рушили до Хорватії.

Залізничну службу з Німеччини до Австрії через прикордонний перехід Фрейлассінг довелося призупинити, коли нелегали потрапили на аварійну перерву, щоб сповільнити поїзд, щоб вони могли зіскочити. Потім вони об'їхали прикордонний перехід, щоб їм не довелося показувати папери. На всіх залізничних маршрутах, що ведуть до Німеччини, тисячі нелегалів спали на вокзалах, наповнюючи туалети та майданчики брудом та набиваючись на будь-який поїзд, який проходив, чи мали вони квитки, чи ні. Моб на залізничному вокзалі Келеті в центральному Будапешті кричав « Fuck you » та « Allahu Akbar » угорських властей.

Більшість із цих нелегалів - молоді чоловіки-мусульмани, які ніколи не бачили жінку в бікіні. Вже є повідомлення про те, що жінки та діти звалтуються в деяких із міграційних центрів, де мусульмани вважають жінок без супроводу « чесною грою ». » Навіть коли у них є відокремлені гуртожитки, жінки сплять повністю одягнені та бояться ходити по центрах. Настільки багато людей були змушені займатися проституцією, що соціальний працівник баварського притулку назвав її « найбільшим борделем у Мюнхені. » Не випадково в Швеції, щасливий для іммігрантів, більшість насильників - це іммігранти - переважно мусульмани. Це люди, які заступник канцлера Меркель вважає, що зроблять німців добрими.

ist mecca, they blocked the main street of the town chanting, “We want papers. We want to eat.” On Lesbos, with 20,000 surly young men camping in streets and squares, locals were afraid to leave their homes or send children to school. “They have stolen our lives,” said one Greek resident.

Africans in Italian reception centers in Belluno, Sicily, and Rome went on hunger strikes because they were tired of Italian food and wanted African food. The strikers in Belluno slashed the car tires of Italians who worked at the center.

At the Serbian/Hungarian frontier, migrants massed at a border fence, chanting “open the door.” They gave the Hungarians two hours to let them in, and then launched human-wave attacks on the fence to try to tear it down. When the Hungarians fired tear gas and water cannons, the illegals threw rocks and sticks at the border police. There was a running battle of several hours before the illegals finally gave up and headed for Croatia.

Rail service from Germany to Austria through the Freilassing border crossing had to be suspended when illegals hit the emergency break to slow down the train so they could jump off. They then walked around the border crossing so they wouldn’t have to show papers. On all the rail routes leading to Germany, thousands of illegals have been sleeping in stations, filling the restrooms and platforms with filth, and cramming themselves onto any train that was passing through, whether they had tickets or not. Mobs at the Keleti railroad station in central Budapest shouted “Fuck you,” and “Allahu Akbar” at Hungarian authorities.

Most of these illegals are young Muslim men who have never seen a woman in a bikini. There have already been reports of women and children being raped in some of the migrant centers, where Muslims consider unaccompanied women “fair game.” Even when they have segregated dormitories, women sleep fully dressed, and are afraid to walk around the centers. So many have been forced into prostitution that a social worker at a Bavarian shelter called it “the biggest brothel in Munich.” It’s no accident that in immigrant-happy Sweden the majority of rapists are immigrants—overwhelmingly Muslim. These are the people Chancellor Merkel’s deputy

Ось що отримує Європа за свою хитрість. Нелегали відчувають слабкість, і вони мають рацію. Вони користуються цією слабкістю, і їхній успіх надихає ще більше тисячі мисливців - без сумніву, мільйонів львів - з кожної нещасної країни. Тільки сила зупинить їх, ту силу, яку будь-який здоровий чоловік застосував би негайно.

На щастя, не вся Європа зійшла з розуму. Міністр закордонних справ Угорщини Пітер Сіджарто зазначив, що якщо Німеччина буде стурбована становищем сирійців, вона може використати крихітну частину грошей, які вона запланувала для « мігрантів » для покращення умов у таборах в Йорданії, Туреччині та Лівані.

Прем'єр-міністр Угорщини Віктор Орбан був найбільш послідовно чітким головою європейської держави протягом усієї кризи. Він попередив, що мусульмани знищать християнську ідентичність Європи і що європейці мають право відмовитись бути меншинами на своєму континенті. Його рішучість утримувати нелегалів зробила його героєм для свого народу.

Словаччина заявила, що пустить 200 сирійців, але вони повинні бути християнами. Міністр внутрішніх справ Іван Нетік пояснив, що в Словаччині немає жодної мечеті і що мусульмани не вітаються.

Голландський політичний лідер Герт Вілдерс попередив про « ісламське вторгнення: »

Маси юнаків у двадцятих роках із бородами, що співають « Аллаху Акбар » по всій Європі, - це нашість, яке загрожує нашому процвітання, нашій безпеці, нашій культурі та самобутності.

Він правий. Шейх Мухаммад Аїед, виступаючи в мечеті А1-Акса в Єрусалимі, закликав нелегалів в'їхати в Європу і товаришувати з європейцями. « Ми будемо розводити дітей з ними, тому що ми підкоримо їхні країни », - сказав він. « Ми будемо топтати їх під ногами, бажає Аллах. »

За іронією долі, саме колишні комуністи, які жили за відверто антирелігійної, антинаціоналістичної ідеології, ще здатні мислити з точки зору нації та релігії. Коли канцлер Меркель заявила, що хоче призначити обов'язкові « біженець » квоти кожному члену ЄС, Угорщина, Латвія, Литва, Польща, Словаччина і Чеська Республіка відмовилася.

thinks will make good Germans.

This is what Europe gets for its cravenness. The illegals sense weakness, and they are right. They exploit that weakness, and their success inspires yet more hundreds of thousands—no doubt millions—from every wretched country. Only force will stop them, the force that any healthy people would have used immediately.

Fortunately, not all of Europe has gone insane. Hungarian Foreign Minister Peter Szijjarto pointed out that if Germany is worried about the plight of Syrians it could use a tiny fraction of the money it has budgeted for “migrants” to improve conditions in the camps in Jordan, Turkey, and Lebanon.

Hungary’s Prime Minister, Victor Orban has been the most consistently clear-headed European head of state throughout the crisis. He has warned that Muslims will destroy Europe’s Christian identity and that Europeans have a right to refuse to become minorities on their own continent. His determination to keep illegals out has made him a hero to his people.

Slovakia said it would let in 200 Syrians but they had to be Christians. Interior Minister Ivan Netik explained that Slovakia doesn’t have a single mosque and that Muslims aren’t welcome.

Dutch political leader Geert Wilders has warned of an “Islamic invasion:”

Masses of young men in their twenties with beards singing "Allahu Akbar" across Europe—it’s an invasion that threatens our prosperity, our security, our culture and identity.

He’s right. Sheikh Muhammad Ayed, speaking at the Al-Aqsa Mosque in Jerusalem, encouraged the illegals to pour into Europe and mate with Europeans. “We will breed children with them, because we shall conquer their countries,” he said. “We will trample them underfoot, Allah willing.”

Ironically, it is former Communists, who lived under an overtly anti-religious, anti-nationalist ideology, that are still able to think in terms of nation and religion. When Chancellor Merkel said she wanted to assign mandatory “refugee” quotas to every EU member, Hungary, Latvia, Lithuania, Poland, Slovakia and the Czech

Комунізм захищав їх від чогось набагато гіршого: « толерантності » та « різноманітності. »

Мабуть, найбільша іронія полягає в тому, що розбещені західноєвропейці звинувачують східноєвропейців у тому, що вони *не європейцями*. Міністр закордонних справ Франції Лоран Фабіус заявив, що зусилля Угорщини щодо запобігання нелегалам показують, що вона не « поважає загальні цінності Європи. » Лише тому, що європейці боролися з мусульманськими окупантами протягом 1000 років - від 732 року в битві при Пуатьє до 1683 року біля воріт Відня - Європа, як ми знаємо, вона навіть існує. Неймовірно, що пан Фабіус хоче відкинути все це в ім'я того, що він по-справжньому називає « загальними цінностями Європи. »

Лоран Фабій міг вийти прямо зі сторінок «*Табору святих*».

Як писав Жан Распайль у нарисі 1985 року:

[Т] він Захід порожній, навіть якщо він цього ще не зрозумів. Надзвичайно винахідлива цивілізація, напевно єдина, здатна вирішити виклики третього тисячоліття, на Заході не залишилося жодної душі.

Він ще жалісніше висловився в самому *Таборі святих* : « Біла раса була не більше мільйона овець. »

Ця стаття була опублікована на AmRep.com 22 вересня 2015 року.

Republic refused. Communism protected them from something much worse: “tolerance” and “diversity.”

Perhaps the greatest irony, however, is that emasculated West Europeans are accusing East Europeans of *not being European*. French Foreign Minister Laurent Fabius said that Hungary’s efforts to keep out illegals shows it does not “respect Europe’s common values.” It is only because Europeans fought Muslim invaders for 1,000 years—from 732 at the Battle of Poitiers to 1683 at the gates of Vienna—that Europe as we know it even exists. Incredibly, Mr. Fabius wants to throw it all away in the name of what he fatuously calls “Europe’s common values.”

Laurent Fabius could have stepped right out of the pages of *The Camp of the Saints*.

As Jean Raspail wrote in a 1985 essay:

[T]he West is empty, even if it has not yet become really aware of it. An extraordinarily inventive civilization, surely the only one capable of meeting the challenges of the third millennium, the West has no soul left.

He put it even more pithily in *The Camp of the Saints* itself: “The white race was nothing more than a million sheep.”

This article was published at AmRen.com on September 22, 2015.

4. Різні Точки Зору

Цікаве безумство

"ЗОЛОТА ГОЛОВА РОЗПОВІДНО."

Цікавий стан божевілля зійшов на країну 24 жовтня, і почав розповсюджуватися лише до першого тижня листопада. Американці схвалили похвалу та честь, відведені лише для вищих героїв над жінкою, єдиним досягненням якої було сісти на півгодини.

З того моменту, як Роза Паркс померла у віці 92 років, до її поховання через дев'ять днів, практично кожен політик і орган ЗМІ змагалися, щоб побачити, хто може дуріше битись про жінку, яку всі називають « іконою громадянських прав». » Вона стала лише 30-ю людиною - і першою жінкою - що лежала в стані в ротонді Капітолія, де президент Джордж Буш поклав вінок. Її скриньку супроводжував військовий почесний караул для панахиди у Вашингтоні, перед тим, як вона була відправлена в Детройт на семигодинне похорон. Президент наказав, щоб усі прапори над федеральними будівлями та базами летіли на половині щогли. Це було дивовижною даниною жінці, життя якої досягнулося і закінчилося за один день.

Міф, який виріс навколо Роза Паркс, - про виснажену бірмінгемську швачку, яка в 1955 році була надто стомлена, щоб відмовитися від свого місця та переїхати до кольорової секції автобуса, щоб біла людина могла сісти. Згідно з міфом, цей стихійний акт спричинив бойкот автобусу в Монтгомері і запустив рух за громадянські права. У милях колони дюймів, які вітали звістку про її смерть, були лише натяки на те, що насправді сталося

4. *A Different Perspective*

A Curious Madness

‘GILDED HONOUR SHAMEFULLY MISPLACED.’

A curious state of madness descended on the country on October 24, and began to dissipate only by the first week of November. Americans lavished the praise and honor reserved only for supreme heroes on a woman whose sole achievement was to sit down for half an hour.

From the moment Rosa Parks died at the age of 92, until she was buried nine days later, virtually every politician and organ of the media competed to see who could babble more foolishly about a woman everyone called a “civil rights icon.” She became only the 30th person—and the first woman—to lie in state in the Capitol rotunda, where President George W. Bush laid a wreath. Her casket was accompanied by a military honor guard for memorial services in Washington, before she was shipped to Detroit for a seven-hour funeral. The President ordered that all flags over federal buildings and bases fly at half mast. It was an astonishing tribute to a woman whose lifetime of achievement began and ended in one afternoon.

The myth that has grown up around Rosa Parks is of an exhausted Birmingham seamstress who, in 1955, was too tired to give up her seat and move to the colored section of the bus so a white man could sit down. According to the myth, this spontaneous act sparked the Montgomery bus boycott and launched the civil rights movement. In the miles of column inches that greeted the news of

Насправді рішення Паркса зберегти своє місце було ретельно сплановане НААКП, для якого вона працювала 10 років секретарем. Її арешт допоміг почати бойкот автобуса, але вона не зіграла жодної ролі в його організації. І хоча бойкот пішов у фольклорі як великий удар по свободі, він навіть не досяг успіху; це було рішення суду, яке інтегрувало автобуси Бірмінгема.

Кілька чорношкірих жінок вже зробили саме те, що пізніше зробив Паркс. Їх заарештували і звинуватили в незначних порушеннях. Найвідомішою попередницею Парксу була Клодетта Колвін, 15-річна студентка середньої школи, яка 2 березня 1955 р. Відмовилася відмовитися від місця. Її заарештували та вивезли з автобуса, брикаючи та кричавши. Поліція каже, що вона кричала нецензурно; пізніше вона заявила, що кричить, що її конституційні права порушуються. Навіть випадок міс Колвін не був стихійним актом, про який зараз загалом пам'ятають Паркс. Дівчина була активною в молодіжній раді NAACP і навіть обговорювала стратегію з Розою Паркс.

NAACP розглядає підстави щодо десегрегації на підставі арешту міс Колвін, але незабаром вирішив, що вона не є привабливою позивачкою. Вона була темна, і багато негрів хотіли представника світлішої шкіри. NAACP також дізналася, що вона була кілька місяців вагітною одруженим чоловіком, і виявила свою звичку спалахувати в залпах прокльонів. Це не дівчина, яку б підтримували консервативні чорні церковники.

Як ED Ніксон, то лідер глави Монтгомері в NAACP, пояснив років потому, « я повинен був бути впевнений , що у мене був хто - то я міг би виграти с. » Роза Паркс була набагато перспективнішою: « морально чиста, надійна, ніхто нічого не мав на ній. »

NAACP планував бойкот автобусів протягом багатьох років, і чекав лише того, як потрібна людина виступить головою. Далеко не випадковий герой, Паркс ретельно доглядав за своєю роллю. Білий інтеграціоніст, Вірджинія Дурр, заплатив за Парки, щоб відвідувати семінари стратегії громадянських прав у Фолк-школі Хайлендера в Теннесі. Школа, яка, як відомо, наповнювалась симпатиками комуністів, перебувала під наглядом ФБР.

her death, there were only hints of what really happened.

In fact, Parks's decision to keep her seat was carefully planned by the NAACP, for which she had worked for 10 years as a secretary. Her arrest did help start the bus boycott, but she played no role in organizing it. And though the boycott has gone down in folklore as a great blow for freedom, it did not even succeed; it was a court order that integrated Birmingham's buses.

Several black women had already done exactly what Parks later did. They were arrested and charged with minor infractions. Parks's best known predecessor was Claudette Colvin, a 15-year-old high school student who refused to give up her seat on March 2, 1955. She was arrested and taken off the bus kicking and screaming. Police say she was screaming obscenities; she later claimed she was screaming that her constitutional rights were being violated. Not even Miss Colvin's case was the spontaneous act for which Parks is now generally remembered. The girl had been active in the NAACP Youth Council, and had even discussed strategy with Rosa Parks herself.

The NAACP considered basing a desegregation case on the basis of Miss Colvin's arrest but soon decided she was not an attractive plaintiff. She was dark, and many blacks wanted a lighter-skinned spokesman. The NAACP also learned she was several months pregnant by a married man, and discovered her habit of breaking out in volleys of curses. This was not a girl conservative black churchgoers would support.

As E.D. Nixon, then a leader of the Montgomery chapter of the NAACP, explained years later, "I had to be sure that I had somebody I could win with." Rosa Parks was far more promising: "morally clean, reliable, nobody had nothing on her."

The NAACP had been planning a bus boycott for years, and was waiting only for the right person to act as figurehead. Far from being an accidental hero, Parks was carefully groomed for her role. A white integrationist, Virginia Durr, had paid for Parks to attend civil rights strategy seminars at the Highlander Folk School in Tennessee. The school, known to be rife with Communist sympathizers, was under FBI surveillance.

Більше того, роль Паркса була суворо обмежена: тримайте своє місце і тримайте язик. Інші негайно почали діяти, щоб організувати бойкот. В той самий день, коли її заарештували - це був четвер, - професор англійської мови в цілком чорному державному коледжі штату Алабама на ім'я Джо Ен Робінсон пробув всю ніч, мімеграфуючи 35000 листівок із закликом до одноденного бойкоту автобуса наступного понеділка. У п'ятницю вона та її учні таємно роздавали початкові та середні школи. У рамках згаджених зусиль, чорні проповідники Монтгомері зустрілися та домовились схвалити бойкот понеділка від своїх амвонів та провести масове засідання в понеділок ввечері в баптистській церкві Холт-стріт для оцінки результатів. Того вечора, після дивно успішного бойкоту, тисячі негрів зібралися в церкву і навколо неї, щоб почути, як 26-річний Мартін Лютер Кінг-молодший виголосив свою першу публічну промову. Бойкот тривав більше року, і чорношкірі, і автобусна компанія були більш впертими, ніж хто-небудь очікував. Чорні організовували автопоїлки, які навіть Громадянська рада мусила визнати, що діяли з «військовою точністю». » Парки не грали жодної ролі в цьому.

Зрештою, інтеграція принесла не бойкот, а судова справа - і Роза Паркс навіть не була позивачкою. У "*Браудері проти Гейла*", одного з чотирьох позивачів, був недоброзичливий Клодетт Колвін - окружний суд у Бірмінгемі, який має три колеги, постановив 5 червня 1956 р., Що розділені автобуси були стільки ж порушенням 14-ї поправки, скільки окремі школи. В грудні Верховний Суд підтвердив це рішення. Тоді, і лише тоді, Монтгомері погодився інтегрувати свої автобуси.

Тому можна стверджувати, що бойкот був і невдалим, і непотрібним. Роза Паркс була каталізатором організації того, що перетворилося на вражаючу демонстрацію чорної солідарності, але практично кожен презентабельний би служив однаково добре. Роза Паркс не ризикувала смертю. Вона не стикалася з пожежними шлангами чи поліцейськими собаками. Вона навіть не стикалася з приниженням. Вона дуже добре знала, що якщо вона буде ввічливою і співпрацює з поліцією, до неї ставляться ввічливо. Вона також знала, що НААСП та її білі друзі негайно вирятують її із в'язниці.

Неможливо, навіть самим симпатичним читанням, це побачити

Moreover, Parks's role was strictly limited: keep her seat and hold her tongue. Others swung into action immediately to organize the boycott. The very day she was arrested—it was a Thursday—an English professor at all-black Alabama State College named Jo Ann Robinson stayed up all night mimeographing 35,000 leaflets calling for a one-day bus boycott the following Monday. On Friday, she and her students secretly leafleted elementary and high schools. As part of a coordinated effort, Montgomery's black preachers met and agreed to endorse the Monday boycott from their pulpits, and to hold a mass meeting Monday night at Holt Street Baptist Church to assess the results. That evening, after a surprisingly successful boycott, thousands of blacks crowded into and around the church to hear 26-year-old Martin Luther King, Jr. give his first public speech. The boycott lasted for more than a year, with both the blacks and the bus company more stubborn than anyone had expected. Blacks organized carpools that even the Citizens Council had to admit operated with "military precision." Parks played no role in any of this.

It was not the boycott that eventually brought integration, but a court case—and one in which Rosa Parks was not even a plaintiff. In *Browder v. Gayle*—one of the four plaintiffs was foul-mouthed Claudette Colvin—a three-panel district court in Birmingham ruled on June 5, 1956 that segregated buses were as much a violation of the 14th Amendment as segregated schools. The Supreme Court upheld the decision in December. Then, and only then, did Montgomery agree to integrate its buses.

It can be argued, therefore, that the boycott was both a failure *and* unnecessary. Rosa Parks was a catalyst in organizing what turned into an impressive demonstration of black solidarity, but virtually anyone presentable would have served equally well. Rosa Parks did not risk death. She did not face fire hoses or police dogs. She did not even face humiliation. She knew very well that if she was polite and cooperated with the police she would be treated courteously. She also knew that the NAACP and her white friends would immediately bail her out of jail.

It is impossible, even by the most sympathetic reading, to see

Неможливо, навіть самим симпатичним читанням, побачити Розу Паркс як інакше, як неважливу акторську роль у перекритій драмі. Не раз, протягом останніх 50 років, вона не робила нічого найменшого значення. Чорний конгресмен Джон Коньєрс влаштував їй роботу в його офісі в Детройті, очевидно, більше з ввічливості, ніж через її здібності. Коли вона дорослішала, вона керувала своїми фінансами і залежала від того, щоб місцева церква сплатила оренду. Врешті-решт, її хазяйка просто перестала стягувати плату.

Роза Паркс пообідала - і стала героєм американської історії - на основі півгодини нерухомості. Звичайно, ніколи в історії світу такий маленький вчинок не здобував такої похвали.

Останні кілька років ми нарощували надзвичайні надмірності, які ми щойно спостерігали. У 1996 році президент Вільям Клінтон вручив Паркам президентський медаль свободи, а в 1999 році Конгрес визнав її Золотою медаллю. Це теж величні почесті.

Чорношкірі, мабуть, не скаржаться, якщо білі роблять напівбогу неважливій жінки, але чому білі схиляють голову перед таким прозорим шахрайством? Задовільної відповіді немає. Американці ніколи не бувають щасливішими, ніж тоді, коли прославляють небілих, які засудили передбачувані гріхи білих. Прихильність Rosa Parks - це лише ще одна глава в схожих на лемінгів поспіх на знищення білих скрізь, як здається, приєдналися. Якщо конгрес та сенат, які все ще мають більшість білків, можуть проголосувати за акламацію, щоб Роза Паркс стала першою жінкою, що лежала в штаті в ротонді, можливий будь-який акт расового самозакохання.

Ця стаття вперше з'явилася у грудні 2005 року випуску "Америка Ренесанс".

Rosa Parks as anything but an unimportant actor in an overblown drama. Not once, in the intervening 50 years, did she do anything of the slightest importance. Black congressman John Conyers gave her a job in his Detroit office, apparently more out of courtesy than because of her abilities. As she grew older, she mismanaged her finances, and depended on a local church to pay her rent. Eventually, her landlord simply stopped charging.

Rosa Parks has dined out—and become a hero of American history—on the basis of a single half hour of immobility. Surely, never in the history of the world, has so small an act won such praise.

The last few years have been building up to the extraordinary excesses we have just witnessed. In 1996, President William Clinton presented Parks with the Presidential Medal of Freedom, and in 1999, Congress voted her its Gold Medal. These, too, are exalted honors.

Blacks are not likely to complain if whites make a demigod of an unimportant woman, but why do whites bow their heads before such transparent fraud? There is no satisfactory answer. Americans are never happier than when glorifying non-whites who have denounced the alleged sins of whites. The adulation of Rosa Parks is just another chapter in the lemming-like rush to destruction whites everywhere appear to have joined. If a still-majority-white Congress and Senate can vote by acclamation to make Rosa Parks the first woman to lie in state in the rotunda, any act of racial self-mortification is possible.

This article first appeared in the December 2005 issue of American Renaissance.

Правда про Тускгея

ІНШИЙ ФАЙК ІСТОРІЯ БІЛОЇ ВІДОМОСТІ.

Дослідження про сифіліс Тускігі майже вважається рабством і линчуванням як символом расистського минулого Америки. Напевно, немає жодного чорношкірого американця, який не знає - або думає, що знає - про експеримент 1930-х років, коли урядові органи охорони здоров'я навмисно відмовилися від лікування 400 чорних сифілітиків, щоб побачити, що з ними станеться. У деяких версіях історії уряд навмисно заразив чоловіків. Як мінімум, кажуть, що влада винна у відмові від ефективного лікування, яке стало доступним у 1950-х роках. Чорні часто цитують страх перед « іншим Тускгі », щоб пояснити, чому так мало хто з них співпрацює з програмами охорони здоров'я або дарує органи на трансплантацію. Вони ніколи не знають, коли білі лікарі можуть експериментувати над ними.

Антрополог Річард Шведер з Чиказького університету щойно опублікував детальний аналіз дослідження Тускгі в Spiked-Online, в якому він показує, що практично кожне популярне припущення про дослідження є помилковим. Її здійснили « прогресисти », які хотіли боротися з хворобою, яка страждала від багатьох негрів, вона мала повну підтримку чорних медичних авторитетів до кінця, і - найголовніше - це, ймовірно, не завдало шкоди 140 чоловікам (не 400), які взяли участь.

Служба охорони здоров'я США розпочала дослідження в 1932 році в окрузі Мейкон, штат Алабама, де рівень сифілісу для негрів становив від 20 до 36 відсотків. У той час існувало ряд методів лікування захворювання, але вони були складними, незгодними та не дуже ефективними. Лікування включало цілорічну серію ретельно відстежуваних внутрішньовенних ін'єкцій миш'якової сполуки, які мали такі неприємні побічні ефекти, що повністю 85 відсотків пацієнтів відмовилися перед завершенням лікування. З 15 відсотків, які викрили це, мало хто вилікувався. Чиновники з охорони здоров'я знали, що вони потребують кращих наркотиків, але вони також потребують базової лінії або контрольної групи, з якою вони можуть порівняти результати лікування.

The Truth About Tuskegee

ANOTHER FAKE STORY OF WHITE INFAMY.

The Tuskegee syphilis study ranks almost with slavery and lynching as a symbol of America's racist past. There is probably not one black American adult who does not know—or thinks he knows—about an experiment from the 1930s, in which government health authorities deliberately withheld treatment from 400 black syphilitics just to see what would happen to them. In some versions of the story, the government deliberately infected the men. At the very least, the authorities are said to have been guilty of withholding effective treatments that became available in the 1950s. Blacks often cite fear of “another Tuskegee” to explain why so few of them cooperate with public health programs or donate organs for transplant. They never know when white doctors might experiment on them.

Anthropologist Richard Shweder of the University of Chicago has just published a detailed analysis of the Tuskegee study at Spiked-Online, in which he shows that virtually every popular assumption about the study is false. It was undertaken by “progressives” who wanted to fight a disease that afflicted many blacks, it had the full support of black medical authorities to the end, and—most important—it probably caused no harm to the 140 men (not 400) who took part.

The US Public Health Service started the study in 1932 in Macon County, Alabama, where syphilis rates for blacks ranged between 20 and 36 percent. At the time, there were a number of treatments for the disease but they were complicated, disagreeable, and not very effective. The treatments involved a year-long series of carefully-monitored intravenous injections of an arsenic compound that had such unpleasant side-effects that fully 85 percent of patients dropped out before completing treatment. Of the 15 percent who stuck it out, few were cured. Public health officials knew they needed better drugs, but they also needed a baseline, or control group, to which they could compare the results of treatment.

Ось чому вони хотіли знати, що відбувається, коли лікування не було.

Як пояснює професор Шведер, сифіліс - це не завжди буйний вбивця, який більшість з нас вважає, що це так. По-перше, лише на ранніх стадіях захворювання, коли на тілі з'являються виразки, вона заразна, і це була єдина стадія, на якій миш'як взагалі мав якийсь вплив. Після цього сифіліс проходить латентно, без симптомів, і пацієнт не є інфекційним. Потім нелікований сифіліс може перейти на третинну стадію і знищити життєво важливі органи, такі як серце та мозок. Це сталося з відомими жертвами, такими як Аль Капоне (Ніцше, як вважають, помер від сифілісу, але хворобою був рак мозку) - але, мабуть, 80 відсотків сифілітиків хвороба залишається латентною, і це немовби ніколи її не було. Чим довше він латентний, тим довше, можливо, так і залишиться. Це, за висловом професора Шведера, « самообмежуюче або самокорегуюче. »

Сьогодні більшість громадських інформаційних кампаній не наголошують на цьому. Влада охорони здоров'я трубить потенціал до спустошення, а не каже людям, що вони мають шанси врятуватися непорушеними. Департамент охорони здоров'я штату Іллінойс є винятком у поясненні, що:

Якщо його не лікувати, то сифіліс переходить у латентну стадію, протягом якої хвороба більше не заразна і ніяких симптомів немає. Багато людей, які не лікуються, не зазнають подальших наслідків захворювання.

Це було прихованим органом охорони здоров'я, який хотів розслідувати у 1932 році. Отже, під час обстеження 410 сифілітичних негрів для можливого включення у дослідження вони виявили, що багато хто опинився на ранній, інфекційній стадії, і відхилили їх як кандидатів. Вони отримали не менше 178 для стандартного лікування миш'яком, і зберегли 140 для дослідження. Потім вони перевіряли цих чоловіків через досить тривалі проміжки часу - у 1938, 1948, 1952 та 1963 роках - давали їм повний фізичний огляд та лікували їх на будь-яке захворювання, окрім сифілісу. Чорна медсестра на ім'я Юніс Ріверс керувала програмою, підтримуючи тісний контакт з чоловіками, щоб переконатися, що вони не відходять від дотику. Вона, мабуть, була чудовою жінкою, яка створила щось із соціального клубу навколо дослідження.

This was why they wanted to know what happens when there was no treatment.

As Prof. Shweder explains, syphilis is not always the raging killer most of us think it is. First, it is only in the early stages of the disease, when sores appear on the body, that it is contagious, and this was the only stage at which arsenic had any effect at all. After that, syphilis goes latent, with no symptoms, and the patient is not infectious. Untreated syphilis can then go on to the tertiary stage and destroy vital organs such as the heart and brain—this is what happened to famous victims such as Al Capone (Nietzsche is widely thought to have died of syphilis but the disease was brain cancer)—but for perhaps 80 percent of syphilitics, the disease stays latent, and it is as though they never had it. The longer it is latent, the longer it is likely to stay that way. It is, in Prof. Shweder's terms, "self-limiting or self-correcting."

Today, most public information campaigns do not emphasize this. Health authorities trumpet the potential for devastation rather than tell people they have a good chance of escaping unscathed. The Illinois Department of Health is the exception in explaining that:

If untreated, syphilis then lapses into a latent stage during which the disease is no longer contagious and no symptoms are present. Many people who are not treated will suffer no further consequences of the disease.

It was the latent stage health authorities wanted to investigate in 1932. Consequently, when they examined 410 syphilitic blacks for possible inclusion in the study, they found many were in the early, infectious stage, and rejected them as candidates. They turned over no fewer than 178 for the standard arsenic treatment, and kept 140 for the study. They then checked up on these men at rather lengthy intervals—in 1938, 1948, 1952, and 1963—giving them full physical examinations, and treating them for any disease other than syphilis. A black nurse named Eunice Rivers ran the program, keeping in close contact with the men to make sure they did not drift out of touch. She was apparently a remarkable woman

Таким чином, початок програми був цілком непередбачуваним. Чоловіки вже вступили в латентну стадію сифілісу, для якої стандартне і значною мірою неефективне лікування дня зовсім не було корисним. Попередньо це не склало труднощів, і в обмін вони отримали безкоштовні медичні огляди та переваги доброї уваги медсестер Ріверс. Чорна адміністрація Букера Т. Вашингтона з Інституту Tuskegee благословила дослідження.

Однак до середини 50-х років пеніцилін став доступним як стандартне ліки від сифілісу. Чи не повинна Служба охорони здоров'я зупинити дослідження і не лікувати чоловіків? На той час вони заражалися протягом 20 або 25 років. Деяке число померло від серцевої хвороби, ймовірно, спричиненої третинним сифілісом, але для тих, хто ще був живий у 50-х роках, захворювання, ймовірно, запустило свій шлях. Дев'яносто чоловіків все ще були частиною програми під час останнього обстеження в 1963 році, і лікування пеніциліном, навіть коли воно вперше стало доступним, напевно, не принесло б їм нічого корисного. Професор Шведер припускає, що до цього часу ці чоловіки, можливо, мали б тривалість життя такою ж високою, як і у інших чорношкірих чоловіків того ж віку, які взагалі ніколи не хворіли на сифіліс.

Звичайно, можна критикувати дослідження на тій підставі, що його суб'єкти не дали « усвідомленої згоди ». » Ніхто не пояснював їм обґрунтування дослідження, крім того, щоб сказати, що у них « погана кров » (евфемізм сифілісу на той час), і що їхні випадкові медичні огляди мали щось спільне з цим. Однак, як зазначає професор Шведер, поняття « інформована згода » не існувало в 1932 році, і лікарям було звичайно говорити своїм пацієнтам - чорним або білим - дуже мало. Він продовжує стверджувати, що оскільки чоловікам було мало шкоди та певна користь, Служба охорони здоров'я, ймовірно, не мала б дефіциту предметів, навіть якби вона пояснювала кожну деталь на кожному етапі.

Звичайно, дослідження, нарешті, було припинено у 1972 році, навряд чи допомогло висвітлення у пресі, як у « *Нью-Йорк Таймс* », яке озаглавило його історію від 26 липня того року « Жертви сифілісу в американському дослідженні не лікувалися протягом 40 років. » Навіть подвійний Евуніс Ріверс не зміг відбити страшну чорну хмару, яка зійшла на програму, і вона завоювала постійне місце в краєзнавстві американського « расизму. »

who created something of a social club around the study.

The outset of the program was therefore entirely unobjectionable. The men had already entered the latent stage of syphilis, for which the standard and largely ineffective cure of the day was no good at all. Foregoing that was no hardship, and in exchange they got free medical checkups and the benefits of Nurse Rivers's kind attention. The black administration of Booker T. Washington's Tuskegee Institute blessed the study.

By the mid-1950s, however, penicillin became available as the standard cure for syphilis. Should not the Public Health Service have stopped the study and treated the men? By then, they had been infected for 20 or 25 years. Some number had died of heart disease, probably brought on by tertiary syphilis, but for those who were still alive in the 1950s, the disease had very likely run its course. Ninety men were still part of the program at the time of the last examination in 1963, and penicillin treatment, even when it first became available, would probably have done them no good. Prof. Shweder suggests that by then these men may well have had life expectancies as high as other black men of the same age who had never had syphilis at all.

It is possible, of course, to criticize the study on the grounds that its subjects did not give "informed consent." No one explained the rationale of the study to them, other than to say they had "bad blood" (the euphemism for syphilis at the time), and that their occasional medical examinations had something to do with it. However, as Prof. Shweder points out, the concept of "informed consent" did not exist in 1932, and it was common for doctors to tell their patients—black or white—very little. He goes on to argue that since there was little harm to the men and some benefit, the Public Health Service would probably have had no shortage of subjects even if it had explained every detail at every stage.

Of course, the study finally was stopped in 1972, hardly helped by press coverage like that of the *New York Times*, which titled its July 26 story of that year, "Syphilis Victims in U.S. Study Went Untreated for 40 Years." Not even the redoubtable Eunice Rivers was able to fight off the terrible black cloud that descended on

« Таскджі Вивчення необробленої Сифіліс в Негро Чоловік, » , як це було офіційно названо, ймовірно , за викуп. Стільки білих так сильно хочуть почути найгірше про себе, що вони навряд чи можуть дозволити правді зіпсувати добру пряжу про « расизм. »

Ця стаття була опублікована на VDARE.com 2 лютого 2004 року.

the program, and it has gained a permanent place in the lore of American “racism.”

The “Tuskegee Study of Untreated Syphilis in the Negro Male,” as it was officially called, is probably beyond redemption. So many whites so badly want to hear the worst about themselves that they can hardly let the truth spoil a good yarn about “racism.”

This article was published at VDARE.com on February 2, 2004.

Доїти сон

ЯК КОРОЛЬНА СІМ'Я ТОРГУЄТЬСЯ НА МІФ МЛК .

Мартін Лютер Кінг, молодший, був, безсумнівно, найвідомішим чорним діячем того, що відомо як період цивільних прав. Він був перелюбником, плагіатором і симпатиком комуністів, але навіть у 1950-х і 60-х білі установи не вагалися критикувати настільки красномовний речник представників расової інтеграції. На момент вбивства Короля в 1968 році він був радником президентів, лауреатом Нобелівської премії миру та отримувачем незліченних почесних ступенів.

Як це було у справах президентів Лінкольна та Кеннеді, вбивство за часів національної популярності, ймовірно, забезпечило набагато більшу популярність, ніж повна кар'єра. Кінг був людиною, що дотримується недоліків, які б стало неможливо ігнорувати. Крім того, після традиційного « цивільних прав » програми інтеграції, права голосу і расових переваг було досягнуто, йому довелося б підтримати всі більш радикальні вимоги-вимоги, які будуть мати вартість білого підтримку, щоб не втратити в центрі уваги на чорний Мусульмани, чорні пантери та інші бойовики. Дійсно, хоча Кінг все ще є обов'язковим героєм білих, зараз багато негрів вважають його тримером і Томом, безумовно, порівняно з кимось, як Малькольм Х.

Вбивство, отже, настало в ідеальний час, щоб встановити світиться спадщину короля. Він також прийшов у ідеальний час створити для своєї вдови та дітей добре оплачувану професію як загиблих членів сім'ї Великої Людини та офіційних зберігачів спадщини.

У той самий рік вбивства пані Коретта Кінг створила Центр ненасильницьких соціальних змін Мартіна Лютера Кінга-молодшого. У ньому є кілька експонатів і магазин сувенірів, але, як видається, його головна робота полягає у готівці за мученицьку смерть. Пошуки сім'ї грошима були настільки однозначними, що часто важко було іншим використовувати ім'я та слова Кінга, а його постійний попит на роялті іноді блокував навіть найсприятливіші зображення.

Королі захищені авторським правом майже кожне слово, яке виголосив патріарх, і безжально ставляться до відстоювання своїх прав. Наприклад, у 1993 році родина подала до суду на *USA Today*, який відсвяткував 30-ту річницю мовлення 1600 слів « Я маю мрію »

Milking the Dream

HOW THE KING FAMILY TRADES ON THE MLK MYTH.

Martin Luther King, Jr. was undoubtedly the most famous black activist of what is known as the civil rights period. He was an adulterer, plagiarizer, and Communist sympathizer, but even in the 1950s and '60s the white establishment was hesitant to criticize so eloquent a spokesman for racial integration. By the time of King's assassination in 1968, he was an advisor to presidents, Nobel Peace Prize winner, and recipient of countless honorary degrees.

As was the case with Presidents Lincoln and Kennedy, assassination at a time of national prominence probably ensured far greater fame than a full career would have. King was a man of abiding flaws that would have become impossible to ignore. Also, once the traditional "civil rights" program of integration, voting rights, and racial preferences was achieved, he would have had to endorse ever-more radical demands—demands that would have cost white support—to keep from losing the limelight to Black Muslims, Black Panthers, and other militants. Indeed, although King is still an obligatory hero to whites, many blacks now think of him as a trimmer and a Tom, certainly in comparison to someone like Malcolm X.

Assassination, therefore, came at the perfect time to establish a glowing King legacy. It also came at the perfect time to establish for his widow and children a well-paid profession as bereaved family members of the Great Man and official custodians of the legacy.

The very year of the assassination, Mrs. Coretta King established the Martin Luther King Jr. Center for Nonviolent Social Change. It has some exhibits and a gift shop, but its main job appears to be to cash in on martyrdom. The family's pursuit of money has been so single-minded it has often made it hard for others to use King's name and words, and its constant demand for royalties has sometimes blocked even the most favorable portrayals.

The Kings have copyrighted nearly every word the patriarch uttered, and are ruthless about asserting their rights. In 1993, for

Сім'я не поступалася, і газета, нарешті, заплатила \$1700 переписувальних платежів плюс значні судові витрати Кінг Центру. У нинішню епоху приниження мало хто був досить грубим, щоб вказати на те, що таке кардинальне наполягання на захисті прав інтелектуальної власності стає сім'єю чоловіка, який сам був довічним плагиатом.

У 1996 році Кінг Центр подав до суду на CBS, оскільки він містив уривки з виступу « мрії » у п'ятисерійному відеосеріалі під назвою *20 століття з Майком Уоллес*. CBS зняла виступ у 1963 році, і не дивно, що вона мала право на власні архіви. Кінг Центр подумав інакше, і подав позов до роялті, відмовившись лише після того, як програв і в судовому процесі, і під час апеляції.

Святе покривало, яке було кинуте на Короля, і все, до чого він торкнувся, без сумніву, залишало багато некрасивих маневрів поза увагою громадськості, але до 1987 року цей зразок був чітким. Того року місіс Кінг та Кінг Центр подали позов до Бостонського університету, щоб повернути 83 000 паперів Кінга, які університет тримав з 1960-х. У Центрі короля вже було понад 100 000 таких паперів, але хотіли кожного. Після шести років юридичної суперечки справа перейшла до судового розгляду. Університет Бостона в 1964 році випустив від Кінга лист, в якому говорив, що його документи повинні бути стати « абсолютною власністю » університету після його смерті. Місіс Кінг заявила, що ніколи не бачила листа. Потім університет підготував лист, який вона сама написала в 1967 році, визнаючи існування попереднього листа. Потім місіс Кінг перемкнула тактику і наполягла на тому, що Кінг змінив свою думку про те, куди повинні потрапити папери, але не міг цього показати. Присяжне - включаючи двох негрів та латиноамериканців - знайшло для університету в 1987 році, але місіс Кінг не відступила. Вона продовжувала процес оскарження, поки вона не втратила рішучої сили в 1995 році.

Коли йдеться про позов, королі судять не за кольором чиєї шкіри, а за вмістом його банківського рахунку. Генрі Хемптон - продюсер чорного фільму, який зробив відомий на сьогодні телевізійний серіал про права людини " *Очі на премію*", який вийшов в ефір 1987 року з продовженням в 1990 році. У 1992 році родина вимагала грошей у виробничій компанії містера Гемптона "Blackside, Inc" тому що в серіалі використовуються кадри преподобного Кінга. Містер Гемптон запропонував \$100 000.

example, the family sued *USA Today*, which had celebrated the 30th anniversary of the 1,600-word “I Have a Dream” speech by reprinting it. The family would not relent, and the newspaper finally paid a \$1,700 reprint fee, plus the King Center’s considerable legal costs. In the current era of abasement, few were rude enough to point out that such punctilious insistence on intellectual property rights ill becomes the family of a man who was, himself, a life-long plagiarist.

In 1996, the King Center sued CBS because it included excerpts from the “dream” speech in a five-part video series called *The 20th Century with Mike Wallace*. CBS had filmed the speech in 1963, and not surprisingly thought it had the right to its own archives. The King Center thought otherwise, and sued for royalties, giving up only after it lost both in trial court and on appeal.

The saintly veil that has been cast over King and everything he touched has no doubt kept a lot of ugly maneuvering out of the public eye, but by 1987 the pattern was clear. That year, Mrs. King and the King Center sued Boston University to get back 83,000 King papers the university had held since the 1960s. The King Center already had more than 100,000 such papers but wanted every single one. After six years of legal skirmishing, the case went to trial. Boston University produced a 1964 letter from King saying his papers were to become the university’s “absolute property” upon his death. Mrs. King claimed never to have seen the letter. The university then produced a letter she herself had written in 1967 acknowledging the existence of the earlier letter. Mrs. King then switched tactics and insisted King had changed his mind about where the papers were to end up, but could show no evidence for this. A jury—including two blacks and a Hispanic—found for the university in 1987, but Mrs. King would not back down. She kept the appeal process going until she lost decisively in 1995.

When it comes to suing, the Kings judge not by the color of someone’s skin but by the content of his bank account. Henry Hampton is a black film producer who made the now-famous civil rights television series, *Eyes on the Prize*, which was broadcast in 1987 with a sequel in 1990. In 1992, the family demanded

Сім'я насміхалася з цієї цифри і розпочала те, що містер Хемптон назвав « агресивною спробою отримати величезну суму грошей », додавши, що « вони, здається, мають уявлення про наявність мільйонів доларів. » Кілька телерадіомовників, які планували перезапустити серіал, відклали ідею, боячись затягнути їх у костюм. Коли королі відмовилися відмовлятися, містер Гемптон відмовився, стверджуючи, що загрози сім'ї « мали запаморочливий вплив на право Блексайду на свободу слова. » Сторони врешті-решт вирішили поза судовим процесом значно менше, ніж пропонували містер Хемптон \$100 000. Королі чітко думають, що підкладка власних кишень є важливішою, ніж дозволяти іншим людям - як би вони не захоплювалися - поширювати мудрість великої людини.

У всіх в сім'ї, здається, є пристрасть до сваги, і деяка плата за інтерв'ю. За даними німецької телекомпанії, наймолодший з дітей Кінга, Берніс, « хотів мати \$4000 або \$5000 за одне інтерв'ю, десять хвилин. »

На той момент, коли королі вступили в бійку з Національною парковою службою, їхня репутація грошей, що висипалися, була такою поганою, що навіть ліберали огидні. У 1980 році родина попросила Службу Парку допомогти в управлінні частиною Атланти, яка тепер відома як Королівський історичний район. Це знахабне позначення включає будинок Короля та баптистську церкву Ебенезер, де він проповідував. Федерати перетворили цю територію на третє за популярністю історичне місце в Америці після Статуї Свободи та Індепенденс Хол у Філадельфії - і заплатили Кінг Центру \$535 000 на рік за пільгу. У 1994 році служба «Парк» розпочала роботу над центром для відвідувачів \$11,8 мільйона через дорогу від Центру Кінга. Хоча про проект вони знали роками, родина чекала, поки не розпочнеться будівництво, перш ніж вимагати більше грошей. Родина під керівництвом сина преподобного Кінга Декстера оголосила, що новий центр вирішить доходи власного магазину сувенірів та змагатиметься з « інтерактивним музеєм », який вони думали створити. В якості компенсації вони попросили Службу парку втричі перевищити щорічну плату до \$1,5 мільйона. Служба сказала "ні".

money from Mr. Hampton's production company Blackside, Inc. because the series used footage of Rev. King. Mr. Hampton offered \$100,000. The family sneered at this figure and launched what Mr. Hampton called "an aggressive attempt to get an enormous amount of money," adding that "they seemed to have the notion that millions of dollars were available." Several broadcasters that had planned to rerun the series shelved the idea for fear of being dragged into the suit. When the Kings refused to back down, Mr. Hampton countersued, charging that the family's threats "had a chilling effect on Blackside's right of free speech." The parties eventually settled out of court for considerably less than the \$100,000 Mr. Hampton had originally offered. The Kings clearly think lining their own pockets is more important than letting other people—no matter how admiring—spread the great man's wisdom.

Everyone in the family seems to have an eye for swag, and some charge for interviews. According to a German television company, the youngest of King's children, Bernice, "wanted to have \$4,000 or \$5,000 for one interview, ten minutes."

By the time the Kings got into a fight with the National Park Service, their reputation for money-grubbing was so bad even liberals were disgusted. In 1980, the family had asked the Park Service to help administer the part of Atlanta now known as the King Historic District. This sycophantic designation includes King's house and the Ebenezer Baptist Church, where he preached. The feds turned the area into the third most popular historic site in America after the Statue of Liberty and Independence Hall in Philadelphia—and paid the King Center \$535,000 a year for the privilege. In 1994, the Park Service started work on an \$11.8 million visitor center across the street from the King Center. Although they had known of the project for years, the family waited until construction had begun before pushing for more money. Led by Rev. King's son Dexter, the family announced the new center would cut into its own gift shop revenues and compete with an "interactive museum" they were thinking of building. As compensation, they asked the Park Service to triple its annual fee to \$1.5 million. The service said no.

Тоді королі провели прес-конференцію, щоб пояснити, що бюрократи, з якими вони вигідно працювали протягом 15 років, тепер не кращі, ніж Джеймс Ерл Рей. Коретта Кінг сказав: « Ті ж злі сили, які знищили Мартіна Лютера Кінга, зараз намагаються знищити мою родину. Ми більш рішучі, ніж будь-коли, що ті, хто убив сновидця, не помруть сон. » Декстер Кінг стверджував, що білий чоловік знову був на ньому, намагаючись « анексувати цю область для контролю над поширенням історії. » « Наша історія завжди була розбавлений, " він пояснив; « Ми можемо розповісти свою історію. Ми найкраще знаємо. » Звичайно, мрія залишилася б незаплямованою, усі звинувачення у розрідженні історії будуть зняті, і уряд міг би продовжувати роботу зі своїм центром для відвідувачів, якщо служба « Парк » збирає лише \$1 мільйон на рік.

Це було занадто багато навіть для багатьох негрів. Конгресмен Джон Льюїс, який був одним із співробітників Кінга, перейшов на службу в парку. Навіть Джоєф Робертс, тодішній міністр баптистської церкви Ебенезер, назвав вимоги родини Короля « вищими, диктаторськими і недемократичними. » Синтія Такер, чорна жінка , яка редагує *Atlanta Journal-Constitution* в редакційних сторінках , і хто ніколи не упускає шанс крикнути « расизм, " звинуватила Король « короткозорою керівництва » і « прибуток розпалювання. » Люди почали вказувати на те, що Центр Кінга повинен бути присвячений « дослідженню, освіті та навчанню з питань ненасильницької філософії та стратегії », але все, що вона робить, - це розкрутити « спадщину ». » Служба парку продовжила роботу з відвідувальним центром, але залишила деякі експонати явно порожніми, оскільки королі відмовилися здати обіцяні папери та артефакти.

Роками родина вважала благочестивою думку про те, що образ Кінга не має комерціалізуватися, і подала до суду на когось такого грубого, як намагатися. У 1982 році Верховний суд Грузії підтримав авторське право на всі представлення короля у справі проти американської спадщини, яка продавала статуетки за \$29,95. Однак у 1996 р. Приманка люкреї перемогла над благочестям. Центр отримав статуя Лладро і вчасно здійснив на ринок низку шпильок та медальйонів на ринок Атланти.

The Kings then held a press conference to explain that the bureaucrats they had worked with profitably for 15 years were now no better than James Earl Ray. Coretta King said, "The same evil forces that destroyed Martin Luther King are now trying to destroy my family. We are more determined than ever that they who slew the dreamer will not slay the dream." Dexter King claimed the white man was at it again, trying "to annex this area to control the dissemination of history." "Our history has always been diluted," he explained; "we can tell our history. We know best." Of course, the dream would remain unslain, all accusations of diluting history would be withdrawn, and the government could go ahead with its visitor center if the Park Service would only ante up another \$1 million a year.

This was too much even for many blacks. Congressman John Lewis, who had been one of King's collaborators, sided with the Park Service. Even Joseph Roberts, then minister of Ebenezer Baptist Church, called the King family's demands "high-handed, dictatorial and undemocratic." Cynthia Tucker, a black woman who edits the *Atlanta Journal-Constitution's* editorial page and who never misses a chance to shout "racism," accused the Kings of "short-sighted leadership" and "profit mongering." People began to point out that the King Center is supposed to be dedicated to "research, education and training in nonviolent philosophy and strategy," but all it does is peddle "the legacy." The Park Service went ahead with its visitor center but left some of the exhibits pointedly empty because the Kings refused to turn over papers and artifacts they had promised.

For years the family took the pious view that King's image was not to be commercialized, and sued anyone so crude as to try. In 1982 the Georgia Supreme Court upheld its copyright on all representations of King, in a case against American Heritage Products, which was selling statuettes for \$29.95. In 1996, however, the lure of lucre won out over piety. The center authorized a Lladro statue and rushed a series of pins and medallions onto the market in time for the Atlanta Olympics. A line of King-image personal checks is now available, and there is talk of a Hollywood biography that

Зараз доступна лінія особистих чеків із зображенням Кінга, і тут йдеться про біографію Голлівуду, яку міг би режисер Олівер Стоун. У 1997 році сім'я уклала угоду з Time Warner, щоб видати книги MLK, компакт-диски та веб-сторінку MLK. Орієнтовний дохід для Центру Кінга: \$10 мільйонів на рік.

Нещодавно королі взяли в оренду слова та образ патріарха для реклами. Атлантська компанія Singular, компанія мобільного зв'язку, і французька телекомунікаційна компанія Alcatel рекламували Кінг. В одному з голосів Короля видно кілька інших, в тому числі і Керміт Жаб. Немає нічого, що може бути далі, коли Dexter King двічі відвідував Грейсленд, щоб побачити, як продається « спадщина » Елвіса .

У 1995 році родина вкотре поставила свої пріоритети, виключивши комісію з відпустки короля. Пані Кінг витратила 10 років на створення організації, яка сприяла святкуванню національного свята короля. Як тільки він досяг певної популярності, він став конкурентом зі збирання коштів King Center. Найкраще було вбити комісію - яка просувала лише короля та « громадянські права », зрештою, - щоб очистити поле для центру, який виплачує зарплату сім'ї короля.

Черговий недавній грошовий обман знову опинився над паперами. У 1999 році родина погодилася дозволити Бібліотеці Конгресу взяти під варту документи, які все ще зберігаються в Атланті, угоди, яка б зберігала авторські права міцно в сімейних руках. Центру короля більше не доведеться турбуватися про догляд за 100 000 паперами, але все одно можуть стягувати плату за передруковування жиру. У сім'ї було оцінено папери на \$40 мільйонів, тож вона оголосила себе щедрою, пропонуючи опіку лише за 20 мільйонів \$. Бібліотека цього не бачила. Він очікує повного використання особистих паперів у своїх колекціях, а не просто радість дізнатися, що вони там є, а більшість своїх матеріалів отримує шляхом пожертви. Його найдорожча покупка коли - або був \$1500000 Придбання середньовічних рукописів , які включали Біблія Гутенберга. Навіть Конгрес США, який, як правило, робить все на ім'я расового спокути, зріс на \$20 мільйонів, і сім'я Кінга вже не підштовхує цю угоду.

Останній приклад відкритої жадібності - вимога родини Кінга про значну плату за « ліцензування », щоб дозволити меморіалу Мартіна Лютера Кінга, що планується для Вашингтонського торгового центру, використовувати ім'я Кінга.

could be directed by Oliver Stone. In 1997, the family swung a deal with Time Warner to bring out MLK books, CDs, and a web page. Estimated revenue for the King Center: \$10 million a year.

Recently, the Kings rented out the patriarch's words and image for advertising. Atlanta-based Cingular, a cellular telephone company, and the French telecommunications company Alcatel have both run King ads. In one, King's voice is featured with several others, including that of Kermit the Frog. There is no telling what could come next, now that Dexter King has visited Graceland—twice—to see how the Elvis “legacy” is marketed.

In 1995, the family once more set its priorities straight by shutting down the King holiday commission. Mrs. King had spent 10 years building up the organization, which promoted celebration of the King national holiday. As soon as it reached a certain prominence, it became a fund-raising competitor to the King Center. It was best to kill the commission—which only promoted King and “civil rights,” after all—so as to clear the field for the center that pays the King family salaries.

Another recent money-grub has once again been over papers. In 1999, the family condescended to let the Library of Congress take custody of the papers still in Atlanta, in a deal that would keep the copyright firmly in family hands. The King Center would no longer have to bother with looking after 100,000 papers, but could still charge fat reprint fees. The family had had the papers appraised for \$40 million, so it pronounced itself generous in offering custody for a mere \$20 million. The library didn't see it that way. It expects to have full use of personal papers in its collections, not just the joy of knowing they are there, and gets most of its materials by donation. Its most expensive purchase ever was a \$1.5 million 1930 acquisition of medieval manuscripts that included a Gutenberg Bible. Even the U. S. Congress, which will usually do anything in the name of racial atonement, jibbed at \$20 million, and the King family is no longer pushing the deal.

The latest example of eye-opening greed is the King family's demand for a hefty “licensing” fee to let the Martin Luther King, Jr. memorial planned for the Washington Mall use the King name. In

У 1996 році президент Клінтон підписав законодавство, яким було відведено чотири десятини, що прилягають до приливного басейну, і пообіцяв повне обслуговування меморіалу, але ніякі федеральні кошти не можуть бути використані для його побудови. Є листопад 2003 року, щоб стягнути разом \$100 мільйонів за рік, але основні донори не бажають тупитися до тих пір, поки сім'я Кінга відмовляється випустити назву. Томмі Хілфігер пообіцяв \$5 мільйонів, а General Motors дасть \$10 мільйонів, але вони не будуть писати чеки, поки не буде усунена проблема « ліцензування » .

Пам'ятник у Капітолійському торговому центрі - це найвища честь, яку може виплатити нація. Залиште це родині Кінга, щоб побачити це як шанс викрутити більше грошей у людей. Одного разу вони збиралися запропонувати ім'я Короля за квартиру \$600 000, але зараз повертаються до надмірного відсотка від грошей, зібраних на меморіал.

Існує певний страх, що Альфа Фі Альфа, яка була братством Кінга і є групою, яка очолює проект, може, попросити Конгрес продовжити семирічний період збору коштів. General Motors вже надав \$750 000 для « налаштування », але цього вже давно немає. Щонайменше третина його зникла у вересні 2000 року у зв'язку з розкішним святом, що оголосило переможця конкурсу меморіалу. Це було б благом для країни, якби жадібність родини Кінга була такою великою, що він залишив Торговий центр без меморіалу, але Конгрес, безумовно, проголосує за продовження строку збору коштів, якщо це буде потрібно, а білі зрештою запропонують достатньо грошей щоб задовольнити бідну, сумуючу, занепокоєну сім'ю.

Що, звичайно, є справжньою проблемою. Легко насміхатися за прозору жадібність родини Кінга, але хто винен? Місіс Кінг та дітям можна пробачити, що вони думали, що « доктор » Кінг був найважливішим американцем - можливо, найважливішим людиною - хто коли-небудь жив. Тільки він і Ісус Христос поділяють відмінність федеральних свят у дні народження. Кінг, який стоїть набагато вище за офіційною оцінкою, ніж такі нещастя-рабство, як Джордж Вашингтон або Томас Джефферсон, - американський святий, який довів до кінця обіцянку американської свободи та демократії. Це, звичайно, білі, які привели або принаймні погодилися на канонізацію, яку вони могли зупинити в будь-який час. Усі чорні шахраї та шахраї, такі як Джессі Джексон та Ел Шарптон, і кожен з їх місцевих варіантів був би ніким, якби білі не звернули на них уваги.

1996, President Clinton signed legislation setting aside four acres adjoining the tidal basin, and promising full maintenance for the memorial, but no federal funds can be used to build it. There is a deadline of November 2003, to scrape together \$100 million for the thing, but major donors are unwilling to stump up so long as the King family refuses to release the name. Tommy Hilfiger had promised \$5 million and General Motors was going to give \$10 million, but they will not write checks until the “licensing” problem is cleared up.

A monument on the Capitol Mall is about the highest honor the nation can pay. Leave it to the King family to see it as a chance to screw more money out of people. At one point, they were about to offer the King name for a flat \$600,000 but are now back to dickering over a percentage of the money raised for the memorial.

There is some fear that Alpha Phi Alpha, which was King’s fraternity and is the group leading the project, may have to ask Congress to extend the seven-year fund-raising period. General Motors has already provided \$750,000 for “setup activities,” but that is long gone. At least a third of it disappeared in September, 2000, in connection with a lavish celebration announcing the winner of the memorial design competition. It would be a blessing to the country if the King family’s greed were so great it kept the Mall free of the memorial, but Congress will certainly vote an extension of the fund-raising period if it is needed, and whites will eventually offer enough money to satisfy the poor, grieving, bereaved family.

Which, of course, is the real problem. It is easy to scoff at the King family’s transparent greed, but who is to blame? Mrs. King and the children can be forgiven for thinking “Dr.” King was the most important American—perhaps the most important human—who ever lived. He and Jesus Christ alone share the distinction of federal holidays on their birthdays. King, who stands far higher in official estimation than such slaveholding wretches as George Washington or Thomas Jefferson, is an American saint who brought the promise of American liberty and democracy to full fruition. It is whites, of course, who have led or at least acquiesced in a canonization they could have stopped at any time. All the black frauds and con-

Але в тому, щоб міф про короля розширився до нерозумних розмірів білі сильно обтяжували сім'ю короля. Бути дитиною чи вдовою святого не просто. Навряд чи ми можемо сподіватися, що такі люди матимуть щось подібне до нормального почуття пристойності та ще менше бруднити руки в недобррозичливій справі « ненасильницьких соціальних змін. »

Більше того, білим більше не потрібна велика допомога негрів, щоб просувати все, що означає « громадянські права. » Вони минулі господарі зізнаються у « расизмі », вибачаючись за свою історію та культуру, пропагуючи мультираціоналізм та власну розкуркулення. Чому сім'я Кінга повинна турбуватися подібними речами, коли білі вже виступають як навчені тюлені? Набагато краще просто зайнятися приємною справою розбагатіти.

Ця стаття була вперше опублікована у випуску за лютий 2002 року від американського Відродження.

men such as Jesse Jackson and Al Sharpton, and every one of their local variants would be nobodies if whites didn't pay attention to them.

But in letting the King myth expand to preposterous size whites have sorely burdened the King family. It is not easy being the child or widow of a saint. We can hardly expect such people to have anything like a normal sense of propriety and even less to dirty their hands in the unglamorous business of "non-violent social change."

What is more, whites no longer need much help from blacks to promote whatever is meant by "civil rights." They are past masters at confessing to "racism," apologizing for their history and culture, and promoting multiracialism and their own dispossession. Why should the King family bother with that sort of thing when whites perform like trained seals already? Far better just to get on with the pleasant business of getting rich.

This article first appeared in the February 2002 issue of American Renaissance.

La Raza Eyes Верховний суд

ЯКІ ДІЯЛЬНІ ПРИНЦИПИ БУДУТЬ РОЗШИРЕННЕ НЕ БІЛИЙ СУД В КОНСТИТУЦІЇ?

Президент Обама нікого не здивував, призначивши яскраво усвідомленого расовим латиноамериканцем своїм першим кандидатом у Верховний суд Сполучених Штатів. Широко повідомлялося про деякі хороші спостереження Соні Сотомайор: « Я би сподівався, що мудра жінка Латина з багатством своїх переживань частіше за все не прийде до кращого висновку, ніж білий чоловік, який не прожив цього життя. » Вона також каже, що секс і раса « можуть і змінити наше судження. » (Ці зауваження з'явилися у публікації, яка називається - очевидно, з прямим обличчям - *журнал законів про Берклі Ла Раза.*) Але чого ще слід чекати від члена Пуерто-риканської асоціації юристів, Латиноамериканської національної асоціації адвокатів, Асоціації суддів іспанської спадщини та Національної ради Ла-Раза?

Те, як міс Сотомайор наполягає на тому, щоб ми вимовляли її ім'я, - це ще одне свідчення того, наскільки вона жорстока іспаномовна. Збігнев Бжезінський та Антонін Скалія не говорять нам говорити так, як це робили їхні польські чи італійські предки. Вони американці і розуміють, як говорять американці. Не Соня. Не так давно люди намагалися вписатись, і багато новачків навіть змінили свої імена, щоб стати більш американськими. Зараз навіть хтось, хто хоче засідати у Верховному суді, не хвилюється про пристосування. Ми повинні підлаштовуватися під неї; не навпаки.

Міс Сотомайор також вважає, що її роль - керувати, а не забезпечувати конституційність законів. В іншому добре поширеному коментарі вона сказала, що « апеляційний суд (рівень, на якому вона зараз сидить) - це те, де проводиться політика. » Ні, Соня, законодавча галузь - це те, де проводиться політика. Важко було б придумати вислів, який настільки нахабно демонструє відсутність того, що ми звикли називати « судовим темпераментом. »

Запис міс Сотомайор показує, що, як і правосуддя Рут Гінсберг, вона, ймовірно, надасть закордонним юридичним думкам значну повагу.

La Raza Eyes the Supreme Court

WHAT FANCIFUL PRINCIPLES WILL AN INCREASINGLY NON-WHITE COURT FIND IN THE CONSTITUTION?

President Obama has surprised no one by appointing a vividly race-conscious Hispanic as his first nominee to the United States Supreme Court. Some of Sonia Sotomayor's choicer observations have been widely reported: "I would hope that a wise Latina woman with the richness of her experiences would more often than not reach a better conclusion than a white male who hasn't lived that life." She also says sex and race "may and will make a difference in our judging." (These remarks appeared in a publication that is called—apparently with a straight face—the *Berkeley La Raza Law Journal*.) But what else should we expect from a member of the Puerto Rican Bar Association, the Hispanic National Bar Association, the Association of Judges of Hispanic Heritage, and the National Council of La Raza?

The way Miss Sotomayor insists we pronounce her name is another indication of how vehemently Hispanic she is. Zbigniew Brzezinski and Antonin Scalia don't tell us to talk the way their Polish or Italian ancestors did. They are Americans, and understand the way Americans speak. Not Sonia. It wasn't all that long ago that people tried to fit in, and many newcomers even changed their names to become more American. Now, not even someone who wants to sit on the Supreme Court worries about fitting in. We have to adjust to her; not the other way around.

Miss Sotomayor also appears to think her role is to rule, not to ensure that the laws are Constitutional. In another well-circulated comment she said that a "court of appeals [the level at which she now sits] is where policy is made." No, Sonia, the legislative branch is where policy is made. It would be hard to think of a statement that so blatantly demonstrates a lack of what we used to call "judicial temperament."

Miss Sotomayor's record shows that, like Justice Ruth Ginsberg, she is likely to give foreign legal opinions considerable defer-

Європейський правовий розквіт, яким захоплюються ліберали, - це виправдати обмеження свободи слова, стверджуючи, що деякі думки занадто огидні, щоб їх можна було дозволити. Міс Сотомайор ще не мала можливості випробувати цей аргумент на першій поправці, але я підозрюю, що вона хотіла б цього зробити. Якщо вона підтвердиться, вона закінчиться, як Тюргод Маршалл, чії расові захоплення та упередження з часом стали настільки простодушні, що були майже комічними.

І мало сумнівів, що вона підтвердиться. Як зазначалося вище, вона фактично говорить, що іспаномовні жінки мудріші і кращі, ніж білі чоловіки. Безхребетні білі чоловіки, яких ми називаємо сенаторами, підтвердять її право, підтвердивши її.

Звичайно, такі судді, як Соня Сотомайор, - це те, що американці, незалежно від того, знали вони це чи ні, голосували за листопад минулого року, і ми можемо розраховувати на більше номінацій тієї ж смуги: ненапологетичні призначення квот, покликані перетворити Верховний Суд на двигун все більш кричущих розкуркулення. Якщо суд з білою більшістю голосів неодноразово виявляв себе здатним визнати, що однакова можливість вимагає дискримінації білих, які вигадливі принципи буде знаходити в Конституції дедалі більше білого суду? Містер Обама, без сумніву, зробить все можливе, щоб ми це з'ясували.

Тим часом ми можемо принаймні вимовити ім'я номінанта так, як воно повинно бути вимовлено: з наголосом на першому складі та двох останніх складах, що римуються з « мером », як у мера Нью-Йорка. Якщо хтось виправляє вас, просто поясніть, що ви робите міс Сотомайор незаслуженою прихильністю ставитися до неї, як до американця.

Ця стаття вперше з'явилася в липневому номері 2009 року американського Відродження.

ence. One European legal flourish much admired by liberals is to justify clamping down on free speech by arguing that some opinions are too loathsome to be permitted. Miss Sotomayor has not yet had a chance to try this argument out on the First Amendment, but I suspect she would love to. If she is confirmed, she will end up like Thurgood Marshall, whose racial preoccupations and biases eventually became so simple-minded as to be almost comical.

And there is little doubt she will be confirmed. As noted above, she is on record as saying, in effect, that Hispanic women are wiser and better than white men. The spineless white men we call senators will prove her right by confirming her.

Of course, justices such as Sonia Sotomayor are what Americans, whether they knew it or not, were voting for last November, and we can count on more nominations of the same stripe: unapologetic quota-appointments designed to turn the Supreme Court into an engine of increasingly blatant dispossession. If a majority-white court has repeatedly shown itself capable of finding that equal opportunity requires discrimination against whites, what fanciful principles will an increasingly non-white court find in the Constitution? Mr. Obama will no doubt do his best to make sure we find out.

In the meantime, we can at least pronounce the nominee's name the way it should be pronounced: with the accent on the first syllable and the two last syllables rhyming with "mayor," as in the mayor of New York. If someone corrects you, just explain that you are doing Miss Sotomayor the undeserved favor of treating her like an American.

This article first appeared in the July 2009 issue of American Renaissance.

«Благородна вигадка» або Шкідна отрута?

ЧОМУ МИ ПОВИННІ ГОВОРИТИ ЩЕ ПРО РАЦІАЛЬНІ РАЗЛИКИ.

» Будемо сподіватися, що це неправда, але якщо це так, давайте будемо молитися, щоб воно не стало загальновідомим. » Як повідомляється, така відповідь була вікторіанською дамою, коли спочатку розповіли про теорію еволюції Дарвіна. Мені пригадується ця дама, коли я чую людей, які знають правду про расу та IQ, але які думають, що про це ніколи не слід обговорювати відкрито. Деякі припускають, що офіційне схвалення расової рівності - « необхідна благородна вигадка. »

Це абсолютно неправильно. Я не думаю, що є єдиної правди, що це має бути завданням нашого уряду придушити, і саме тому, що питання про расу настільки затято, що нам потрібні відвертість, а не ухилення. Ті, хто наполягає на тому, щоб усі перегони були рівними в усіх відношеннях, можуть бути добромірними, але « благородна вигадка » не згладжує расові відносини; це отруєє їх.

Я думаю, що істотний генетичний внесок у расові відмінності середнього показника IQ приблизно настільки ж близький до доведеного, як і все, що коли-небудь в соціальних науках. Якось будуть визначені варіанти генів, які підвищують та знижують інтелект, і питання про те, чи вони однаково розподілені між усіма групами, буде покладено на милосердний спокій. Я б покладався на наступні 20 домашніх платежів, що деякі перегони отримали їх більше, ніж інші, і ми повинні готуватися до того, що майже напевно є істинним, а не чіплятися за щось, напевно, неправдиве.

Ось аргументи для придушення істини:

1. Будь-яке обговорення IQ - це нищівна образа негрів, і якщо розбіжності будуть широко визнані, це призведе до відчаю чи навіть до насильства.

2. Білосніжні білі використовуватимуть дані IQ як привід для пошкодження негрів.

3. Расові відмінності не мають законних наслідків для публічної політики, тому немає сенсу навіть думати про них.

“Noble Fiction”—or Noxious Poison?

WHY WE MUST TALK OPENLY ABOUT RACIAL DIFFERENCES.

“Let us hope that it is not true, but if it is, let us pray that it will not become generally known.” Such is reported to have been a Victorian lady’s reply on first being told of Darwin’s theory of evolution. I am reminded of that lady whenever I hear people who know the truth about race and IQ but who think it should never be discussed openly. Some suggest that official endorsement of racial equality is a “necessary noble fiction.”

This is utterly wrongheaded. I don’t think there is a single truth it should be our government’s job to suppress, and it is precisely because the question of race is so vexed that we need candor rather than evasions. Those who insist that all races are equal in every way may be well-meaning, but the “noble fiction” does not smooth race relations; it poisons them.

I think a substantial genetic contribution to racial differences in average IQ is about as close to proven as anything ever is in the social sciences. Some day, the gene variants that raise and lower intelligence will be identified, and the question of whether they are equally distributed among all groups will be laid to merciful rest. I would bet the next 20 house payments that some races got more of them than others, and we should be preparing for what is almost certain to be true, rather than clinging to something almost certain to be false.

Here are the arguments for suppressing the truth:

1. Any discussion of IQ is a crushing insult to blacks, and if differences were widely acknowledged it would drive them to despair or even violence.
2. Mean-spirited whites will use IQ data as an excuse to hurt blacks.
3. Racial differences have no legitimate implications for public policy, so there is no point even thinking about them.

Неправильно за всіма пунктами.

Давайте розглянемо (1). Напевно, чорні будуть люті, якщо говорити про різницю між расами, чи не так? Всі білі так думають, тому вони ніколи не розмовляють з чорними про IQ - і тому вони не знають відповіді на це питання. Вони просто думають, що так роблять.

Я ніколи не забуду, коли я вперше читав лекцію про раси та IQ перед аудиторією, яка включала негрів. Я дивився на натовп і не був впевнений, що мої ноги перенесуть мене на подіум. Моє серце затонуло, думаючи, наскільки пораненими будуть чорношкірі тим, що я збирався сказати. Я важко ковтав і говорив.

Коли я закінчив, негр вистрілив, кричав про « расизм » і вибухнув. Інший зробив те саме. Решта чорношкірих тримали мене на ногах протягом години, відповідаючи на запитання. Білі задавали технічні запитання щодо тестування інтелекту, але темношкірі задавали м'які запитання про те, що означає IQ для людей та для суспільства

Опісля, щонайменше півдюжини негрів підійшли до мене говорити. Вони посміхалися, компліментували мою розмову, тепло потискали мені руку і хотіли поговорити, поки я хотів. Ця ж картина повторювалась і в інших випадках: спалах або два, що супроводжувались великим інтересом та справжньою сердечністю.

Після кількох лекцій я зрозумів, що відбувається. По-перше, тема раси та IQ - це табу, а чорношкірі так само цікаві табу, як і білі. Я багато знаю про цю тему, і не опікуюся людьми. Я розмовляю з гарною розмовою про расу та IQ, і люди цінують добрі розмови.

По-друге, чорні не дурні. Вони бачать нещасний стан Африки та Гаїті - і власні квартали. Вони бачать, як стільки негрів провалюються, незважаючи на надані їм можливості. Расові відмінності інтелекту для них так само правдоподібні, як і для будь-кого іншого, як пояснення для світу, як він є.

А як же тепло і сердечність? Я вважаю, це тому, що багато хто з цих негрів відчув, що вперше у своєму житті вони мали *абсолютно чесну розмову про расу з білим чоловіком*. Можливо, це була їх перша абсолютно чесна розмова про що- *небудь* із білою людиною. Я думаю, що вони глибоко оцінили, що їх говорять як дорослі, а не діти.

Wrong on all counts.

Let's look at (1). Surely blacks will be furious if we talk about race differences, won't they? All whites think so, so they never talk to blacks about IQ—and so they don't know the answer to that question. They just think they do.

I will never forget the first time I gave a lecture on race and IQ to an audience that included blacks. I looked out over the crowd and I wasn't sure my legs would carry me to the podium. My heart sank to think how wounded the blacks would be by what I was about to say. I swallowed hard and gave my talk.

When I finished, a black man shot up, shouted about “racism,” and stormed out. Another did the same. The rest of the blacks kept me on my feet for an hour answering questions. The whites asked technical questions about intelligence testing, but the blacks asked meaty questions about what IQ means for people and for society

Afterwards, at least half a dozen blacks came up to speak to me. They smiled, complimented me on my talk, shook my hand warmly, and wanted to talk for as long as I was willing. The same pattern repeated itself on other occasions: an outburst or two followed by keen interest and genuine cordiality.

After several lectures, I figured out what was happening. First, the subject of race and IQ is taboo, and blacks are just as curious about taboos as whites. I know a lot about the subject, and do not patronize people. I give a rattling good talk about race and IQ, and people appreciate a good talk.

Second, blacks are not stupid. They see the miserable state of Africa and Haiti—and their own neighborhoods. They see how so many blacks fail despite the opportunities given them. Racial differences in intelligence are as plausible to them as to anyone else as an explanation for the world as it is.

But what about the warmth and cordiality? I believe it was because many of those blacks felt that for the first time in their lives they had had a *totally honest conversation about race with a white man*. Maybe it was their first totally honest conversation about *anything* with a white man. I think they deeply appreciated

Я підозрюю, що більшість негрів більше не бояться різницької різниці в IQ, ніж білі бояться можливості, що китайці та японці розумніші, ніж вони. Протягом багатьох років в сильноазіатських школах, таких як Берклі та UCLA, правилом білих було пропустити будь-який клас з науки або математики, в якому є занадто багато азіатців. Кому потрібна конкуренція? Чи існує можливість, що азіати розумніші, ніж вони зводять білих до відчаю і нещастя? Зовсім ні, хоча це іноді зводить їх до психології чи англійської мови.

Не будемо забувати, що до, можливо, 60 років тому майже всі американці сприймали це як належне, що чорні не такі розумні, як білі. Чи чорношкірі вживали наркотики, вбивали людей, завагітніли одне одного або в результаті бунту? Ні. Багато хто проживав стабільніше і корисніше життя, ніж сьогодні. Білі принизливо покровительствують над чорними, коли вони припускають - без доказів, можу додати, - негри не можуть поводитися з правдою.

Як щодо (2) - твердження, що білі можуть використовувати дані IQ як привід для жорстокого поводження з неграми, окремо, або як група?

По-перше, варто нагадати, що білі, які звільняли рабів, були всіма, за сьогоднішніми мірками, білими верховинцями. Що б не білі історично думали про чорношкірих, *ніколи не* було часу, коли хтось серйозно запропонував би інтернацію чи винищення чи будь-які інші божевільні фантазії, якими можуть бути сьогоднішні вороги відвертості.

По-друге, крихітна кількість білих, які навмисно шкодять чорним, не роблять це з абстрактних причин. Коли Джон Кінг потягнув Джеймса Берда за смерть за пікапом у Джаспер, штат Техас, у нього не було на увазі прогресивних матриць Рейвена. Я підозрюю, що він думав про чорношкірих, які його в тюрмі втручали банди.

У будь-якому населенні завжди знайдеться кілька садистів і психопатів. Якщо хтось із них вирішить ненавидіти негрів (або білих, або жінок, або гомосексуалістів), це не матиме нічого спільного з IQ. Ніхто не збирається прочитати «Артефа Дженсена» *Фактор g*, а потім вийти і спалити хрест.

У людини є хист для ненависті. На Шрі-Ланці таміли та сингальці перерізали горло один одному; в Іраку шиїти і суніти підірвали один одного.

being spoken to like adults rather than children.

I suspect most blacks are no more afraid of race differences in IQ than whites are afraid of the possibility that Chinese and Japanese are smarter than they are. For years, at heavily-Asian schools such as Berkeley and UCLA, the rule for whites has been to skip any science or math class that has too many Asians in it. Who needs the competition? Does the possibility that Asians are smarter than they are reduce whites to desperation and misery? Not at all, though it sometimes reduces them to psychology or English.

Let us not forget that until perhaps 60 years ago, almost all Americans took it for granted that blacks were not as smart as whites. Did blacks take drugs, kill people, get each other pregnant, or riot as a result? No. Many lived more stable and wholesome lives than they do today. Whites are patronizing blacks disgracefully when they assume—without evidence, I might add—that blacks can't handle the truth.

What about (2)—the claim that whites might use IQ data as an excuse to mistreat blacks, either individually or as a group?

First, it is worth recalling that the whites who freed the slaves were all, by today's standards, foaming-at-the-mouth white supremacists. Whatever whites have historically thought of blacks, there has *never* been a time when anyone seriously proposed internment or extermination or whatever other lurid fantasies today's enemies of candor may have.

Second, the tiny number of whites who do deliberately hurt blacks don't do it for abstract reasons. When John King dragged James Byrd to death behind a pickup truck in Jasper, Texas, he didn't have Raven's Progressive Matrices on his mind. I suspect he was thinking about the blacks who gang-bugged him in prison.

There will always be a few sadists and psychopaths in any population. If some of them decide to hate blacks (or whites or women or homosexuals) it will have nothing to do with IQ. No one is going to read Arthur Jensen's *The g Factor* and then go out and burn a cross.

Human beings have a knack for hating. In Sri Lanka, Tamils and Sinhalese slit each others' throats; in Iraq, Shiites and Sun-

Так, вони, мабуть, скажуть вам, що їхні вороги дурні. Але у них є сто інших примітивних, племінних та набагато більше вісцеральних причин вбивства один одного. Люди не ненавидять один одного через перекриття кривих дзвіночків.

Що стосується (3) - наслідків для публічної політики - томари-куратори мають рацію, коли справа стосується окремих людей. У всіх расах є розумні люди, хоча відсоток розумних людей сильно відрізняється від раси до раси. З практичної точки зору, якщо чорний кандидат найкраще кваліфікований, тоді дозвольте йому керувати General Motors - або бути президентом у цьому питанні. Якщо ми маємо багаторасове суспільство, здоровий глузд щодо раси та IQ не повинен бути перешкодою для того, щоб будь-яка людина випереджала.

Догмат про рівність все ще робить жажливі політичні помилки, оскільки вимагає однакових результатів у групі. Горезвісний No Child Left Behind Act вважає школи невдачею, якщо вони не можуть усунути розрив у досягненнях між чорношкірими (та латиноамериканцями) та білими (та азіатами). Оскільки жодна із приблизно 98 000 державних шкіл країни не встигла це зробити, кожна « різноманітна » школа в Америці була б оголошена провалом, якби уряд дотримувався своїх правил.

Вимоги продовжують бути ослабленими, щоб уникнути цього абсурдного результату. Але це не завадило 4000 викладачів, адміністраторів та продавців зміїної олії відвідати « Саміт прогалини в досягненнях » у Сакраменто минулого листопада. Не менше 125 різних панелей були присвячені різним формам рукоділля через те, що ніхто, де завгодно, як би він не старався, не може змусити мексикансько-американських читати чи займатися математикою, а також китайсько-американців.

» Закриття прогалини » є національним пріоритетом; це також марний і небезпечний пріоритет. Зрештою, існує різний розрив у досягненнях, який набагато більший, але зовсім не приділяє уваги: розрив між першими десятима відсотками та нижчими десятима відсотками студентів-білих. Це розрив позіхання. Хіба ми не мусимо закривати це? Чому ніхто не піклується?

Тому що всі знають, що деякі діти просто розумніші за інших. Усі знають, що було б шалено витратити мільйони доларів, намагаючись зробити так, щоб усі студенти-білі отримали однакові оцінки.

nis blow each other up. Yes, they would probably tell you their enemies are stupid. But they have a hundred other primitive, tribal, and far more visceral reasons for killing each other. People do not hate each other because of overlapping bell curves.

As for (3)—implications for public policy—the obscurantists are right when it comes to individuals. There are smart people in all races, even though the percentage of smart people varies a great deal from race to race. As a practical matter, if the black candidate is the best qualified, then let him run General Motors—or be President, for that matter. If we must have a multiracial society, common sense about race and IQ need not be a barrier to any individual getting ahead.

The dogma of equality still makes terrible policy mischief because it requires identical group outcomes. The notorious No Child Left Behind Act brands schools as failures if they cannot close the achievement gap between blacks (and Hispanics) and whites (and Asians). Because not one of the approximately 98,000 public schools in the country has managed to do this, every “diverse” school in America would be declared a failure, if the government followed its own rules.

The requirements keep being loosened to avoid this absurd outcome. But that did not keep 4,000 teachers, administrators, and snake-oil salesmen from attending an “Achievement Gap Summit,” in Sacramento last November. No fewer than 125 different panels were devoted to various forms of hand-wringing over the fact that no one, anywhere, no matter how hard he tries, can get Mexican-Americans to read or do math as well as Chinese-Americans.

“Closing the gap” is a national priority; it is also a futile and dangerous priority. After all, there is a different achievement gap that is far larger but gets no attention at all: the gap between the top ten percent and the bottom ten percent of white students. It is a yawning gap. Shouldn’t we be fretting about closing it? Why does no one care?

Because everyone knows that some children are just plain smarter than others. Everyone knows it would be crazy to spend millions of dollars trying to make all white students get the same grades. A

А деякі люди навіть знають, що *кожен* дитина робить краще роботу школи, якщо він отримує інструкцію спеціально з урахуванням рівня його здібностями, але це робить зазор між верхньою і нижньою оцінкою *стає ще ширше*. Виконання кожного зростає з оптимальним, індивідуалізованим навчанням, але оцінки найяскравіших дітей збільшуються *більше*, ніж оцінки тьмяних дітей. Розрив збільшується.

Уявіть собі, які збочені стимули будуть вбудовані в шкільну систему, яка опинилася під жахливим тиском, щоб переконатися, що всі білі діти отримали абсолютно однакові оцінки. Чи можливо, що, прагнучи підняти низькі бали, деякі вчителі можуть скупитися на їхні зусилля щодо навчання випускників? Обдаровані класи скорочуються по всій країні. Ніхто не визнає, що це є причиною, але всякий раз, коли школа припиняє пропонувати спеціальні класи для яскравих зубців - переважно білих та азіатських - ефект полягає в тому, щоб зменшити розрив у расових досягненнях.

Звуження цього розриву *не* повинно бути метою. Мета повинна бути найкращим результатом для всіх, прокляття будуть прокляті.

Якби всі студенти кожної раси отримували найкращу можливу освіту, кожен би дізнався більше, але расовий розрив зростав би. І що? Ми не повинні більше думати про расовий розрив, ніж ми робимо розрив між верхніми та нижчими показниками білого кольору. Саме егалітарна догма направила країну на цю дурну доручення про закриття розривів.

Але є набагато гірше. « Шляхетний вигадка » расової рівності робить жахливий шкоду расовим відносинам. Згідно з вигадкою, чорношкірі, латиноамериканці, білі та азіати всі однаково розумні та працюючі. Навіть найменше відхилення результатів має лише одну причину: білий расизм, минуле та сучасне. (Те, що азіати роблять краще білих, зручно виключати з цього аргументу.)

Це означає, що ми постійно повідомляємо негрів, що білі люди їх обманюють. Якщо чорні не такі багаті, як білі, якщо вони швидше, ніж білі потрапляють до в'язниці, наркотиків, СНІДу, або отримують добробут, або їх забивають або збивають, це тому, що злісний, систематичний расизм зробив це для них. Вони ні за що не відповідають.

Для всіх нас основним етапом дорослішання є усвідомлення того, що якщо ви програєте расу, це тому, що ви не бігли досить швидко, а не тому, що вас обдурили.

few people even know that *every* child does better school work if he gets instruction specifically tailored to his level of ability—but that this makes the gap between the top and bottom scores *grow even wider*. Everyone’s performance rises with optimal, individualized teaching, but the scores of the brightest children rise *more* than the scores of the dim children. The gap gets larger.

Just imagine what perverse incentives would be built into a school system that was under terrible pressure to make sure all the white children got exactly the same grades. Is it possible that in their zeal to pull up the low scores, some teachers might skimp on their efforts to teach the high flyers? Gifted classes are being cut back all around the country. No one admits this is the reason, but whenever a school stops offering special classes for bright students—who are overwhelmingly white and Asian—the effect is to narrow the racial achievement gap.

Narrowing this gap should *not* be a goal. The goal should be the best possible performance for everyone, gap be damned.

If all students of every race were getting the best possible education, everyone would learn more but the racial gap would grow. So what? We shouldn’t give the racial gap any more thought than we do the gap between the top and bottom white scores. It is egalitarian dogma that has sent the country on this fool’s errand of gap-closing.

But there is much worse. The “noble fiction” of racial equality does terrible damage to race relations. According to the fiction, blacks, Hispanics, whites, and Asians are all equally smart and hard-working. Even the slightest deviation in outcomes has only one cause: white racism, past and present. (The fact that Asians do better than whites is conveniently omitted from this argument.)

This means we are constantly telling blacks that white people are cheating them. If blacks are not as rich as whites, if they are more likely than whites to be in jail or on drugs or have AIDS or be on welfare or get shot or knocked up, it is because vicious, systematic racism did it to them. They are responsible for none of it.

For all of us, a basic stage in growing up is the realization that if you lose a race, it is because you didn’t run fast enough, not because

Рано чи пізно ми всі стикаємося з тим, що ми не найрозумніша, найкрасивіша, наймузичніша людина на землі (Білл Клінтон може бути винятком). Ми приймаємо свої обмеження та максимально використовуємо те, що маємо.

Але згідно з « благородною вигадкою », чорним ніколи не дозволяють вирости. Якщо вони програли расу, то це було лише тому, що їх обдурили. Ми кажемо їм, що якщо вони відстають як група, це ніколи не є їхньою виною. Це тому, що - і лише тому, що біла ненавидить їх і стримує. Якби наша мета полягала в тому, щоб навчити негрів ненавидіти білих людей, було б важко придумати кращий спосіб зробити це (поряд із, звичайно, постійними нагадуванням про рабство, линчування та Джима Ворона).

Згідно з « благородною вигадкою », міра чорної невдачі є точною мірою порочності білого, і це дає чорним невичерпний запас гіркоти. Недарма Еремія Райт проповідував проповіді, які він робив, і недарма його громада танцювала на їхніх лавах. Недарма реп-тексти настільки сповнені анти-білого вітриолу. Недарма будь-який чорний в 40 разів частіше чинить насильство над білими, ніж навпаки.

Расові відносини в цій країні кардинально покращаться, якби чорні отримали зовсім інше повідомлення: що вони тонуть або плавають відповідно до власних зусиль та здібностей, що вони не маріонетки білих людей; що вони є дорослими, які повинні відповідати за власне життя, а не за дітьми на милість порочних, всесильних незнайомців.

Визнання ймовірності расових відмінностей у IQ є важливою частиною цього.

Заперечення раси - це не « благородна вигадка. » Це шкідлива отрута.

Ця стаття була опублікована на VDARE.com 24 червня 2008 року.

you were cheated. Sooner or later, all of us come to terms with the fact that we are not the smartest, best-looking, most musical person on earth (Bill Clinton may be an exception). We accept our limitations, and make the most of what we have.

But according to the “noble fiction,” blacks are never allowed to grow up. If they lost the race it was only because they were cheated. We tell them that if they are behind as a group, it is never their own fault. It is because—and only because—whitey hates them and holds them down. If our goal were to teach blacks to hate white people, it would be hard to think of a better way to do it (along, of course, with constant reminders of slavery, lynching, and Jim Crow).

According to the “noble fiction,” the measure of black failure is the precise measure of white viciousness, and that gives blacks an inexhaustible reservoir of bitterness. No wonder Jeremiah Wright preached the sermons he did, and no wonder his congregation danced in their pews. No wonder rap lyrics are so full of anti-white vitriol. No wonder any given black is 40 times more likely to do violence to a white than the other way around.

Race relations in this country would improve dramatically if blacks got an entirely different message: that they sink or swim according to their own efforts and abilities, that they are not the puppets of white people; that they are adults who must be responsible for their own lives rather than children at the mercy of vicious, omnipotent strangers.

Recognizing the likelihood of racial differences in IQ is an important part of this.

Race denial is not a “noble fiction.” It is a noxious poison.

This article was published at VDARE.com on June 24, 2008.

Перехід до чорного правила?

ЦЕ НЕ ПЕРШИЙ ЧАС, КОЛИ ВІДПОЧИВАЮТЬ ЗА РАДУ.

Президентські вибори 2008 року мають на увазі ще одне голосування, яке відбулося 16 років тому в Південній Африці: референдум, на якому білі проголосували за перехід влади на негрів. Хоча це було давно затьмарене загальними виборами 1994 р., Які принесли до влади Африканський національний конгрес (АНК), референдум 17 березня 1992 р. Закінчився правилом білого.

До 1992 року президент Ф. Ф. де Клерк та уряд його національної партії скасували всі основні закони про апартеїд. АНК був не заборонений, і пан де Клерк розпочав дискусії з паном Манделою щодо нової конституції, яка б закріпила чорношкірих та « поділила владу. »

Андріс Трерніхт та його Консервативна партія виступили проти цих переговорів, заявивши, що президент не має повноважень вести переговори про нову конституцію. Пан де Клерк вирішив поставити питання людям. Якби він виграв референдум, він би підштовхнув до нової конституції; якщо він програв, він піде у відставку і призначить загальні вибори.

На референдумі було поставлено наступне запитання: « Чи підтримуєте ви продовження процесу реформ, який розпочав Державний президент 2 лютого 1990 року, і який спрямований на нову конституцію шляхом переговорів? » (Саме 2 лютого 1990 р. Пан Клерк оголосив про заборону АНК та звільнення пана Мандели з в'язниці.)

Національна партія - традиційна партія африканерів - влаштувала масштабну кампанію за голосування « так » , попереджаючи, що « ні » означатиме більше міжнародних санкцій та чорного насильства. Один із плакатів на його передвиборну кампанію був озброєним членом руху опору Африканер - воявничою білою організацією - з гаслом « Ви можете зупинити цю людину! Голосувати ТАК » Іншими словами, справжньою загрозою для Південної Африки була біла людина з рушницею.

Transition to Black Rule?

THIS IS NOT THE FIRST TIME WHITES HAVE
WEPT FOR JOY.

The presidential election of 2008 brings to mind another vote that took place 16 years ago in South Africa: the referendum in which whites voted to turn power over to blacks. Though it has long been overshadowed by the 1994 general elections that brought the African National Congress (ANC) to power, it was the referendum of March 17, 1992, that ended white rule.

By 1992, President F. W. de Klerk and his National Party government had repealed all the major apartheid laws. The ANC had been unbanned, and Mr. de Klerk had started discussions with Mr. Mandela on a new constitution that would enfranchise blacks and “share power.”

Andries Treurnicht and his Conservative party led the opposition to these negotiations, saying the president had no authority to negotiate a new constitution. Mr. de Klerk decided to put the question to the people. If he won the referendum, he would push on to a new constitution; if he lost, he would resign and call a general election.

The referendum asked the following question: “Do you support continuation of the reform process which the State President began on February 2, 1990, and which is aimed at a new constitution through negotiation?” (It was on February 2, 1990, that Mr. de Klerk announced the unbanning of the ANC and the release of Mr. Mandela from prison.)

The National Party—the traditional party of the Afrikaners—mounted a massive campaign for a “yes” vote, warning that a “no” would mean more international sanctions and black violence. One of its campaign posters was of an armed member of the Afrikaner Resistance Movement—a militant white organization—with the slogan, “You can stop this man! Vote YES.” In other words, the real menace for South Africa was a white man with a gun.

The Conservative Party, which campaigned for a “no” vote,

Консервативна партія, яка проголосувала за голосування « не », попередила, що « розподіл влади » - це лише інша назва чорного правління, і що білі мають право і обов'язок керувати собою.

Як проголосували люди Великого походу, битви за річку Кров і бурської війни? Вони боялися міжнародної ізоляції більше, ніж боялися чорного правління; білі проголосували від 68 до 31 відсотків за « продовження процесу реформ. » Також це рішення не примусило африканців білими англомовними. Хоча деякі бойові групи бойкотували референдум, усі аналітики на виборах погоджуються, що більшість африканерів проголосували « так », а деякі навіть вважають, що серед африканерів була більше підтримки, ніж британські південноафриканці. Тому білі мали шанс утримати свою країну, але віддали її. Це голосування забезпечило перемогу АНК в 1994 році і все, що було після цього.

Американські білі не так прагнуть, як південноафриканці. На виборах 4 листопада лише 43 відсотки проголосували за чорне правило - простите мене за Барака Обама. П'ятдесят п'ять відсотків білих бажали, щоб Джон Маккейн був їх президентом, але саме чорношкірі та латиноамериканці отримали президента, якого вони хотіли, а не білі. З кожним роком, коли кількість небілих збільшується, білі будуть менше говорити про те, хто ними править.

Цілком окрім політики або питань компетенції чи досвіду, обрання президентом більшості білих не хотілося, це яскравий символ втраченої автономії. Якщо їх кількість продовжить зменшуватися, білі не отримають школи, мікрорайони, культуру - і, зрештою, країну - вони хочуть.

Можливо, саме тому, що білі нанесли на себе погіршений статус, ми очікуємо, що ми будемо цим пишатись, а не боротися за його перевернення. Як пояснив Пол Кругман в *New York Times*: « Якщо обрання нашого першого афро-американського президента вас не збурило, якщо це не залишило вас слізними і пишалося вашою країною, з вами щось не так. » Це означає, що щось не так з принаймні 55 відсотками білих, але така позиція *Times* була роками.

Радість доктора Кругмана від перемоги пана Обама поділяють білі в усьому світі. « Ми маємо великі надії, що ми стоїмо на зорі нової ери », - пише норвезький щоденник *Aftenposten*.

warned that “power sharing” was just another name for black rule, and that whites had the right and the duty to govern themselves.

How did the people of the Great Trek, the Battle of Blood River, and the Boer War vote? They feared international isolation more than they feared black rule; whites voted 68 to 31 percent for “continuation of the reform process.” Nor was this a decision forced upon Afrikaners by white English-speakers. Though some militant groups boycotted the referendum, all election analysts agree that a majority of Afrikaners voted “yes,” and some even believe there was more support among Afrikaners than British South Africans. Whites therefore had the chance to keep their country, but gave it away. That vote ensured the ANC victory of 1994 and everything that has followed.

American whites are not quite as eager as the South Africans were. In the November 4 election, only 43 percent voted for black rule—pardon me, for Barack Obama. Fifty-five percent of whites wanted John McCain to be their president but it was blacks and Hispanics who got the president they wanted, not whites. Every year, as the number of non-whites increases, whites will have less say about who rules them.

Entirely aside from politics or questions of competence or experience, the election of a president most whites did not want is a jarring symbol of lost autonomy. If their numbers continue to decline, whites will not get the schools, the neighborhoods, the culture—and ultimately, the country—they want.

Perhaps it is because whites have brought diminished status upon themselves that we are expected to take pride in it rather than fight to reverse it. As Paul Krugman explained helpfully in the *New York Times*, “If the election of our first African-American president didn’t stir you, if it didn’t leave you teary-eyed and proud of your country, there’s something wrong with you.” This means there is something wrong with at least 55 percent of whites, but that has been the *Times’s* position for years.

Dr. Krugman’s joy in Mr. Obama’s victory is shared by whites all around the world. “We have great hopes that we are standing at the dawn of a new era,” wrote the Norwegian daily *Aftenposten*.

» Один гігантський крок для людства » читайте на першій сторінці газети «Англійське сонце». Заголовок на веб-сайті Лондонського *телеграфу* заявив: «Перемога Барака Обама дозволяє Британії знову полюбити США.» The *Times* скромно очолив свою виборчу історію «Новий світ». » Прем'єр-міністр Канади Стівен Харпер говорив про «грандіозну, історичну» перемогу містера Обама, і «Торонто сонце» назвало це «історичною віхою, як ніхто інший.» *Le Monde* в Парижі зазначив, що «зліва направо [французькі] політики змагаються за суперлативи, з якими хвалити обрання Барака Обама.» Мілана *Коррьєре делла Сера* писала, що г - н Обама був «людина, який може врятувати Америку від повного розпаду.»

Цей хор радості має жажливі паралелі з тим, як білі у світі вітали чорне правило в Південній Африці. У 1993 році пан Мандела та пан Клерк поділилися Нобелівською премією миру за свою нову конституцію «розподілу влади». Мері Макгрорі з *Washington Post* вилила лише трохи більше, ніж більшість, коли вона написала у своїй колонці 12 травня 1994 року, що «Нельсон Мандела виграв те, що «*Пошта*» називає однією з найсолодших перемог в історії над расовим підкоренням, і він збирається тримати її в чистоті і прекрасно, щоб читачі газет подумали, що вони читають писання, коли читають розсилки з Південної Африки, які неможливо прочитати, окрім сліз.»

Через чотирнадцять років - всього через 14 років - хтось має другу думку? За правилом Білого регіону Південна Африка стабільно зростала в Індексі ООН з розвитку людства. Він перевернув курс перший рік чорного правління і з тих пір опустився. Південна Африка вже не може вести точну статистику злочинів, але це, безперечно, одне з найнебезпечніших місць на землі. Кожен, хто може дозволити собі життя в приватній фортеці, а викрадення автомобілів настільки поширене, вважається дурним зупинятися на червоному вогні після темряви. Амазонка. com обмежує доставку до Південної Африки, оскільки поштові працівники вкрали стільки пакетів. Інтерпол повідомляє, що в Південній Африці найвищий рівень з'валтування у світі та найвищий рівень СНІДу. Близько п'ятої частини південноафриканських чоловіків визнають, що вони з'валтували жінку, і, за оцінками, 35 відсотків збройних сил мають СНІД. Перегони на перегони для чорношкірих настільки безжальні, що приблизно 50 відсотків білих чоловіків є самозайнятими, а майже мільйон білих емігрували, більшість цитуючи злочини та расові переваги.

“One Giant Step for Mankind” read the front page of England’s *Sun* newspaper. A headline on the London *Telegraph* website declared: “Barack Obama Victory Allows Britain to Love US Again.” The *Times* modestly headlined its election story, “The New World.” Prime Minister Stephen Harper of Canada spoke of Mr. Obama’s “tremendous, historic” victory, and the Toronto *Sun* called it “an historic milestone like no other.” *Le Monde* in Paris noted that “from Left to Right, [French] politicians have been competing for superlatives with which to praise the election of Barack Obama.” Milan’s *Corriere della Sera* wrote that Mr. Obama was “the man who can save America from utter breakdown.”

This chorus of rejoicing has eerie parallels to how the world’s whites welcomed black rule in South Africa. In 1993, Mr. Mandela and Mr. de Klerk shared the Nobel Peace Prize for their new, “power-sharing” constitution. Mary McGrory of the *Washington Post* gushed only slightly more than most when she wrote in her May 12, 1994 column that “Nelson Mandela has won what the *Post* calls ‘one of history’s sweetest victories over racial subjugation’ and he is going to keep it clean and beautiful so that newspaper readers will think they are reading scripture when they read dispatches from South Africa that cannot be read except through tears.”

Fourteen years later—just 14 years later—does anyone have second thoughts? Under white rule, South Africa was climbing steadily in the UN’s Human Development Index. It reversed course the first year of black rule and has dropped ever since. South Africa can no longer keep accurate crime statistics, but it is unquestionably one of the most dangerous places on earth. Anyone who can afford to lives in a private fortress, and carjacking is so common it is considered foolish to stop at a red light after dark. Amazon.com limits shipping to South Africa because postal workers steal so many packages. Interpol reports that South Africa has the highest rape rate in the world—and the highest AIDS rate. About one-fifth of South African men admit they have raped a woman, and an estimated 35 percent of the armed forces have AIDS. Race preferences for blacks are so ruthless that approximately 50 percent of white men are self-employed and nearly a million whites have emigrated,

Звичайно, навіть Мері МакГрорі не здасться, що це звучить як Книга Метью. А як щодо пана де Клерка? Хіба він не відмовиться від сотні Нобелівських премій миру за країну, в якій його онуки могли жити гордо і в безпеці?

Звичайно, наші вибори відрізняються від південноафриканського референдуму, але ефект той самий: білі передають свою долю в руки інших. Південноафриканці зробили це раптово; ми робимо це повільно.

Будемо сподіватися, що білі в усьому світі врятують свої газети від 5 листопада 2008 року з їх екстравагантними заголовками та запаморочливими надіями. Нехай вони перечитають їх через 10 чи 15 років, і нехай вони думають про Південну Африку.

Ця стаття була опублікована на AmRep.com 14 листопада 2008 року, незабаром після обрання Барака Обами на його перший термін президентом.

most citing crime and race preferences.

Surely, not even Mary McGrory would think this sounds like the Book of Matthew. And how about Mr. de Klerk? Would he not give up a hundred Nobel Peace Prizes for a country in which his grandchildren could live proudly and in safety?

Of course, our election is different from the South African referendum but the effect is the same: Whites are placing their destinies in the hands of others. The South Africans did it suddenly; we are doing it slowly.

Let us hope whites all over the world save their newspapers from November 5, 2008, with their extravagant headlines and dizzy hopes. Let them reread them 10 or 15 years from now—and let them think of South Africa.

This article was published at AmRen.com on November 14, 2008, shortly after the election of Barack Obama to his first term as president.

Раса та література: чому це завжди ліберально?

ЯК расової СВІДОМІСТЬ IS DESTROYED

Я пройшов середню школу, не читаючи книги Гарпер Лі *для вбивства глузуючої пташки*. Я завжди чув, що це був чудовий антирасистський класик, тому нещодавно я його взяв.

Це чудовий роман. Це переконливо оживляє містечко Півдня, дитинство та складність людських стосунків. Її герої та діалог чарівні, сюжет жвавий, і він блискуче сплітає разом юнацьку невинність та серйозні теми для дорослих.

Вбивство глузуючого птаха також є расовою пропагандою, і це, звичайно, приносить велику частину його успіху. Надруковано понад 30 мільйонів примірників, і опитування 1999 року в "*Бібліотечному журналі*" проголосувало не менше, ніж за "*Кращий роман століття*". » Це найпопулярніший американський підручник з 9 по 12 клас. Жодна інша книга не настільки успішно прогнала хвилю сучасної расової православ'я, яку Харпер Лі захопив з непристойним наказом у рукописі, який вона закінчила влітку 1959 року.

Читачі нагадають, що роман встановлений у вигаданому містечку Мейкомб, штат Алабама, під час депресії, і його оповідає біла дівчина з дев'яти років на ім'я скаут. Існує ряд субплотів, але центральною подією є суд над Томом Робінсоном, чорношкірим чоловіком, звинуваченим у зґвалтуванні білої жінки Майелли Еуелл. Аттікус Фінч, батько скаута та адвокат, висловлюється на блискучу захист, що дає зрозуміти, що Майела шукала уваги Тома, чого він розсудливо намагався уникнути. Майеллу знайшли чорно-синім після того, що відбулося, не тому, що Том переміг її, а тому, що батько ловив її, проявляючи інтерес до « негра » і побив її. Тим не менш, всебіле журі не сміє заплямувати образ первозданної, південної білої жінки, і визнає Тома винним у зґвалтуванні.

Це ідеальна книга для білих лібералів, які люблять читати про « расизм » інших білих і передчувати себе у своїй перевазі перед нижчими порядками. *Вбивство* глузуючого птаха пропонує нескінченні фріссони переваги не лише тому, що найгірші герої - це біле сміття, якому всі читачі можуть відчутти себе надзвичайно чудовими, а тому, що історія ловить навіть поважних білих у расових лицемірствах і суетах.

Race and Literature: Why Is It Always Liberal?

HOW RACIAL CONSCIOUSNESS IS DESTROYED.

I went through high school without reading Harper Lee's *To Kill a Mockingbird*. I had always heard it was a great, anti-racist classic, so I recently picked it up.

It is a great novel. It convincingly brings to life the small-town South, childhood, and the complexity of human relations. Its characters and dialogue are charming, its plot is lively, and it brilliantly weaves together youthful innocence and serious adult themes.

To Kill a Mockingbird is also racial propaganda and this, of course, accounts for much of its success. More than 30 million copies are in print, and a 1999 poll in *Library Journal* voted it nothing less than the "Best Novel of the Century." It is the most widely read non-textbook by Americans in grades 9 through 12. No other book has so successfully ridden the wave of contemporary racial orthodoxy, which Harper Lee captured with uncanny prescience in a manuscript she completed in the summer of 1959.

Readers will recall that the novel is set in the fictional town of Maycomb, Alabama, during the depression, and is narrated by a white girl of about nine named Scout. There are a number of sub-plots, but the central event is the trial of Tom Robinson, a black man accused of raping a white woman, Mayella Ewell. Atticus Finch, who is Scout's father and a lawyer, puts on a brilliant defense that makes it clear Mayella sought Tom's attentions, which he prudently tried to avoid. Mayella was found black and blue after what took place, not because Tom had overpowered her but because her father caught her showing interest in a "nigger" and beat her. Nevertheless, the all-white jury dares not tarnish the image of pristine, Southern white womanhood, and finds Tom guilty of rape.

This is a perfect book for white liberals, who love to read about the "racism" of other whites, and to preen themselves on their superiority to the lower orders. *To Kill a Mockingbird* offers endless frissons of superiority, not only because the worst characters are

Немає більшого улюбленого для читацької публіки, ніж південний автор - і Гаперпер Лі справді є Південним Ерном - який розкриває забобони інших южан .

Деякі приклади:

Після суду чорношкірі Мейкомб бурчать про винний вирок, і одна поважна біла леді, місіс Мерривезер, втомлюється від цього:

Я кажу вам, що немає нічого більш відволікаючого, ніж сумний темний. Їх роти спускаються сюди. Просто розориш день, щоб мати когось із них на кухні. Ви знаєте, що я сказав своїй Софі? Я сказав « Софі » Я сказав: « Ви просто не бути християнином сьогодні. Ісус Христос ніколи не гуляв і скаржився, » і ви знаєте, це зробило їй добро. . . . Я кажу вам, Гертруде, вам ніколи не слід було пропускати можливість засвідчити Господа.

Провідні дами Мейкомба намагаються зібрати гроші для підтримки місіонерської роботи певного Дж. Грімса Еверетта, який служить вигаданому, але без сумніву африканському Мрунасу. У уривку , який би сподобалася Гілларі Клінтон, автор книги *It Takes a Village*, дев'ятирічний скаут переказує те, що дізнався про мрунів, слухаючи дорослих:

У них було так мало почуття сім'ї, що все плем'я було однією великою родиною. У дитини було стільки батьків, скільки чоловіків у громаді, і стільки ж матерів, скільки було жінок. Дж. Грімс Еверетт робив усе можливе, щоб змінити такий стан справ, і відчайдушно потребував наших молитов. Більше про мруни:

Великі карі очі місіс Мерривезер завжди наповнювали сльози, коли вона вважала пригнобленою. « Жити в тій джунглях ні з ким, крім Дж. Грімса Еверетта », - сказала вона. « Чи не білий person'll йти поруч з « е м а що святий J. Граймс Еверетт. »

Місіс Мерривезер плаче за далеким пригнобленим, але не постраждає від « похмурого темряви . . »

Шкільна вчителька міс Гейтс не відрізняється. Вона дає своєму класу бурхливу розмову про зло Адольфа Гітлера та його поведження з євреями. (Це було б справжнім досягненням для сільського вчителя під час депресії.

white trash, to whom all readers can feel immensely superior, but because the story catches even respectable whites in racial hypocrisies and vanities. There is no greater darling to the reading public than a Southern author—and Harper Lee is authentically Southern—who unmasks the prejudices of fellow Southerners.

Some examples:

After the trial, the blacks of Maycomb grumble about the guilty verdict, and one respectable white lady, Mrs. Merriweather, gets tired of it:

I tell you there's nothing more distracting than a sulky darky. Their mouths go down to here. Just ruins your day to have one of 'em in the kitchen. You know what I said to my Sophy? I said "Sophy," I said, "you simply are not being a Christian today. Jesus Christ never went around grumbling and complaining," and you know, it did her good. . . . I tell you, Gertrude, you never ought to let an opportunity go by to witness for the Lord.

The leading ladies of Maycomb are trying to raise money to support the missionary work of a certain J. Grimes Everett, who ministers to the fictional but no doubt African Mrunas. In a passage Hillary Clinton, author of *It Takes a Village*, would love, nine-year-old Scout recounts what she learned about the Mrunas from listening to the grownups:

They had so little sense of family that the whole tribe was one big family. A child had as many fathers as there were men in the community, and as many mothers as there were women. J. Grimes Everett was doing his utmost to change this state of affairs, and desperately needed our prayers.

More about the Mrunas:

Mrs. Merriweather's large brown eyes always filled with tears when she considered the oppressed. "Living in that jungle with nobody but J. Grimes Everett," she said. "Not a white person'll go near 'em but that saintly J. Grimes Everett."

Mrs. Merriweather weeps for the far off oppressed but will not put up with a "sulky darky."

The school teacher Miss Gates is no different. She gives her

У той час більшість американців більше цікавилось, як Гітлер повертає Німеччину до роботи, ніж те, що він думав про євреїв, але міс Лі писала після війни, так що її персонаж міг би нацистам добре стукати.) Але, як Місис Мерривезер, міс Гейтс рятує симпатію далеко від себе. Скаут розповідає батькові Аттікусу про те, що вона почула, як міс Гейтс говорила про негрів:

Я чув, як вона говорила, що прийшов час, щоб хтось їх виклав, вони виходили над собою, наступне, що вони думають, що можуть зробити, - це одружитися з нами. Як ти можеш ненавидіти Гітлера так погано? Тоді обертайтеся і некресиво ставляться до людей прямо вдома.

Таким чином, « поважні » люди майже гірші за білого хата Боб Евелла, який бив власну дочку, бо « поважні » люди повинні краще знати. Евелл - хижий, неосвічений кур, який живе в свинарнику і в кінці кінців намагається вбити дітей Аттікуса Фінча, тому що Фінч зробив його дурнем на місці свідків. Навряд чи може бути більш зневажливий персонаж, і просто для того, щоб ми отримали повідомлення, коли він дасть своє повне ім'я в суді, це Роберт Е. Лі Евелл.

Усі чорні персонажі, з іншого боку, мудрі, шанобливі і, перш за все, тривалі страждання. За одним незрозумілим винятком, жодної з них не є помилковою запискою. Незрозумілим винятком є « Lula », яка не грає іншої ролі в оповіданні, крім заперечення, коли чорна покоївка Аттікуса Фінча приносить своїх дітей до чорної церкви однієї неділі. «У вас тут немає жодного бізнесу, приносять білий чілун », - каже вона. « Вони отримали свою церкву, ми отримали нашу. »

Білі діти соромляться і хочуть повернутися додому, але чорний чоловік крокує вперед, щоб заспокоїти їх. Чи не « Чи не платять ніяких Лули по запобіганню лих, » говорить він. « Вона невдача, яка займається неприємностями, має химерні ідеї нахабних способів - ми дуже раді, що вас усіх. » Діти залишаються і з радістю приймаються. Крім Лули, кожен чорний прощає і щедрує, і терпить тяжкості з « Біблійним терпінням. » Тільки самі свинячі білі могли не любити таких благородних людей.

class a rousing talk on the evils of Adolf Hitler and his treatment of the Jews. (This would have been a real achievement for a rural schoolteacher during the Depression. At that time, most Americans were more interested in how Hitler was putting Germany back to work than in what he thought about Jews, but Miss Lee was writing after the war, so could have her character give the Nazis a good thumping.) But like Mrs. Merriweather, Miss Gates saves her sympathy for the far away. Scout tells her father Atticus about what she overheard Miss Gates saying about blacks:

I heard her say it's time somebody taught 'em a lesson, they were gettin' way above themselves, an' the next thing they think they can do is marry us. How can you hate Hitler so bad an' then turn around and be ugly about folks right at home.

The “respectable” people are thus almost worse than white lout Bob Ewell who beat up his own daughter, because “respectable” people should know better. Ewell is a snarling, ignorant cur who lives in a pigsty and ends up trying to kill Atticus Finch’s children because Finch made a fool of him on the witness stand. There could hardly be a more despicable character, and just to make sure we get the message, when he gives his full name in court, it is Robert E. Lee Ewell.

All the black characters, on the other hand, are wise, respectful, and—above all—long suffering. With one unexplained exception, there is not a false note out of a single one of them. The unexplained exception is “Lula” who plays no other role in the story than to object when Atticus Finch’s black maid brings his children to the black church one Sunday. “You ain’t got no business bringin’ white chillun here,” she says. “They got their church, we got our’n.”

The white children are ashamed and want to go home, but a black man steps forward to reassure them. “Don’t pay no ‘tention to Lula,” he says. “She’s a troublemaker from way back, got fancy ideas an’ haughty ways—we’re mighty glad to have you all.” The children stay and are warmly received. Aside from Lula, every black is forgiving and generous, and endures hardship with “Biblical patience.” Only the most swinish white could fail to love such noble

Читати " *Вбивство глузуючого птаха*" - це було перекладено на 40 мов - означає отримати першокласний урок з ліберальної фантазії.

Як повідомляється, багато людей стверджують, що вони стали адвокатами через мужність Аттікуса Фінча в захисті невинного чорношкірого чоловіка, що потрапив у порочність расизму Глибокого Півдня. Без сумніву, багато інших були натхнені на інші акти расового лібералізму.

Політична влада

Вбити всьому *глузуючого птаха*, таким чином, є прекрасним прикладом політичної сили художньої літератури, і практично вся справді велика художня література, драматургія та фільмотворчість, що має расове послання, є різко лівою. Починаючи з *Каюти дядька Тома* і продовжуючи «*Плавильний горщик*» Ізраїля Зангвілла, аж до *Південного Тихого океану*, і практично кожен фільм, зроблений сьогодні, повідомлення завжди є рівнозначним расам і братством людини. Коли реалісти з перегонів намагаються придумати головний роман із здоровим расовим повідомленням, вони, як правило, дістаються не далі, ніж «*Клансман*» Томаса Діксона - і це навіть не хороший роман. Від "*Подвійного орла*" до "*Червоного прапора*" генерала Петра Красноффа та опублікованого англійською мовою в 1926 році - це потужний реакційний роман, але його повідомлення не є расовим настільки, як антибільшовицьким та антисемітським.

Чому немає великих расових реалістичних романів? Багато прекрасних романістів мали розумний погляд на расу. Джек Лондон та Джозеф Конрад явно не мали ілюзій щодо раси. Ентоні Троллопа та Олександр Дюма скидають випадкові рядки, на яких видно, що вони поділяють расові погляди свого часу. Насправді, у відділах літератури університету не вистачило б чого робити, якщо вони перестали писати документи про «расу, клас та стать» у книгах, написаних до нинішнього панування терору. Але ніхто не написав великого роману, який навіть мимоволі підкреслює важливість білої свідомості.

Почасти це відбувається тому, що расове мислення трансформувалося в просторі всього за кілька десятиліть, і Троллопа і Дюма, ймовірно, ніколи не відчували загрози для їхнього способу життя. До другої половини ХХ століття небілі не представляли демографічної загрози, і більшість білих ніколи про них не думали. Європейці традиційно почували себе набагато сильніше щодо нації, ніж щодо раси (див. Наступну статтю).

people. To read *To Kill a Mockingbird*—and it has been translated into 40 languages—is to get a first-class lesson in liberal fantasy.

Many people reportedly claim they decided to become lawyers because of Atticus Finch's courage in defending an innocent black man caught up in the viciousness of Deep South racism. No doubt many others have been inspired to other acts of racial liberalism.

Political Power

To Kill a Mockingbird is thus a fine example of the political power of fiction, and virtually all the genuinely great fiction, drama, and movie-making that has a racial message is sharply leftist. Starting with *Uncle Tom's Cabin* and continuing through Israel Zangwill's *The Melting Pot*, right up to *South Pacific* and virtually every movie made today, the message is always one of the equivalence of races and the brotherhood of man. When race realists try to think of a major novel with a healthy racial message, they usually get no further than Thomas Dixon's *The Clansman*—and that isn't even a good novel. *From Double Eagle to Red Flag*, by General Pyotre Krassnoff and published in English in 1926, is a powerful, reactionary novel, but its message is not racial so much as anti-Bolshevik and anti-Semitic.

Why are there no great race-realist novels? Many fine novelists had sensible views of race. Jack London and Joseph Conrad clearly had no illusions about race. Anthony Trollope and Alexandre Dumas drop an occasional line that shows they shared the racial views of their time. In fact, university literature departments would run out of things to do if they stopped writing papers about “race, class, and gender” in books written before the current reign of terror. But no one has written a great novel that, even in passing, underlines the importance of white consciousness.

Partly, this is because racial thinking was transformed in the space of just a few decades, and Trollope and Dumas probably never sensed a threat to their way of life. Until the second half of the 20th century, non-whites were not a demographic threat and most whites never thought about them. Europeans traditionally felt much more strongly about nation than about race (see following article).

У той же час фантазія та гарне почуття завжди набагато привабливіші, ніж реальність, а фантастика - це, зрештою, фантазія. Простіше і більш піднесено писати розповіді про щасливі білі люди, ніж попередити про наслідки ліберального сентименталізму.

Історії про великодушність, про відмову від привілеїв та доброти до слабких набагато більш сердечні, ніж розповіді про захист того, що належить тобі. Це особливо вірно, коли ви захищаєте те, що є вашим проти людей, слабших за вас. Не було героїзму в придушенні повстання рабів Данії Весі 1822 року або в вигнанні президента Ейзенхауера 1,3 мільйона нелегальних мексиканців-мексиканців в «Операції Wetback.» Ці дії були необхідні, але навряд чи це натхненний роман.

Наші серця збуджують історію про спартанців у Термопілах, техасів в Аламо та британців у Дорффа Рорке, але це були битви проти великої шанси. Сьогодні не так ведеться расова боротьба.

Якби мексиканці чи мусульмани спробували збройне вторгнення, білі билися. Окрім того, розкуркулення поступово відбувається, і мексиканці та мусульмани сподіваються скористатися благами збройного вторгнення, не платячи ціни. Справжні вороги - це не армії небілих, а зрадники нашої власної раси, які вітають і заохочують беззбройне вторгнення.

Тут є матеріал для літератури. Можна було б написати роман про видатного білого демократичного політика, наприклад, який поступово прокидається до расової реальності. Цей, мабуть, малоймовірний процес був би сповнений драматичних можливостей, і як тільки очі відкриються, як видатний екс-ліберал вирішить несумісні полярності? Як би він пояснив себе колегам та родині? Чи наважився б змінити свою політику? Роман подібного роду міг поставити головного героя в ролі знайомого героя єдиної мужньої людини, що бореться з силою та корупцією. Основні антагоністи також можуть бути білими, і тому були б гідними та цікавими противниками.

Які ще теми можуть викликати расовий роман? Напевно, лише великий романіст міг придумати найкраще і найтонше, але прямолінійний підхід - починати з багаторасової виродженості.

At the same time, fantasy and good feeling are always much more appealing than reality, and fiction is, after all, fantasy. It is easier and more uplifting to write happy-ending stories about the redemption of small-minded white people than it is to warn of the consequences of liberal sentimentalism.

Stories of magnanimity, renunciation of privilege, and kindness to the weak are much more heart-warming than stories about defending what belongs to you. This is especially true when you are defending what is yours against people who are weaker than you. There was no heroism in putting down Denmark Vesey's 1822 slave rebellion or in President Eisenhower's expulsion of 1.3 million illegal-immigrant Mexicans in "Operation Wetback." These actions were necessary, but hardly the stuff of inspiring novels.

Our hearts do stir at the story of the Spartans at Thermopylae, the Texans at the Alamo, and the British at Rorke's Drift, but those were battles against overwhelming odds. That is not how the racial struggle is being fought today.

If Mexicans or Muslims attempted an armed invasion, whites would fight. As it is, dispossession is gradual, and Mexicans and Muslims hope to enjoy the benefits of armed invasion without paying the price. The real enemies are not armies of non-whites but the traitors of our own race who welcome and encourage unarmed invasion.

There is material here for literature. It would be possible to write a novel about a prominent white Democratic politician, for example, who gradually wakes up to racial reality. This admittedly unlikely process would be full of dramatic possibilities, and once his eyes were open, how would a prominent ex-liberal resolve incompatible loyalties? How would he explain himself to colleagues and family? Would he dare shift his politics? A novel of this kind could put the protagonist in the familiar hero's role of a single courageous man fighting power and corruption. The main antagonists could also be white, and would therefore be worthy and interesting opponents.

What other themes might a racial novel raise? Probably only a great novelist could think of the best and the most subtle, but a

Білий герой бореться з цим виродженням - як психологічно, так і фізично - і веде своїх людей у більш перспективне майбутнє.

Це приблизно зразок романів Вільяма Пірса або " *Північно-Західного квартету*" Гарольда Ковінгтона . *Містер* Алекса КуртагіК та *Білий Апокаліпсис* Кайла Брістова також передають расові повідомлення як вигадку. Проблема цих книг полягає в тому, що якими б не були їхні романістичні достоїнства - а деякі добре вміли - це політичні тракти, які приймають форму вигадки. Тільки люди, які мають расову свідомість, читатимуть ці книги, тоді як нам потрібні романи, які такі хороші, що кожен захоче їх прочитати. Расове повідомлення було б витонченим і, отже, більш ефективним. Хоча я і не читав, інші кажуть мені, що Тома Волфа " *Багаття сует*" досягає чогось такого ефекту.

Наша реальна потреба полягає у великих романістах, які мають расову свідомість та расове послання, а не расових активістах, які пишуть романи. На жаль, *важче* написати великий расовий роман, ніж великий антирасистський роман. Примирення та прощення, гармонія та спільність - ось очевидні рішення драматичної напруги. Антирасистські романи можуть мати щасливі закінчення, навіть якщо вони є не що інше, як отруйні казки. Щасливе закінчення расового роману більше схоже на трагедію: визнання того, що деякі інтереси *неможливо* примирити, що деякі форми спільності є фатальними. Люди не читають романів, тому що хочуть уроків насправді; вони читають їх, щоб уникнути реальності.

До тих пір, поки не виникне великий талант, який може вирішити ці проблеми, найкращим протиотрутою для *вбивства глузуючої птиці* може стати велика література недавнього минулого. Прочитайте Ентоні Троллопа, Джорджа Елліота, Вілкі Коллінза, Джозефа Конрада, Олександра Дюма, Лео Толстого, а то й Сінклера Льюїса, Едіт Уортон чи Теодора Драйзера, і спробуйте уявити своїх персонажів, « святкуючи різноманітність. » Ці автори мали геній до захоплення людського стану (як і Гарпер Лі), а стан людини часто посередній. Але вони писали про товариства, що мали культурну та расову узгодженість, у яких навіть найнезначніший характер є частиною спільної спадщини та долі. Та спільна доля неможлива у багаторасовому суспільстві.

straightforward approach is to start with multiracial degeneracy. The white hero combats this degeneracy—both psychologically and physically—and leads his people into a more promising future.

This is roughly the pattern of William Pierce's novels or Harold Covington's *Northwest Quartet*. *Mister* by Alex Kurtagić and *White Apocalypse* by Kyle Bristow also deliver a racial message as fiction. The trouble with these books is that, whatever their novelistic merits—and some are well crafted—they are political tracts that take the form of fiction. Only people who are racially aware will read these books, whereas we need novels that are so good everyone will want to read them. The racial message would be subtle and therefore more effective. Although I have not read it, others tell me that Tom Wolfe's *Bonfire of the Vanities* achieves something of this effect.

Our real need is for great novelists who have a racial consciousness and a racial message, not racial activists who write novels. Unfortunately, it is *harder* to write a great racial novel than a great anti-racist novel. Reconciliation and forgiveness, harmony and togetherness—these are the obvious resolutions to dramatic tension. Anti-racist novels can have happy endings, even though they are nothing more than poisonous fairy tales. The happy ending for a racial novel is more like tragedy: the recognition that some interests *cannot* be reconciled, that some forms of togetherness are fatal. People do not read novels because they want lessons in reality; they read them to escape reality.

Until the great talent arises that can solve these problems, the best antidote to *To Kill a Mocking Bird* may be great literature from the recent past. Read Anthony Trollope, George Elliot, Wilkie Collins, Joseph Conrad, Alexandre Dumas, Leo Tolstoy, or even Sinclair Lewis, Edith Wharton, or Theodore Dreiser, and try to imagine their characters “celebrating diversity.” These authors had a genius for capturing the human condition—as does Harper Lee—and the human condition is often mediocre. But they wrote of societies that had cultural and racial coherence, in which even the most insignificant character is part of a common heritage and destiny. That common destiny is impossible in a multiracial society.

Однією з найчарівніших казок англійської мови є « *Енн із Зелених Гейблз*» Л. М. Монтгомері, опублікована в 1908 році. Вона все ще є великою улюбленицею, причому не тільки серед молодих дівчат. Монтгомері оживив ідилічний, але цілком правдоподібний світ, встановлений на її рідному острові принца Едварда. Це цілісний, здоровий світ, населений лише білими людьми. Прочитайте *Енн із Зелених фронтонів* і спробуйте уявити її з популяцією негрів, мексиканців та мусульман. Расо-свідомому білому неможливо прочитати *Енн*, не оплакуючи втрату її світу, і її історія повинна випробовувати первісну, расову тягу ностальгії навіть на загартованих мультикультуралістів.

Але повернувшись до Харпер Лі, вона отримала честь за честь за довге життя. У 2007 році Джордж Буш нагородив її Президентською медаллю свободи, найвищу честь, яку уряд може надати цивільному. Тільки за рік до цього міс Лі отримала почесний доктор від Нотр-Дам. Усі студенти отримали примірники фільму « *Вбити всьому глузуючого*», на який вони захоплювалися, коли вони оваціювали. Ми можемо бути впевнені, що якби в її книзі було здорове расове повідомлення або взагалі не було расового повідомлення, її життя було б зовсім іншим.

Вона, безперечно, написала чудовий роман, але, на жаль, це одна для іншої сторони.

Вузькі вірності: Нація проти Раси

У 1912 р. Роберт Скотт досяг південного полюса, але зустрів жажливу погоду в поїздки назад. Врешті-решт він зрозумів, що він і його люди збираються вмирати. Він написав ряд прощальних листів, які були знайдені на його тілі іншою командою дослідників через вісім місяців.

Віч-на-віч зі смертю, Скотт яскраво усвідомлював, що представляє більшу групу, ніж він сам, але це була його нація - справді, його етнічна група - а не його раса. Як він писав Дж. М. Баррі, своєму доброму другові та автору *Пітера Пана*, « Ми заїжджаємо в дуже зручне місце. . . . Ми показуємо, що англійці все ще можуть померти сміливим духом, бореться з цим до кінця. »

Своєму другові Едгару Шпієру, одному з організаторів поїздки на полюс, він написав це:

One of the most charming tales in the English language is *Anne of Green Gables*, by L. M. Montgomery, published in 1908. It is still a great favorite, and not just among young girls. Montgomery brought to life an idyllic yet entirely believable world, set in her native Prince Edward Island. It is a coherent, healthy world, inhabited only by white people. Read *Anne of Green Gables* and try to imagine it with a population of blacks, Mexicans, and Muslims. It is impossible for a racially conscious white to read *Anne* without mourning the loss of her world, and her story must exert a primal, racial tug of nostalgia on even hardened multiculturalists.

But to return to Harper Lee, she reaped honor upon honor over her long life. In 2007, George W. Bush awarded her the Presidential Medal of Freedom, the highest honor the government can give a civilian. Just the year before, Miss Lee received an honorary doctorate from Notre Dame. All the students got copies of *To Kill a Mockingbird*, which they waved in admiration as they gave her a standing ovation. We can be sure that if her book had a healthy racial message—or no racial message at all—her life would have been very different.

She unquestionably wrote a great novel but, alas, it is one for the other side.

Narrow Loyalties: Nation vs. Race

In 1912, Robert Scott reached the South Pole, but met terrible weather on the trip back. Eventually he realized that he and his men were going to die. He wrote a number of farewell letters that were found on his body by another team of explorers eight months later.

Face to face with death, Scott was vividly conscious of representing a group larger than himself, but it was his nation—really, his ethnic group—not his race. As he wrote to J. M. Barrie, his good friend and the author of *Peter Pan*, “We are pegging out in a very comfortless spot. . . . We are showing that Englishmen can still die with a bold spirit, fighting it out to the end.”

To his friend, Edgar Speyer, one of the organizers of the trip to

Я боюся, що ми повинні поїхати, і що вона покине Експедицію в поганій каламуті. Але ми були до поляка і помремо, як панове. Я шкодую лише про жінок, яких ми залишаємо позаду.

. . . Якщо цей щоденник знайдеться, він покаже, як ми загинули, помираючи товаришів, і боролися з цим до кінця. Я думаю, що це покаже, що Дух скутості і сили витримати не вийшов з нашої раси. . . .

Під «расою» Скотт означав англійську «расу». »

Він також написав віце-адміралу серу Френсісу Чарльзу Бриджману: [Ми] є хорошим прикладом для наших земляків, якщо не, потрапивши в тісне місце, ставши перед ним, як чоловіки, коли ми були там. »

Скотт був рішуче помер, як англієць і джентльмен, а не як біла людина. Однак він бачив себе представником народу, і його легко уявити, як він виражає більш широкую вірність. Якби хтось із сьогоднішніх британців зіткнувся зі смертю в Антарктиці, чи вважав би вони себе англієцями, чи вважав би своїм обов'язком бути взірцем «Духа зриву і сили витримати»? Чи змішана група британських пакістів та західноіндійців матиме подібне почуття обов'язку?

Beau Geste Персиваль Врен, написаний у 1924 році та заснований на його досвіді у Французькому закордонному легіоні, пронизаний тим самим почуттям національної відданості. На ранніх сторінках є сцена, яка визначає англієць як справжній стандарт людства. Після кількох років розлуки Джордж Лоуренс з Нігерійської державної служби трапляється зі старим французьким другом, майором Анрі де Божоле:

До де Божоле Лоуренс мав велику повагу та симпатію як французький солдат найтоншого типу, гострий як гірчиця, жорсткий як нігі, ретельний спортсмен та джентльмен відповідно до вимогливих англійських стандартів. Часто він виплачував йому чудовий англійський комплімент, «навіть чи ти взяв би тебе за француза, Джоллі, ти, можливо, майже англійський», букет, який де Божоле отримав з меншою стурбованістю через те, що його мати була девонширським Кері.

the pole, he wrote this:

I fear we must go and that it leaves the Expedition in a bad muddle. But we have been to the Pole and we shall die like gentlemen. I regret only for the women we leave behind.

. . . If this diary is found it will show how we stuck by dying companions and fought the thing out well to the end. I think this will show that the Spirit of pluck and power to endure has not passed out of our race. . . .

By “race,” Scott meant the English “race.”

He also wrote to Vice-Admiral Sir Francis Charles Bridgeman: “[W]e are setting a good example to our countrymen, if not by getting into a tight place, by facing it like men when we were there.”

Scott was determined to die like an Englishman and a gentleman, not like a white man. He saw himself as a representative of a people, however, and it is easy to imagine him expressing a broader loyalty. If any of today’s Brits were facing death in the Antarctic, would they think of themselves as Englishmen, or believe it their duty to be a model of “the Spirit of pluck and power to endure”? Would a mixed band of British Pakis and West Indians have anything like the same sense of duty?

Percival Wren’s *Beau Geste*, written in 1924 and based on his experiences in the French Foreign Legion, is steeped in the same sense of national loyalty. There is a scene in the early pages that defines the Englishman as the true standard of mankind. After several years of separation, George Lawrence of the Nigerian Civil Service happens upon an old French friend, Major Henri de Beaujolais:

For de Beaujolais, Lawrence had a great respect and liking as a French soldier of the finest type, keen as mustard, hard as nails, a thorough sportsman, and a gentleman according to the exacting English standard. Frequently he paid him the remarkable English compliment, “One would hardly take you for a Frenchman, Jolly, you might almost be English,” a bouquet which de Beaujolais received with less concern by reason of the fact that his mother had been a Devonshire Cary.

Why, of course de Beaujolais has fine qualities; his mother was

Чому, звичайно, де Божоле має прекрасні якості; його мати була англійською!

Бо Гесте - це чоловіча пригода героїзму та високого поведження, про трьох англійських братів, які беззаперечно виконують свій обов'язок і захищають свою честь. Більшість дій відбувається в Північній Африці, куди братів послав легіон. Вони зустрічаються з усіма європейцями, але німці - хаоти, італійці та португальці - злодійські крої, американці - крепкі, але прості, і хоча французи виробляють випадкових людей з частин, вони ніколи не розуміють це правильно.

Найкращі англійці поводяться так, ніби їх девіз - смерть перед безчестям, але вони вважали б цю фразу занадто грандіозною. Героїзм - це просто справа того, як джентльмени виконують свій обов'язок, хоча вони дозволяють собі сказати « Суворий хлопець! » Один одному після дійсно приголомшливих актів відваги.

В історії багато арабів, але Ррен не звертає на них уваги більше, ніж він коней чи верблюдів. Іншими словами, він приймає расу належне; для Ррена мають значення лише білі чоловіки, а європейці вимірюють себе лише один проти одного.

Американці давно мали менш національне та ширше расове відчуття ідентичності. Це тому, що європейські сварки були далеко, і американці одружилися за національною ознакою і втратили свою європейську ідентичність. Але найголовніше, що вони жили з неграми та американськими індіанцями. На відміну від європейців, які рідко бачили небілого, американці знали, що вони можуть бути з британських, німецьких чи голландських акцій, але те, що їх об'єднало, було те, що вони білі.

Всього через рік після того, як Скот помер на Антарктиці, Джек Лондон написав «*Повстання Ельсінора*». Він писав про загальноєвропейську расову свідомість, яка спочатку могла здатися дивним Скотту чи Ррену, але це, безумовно, зрозуміли б.

Ельсінор, один з останніх комерційних вітрильних суден, на обході навколо мису Горн, коли його екіпаж напівкровок і офф-білих бунтів. Оповідач, який прийшов на борт як пасажир, приєднується до офіцерів, утримуючи заколот, і закохується в дочку капітана.

Під кінець книги він забарикадується на палубній палубі зі своєю коханою та іншими людьми. Повстанці пропонують не нашкодити їм, якщо здадуть, але загрожують найгіршим, якщо вони витримають:

English!

Beau Geste is a manly adventure of heroism and high demeanor, about three English brothers who unfailingly do their duty and defend their honor. Most of the action takes place in North Africa, where the brothers have been sent by the Legion. They meet all manner of Europeans, but the Germans are louts, the Italians and Portuguese are thieving cutthroats, the Americans are stout but simple, and though the French produce an occasional man of parts, they never get it quite right.

The best Englishmen behave as if their motto were death before dishonor, but they would have thought the phrase far too grandiose. Heroism is simply a matter of gentlemen doing their duty, though they do permit themselves to say “Stout fellow!” to each other after really stupendous acts of bravery.

There are many Arabs in the story, but Wren takes no more individual notice of them than he does of horses or camels. In other words, he takes race for granted; for Wren, only white men matter, and Europeans measure themselves only against each other.

Americans have long had a less national and more broadly racial sense of identity. This is because European quarrels were far away, and Americans married across national lines and lost their European identities. But most important, they lived with blacks and American Indians. Unlike Europeans who rarely saw a non-white, Americans knew that they might be of British or German or Dutch stock, but what united them was that they were white.

Just one year after Scott died in the Antarctic, Jack London wrote *The Mutiny of the Elsinore*. He wrote of a pan-European racial consciousness that might at first have seemed strange to Scott or Wren, but it was one they would surely have understood.

The *Elsinore*, one of the last commercial sailing ships, is on a passage around Cape Horn when its crew of half-breeds and off-whites mutinies. The narrator, who has come on board as a passenger, joins the officers in holding off the mutiny, and falls in love with the captain's daughter.

Near the end of the book, he is barricaded on the poop deck with his sweetheart and the remaining men. The mutineers offer

[А] хрест мого мозку спалахнув баченням всього, що я коли-небудь читав і чув про облогу леґацій у Пекіні, і про плани білих чоловіків щодо їх жіночого вигляду у випадку, коли жовті орди прорвуться в останніх рядках оборони. . . .

І я знав гнів. Не звичайний гнів, а холодний гнів. І я вловив бачення високого місця, в якому ми сиділи і правили століттями у всіх краях, у всіх морях. Я бачив свого роду, наших жінок з нами, у віджилих сподіваннях і втрачених починаннях, схилившись у гірських фортецях, загнили в швидкості джунґлів, вирубаних до останнього на палубах кораблів-гойдалок. І завжди, наші жінки з нами, якби ми правили звірами. Ми можемо померти, наші жінки з нами; але, живучи, ми правили. Це я бачив королівське бачення. . . . Це була священна довіра насіння, заповідання обов'язку, передане від усіх предків.

І я холодніше плакала. Це був не червоно-брутальний гнів. Це було інтелектуально. Він базувався на концепції та історії; це була філософія дії сильних і гордість сильних своїми силами. Тепер нарешті я знав Ніцше. Я знав правильність книг, відношення високого мислення до високої поведінки. . . . на кормі вугілля у дев'ятнадцять-тринадцять років, моя жінка поруч зі мною, мої предки позаду мене, мої косоокі слуги під мною, звірі під мною та під п'яткою мені. Боже! Я почувався по-царськи. Нарешті я знав значення царства.

Незважаючи на браваду цього уривку, Лондон усвідомлював невпевненість у положенні білої людини. Лише на кілька сторінок раніше він пише:

Так, я загиблий блондин і чоловік, і я сиджу на високому місці і нахилию дурних до своєї волі; і я коханець, люблю королівську жінку своєї породи, що гине, і ми разом займаємо і будемо займати високе місце правління і командування, поки наш рід не загине від землі.

Лондон мав расову свідомість, але він не писав книг для того, щоб поширити його. Більша частина «*Повстання Ельсінора*» - це хороша морська пряжа, а расове повідомлення настільки мала, що, мабуть, ніхто не помітив, коли версія фільму 1937 року вийшла з нього.

not to hurt them if they surrender, but threaten the worst if they hold out:

[A]cross my brain flashed a vision of all I had ever read and heard of the siege of the Legations at Peking, and of the plans of the white men for their womenkind in the event of the yellow hordes breaking through the last lines of defense. . . .

And I knew anger. Not ordinary anger, but cold anger. And I caught a vision of the high place in which we had sat and ruled down the ages in all lands, on all seas. I saw my kind, our women with us, in forlorn hopes and lost endeavours, pent in hill fortresses, rotted in jungle fastnesses, cut down to the last one on the decks of rocking ships. And always, our women with us, had we ruled the beasts. We might die, our women with us; but, living, we had ruled. It was a royal vision I glimpsed. . . . It was the sacred trust of the seed, the bequest of duty handed down from all ancestors.

And I flamed more coldly. It was not red-brute anger. It was intellectual. It was based on concept and history; it was the philosophy of action of the strong and the pride of the strong in their own strength. Now at last I knew Nietzsche. I knew the rightness of the books, the relation of high thinking to high conduct . . . on the poop of a coal-carrier in the year nineteen-thirteen, my woman beside me, my ancestors behind me, my slant-eyed servitors under me, the beasts beneath me and beneath the heel of me. God! I felt kingly. I knew at last the meaning of kingship.

Despite the bravado of this passage, London was aware of the precariousness of the white man's position. Just a few pages earlier, he writes:

Yes, I am a perishing blond, and a man, and I sit in the high place and bend the stupid ones to my will; and I am a lover, loving a royal woman of my own perishing breed, and together we occupy, and shall occupy, the high place of government and command until our kind perish from the earth.

London had a racial consciousness, but he did not write books in order to spread it. Most of *The Mutiny of the Elsinore* is a good seafaring yarn, and the racial message is so small a part that probably no one noticed when the 1937 movie version left it out. What

Що більше, щоб вбити *Mocking птах* набагато краще , ніж роман *Заколот*. Лондон є більш переконливим, коли він вкладає думки у собак, ніж коли він вкладає слова в уста людей.

Великий расовий роман ще належить написати.

Ці статті були опубліковані на AmRep.com 30 січня 2012 року.

is more, *To Kill a Mocking Bird* is a much better novel than *Mutiny*. London is more convincing when he puts thoughts into the minds of dogs than when he puts words in the mouths of people.

The great racist novel is yet to be written.

These articles were published at AmRen.com on January 30, 2012.

Відкритий лист консерваторам

ВИ АРЕНЬ НЕ МОЖЕТЕ ЗАПИТАТИ СВОЇ ПРИНЦИПИ.

*Ця стаття була спочатку опублікована під заголовком *My Open Letter to Cuckservatives* », коли « *cuckservative* » був дедалі поширенішим терміном насмішки для консерваторів, які не бажають сприймати расу серйозно. Цей термін став настільки популярним у *Twitter*, що самі Бакс » почали скаржитися на те, наскільки яскраво ефективним він був. Її поява, саме тоді, коли Дональд Трамп відмовився зникнути, було частиною політичних та соціальних потрясень президентських виборів 2016 року.*

Шановний консерваторе:

В основі вашого руху гниль: американський консерватизм не може зберегти нічого, якщо він не зможе зберегти фондовий запас країни. Скажу прямо: Ніщо, що ти любиш, не виживе без білих людей.

Ви виступаєте за обмежений уряд та збалансований бюджет? Порахуйте своїх чорних та латиноамериканських союзників. Ви захоплюєтесь Томасом Джефферсоном? Він був рабовласником, який опиниться на купі гною разом із прапором Конфедерації. Ви дбаєте про стабільні сім'ї та права ненароджених? Подивіться на нелегітимність, розлучення та аборт для негрів та латиноамериканців. Чи дорожиш тихою на світанку в Брайс-Каньйоні? Коли в парковій службі вдається завести негрів та латиноамериканців, вони грають у бум-боксі до 1:00 ранку. Чи був Рональд Рейган вашим героєм? Він не виграє більшості сьогоднішнього електорату.

Ви любите Чайковського? Порахуйте небілих у концертній залі. Ви прагнете мікрорайонів, де можна залишити ключі у вашому автомобілі? Є ще деякі; просто не сподівайтесь, що вони будуть « різноманітними. » Чи є полювання та вогнепальна зброя частиною вашої спадщини? Поясніть це Бараку Обамі або Соні Сотомайор. Ти побожний християнин? Мусульманські іммігранти зневажають вас і вашу віру. Чи підтримуєте ви Ізраїль? Мексиканці, гаїтяни, китайці та гватемалани цього не роблять.

Ваш великий фестиваль - CPAC - такий же білий, як і зустріч синів ветеранів Конфедерації. Це тому, що чорношкірі та латиноамериканці та навіть азіати не поділяють ваші мрії.

An Open Letter to Conservatives

YOU AREN'T JUST BETRAYING YOUR PRINCIPLES.

This article was originally published under the title “An Open Letter to Cuckservatives,” when “cuckservative” was an increasingly common term of derision for conservatives unwilling to take race seriously. The term became so popular on Twitter that “cucks” themselves began to complain about how stingingly effective it was. Its appearance, just when Donald Trump was refusing to disappear, was part of the political and social upheaval of the 2016 presidential election.

Dear Conservative:

There is rot at the heart of your movement: American conservatism can conserve nothing if it cannot conserve the nation's founding stock. I'll put it bluntly: Nothing you love will survive without white people.

Do you stand for limited government and a balanced budget? Count your black and Hispanic allies. Do you admire Thomas Jefferson? He was a slave-holder who will end up on the dung heap along with the Confederate flag. Do you care about stable families and the rights of the unborn? Look up illegitimacy, divorce, and abortion rates for blacks and Hispanics. Do you cherish the stillness at dawn in Bryce Canyon? When the park service manages to get blacks and Hispanics to go camping they play boom-boxes until 1:00 a.m. Was Ronald Reagan your hero? He would not win a majority of today's electorate.

Do you love Tchaikovsky? Count the non-whites in the concert hall. Do you yearn for neighborhoods where you can leave the keys in your car? There still are some; just don't expect them to be “diverse.” Are hunting and firearms part of your heritage? Explain that to Barack Obama or Sonia Sotomayor. Are you a devout Christian? Muslim immigrants despise you and your faith. Do you support Israel? Mexicans, Haitians, Chinese, and Guatemalans don't.

Your great festival—CPAC—is as white as a meeting of the Sons of Confederate Veterans. That's because blacks and Hispanics and

Ви чули старий анекдот: « Як ви називаєте єдиного чорношкірого на консервативній зустрічі? Основний динамік. » Інформаційна робота не працює. Ви не можете змусити когось любити те, що любите. Віра, патріотизм, обов'язок та честь походять з глибоко культурних, релігійних та предкових джерел, до яких ви не можете дійти.

Чому ти викликаєш Мартіна Лютера Кінга, молодшого, коли ти закликаєш до Америки « барвінок » ? Ви знаєте, що він хотів квот на негрів. Ви викликаєте Кінга, бо думаєте, що він допоможе вам замовкнути негрів та лібералів. Але це не працює, чи не так? Це тому, що тільки білі - а азіати, коли це їм підходить - навіть думають з точки зору « кольорової сліпоті. » Чорношкірі та латиноамериканці вичавлять з вас кожен несправедливу перевагу. У який момент вони коли-небудь відмовляться від своєї агресивної расової програми? Коли вони більшість, просто подумайте, як сильно вони будуть стискати ваших онуків.

Ви кажете собі, що те, що ви любите в Америці, - і я їх теж люблю - кореняться в певних принципах. *Це ваша найбільша помилка.* Вони вкорінені у певних людей. Ось чому німці, шведи, ірландці та угорці могли приїхати і зробити свій внесок у Америку, яку любите. Ви справді вірите, що майбутня афро-латиноамериканська-Карибсько-Азіатська Америка буде чимось подібна до Америки, яку побудували ваші предки?

Розглянемо ваші принципи. Ви мрієте про традиційне, релігійне суспільство вільного ринку з невеликим урядом, низькими податками та без контролю над зброєю, де одностатеві шлюби є незаконними, а аборти, розлучення, проституція та нелегітимність зневажаються? Є такі місця: племінні райони Пакистану та Сомалі.

А як щодо країн, які порушують ваші принципи - з високими податками, величезним урядом, засміченими ринками, слабкою церквою, суворим контролем над зброєю та всіма видами сексуальної ліцензії? Там є Скандинавія. І все-таки, якби вам довелося виїхати зі США, ви б швидше жили в Данії, ніж у Вазірістані.

Ви бачите візерунок? Навіть коли вони порушують ваші принципи, білі люди будують добрі суспільства. Навіть коли вони дотримуються ваших принципів, небілі зазвичай не роблять.

Ми це бачимо в Америці. Чи можете ви придумати більшість білого мікрорайону, в якому ви хотіли б жити, або більшість небілих шкіл, у яких ви хотіли б відвідувати своїх дітей?

even Asians don't share your dreams. You've heard the old joke: "What do you call the only black person at a conservative meeting? The keynote speaker." Outreach doesn't work. You can't talk someone into loving what you love. Faith, patriotism, duty, and honor come from deeply cultural, religious, and ancestral sources you can't reach.

Why do you evoke Martin Luther King, Jr. when you call for a "colorblind" America? You know he wanted quotas for blacks. You evoke King because you think he'll help you silence blacks and liberals. But it doesn't work, does it? That's because only whites—and Asians, when it suits them—even think in terms of "colorblindness." Blacks and Hispanics will squeeze every unfair advantage out of you they can. At what point will they ever abandon their aggressive racial agenda? When they're the majority just think how hard they'll squeeze your grandchildren.

You tell yourself that the things you love about America—and I love them, too—are rooted in certain principles. *That is your greatest mistake.* They are rooted in certain people. That is why Germans, Swedes, Irishmen, and Hungarians could come and contribute to the America you love. Do you really believe that a future Afro-Hispanic-Caribbean-Asiatic America will be anything like the America your ancestors built?

Let's consider your principles. Do you dream of a traditional, religious, free-market society with small government, low taxes, and no gun control, where same-sex marriage is illegal, and abortion, divorce, prostitution, and illegitimacy are scorned? There are such places: the tribal areas of Pakistan and Somalia.

And what about countries that violate your principles—with high taxes, huge government, clogged markets, a weak church, strict gun control, and sexual license of all kinds? There's Scandinavia. And yet if you had to leave the United States you'd much rather live in Denmark than in Waziristan.

Do you see the pattern? Even when they violate your principles, white people build good societies. Even when they abide by your principles, non-whites usually don't.

We see that in America. Can you think of a majority non-white

Ні, ти не можеш. Чому ж тоді не боротися з усією силою проти сил імміграції та інтеграції, які перетворюють все більшу частину вашого округу на пустирі третього світу?

Я знаю, що вам було б страшно виходити за межі все вужчих меж того, що нам дозволяється говорити про расу. Ви б заперечували несхвалення кожної установи в Америці. Не з тих пір, як на останньому Червоному відлякуванні ціна виступу була такою високою. У 1950-х роках було небезпечно висипати марксистські дурість. Сьогодні найнебезпечніші ідеї - це історичні, біологічні та моральні істини, які такі люди, як Вашингтон, Джефферсон, Лінкольн, Тедді Рузвельт, Марк Твен, Уолт Вітмен, та ваші бабусі та дідусі, сприймали як належне.

Збирайте мужність. Говори ці правди. Вони - ваша спадщина. Вони - ваша доля. Вони у ваших кістках. І коли ви будете говорити ці правди, ви приєднаєтесь до людей, які бачать єдине майбутнє для Америки, в якому речі, які ви любите, навіть можна уявити. Коли ви будете говорити ці правди, ви приєднаєтесь до табору святих.

І поки ви не говорите ці правди, ви зраджуєте своїм принципам і мріям - навіть якщо ви думаєте, що працюєте над ними. Що ще гірше, ви зраджуєте своїх людей.

Ця стаття була опублікована на AmRen.com 30 липня 2015 року.

neighborhood you'd like to live in, or a majority non-white school you'd like your children to attend? No, you can't. Why, then, don't you fight with all your strength against the forces of immigration and integration that are turning ever-greater parts of your county into Third-World wastelands?

I know it would be frightening for you to step outside the ever narrower confines of what we are permitted to say about race. You would court the disapproval of every institution in America. Not since the last Red Scare has the price of speaking out been so high. In the 1950s, it was dangerous to spout Marxist foolishness. Today, the most dangerous ideas are the historical, biological, and moral truths that men such as Washington, Jefferson, Lincoln, Teddy Roosevelt, Mark Twain, Walt Whitman, and your grandparents took for granted.

Muster up the courage. Speak these truths. They are your heritage. They are your destiny. They are in your bones. And when you speak these truths, you will join the people who see the only future for America in which the things you love are even conceivable. When you speak these truths you will join the camp of the saints.

And until you speak these truths, you are betraying your principles and dreams—even though you think you are working for them. Worse still, you are betraying your people.

This article was published at AmRen.com on July 30, 2015.

Дурість жінок у бою

ОДНЕ МАЛЕ ПОСИЛАННЯ МОЖЕ ЗАТИ ВСІЙ ВРЕМУ.

23 січня 2013 року міністр оборони Леон Панетта зняв заборону на боротьбу з жінками. Він дав генералам три роки, щоб відкрити всі посади жінкам, і якщо хтось із них думає, що жінка не може виконати роботу, їм доведеться пояснити, чому.

Бойова зброя - піхота, броня та артилерія - закрита для жінок з поважних причин: жінки не можуть виконувати цю роботу, а чоловіки не дозволяють виконувати цю роботу.

Безпілотники та боєприпаси, керовані лазером, не змінили речі для бурчання: вам все одно доведеться бігати на пагорби з 80-фунтовою пачкою, жити в бруді тижнями, і горбити 96-фунтові 155-мм артилерійські снаряди на задній частині вантажівки. Ваші приятелі розраховують на те, що ви виведете їх з бою, якщо вони поранені, і вони не можуть розраховувати на когось із половиною сили тіла у чоловіка.

Обширне армійське дослідження чоловіків та жінок 1994 року [Мерілін А. Шарп, « Фізична підготовка та професійні показники жінок в армійській частині США - написане жінкою - виявило очевидне: « Середня жінка не має однакових фізичних можливостей, чи можна її навчити мати ті ж фізичні можливості, що й пересічний чоловік. » Це дослідження включало випробування на міцність практично не перекриваючись. Що стосується максимальної сили підйому, найгірші 2 відсотки чоловіків опинилися у 92-му відсотках серед жінок.

Солдатам, можливо, доведеться вбивати або бути вбиті в близьких приміщеннях. Все, що потрібно вашому ворогу, - це додатковий дюйм охоплення, зайвий кілограм м'язів або додатковий приплив швидкості, і він скористається цією перевагою, щоб убити вас. Ніхто не говорить про те, щоб розмістити жінок у професійних спортивних командах - ми можемо програти гру! - Але тепер військові просять слабких зв'язків, які могли б забити весь загін.

У березні 2013 року капітан дами Marine на ім'я Каті Петро Ніо опублікував статтю в газеті « Морська піхота » під назвою « Перейми це! Ми не всі створені рівними. » Вона досить жорстка гал- вона каже , що вона могла -скамя для преса 145 фунтів і присед 200 фунтів, але , коли вона працювала з чоловіками в області, « швидкість мого погіршення помітно швидше , ніж у чоловіків морпіхів. »

The Folly of Women in Combat

ONE WEAK LINK COULD GET THE
WHOLE SQUAD KILLED.

On January 23, 2013, Defense Secretary Leon Panetta lifted the ban on women in combat. He gave the generals three years to open up all positions to women, and if any of them think there is a job women can't do, they'll have to explain why.

The combat arms—infantry, armor, and artillery—are closed to women for good reasons: Women can't do the job, and they keep men from doing the job.

Drones and laser-guided munitions haven't changed things for a grunt: You still have to run up hills with an 80-pound pack, live in dirt for weeks, and hump 96-pound 155mm artillery shells onto the back of a truck. Your buddies count on you to carry them out of the fight if they are wounded, and they can't count on someone with half the upper-body strength of a man.

An extensive 1994 Army study of men and women [Marilyn A. Sharp, "Physical Fitness and Occupational Performance of Women in the U.S. Army"]—written by a woman—discovered the obvious: "The average woman does not have the same physical capacity, nor can she be trained to have the same physical capacity as the average man." This study included strength tests with practically no overlap. On Maximum Lifting Strength, the worst 2 percent of men were at the 92nd percentile for women.

Soldiers may have to kill or be killed at close quarters. All your enemy needs is an extra inch of reach, an extra pound of muscle, or an extra burst of speed, and he will use that advantage to kill you. No one is talking about putting women on professional sports teams—we might lose a game!—but the military is now asking for weak links that could get the whole squad killed.

In March, 2013, a lady Marine captain named Katie Petronio published an article in the *Marine Corps Gazette* called "Get Over It! We Are Not All Created Equal." She is a pretty tough gal—she says she could bench-press 145 pounds and squat 200

Вона пише, що якщо жінки приєднаються, піхота « переживе колосальне зростання каліки та закінчення кар'єри для жінок. » Деякі з цих іграшкових солдатів зламаються, перш ніж вони навіть побачать ворога, а потім витратять своє життя на отримання зарплати за інвалідність.

Жінки в бою? Боротьба означає близькі квартали. Під час вторгнення в Ірак 2003 року морська піхота Райана Сміта їхала в амфібійному штурмовому автомобілі, призначеному для 15 чоловіків. Були поломки і « до кінця вторгнення у нас було 25 людей, забитих у спину. » Вони їхали 48 годин прямо в транспортному засобі без санітарії, а чоловіки отримали дизентерію. « Коли некерований потяг вдарив до морського піхотинця, він буде змушений стояти, якнайкраще, тримати сумку MRE [страви, готові до їжі] до задньої частини, і відхилити дюйми від обличчя своїх товаришів, що сидять. »

Коли вони дісталися Багдаду:

Ми не просипалися більше місяця, і наші хімічні захисні костюми були вкриті сумішшю бруду та сухої крові. Нам сказали зняти і помістити костюми в ями, щоб негайно спалити. Мій підрозділ стояв там. . . голі, болячки, потерті по всьому тілу, ноги луцаться, спостерігаючи, як горять костюми. Пізніше вони вишикували нас голими і змили з допомогою шайб. [« Реальність, яка чекає жінок у бою », журнал «Уолл-стріт», 23 січня 2013 р.]

Лідер загону Сміт не хоче жінок у бою.

Як пояснив екс-морський підопічний Джон Лудді, є й інші причини, чому жінки не належать на фронті:

[1] п єдиний історичний випадок, коли жінки були навмисно розміщені в бою - в Ізраїлі під час арабо-ізраїльської війни 1948 року - їх було усунено протягом тижнів. Причина: було зрозуміло, що чоловіки реагували на присутність жінок, намагаючись захистити їх та допомогти їм, коли вони стали жертвами, а не продовжували нападати. Ізраїльтяни також дізналися, що моральний стан підрозділів був серйозно пошкоджений, коли чоловіки побачили жінок, вбитих та поранених на полі бою. [« Порядок денний національної безпеки для нового міністра оборони, » Фонд Ерітаг , 10 лютого 1994 р.]

pounds—but when she worked with men in the field, “the rate of my deterioration was noticeably faster than that of male Marines.”

She writes that if women join up, the infantry is “going to experience a colossal increase in crippling and career-ending medical conditions for females.” Some of these toy soldiers will break before they even see the enemy and then spend their lives drawing disability pay.

Women in combat? Combat means close quarters. During the 2003 Iraq invasion, Marine Ryan Smith rode in an amphibious assault vehicle designed for 15 men. There were breakdowns and “by the end of the invasion we had as many as 25 men stuffed into the back.” They went 48 straight hours in the vehicle with no sanitation, and men got dysentery. “When an uncontrollable urge hit a Marine, he would be forced to stand, as best he could, hold an MRE [meals ready to eat] bag up to his rear, and defecate inches from his seated comrade’s face.”

When they got to Baghdad:

We had not showered in well over a month and our chemical protective suits were covered in a mixture of filth and dried blood. We were told to strip and place our suits in pits to be burned immediately. My unit stood there . . . naked, sores dotted all over our bodies, feet peeling, watching our suits burn. Later, they lined us up naked and washed us off with pressure washers. [“The Reality That Awaits Women in Combat,” *Wall Street Journal*, Jan. 23, 2013.]

Squad Leader Smith does not want women in combat.

As ex-Marine John Luddy explained, there are other reasons why women do not belong at the front:

[I]n the one historical case where women were deliberately placed in combat—in Israel during the 1948 Arab-Israeli War—they were removed within weeks. The reason: It was clear that men reacted to the presence of women by trying to protect them and aiding them when they became casualties instead of continuing to attack. The Israelis also learned that unit morale was seriously damaged when men saw women killed and injured on the battlefield. [“A National Security Agenda for the New Secretary of Defense,” *The Heritage*

Чоловіки беруть шалені ризики, щоб переконатися, що жінки не потрапляють у полон, і врятувати їх, якщо вони є. Пам'ятаєте Джессіку Лінч, 100-кілограмову канцелярську службу, яка потрапила в ДТП під час вторгнення в Ірак і потрапила у полон? Армія розповіла колосальні брехні про її боротьбу з ножами в стилі Рамбо - вона опустила на коліна, щоб помолитися і ніколи не стріляла з пострілу, а потім пішла на абсурдні зусилля, щоб повернути її назад. Був диверсійний бій за виведення іракських військ, і спільна команда десантних військ, армійських рейнджерів, військово-морських котиків та парашутних перемичок ВВС - із набагато кращими справами - вихопила її з лікарні, яка виявилася не охороною.

ПФС Lynch пощастило. Вона потрапила до рук звичайної армії, яка добре ставилася до неї. Але що б зробили таліби з полоненою американкою? Напевно її з'гвалтували. Тоді чи зникне вона в самому жалюгідному борделі в Афганістані, чи повернеться скалеченою, вагітною та психологічною аварією?

Нарешті, є секс. Як пояснює один з ветеранів морської піхоти, « Чоловіча зв'язка - це те, що бере на гору. І чоловічих зв'язків просто не буває з жінками навколо. »

Один солдат нещодавно виклав це на приватній дошці оголошень:

Піхотна дружина, опустивши руки, є основою будь-якого збройного конфлікту. Вони можуть робити все, що завгодно, у будь-який час - адже від цього залежить життя їхніх приятелів. Зв'язок між людьми в піхотному загоні, як ніхто інший. . . . Доповнення жінок повністю переверне рівень згуртованості та згуртованості загону швидше, ніж що-небудь. Самка стала б центром уваги, а кінець кожного жарту. Мораль буде важкою вагою, що тягне загін в бруд.

Це руйнує те, що армія називає « груповою згуртованістю », якщо людину підстрелили загони тата, а потім усю ніч доводиться слухати, як вона кричить у чужій лисиці.

Військові роздають презервативи так, ніби цукерки, але трапляються аварії. У 90-х роках капітан військово-морського флоту Марта Вайтхед свідчила перед військовою комісією, що жінки втричі частіше « нерозміщуються », ніж чоловіки, і що 47 відсотків часу це було через те, що вони вагітні.

Foundation, February 10, 1994.]

Men take crazy risks to make sure women are not captured and to rescue them if they are. Remember Jessica Lynch, the 100-pound supply clerk who got into a traffic accident during the Iraq invasion and was taken prisoner? The Army told colossal lies about her Rambo-style knife fight with Iraqis—she went down on her knees to pray and never fired a shot—and then went to absurd lengths to get her back. There was a diversionary battle to draw off Iraqi troops, and a joint team of Delta Force, Army Rangers, Navy Seals, and Air Force Pararescue Jumpers—with much better things to do—snatched her from a hospital that turned out to be unguarded.

PFC Lynch was lucky. She fell into the hands of a regular Army that treated her well. But what would the Taliban do with a captured American woman? Gang-rape her, for sure. Then would she disappear into the most wretched brothel in Afghanistan or come back mutilated and pregnant and a psychological wreck?

Finally, there is sex. As one Marine Corps veteran explains, “Male bonding is what takes the hill. And male bonding just doesn’t happen with women around.”

One soldier recently put it this way on a private, combat-related bulletin board:

The Infantry squad is, hands friggen’ down, the backbone of any armed conflict. They can do anything, anywhere, anytime—because the lives of their buddies depend on it. The bond between men in an Infantry squad is like no other . . . The addition of women would utterly turn the squad’s level of cohesion and unity upside-down faster than anything. The female would become the center of attention, and the butt-end of every joke. Morale would be a crushing weight dragging the squad down into the dirt.

It destroys what the Army calls “group cohesion” if a man has been jilted by the squad tart and then has to listen to her squealing all night in someone else’s foxhole.

The military hands out condoms as if they were candy, but accidents happen. In the 1990s, Navy Captain Martha Whitehead testified before a military commission that women were three

У 2009 році з Іраку було евакуйовано стільки вагітних леді-солдатів, що генерал-майор Ентоні Куколо наказав судовий воєнний стан та можливий термін ув'язнення для будь-якої жінки, яка завагітніла, та для відповідального чоловіка. « У мене є завдання зробити. » Сказав він. « Мені надається обмежена кількість солдатів, з якими це можна зробити, і мені потрібен кожен з них. »

Є й інші проблеми. З 2006 по 2011 рік рівень військових сексуальних злочинів у військових збільшився на 64 відсотки, за оцінками 19000 сексуальних нападів лише у 2010 році. Жінки складають 14 відсотків військовослужбовців армії, але це 95 відсотків жертв сексуальних злочинів. (Армія попереджає, що буде більше випадків, коли чоловіків згвалтують чоловіків, коли гомосексуалістам не потрібно турбуватися про вигнання, але це вже інша проблема.)

Генерал Мартін Демпсі, голова Об'єднаного начальників штабів, каже, що він вважає, що жінки в бою *допоможуть вирішити проблему сексуальних домагань*. Він дуже сильно штовхнув Леона Панетту, щоб зняти заборону. « Я повинен вірити, » пояснює він, « що більше ми можемо ставитися до людей однаково, тим більше вірогідності, що вони ставляться один до одного однаково. » Це безумовно божевільно.

Людина в бойовій обробці працює на тестостерон. Саме це робить його надійним вбивцею; це також змушує його думати про секс кожну хвилину дня. Поставити жінок на поле бою - це як засунути вболівальників до роздягальні з командою-переможницею після футбольної гри та зачинити двері.

Бойові війська - це молоді люди, які вбивають людей на життя. У армії загальнообов'язкових вони там, тому що їм подобається вбивати людей. Військові кидають на них молодих жінок і в шоці виявляють, що чоловіки не завжди поведуться як джентльмени. Таким чином, ВМС має обов'язкову підготовку до боротьби зі статевим нападом для кожного моряка, а армія має SHARP (сексуальні домагання / реагування на напади *та* запобігання). Вони не змінюють своєї ідіотської політики; вони намагаються змінити чоловіків.

Коли Леон Панетта виголосив свою заяву, президент Оба ма був у захваті: « Сьогодні кожен американець може пишатися тим, що наші військові стануть ще сильнішими, коли наші матері, дружини, сестри та дочки відіграють більшу роль у захисті цієї країни, яку ми любимо. »

times more likely to be “non-deployable” than men, and that 47 percent of the time it was because they were pregnant.

In 2009, so many pregnant lady soldiers were being evacuated from Iraq that Major General Anthony Cucolo ordered a court martial and possible jail time for any woman in his command who got pregnant—and for the man responsible. “I’ve got a mission to do,” he said. “I’m given a finite number of soldiers with which to do it and I need every one of them.”

There are other problems. From 2006 to 2011, the rate of violent sex crimes in the military shot up 64 percent, with an estimated 19,000 sexual assaults in 2010 alone. Women are 14 percent of Army personnel but are 95 percent of sex-crime victims. (The Army warns there will be more cases of men raping men now that homosexuals don’t have to worry about being kicked out, but that is a different problem.)

General Martin Dempsey, the chairman of the Joint Chiefs of Staff, says he thinks women in combat will *help solve the problem of sexual harassment*. He pushed Leon Panetta very hard to lift the ban. “I have to believe,” he explains, “that the more we can treat people equally, the more likely they are to treat each other equally.” This is certifiably insane.

A man in fighting trim runs on testosterone. That is what makes him a reliable killer; it also makes him think about sex every minute of the day. Putting women on the battlefield is like shoving the cheerleaders into the locker room with the winning team after a football game and locking the doors.

Combat troops are young men who kill people for a living. In the all-volunteer Army they are there because they like killing people. The military throws young women at them and is shocked—shocked—to discover that the men don’t always behave like gentlemen. So the Navy has mandatory anti-sex-assault training for every sailor, and the Army has SHARP (Sexual Harassment/Assault Response & Prevention). They don’t change their idiotic policies; they try to change men.

When Leon Panetta made his announcement, President Obama was delighted: “Today, every American can be proud that our

Він отримав це точно назад. Чоловіки йдуть на війну саме так, що їх матері, дружини, сестри та дочки *не* повинні йти. Зрештою, війна стосується національного виживання. Половина чоловіків може загинути в бою, але якщо жінки виживуть, чоловіки, які залишилися, можуть тримати націю. Суспільство, яке відправляє дітей-носіїв у бій, зійшло з розуму.

Секретар армії Того Захід одного разу заявив, що утримання жінок від бою уповільнює їхні розкрутки та заважає їм « досягти повного потенціалу. » Завдання солдата - знайти ворога і вбити його - так, його - не бути частиною гігантського експерименту в егалітарній фантазії. Єдині військові, які розмовляють як Того Захід, носять стрічки замість шоломів. Тільки вироджені країни вводять жінок у бій.

Звичайно, це працюватиме деякий час - із більшими жертвами, неефективністю та нескінченними брехнями та укриттями. Але коли століття наближається до кінця, і китайці пишуть історію того, що раніше були США, вони відзначають, що це був вірний знак, що місце було приречене, коли американський солдат став соціальним працівником із гвинтівкою замість професійний вбивця.

Ця стаття була опублікована в Takimag .com 30 січня 2013 року під заголовком « Жінки в бою: Ще один цвях у труні. »

military will grow even stronger with our mothers, wives, sisters and daughters playing a greater role in protecting this country we love.”

He got it exactly backward. Men go to war precisely so that their mothers, wives, sisters, and daughters *don't* have to go. War is ultimately about national survival. Half the men could die in combat but if women survive, the men who are left can keep the nation going. A society that sends child-bearers into combat has gone mad.

Secretary of the Army Togo West once said that keeping women out of combat slows their promotions and prevents them “from reaching their full potential.” A soldier’s job is to find the enemy and kill him—yes, him—not to be part of a giant experiment in egalitarian fantasy. The only military men who talk like Togo West wear ribbons instead of helmets. Only degenerate countries put women in combat.

Of course, it will work for a while—with higher casualties, grinding inefficiencies, and endless lies and cover-ups. But when the century draws to a close and the Chinese write the history of what used to be the United States, they will note that it was a sure sign the place was doomed when the American soldier became a social worker with a rifle instead of a professional killer.

This article was published at Takimag.com on January 30, 2013, under the title, “Women in Combat: Another Nail in the Coffin.”

Пік для рятувальних катерів

IS егалітарної ПРАВОСЛАВ'Я ПОЧАТКУ валитися?

Вільям Салетан - національний кореспондент інтернет-журналу *Slate*. 18, 19 та 20 листопада він опублікував трисерійну серію про потужні докази думки, що середня різниця IQ між чорними та білими викликана принаймні частково генами. Значна частина його даних надходила з першокласного метадослідження Філіппа Раштона та Артура Дженсена, яке з'явилося у червневому випуску « *Психологія, державна політика та право* » у червні 2005 року .

Настільки несподівано було знайти досить об'єктивне поводження з IQ на веб-сайті, що належить *Washington Post*, що ми розмістили уривки на своєму власному сайті AmRen.com. Серія забрела так далеко від *Посту* рабськи зрівняльної лінії , що я був впевнений , що г - н Продаж засмаги буде тьопав, і звичайно, він був. 28 листопада, через тиждень після закінчення серії, він відкинувся на лінію, щоб зізнатися, що він не є експертом у галузі інтелектуальної власності та що він зробив неохайну роботу:

Досліджуючи цю тему,. . . Я пропустив щось, що міг зібрати з простого погляду на Вікіпедію.

Протягом останніх п'яти років Дж. Філіпп Раштон був президентом Фонду піонерів, організації, присвяченої « науковому дослідженню спадковості та людських відмінностей. » За цей час фонд присудив Фонду New Century щонайменше \$70 000. . . . New Century видає журнал під назвою Американський ренесанс, який проповідує сегрегацію. Раштон звичайно виступає на своїх конференціях.

Я був недбалий у тому, що не вдався дослідити та повідомити про це. Мені шкода. Я завдячую вам кращим за це.

Він, безумовно, зобов'язаний нам краще за це. Справді сумно, що вибачення пана Салетана за « погані дослідження » повинно містити справді погані дослідження. *Американський ренесанс* не проповідує сегрегації; вона сприяє вільній асоціації, зазначаючи лише те, що коли вони мають таку свободу, більшість людей віддають перевагу компанії інших своїх расів.

The Rush for the Lifeboats

IS EGALITARIAN ORTHODOXY BEGINNING
TO CRUMBLE?

William Saletan is a national correspondent for the online magazine *Slate*. On November 18, 19, and 20, he published a three-part series about the powerful evidence for the view that the average IQ difference between blacks and whites is caused at least partly by genes. Much of his data came from a first-rate meta-study by Philippe Rushton and Arthur Jensen that appeared in the June 2005 issue of *Psychology, Public Policy, and Law*.

It was so much of a surprise to find a reasonably objective treatment of IQ at a website owned by the *Washington Post* that we posted excerpts at our own site, AmRen.com. The series strayed so far from the *Post's* slavishly egalitarian line that I felt sure Mr. Saletan would be spanked, and sure enough, he was. On November 28, a week after the series ended, he limped back on line to confess that he was not an expert in IQ, and that he had done sloppy work:

In researching this subject, . . . I missed something I could have picked up from a simple glance at Wikipedia.

For the past five years, J. Philippe Rushton has been president of the Pioneer Fund, an organization dedicated to “the scientific study of heredity and human differences.” During this time, the fund has awarded at least \$70,000 to the New Century Foundation. . . . New Century publishes a magazine called *American Renaissance*, which preaches segregation. Rushton routinely speaks at its conferences.

I was negligent in failing to research and report this. I'm sorry. I owe you better than that.

He certainly does owe us better than that. Rather sad, really, that Mr. Saletan's apology for “bad research” should contain genuinely bad research. *American Renaissance* does not preach segregation; it promotes free association, noting only that when they have such freedom, most people prefer the company of others of their own race.

29 листопада, після чергового шаленого кола ворожих коментарів до Шиферу, пан Салетан кинувся назад на плантацію, щоб довести свої « антирасистські » повноваження, пояснивши, чому Піонерський фонд *ніколи не* повинен давати гроші AR:

Тейлор - ідеальна ілюстрація расистського зловживання наукою. Він бере шматочки даних і переплітає їх разом із абсолютно ненауковими висновками, щоб відповідати його ідеології сегрегаціонізму. Роблячи це, він робить величезну шкоду як науці, так і суспільству.

Якщо ви керуєте науково-дослідним фондом, ви несете відповідальність за не субсидування такого роду лайна.

Період.

О Боже.

30 листопада я опублікував коментар на *Slate* з тим, що, як я вважав, є обґрунтованим запитом: « На нашій веб-сторінці AmRep є більше 15 років останніх випусків американської ренесансу. ком. Чи можу я вам заважати вказати навіть на один приклад «расистського зловживання наукою? »

Це здебільшого викликало покликання на імена, провину за асоціацією, міркування про моє особисте життя та випадкові проблиски здорового глузду, але не один приклад. Сам пан Салетан не відповів, тому я надіслав йому те саме запитання електронною поштою. Містер Салетан, звичайно, дуже зайнята і важлива людина, тому він не зовсім знайшов часу для відповіді.

3 грудня бідний містер Салетан отримав ще одне плескаття. Стівен Меткалф, який вважає себе « критиком Шиферу », обрушився на колегу, назвавши його висновки « абсолютно неправдивими » та « дуже сумнівними. » (Будь ласка, зробіть свою думку, містер Меткалф.) Містер Меткалф також назвав Артура Дженсена « дуже упередженим. » Професор Дженсен, мабуть, найбільш ретельний, добросовісний, шанований, цитований та аполітичний діяч у всій галузі досліджень IQ.

Що тут відбувається? Я підозрюю, що ми перебуваємо в перші дні того, що стане все більш поглинаючим, але, в кінцевому рахунку, непересічним видовищем. Ми бачимо, що відбувається, коли те, що колись вважалося найбільш одіозним з ересей, починає тріумфувати через велику вагу доказів: розмиті напівправди, поспішні відкриття, пронизливі доноси. Коли кількість еретиків зростає, деякі з менш миготливих лібералів можуть побачити, що егалітарна споруда хитка

On Nov. 29, after another furious round of hostile comment at *Slate*, Mr. Saletan scurried back onto the plantation to prove his “anti-racist” credentials by explaining why the Pioneer Fund should *never ever ever* give money to AR:

Taylor is a perfect illustration of racist abuse of science. He takes bits of data and weaves them together with completely unscientific inferences to suit his segregationist ideology. In doing so, he does tremendous harm to both science and society.

If you run a research fund, you have a responsibility not to subsidize that kind of crap. Period.

Oh, dear.

On November 30, I posted a comment on *Slate* with what I thought was a reasonable request: “There are more than 15 years of back issues of *American Renaissance* at our web page, AmRen.com. Can I trouble you to point out even one example of ‘racist abuse of science?’”

This mostly brought forth name-calling, guilt-by-association, speculations about my personal life, and an occasional glimmer of common sense, but not one example. Mr. Saletan did not, himself, reply, so I sent him the same question by e-mail. Mr. Saletan is, of course, a very busy and important man, so he hasn’t quite found the time to reply.

On December 3, poor Mr. Saletan got another spanking. Stephen Metcalf, who bills himself as *Slate*’s “critic-at-large,” railed at his colleague, calling his conclusions “flatly untrue” and “highly questionable.” (Please make up your mind, Mr. Metcalf.) Mr. Metcalf also called Arthur Jensen “highly biased.” Prof. Jensen is perhaps the most careful, fair-minded, respected, cited, and apolitical figure in the entire field of IQ research.

What is going on here? I suspect we are in the early days of what will be an increasingly absorbing but, ultimately, unedifying spectacle. We are seeing what happens when what was once thought to be the most odious of heresies begins to triumph through sheer weight of evidence: blurred half-truths, hasty retractions, shrill denunciations. As the number of heretics grows, a few of the less blinkered liberals can see that the egalitarian edifice is shaky. No

. Ніхто не хоче бути останнім захисником приреченої ортодоксальності.

Буде більше салетанів. Їх марнославство підказує, що останній, який покинув корабель, буде виглядати смішно. З ретроспективою всі побачать, що не було жодного запису доказів егалітарної дурниці. Але коли буде безпечно стрибати? Їх боягузтво говорить їм чекати; ви ніколи не можете бути впевнені, хто буде оголошений як невизнаний і далекоглядний, а хто буде поставлений на карту. Захисники православ'я досі потужні, і відчай робить їх мстивими.

Ті з нас, хто давно покинув цей протікаючий корабель, можуть оселитися і подивитися шоу. За наше життя жодна інша наукова православ'я, настільки значна, як це, ймовірно, не піддається. Це як спостерігати, як Берлінська стіна руйнується. Відроджуючі егалітарі наполягатимуть, як це робив пан Салетан у своєму первісному серіалі, що шокує, наскільки правда, справді не має політичних наслідків. Вони помиляються. Політика в галузі освіти, переваги раси, імміграція, різноманітність, добробут - все це буде переглянуто. Може навіть бути тверезим роздумом про те, як ми могли так довго помилятися.

Коли корабель нарешті зійде? У своїй останній книзі « *Уникайте нудних людей* » Джеймс Уотсон зробив грубе передбачення, що за 15 років - можливо, за 10 - ми знайдемо гени, які сприяють інтелекту, і що їм буде показано, що вони не розподіляються однаково між усіма расами. Салетанська пірует показує, що не всі так довго будуть чекати. Але одне впевнене: остаточне поспіх на рятувальних шлюпках буде негарним.

Ця стаття була вперше опублікована в січневому випуску 2008 від американського Відродження.

one wants to be the last defender of a doomed orthodoxy.

There will be more Saletans. Their vanity tells them that the last to abandon ship will look ridiculous. In retrospect, everyone will see there was not one scrap of evidence for egalitarian nonsense. But when will it be safe to jump? Their cowardice tells them to wait; you can never be sure who will be heralded as undeceived and far-seeing, and who will be put to the stake. The defenders of orthodoxy are still powerful, and desperation makes them vindictive.

Those of us who left that leaking ship long ago can settle in and watch the show. In our lifetimes, no other scientific orthodoxy as significant as this is likely to go under. It is like watching the Berlin Wall crumble. Recovering egalitarians will insist, as Mr. Saletan did in his original series, that shocking as the truth may be, it really has no policy implications. They are wrong. Education policy, race preferences, immigration, diversity, welfare—all will be reexamined. There may even be sober reflection on how we could have been so wrong for so long.

When will the ship finally go down? In his latest book, *Avoid Boring People*, James Watson made a rough prediction that in 15 years—maybe 10—we will have found the genes that contribute to intelligence, and that they will be shown not to be distributed equally among all races. The Saletan pirouette shows that not everyone will wait that long. But one thing is sure: The final rush for the lifeboats will be ugly.

This article first appeared in the January 2008 issue of American Renaissance.

5. Виступаючи особисто

Чому я ненавиджу суперкубок

НІЩО НЕ БІЛЬШЕ КОЛОСАЛЬНО ВАЖЛИВО.

Роки тому, коли я жив у Силіконовій долині, я провів суботню ніч у будинку друга і в неділю поїхав додому. Шосе було порожнім - моторошно, тривожно порожнє. Мені стало цікаво, чи сталося Вознесіння, чи була ядерна війна. Наступного дня я дізнався, чому автострада - пустеля. Усі в Каліфорнії спостерігали за Суперкубком.

Я ніколи не розумів, чому когось хвилює професійний спорт. Мені, мабуть, було сім чи вісім, коли батько шокував мене, пояснивши, що не всі, хто грає за «Нью-Йоркські янкі», є з Нью-Йорка. « Що? » Я пам'ятаю, як думав. « Вони дозволяють людям з Бостона чи Чикаго грати з янкі? Вся справа в шахрайстві. » Чому нью-йоркчан переймається купа незнайомих людей, які збираються перейти на іншу команду, якщо отримають кращу пропозицію?

Ніщо не є колосально неважливим, ніж професійний спорт. Якщо у вас немає грошей на гру, чи бджоли-джмелі б'ють полярних ведмедів має наслідки в реальному світі, які можна виміряти до значення точно, точно, безперечно нуля. Виграти чи програти, нічого не змінюється. Нікого не годували і не одягали, нічого не виробляли, не вирішували жодних проблем - це гігантська трата часу. І все ж щастя мільйонів висить у рівновазі. Є повнолітні дорослі, які, здається, більше цікавляться грою, ніж результатами біопсії.

5. *Speaking Personally*

Why I Hate the Super Bowl

NOTHING IS MORE COLOSSALLY UNIMPORTANT.

Years ago, when I was living in Silicon Valley, I spent Saturday night at a friend's house and drove home on Sunday. The freeway was empty—spookily, worryingly empty. I began to wonder if the Rapture had happened, or if there had been a nuclear war. The next day, I learned why the freeway was a desert. Everyone in California had been watching the Super Bowl.

I have never understood why anyone cares about professional sports. I must have been seven or eight when my father shocked me by explaining that not everyone who plays for the New York Yankees is from New York. “What?” I remember thinking. “They let people from Boston or Chicago play with the Yankees? The whole thing is a fraud.” Why do New Yorkers care about a bunch of strangers who are going to defect to some other team if they get a better offer?

Nothing is more colossally unimportant than professional sports. Unless you have money on the game, whether the Bumble Bees beat the Polar Bears has real-world consequences that can be measured to a value of precisely, exactly, irrefutably zero. Win or lose, nothing changes. No one has been fed or clothed, nothing has been produced, no problem solved—it's a gigantic waste of time. And yet the happiness of millions hangs in the balance. There are fully grown adults who seem to care more about a game than

Спорт у коледжі може щось означати. Команда представляє школу, а спортсмени є друзями та однокласниками, за винятком випадків, коли гравці - це професіонали, які беруть переконання і відвідують власні окремі спортзали та їдальні. Я був непогано старшим на сім-вісім, коли дізнався щось інше, що мене шокувало: тренер може заробити більше грошей, ніж президент коледжу. В університеті Алабами футбольний тренер заробляє \$7,3 мільйона на рік; президент складає \$535 000 або менше однієї тринадцятої зарплати тренера. Виграти футбольні ігри набагато важливіше, ніж керувати університетом.

Я не зовсім проти глядацького спорту. Люди з команд середніх шкіл та команд середніх спортивних коледжів - справжні учні, які представляють свої школи. Люди, які спостерігають за грою середньої школи, дбають про школу і, ймовірно, знають деяких гравців; виграти чи програти щось означає, коли існує справжній зв'язок із командою. Національні команди мають сенс з тієї ж причини, за винятком випадків, як національна збірна Франції з футболу, яка виглядає більше сенегальською, ніж французькою.

То чому ми платимо дорослим чоловікам грати в дитячі ігри? Чому люди турбуються професійним спортом? Деякі вболівальники кажуть, що захоплюються майстерністю гравців. Що ж, я захоплююся жонглерами та акробатами. Дуже багато чоловіків кажуть, що це сублимована війна. Оскільки чоловіки більше не працюють над тестостероном, грабуючи ворожі племена, вони спостерігають за тим, як переплачені хати розбивають один одного. Наскільки жалюгідне це? Ви не задовольняєте апетит до стейк, спостерігаючи, як хтось інший його з'їсть. Якщо чоловік дійсно хоче відчуття бою, він повинен сам вийти на поле. Ось для чого призначені аматорські ліги та майстер-змагання.

Спорт - прекрасний спосіб заповнити порожній розум. Люди, які не можуть назвати останніх 10 президентів, можуть сказати вам, хто виграв останні 10 Суперкубків. І спорт робить сиськи в експертів; люди, які не мають помітної думки щодо чого-небудь іншого, можуть сказати вам, чому було помилкою торгувати другим стрибком. Чим більше людина знає про професійний спорт, тим більше мені цікаво його судження. Чим більше жінка знає про професійний спорт, тим більше мені цікаво, чи вона жінка.

the results of a biopsy.

College sports can mean something. The team represents a school, and athletes are friends and classmates—except when the players are basically professionals who take make-believe classes and go to their own separate gyms and dining halls. I was a good deal older than seven or eight when I learned something else that shocked me: a coach can make more money than the college president. At the University of Alabama, the football coach makes \$7.3 million a year; the president makes \$535,000, or less than one thirteenth the coach's salary. Winning football games is much more important than running the university.

I'm not completely against spectator sports. People on high school teams and minor-sports college teams are real students who represent their schools. People watching a high school game care about the school and probably know some of the players; winning or losing means something when there is a genuine connection to the team. National teams make sense for the same reason, except in cases like the French national soccer team that looks more Senegalese than French.

So why do we pay grown men to play children's games? Why do people bother with professional sports? Some fans say they admire the skill of the players. Well, I admire jugglers and acrobats. A lot of men say it's sublimated warfare. Since men don't get to work off testosterone by raiding enemy tribes anymore, they watch overpaid louts smash each other instead. How pitiful is that? You don't satisfy your appetite for steak by watching someone else eat one. If a man really wants the thrill of combat he should get on the field himself. That's what amateur leagues and masters competitions are for.

Sports are a great way to fill an empty mind. People who can't name the last 10 presidents can tell you who won the last 10 Super Bowls. And sports make boobs into experts; people with no discernible opinion on anything else can tell you why it was a mistake to trade the second-string quarterback. The more a man knows about professional sports the more I wonder about his judgment. The more a woman knows about professional sports the more I

Але в роботі є щось глибше. До того, як я став сімейним чоловіком, друг взяв мене на змагання з бікіні. Дівчата одне за одним вимальовувались, повністю одягнені та спущені до бікіні - деякі з них зовсім крихітні. Це було досить приємно, але чоловіки влаштували жахливий дим. Вони ридали, як бики, і кричали, як банші, коли кожен новий шматочок шкіри прийшов у поле зору. Яка вправа в силі ввечері повинна була бути для дівчат. Вони звели цілу кімнату чоловіків до вию ідіотизму, просто викручуючись. Навіть у молодості, що мріяла, я ніколи не мав такого впливу на жінок.

Мене вразило, що чоловіки в кімнаті звучали так само, як любителі спорту. Вони навіть кричали те саме: » Іди, іди, йди, йди! » - як дівчата зняли одяг. Судячи з примітивних шумів, спорт повинен проникати так само глибоко в чоловічу психіку, як і секс.

З усіх американських професійних спортивних ігор Суперкубок є найбільш істеричним, галасливим і затопленим грошима. Люди насправді думають, що частина задоволення - це можливість поговорити про *рекламні ролики* наступного дня. Суперкубок, безумовно, найвибагливіша гра в американських видах спорту. Шоу перед грою та на півтори години настільки ж поєднані з патріотичним вживанням, як і політична конвенція. Промоутери та коментатори діють так, ніби це наш *патріотичний обов'язок* спостерігати за їх дурною грою.

Але, можливо, вони мають рацію. Суперкубка неділя також може бути національним святом. Американці відзначають це майже так само щиро, як Різдво чи День подяки, і з набагато більшим повагою, ніж День пам'яті або День президента.

Коли нація є більш об'єднаною, ніж у старті? Чорно-білі висмоктуються червоним стравоходом Суперкубка. Це оргія червоно-біло-блакитного безглуздості настільки потужна, що навіть перетворила сомалійців та гватемал'ян на американців. Нічого іншого не може.

Тож продовжуйте і приєднуйтеся до натовпу перед телевізором першого лютого. Коли ви встаєте через чотири години, запитайте себе, чи не відчуваєте ви бруду. Я буду в музеї. Я маю місце собі.

Ця стаття була опублікована на AmericanThinker.com 31 січня 2015 року.

wonder if she's a woman.

But there's something deeper at work. Before I became a family man, a friend took me to a bikini contest. The girls pranced out one by one, fully clothed, and stripped down to bikinis—some of them quite tiny. That was pleasant enough, but the men set up a terrible din. They bellowed like bulls and screamed like banshees as every new bit of skin came into view. What an exercise in power the evening must have been for the girls. They reduced a whole roomful of men to howling idiocy just by wriggling around. Even in my dreamboat youth, I never had that effect on women.

I was struck that the men in the room sounded just like sports fans. They even shouted the same thing—"Go, go, go, go!"—as the girls pulled off their clothes. Judging from the primitive noises, sports must reach as deeply into the male psyche as sex.

Of all American professional sports games, the Super Bowl is the most hysterical, gaudy, and drenched in money. People actually think part of the fun is being able to talk about the *commercials* the next day. The Super Bowl is certainly the most pretentious game in American sports. The pre-game and half-time shows are as gussied up with patriotic bunting as a political convention. The promoters and commentators act as if it's our *patriotic duty* to watch their silly game.

But maybe they're right. Super Bowl Sunday might as well be a national holiday. Americans celebrate it almost as earnestly as Christmas or Thanksgiving, and with a lot more gusto than Memorial Day or Presidents' Day.

When is the nation more united than at the kickoff? Blacks and whites are sucked together down the Super Bowl's red gullet. It's an orgy of red-white-and-blue meaninglessness so powerful it could even turn Somalis and Guatemalans into Americans. Nothing else can.

So go ahead and join the crowd in front of the TV set on February first. When you get up four hours later ask yourself if you don't feel soiled. I'll be at a museum. I'll have the place to myself.

This article was published at AmericanThinker.com on January 31, 2015.

Біла магія Ентоні Троллопи

НЕ СЕКС, НІ НАСИЛЬНІСТЬ, НЕ ВПРОВАДЖЕННЯ, НЕ
МОЖЛИВОСТЬ.

Важко думати про поведінку, яка справді виключає одну расу. Назвати свою дочку Quaneesha або залишити свій маєток синам ветеранів-конфедератів є настільки ж близькими, як все, що я можу придумати, але є й інші, які не за горами: мати 30 дітей від 11 жінок, добровільно працювати в Червоному Хресті або жити під міст після кар'єри з НФЛ. Деякі речі просто здаються важливими.

Мені прийшло в голову, коли я читав останні кілька сторінок «*Барчестерських веж*», що смак до Ентоні Троллопа - це щось інше, що посиляє майже непереборний расовий сигнал. Ви можете додати «читає Троллопе» до профілю людей, яких ви хочете б познайомити через службу знайомств, і вам не потрібно було б вказувати расу. Якщо в Детройті все ще є публічні бібліотеки, я думаю, що томи Троллопе ніколи не залишають з полиць.

Trolope - один з моїх улюблених авторів - я прочитав десяток його романів - але, мабуть, навіть в очах більшості білих він мало що рекомендує йому. У *Барчестерських вежах* немає сексу. Не буває насильства - за винятком леді, яка боксує вухо чоловіка, який забуває про себе так далеко, щоб скласти руку навколо її талії. Немає автомобільних переслідувань - машини не були винайдені - ні корабельні аварії, ні викрадення, ні помилкові посвідчення, ні великі справи держави, насправді нічого, що викликало б *хвилювання* за сучасними мірками.

Барчестерські вежі - це історія церковної політики 19 століття, встановлена у вигаданому британському соборному місті Барчестер. Більшість персонажів - курати, капелани, архідиякони, єпископи, другорядні канони, декани, превендарії та їхні родини. Я не знаю, як можна зробити звучання роману більш нудним. Але Троллопа був генієм, який наповнював свої історії вишукано намальованими особистостями, чиї пристрасті та глупоти, тріумфи та слабкі місця настільки ж яскраві, як і все в літературі.

The White Magic of Anthony Trollope

NO SEX, NO VIOLENCE, NO ABDUCTIONS,
NO SHIPWRECKS.

It is hard to think of behavior that is genuinely exclusive to one race. Naming one's daughter Quaneesha or leaving one's estate to the Sons of Confederate Veterans are as close as anything I can think of, but there are others that are not far off: having 30 children by 11 women, volunteering for the Red Cross, or living under a bridge after a career with the NFL. Certain things just seem quintessential.

It occurred to me, as I read the last few pages of *Barchester Towers*, that a taste for Anthony Trollope is something else that sends an almost unerring racial signal. You could add "reads Trollope" to the profile of people you would like to meet through a dating service, and you wouldn't have to specify race. If Detroit still has public libraries, I bet the Trollope volumes never leave the shelves.

Trollope is one of my favorite authors—I have read a dozen of his novels—but probably even in the eyes of most whites he has little to recommend him. In *Barchester Towers* there is no sex. There is no violence—with the exception of a lady who boxes the ear of a man who forgets himself so far as to put his arm around her waist. There are no car chases—cars had not been invented—no shipwrecks, no abductions, no mistaken identities, no great matters of state, in fact, nothing that would make for *excitement* by contemporary standards.

Barchester Towers is a story of 19th-century church politics, set in the fictional British cathedral town of Barchester. Most of the characters are curates, chaplains, archdeacons, bishops, minor canons, deans, prebendaries, and their families. I don't know how it would be possible to make a novel sound more boring. But Trollope was a genius, who filled his stories with finely drawn personalities whose passions and follies and triumphs and weaknesses are as vivid as anything in literature. Within the unpromising limits of rural

У неперспективних межах сільської Англії він вигадає високу драму, яка стає тим більш переконливою, оскільки його персонажі *такі* звичайні. Він іноді залучає людей до неймовірних виправлень, але це лише дає йому більший спектр емоцій для змалювання. Прочитати один із його романів - це ознайомитись з людським розумом, коли одним із найкращих стилістів англійської мови буде ваш провідник.

Trollope писала у реченнях, які іноді довгі, але завжди добре оброблені. Він робить класичні алюзії. Він очікує, що його читачі будуть насолоджуватися мовою так само, як і він, і не бояться антикварних і незвичних зворотів фрази. Іншими словами, люди, які змушені його читати ще до того, як вони стануть досить дорослими, щоб зрозуміти його, ненавидять його так само, як вони ненавидять Шекспіра чи Діккенса, але для тих, хто виявить його, коли вони готові, він є чистою радістю.

Я скупився в своєму описі *Барчестерських веж*. Йдеться про церковну політику, але також про любов. За рідкісними винятками, романи Трол-лопа слідують принаймні одній парі до точки декларації, але завжди є корчі, і дама так само ймовірно, що розкручує свого нареченого, як і вона приймає його.

Я не знаю, чому рецензенти романів так рідко дозволяють роману говорити сам за себе, але *Barchester Towers* варто цитувати майже навмання. Ось стан душі 40-річного прелата, який познайомився з приємною молодою вдовою:

Він, як і його бажання, задавав собі багато запитань і давав собі дуже багато відповідей; і наслідком цього було те, що він спустився на дупу. Він визначив, що він занадто старий і занадто іржавий, щоб розпочати маневри кохання; що він дав час пролізти йому через руки, які повинні були бути використані для таких цілей; і що тепер він повинен лежати на своєму ліжку так, як він це зробив. Тоді він запитав себе, чи насправді він любить цю жінку; і він відповів собі не без тривалої боротьби, але принаймні чесно, що він, безумовно, любив її. . . . Він також вирішив, що Елеонора не піклується про соломинку для нього. Тоді він вирішив більше не думати про неї, і продовжував думати про неї, поки він майже не в змозі потонути в маленькому ручці, що пробігся внизу підгір'я архidiaкона.

England, he invents high drama that is all the more compelling because his characters *are* so ordinary. He sometimes gets people into improbable fixes, but this only gives him a greater range of emotions to depict. To read one of his novels is to take a tour of the human mind, with one of the English language's great stylists as your guide.

Trollope wrote in sentences that are sometimes long but always well crafted. He makes classical allusions. He expects his readers to enjoy language as much as he does, and to be unafraid of antique and unusual turns of phrase. In other words, people who are forced to read him before they are old enough to understand him hate him just as they hate Shakespeare or Dickens, but for those who discover him when they are ready, he is pure joy.

I skimmed in my description of *Barchester Towers*. It is about church politics, but it is also about love. With few exceptions, Trollope's novels follow at least one couple to the point of a declaration, but there are always snags, and the lady is as likely to spurn her suitor as she is to accept him.

I don't know why reviewers of novels so seldom let the novel speak for itself, but *Barchester Towers* is worth quoting almost at random. Here is the state of mind of a 40-year-old prelate, who has become acquainted with an agreeable young widow:

He had, as was his wont, asked himself a great many questions, and given himself a great many answers; and the upshot of this was that he had set himself down for an ass. He had determined that he was much too old and much too rusty to commence the manoeuvres of love-making; that he had let the time slip through his hands which should have been used for such purposes; and that now he must lie on his bed as he had made it. Then he asked himself whether in truth he did love this woman; and he answered himself, not without a long struggle, but at least honestly, that he certainly did love her. . . . He also decided that Eleanor did not care a straw for him. Then he made up his mind not to think of her any more, and went on thinking of her till he was almost in a state to drown himself in the little brook which ran at the bottom of the archdeacon's grounds.

І ось подвійна синьйора Нероні, надзвичайно красива, але заміжня жінка та каліка, яка повинна провести своє життя на дивані. Вона зачаровує всіх чоловіків, які зустрічаються з нею, включаючи нещасного містера Схила:

Щодо синьйори. . . вона більше не дбала про містера Слейпа, ніж про двадцять інших, які були біля її ніг. Вона охоче, най жадібніше, прийняла його шану. Він був найкращою мухою, яку Барсестер досі дозволював їй в Інтернеті; а синьйора була потужним павуком, який робив дивовижні павутини, і жодним чином не міг жити без лову мух. Її смак у цьому відношенні був гидотним, бо вона не мала користі жертвам, коли їх спіймали. Вона не могла їсти їх подружжя, як це роблять юні леді, чиї павутинки найчастіше є їхніми матері. Також вона не змогла їх пожирати будь-якими втечами з менш законним описом. Її нещасне лихо перешкоджало їй сподіватися на кохання з коханцем. Бігти з пані, яка вимагала від трьох слуг, неможливо було б перенести її з дивана. . . .

Містер Слоуп був шалено закоханий, але навряд чи це знав. Синьйора плюнула йому, як хлопчик робить півника на пробці, щоб вона могла насолоджуватися енергійною агонією його цирациї. І вона дуже добре знала, що робить.

Потрібно сказати, що дами не люблять синьйору, а місіс Горда, тобто дружина єпископа, навіть не споживає своїх почуттів ніякої надії на реформи:

Її неприязнь до синьйори Нероні була надто глибокою, щоб визнати її навіть сподіваючись, що дама повинна побачити помилку своїх шляхів. Місіс Проді дивилася на синьйору як на одну із загублених - одну з тих, що перебувають поза межами християнської милосердя, і тому змогла насолоджуватися розкішшю ненависті до неї, без недоліку бажати їй врешті-решт позбутися своїх гріхів.

Такі вироки не були написані для швидкого читання, але вони сповнені розваг для тих, хто потребує часу, щоб його знайти. Комусь подобається такий вид письма, а іншим - ні. Деякі люди люблять оперу, а деякі ні. Але я думаю, що важко подобатися Ентоні Троллопе і не бути білим.

Звичайно, це навряд чи властиво Тrollope.

And here is the redoubtable Signora Neroni, ravishingly beautiful, but a married woman and a cripple who must spend her life on a couch. She fascinates all men who meet her, including the unfortunate Mr. Slope:

As for the signora . . . she cared no more for Mr. Slope than she did for twenty others who had been at her feet before him. She willingly, nay greedily, accepted his homage. He was the finest fly that Barchester had hitherto afforded to her web; and the signora was a powerful spider that made wondrous webs, and could in no way live without catching flies. Her taste in this respect was abominable, for she had no use for the victims when caught. She could not eat them matrimonially as young lady-flies do whose webs are most frequently of their mothers weaving. Nor could she devour them by any escapade of a less legitimate description. Her unfortunate affliction precluded her from all hope of levanting with a lover. It would be impossible to run away with a lady who required three servants to move her from a sofa. . . .

Mr. Slope was madly in love, but hardly knew it. The signora spitted him, as a boy does a cockchafer on a cork, that she might enjoy the energetic agony of his gyrations. And she knew very well what she was doing.

Needless to say, ladies do not like the signora, and Mrs. Proudie, the bishop's wife, does not even leaven her feelings with any hope of reform:

Her dislike of Signora Neroni was too deep to admit of her even hoping that that lady should see the error of her ways. Mrs. Proudie looked on the signora as one of the lost—one of those beyond the reach of Christian charity, and was therefore able to enjoy the luxury of hating her, without the drawback of wishing her eventually well out of her sins.

Sentences like these were not written for speed reading, but they are full of entertainment for those who take the time to find it. Some people like this kind of writing and some don't. Some people like opera and some don't. But I think it is hard to like Anthony Trollope and not be white.

This is hardly unique to Trollope, of course. All the great au-

Всі великі автори західної літератури - а деякі критики навіть не відносять Троллопу до числа справді великих - мають однакове тонке розуміння людської природи і пред'являють однакові вимоги до читачів. Вони апелюють до чуйності, яка є не лише повною мірою дорослою, але й дорослою таким чином, який є цілком європейським. Я маю на увазі, що має бути кілька франкізованих сенегальців, які читають Стендаля для задоволення, але для того, щоб розмовляти, потрібні зусилля уяви.

І це, звичайно, є однією з причин зміни навчальних програм. Латиноамериканці та негри не бачать сенсу читати Толстого або вивчати італійську мову, і коли їхня частка населення збільшується, коледжі та середні школи відмовляться від спроб змусити навіть білих робити ці речі. А деякі нещасні білі, яких навчили думати, що Аліса Уокер та Рігоберта Менчу - чудові письменники, ніколи не відкривають, що таке справді велике письмо.

Я не кажу, що ви повинні читати Антонія Троллопа, щоб бути справді білим; далеко від цього. Але ті, хто ще не читав його, мають у своєму розпорядженні досвід, який, я вважаю, квінтесенційно білий.

Стаття була опублікована на AmRen.com 25 травня 2012 року під назвою « Quintessenically White. »

thors of Western literature—and some critics do not even rank Trollope among the really great—have the same subtle understanding of human nature and make the same demands on readers. They appeal to a sensibility that is not only thoroughly adult, but adult in a way that is thoroughly European. I suppose there must be a few Frenchified Senegalese who read Stendahl for pleasure, but it takes an effort of the imagination to conjure one up.

And this, of course, is one of the reasons why curricula are changing. Hispanics and blacks do not see the point of reading Tolstoy or studying Italian, and as their share of the population increases, colleges and high schools will give up trying to get even whites to do these things. And some unfortunate whites who have been taught to think that Alice Walker and Rigoberta Menchu are great writers will never discover what great writing really is.

I am not saying that you have to read Antony Trollope to be genuinely white; far from it. But those who have not yet read him have in store an experience that is, I believe, quintessentially white.

The article was published at AmRen.com on May 25, 2012, under the title “Quintessentially White.”

Не знімаючи мову

ГЕНДЕР НЕ СЕКС.

Вчора я зупинився у методистській церкві, яка проводила благодійний розпродаж ялинок. Чоловік сказав мені, що продаж закінчився на той день, а потім побажав мені « Щасливих свят. »

» Ви не маєте на увазі « Веселого Різдва »? » Я запитав.

Так, це сезон, коли ми мусимо шкодувати чутливість євреїв - а зараз, мабуть, індуїстів і буддистів та атеїстів - перетворюючи Різдво на ще одне « свято ». » Навіть люди, які продають ялинки в церквах, не наважуються вимовити образливе слово.

Однак, Різдво не було повністю витерто. Безумовно, проповідник, від безпеки своєї амвона, принесе себе бажати своїй громаді з Різдвом Христовим. Набагато більший збиток мові було завдано заміною « сексу » на « стать ». »

По-перше, давайте зрозуміємо одне: люди не мають статі; ми займаємось сексом - до недавнього часу лише один. Гендер - це граматичний термін, який використовується в таких мовах, як французька та іспанська, для опису відмінностей між чоловічим та жіночим словами. Прикладами є *la grande fille* та *le grand garçon*. Англійська мова має стать у таких словах, як офіціант / офіціантка та актор / актриса.

У минулому письменники час від часу використовували « стать » , щоб уникнути повторення слова « секс », як у цьому реченні з листа, написаного леді Мері Монтагу в 1723 році: « По правді кажучи, я ніколи не мав великої поваги для представниць прекрасної статі, і єдиною моєю втіхою за те, щоб бути такою статтю, було запевнення, яке вона дала мені ніколи не одружуватися ні з ким із них. »

Лише в 1960-х роках феміністки розіграли слово « стать » як повну заміну сексу, але Д. Ф. Лоуренс мимоволі підштовхнув справи в цьому напрямку ще в 1929 році. Його вперше зафіксовано вживання слова « секс » як евфемізм для коїтусу, а не для того, щоб означати те, що відрізняє чоловіків від жінок. Вираз « займатися сексом » повинен означати, що вид - на відміну від амеб - має статеві ознаки.

Unsexing the Language

GENDER IS NOT SEX.

Yesterday I stopped by a Methodist church that was having a charity Christmas-tree sale. A man told me the sale was over for the day and then wished me “Happy Holidays.”

“Don’t you mean ‘Merry Christmas?’” I asked.

Yes, this is the season in which we must spare the sensitivities of Jews—and now Hindus and Buddhists and atheists, I suppose—by downgrading Christmas to just another “holiday.” Even people who sell Christmas trees at churches don’t dare utter the offensive word.

Christmas has not been completely rubbed out, though. Surely the preacher, from the safety of his pulpit, will bring himself to wish his congregation a Merry Christmas. Far greater damage to the language has been done by replacing “sex” with “gender.”

First, let’s get one thing straight: Humans don’t have a gender; we have a sex—until recently, just one each. Gender is a grammatical term used in languages such as French and Spanish to describe the differences between masculine and feminine words. Examples are *la grande fille* and *le grand garçon*. English has gender in such words as waiter/waitress and actor/actress.

In the past, writers occasionally used “gender” in order to avoid having to repeat the word “sex,” as in this sentence from a letter written by Lady Mary Montagu in 1723: “To say truth, I have never had any great esteem for the fair sex, and my only consolation for being of that gender has been the assurance it gave me of never being married to any one among them.”

It wasn’t until the 1960s that feminists cranked up the word “gender” as a complete replacement for sex, but D. H. Lawrence unwittingly pushed things in that direction back in 1929. His was the first recorded use of the word “sex” as a euphemism for coitus rather than to mean what distinguishes men from women. The expression “to have sex” should mean that a species—unlike the amoeba—has sexes. Its current usage is absurd—and completely

Її нинішнє використання є абсурдним і зовсім непотрібним. У нашій мові є багато ввічливих слів для вчинку - коїтус, скупчення, спілкування, колій, конгрес - і навіть ситуативні уточнення, такі як перелюб та блуд. Важливі варіанти нескінченні. Але завдяки DH Lawrence навіть фільми чи книги тепер можуть « зайнятись великим сексом », коли до його часу вони, можливо, були розпусними, мандрівними, мастилими, персистими, козлиними або ризикованими.

Після того, як секс перестав бути лише клінічною відмінністю і почав означати сукупність, феміністки побачили відкриття для підриву. Тепер « гендер » означає, що все гнітюче товариство вантажних перевезень навантажує жінок, і це утримує їх від їх природних ролей математиків та борець за призи, і змушує їх мати дітей. « Гендер » працює так, як працює « раса як соціальний конструкт ». Раса, як кажуть нам ліві, - це соціологічна оптична ілюзія, яка не має нічого спільного з біологією. Ми можемо подумати, що існують расові відмінності, але це все в нашій свідомості.

Саме так феміністки хотіли, щоб ми думали про секс. « Стать » означає « секс як соціальний конструкт. » Нічого не фіксовано чи нормально. Біологічний секс - це настільки ж оману, як і біологічна раса. Лише брутальний звичай робить чоловіків солдатами, а жінок - медсестрами. У гендерному світі те, що ми звикли вважати різницями статі, - це довільна умова, якщо не мерзенний гніт. « Стать » - це слово, яке ліворуч витягнуто з граматичної книги та одягнене у вишуканий ідеологічний одяг як частина цієї атаки на здоровий глузд.

Поки ніхто не придумав слова, яке означає « раса як соціальний конструкт ». » Я пропоную « візуалізувати. » Це досить смішно, щоб звернутися до ліворуків.

Але феміністки були надто успішними з « статтю ». » Це стало настільки поширеним, що воно почало втрачати свою ідеологічну перевагу і почало означати просто, добре, секс. Форми тепер запитують свій « стать » - і це не перешкоджати жартівникам, які раніше писали « якомога частіше ». »

На жаль, феміністки зробили ще більший збиток: вони знущалися з нами, порушуючи один із основних законів граматики. Особливістю англійської мови є те, що ми використовуємо особовий займенник « he » та присвійний « його », коли стать суб'єкта не визначений, як у « У кожного учня є своя стіл. »

unnecessary. Our language has plenty of polite words for the act—coitus, copulation, intercourse, rutting, congress—and even situational refinements such as adultery and fornication. The impolite variants are endless. But thanks to D. H. Lawrence, even movies or books can now “have lots of sex” in them, when before his time they might have been lewd, lascivious, lubricious, salacious, scabrous, or risqué.

Once sex ceased to be merely a clinical distinction and began to mean copulation, feminists saw an opening for subversion. Now, “gender” means all the oppressive freight society loads onto women and that keeps them from their natural roles as mathematicians and prize fighters, and makes them want to have babies. “Gender” works the way “race as a social construct” works. Race, the lefties tell us, is a sociological optical illusion that has nothing to do with biology. We may think there are racial differences, but it’s all in our minds.

That’s exactly what feminists wanted us to think about sex. “Gender” means “sex as a social construct.” Nothing is fixed or normal. Biological sex is just as much a delusion as biological race. It’s only brutish custom that makes men into soldiers and women into nurses. In the world of gender, what we used to think of as sex differences is arbitrary convention, if not vile oppression. “Gender” is the word the left dragged out of a grammar book and dressed up in fancy ideological clothes as part of this attack on common sense.

So far, no one has come up with a word that means “race as a social construct.” I suggest “render.” It’s ridiculous enough to appeal to lefties.

But the feminists were too successful with “gender.” It became so common it began to lose its ideological edge and started to mean just, well, sex. Forms now ask for your “gender”—and it’s not to thwart the jokers who used to write in “as often as possible.”

Unfortunately, the feminists have done what may be even greater damage: They have bullied us into breaking one of the basic laws of grammar. It is a peculiarity of English that we use the singular pronoun “he” and the possessive “his” when the subject’s sex is unspecified, as in “Each student has his own desk.” Students

Студенти можуть бути хлопчиками чи дівчатами, але в кожному є письмовий стіл. Феміністки не витримують цього. Вони стверджують, що « його » виключає половину населення, але це абсурд. Хто-небудь думав, що « Той, хто вагається, загублений » не стосується жінок? Або що в раді робітників « від кожного відповідно до його можливостей, до кожного відповідно до його потреб » житимуть лише люди ?

Американці піддаються чи то незграбному « своєму чи її », так і неграматичному « своєму », як у « У кожного студента є свій стіл. » « Їх » патетично, жалюгідно неправильно. Це *множина* присвійна, як у « Четвертокласники покинули свій клас. » Однак, коли Twitter хоче, щоб ви дізналися більше про когось, це нахабно пропонує: « Переглянути їх профіль. »

Наша мова сповнена слів, які прослизнули в неї для сміливо політичних цілей. « Бездомні » - це одне. Десь у 1970-х роках бамжі та віно отримали підвищення по службі і стали « бездомними », ніби їх оздоблені будинки в передмісті були вирівняні смерчами.

Цей вид підриву походить лише зліва. Кожна зміна - це крихітна спроба отруїти чийсь розум - якщо не ваш, то ваші діти. Сьогодні багато молодих людей будуть здивовано сказати, що « Кожен студент повинен виконувати домашнє завдання » так само неправильно, як « Вони йдуть додому. »

Кожен день ліва викрадає мову. Відбиватися. З гордістю використовуйте такі речення, як « Оскільки людина - ссавець, він смокче молодняк. »

А тим часом з Різдвом Христовим. Або я повинен сказати « Марія Різдво » ? Зрештою, вона зробила всю роботу, чи не так?

Ця стаття була опублікована в Takimag .com 19 грудня 2012 року.

can be boys or girls, but each has a desk. Feminists can't stand this. They claim that "his" excludes half the population, but this is absurd. Did anyone ever think that "He who hesitates is lost" doesn't apply to women? Or that only men would be living in the workers' paradise of "From each according to his ability, to each according to his need"?

Americans have been browbeaten into either the clumsy "his or her" or the ungrammatical "their," as in "Each student has their own desk." "Their" is pathetically, miserably wrong. It is the *plural* possessive, as in "The fourth-graders left their classroom." However, when Twitter wants you to find out more about someone, it cravenly suggests, "View their profile."

Our language is full of words that have been slipped into it for baldly political purposes. "Homeless" is one. Sometime in the 1970s, bums and winos got a promotion and became "the homeless," as if their trim houses in the suburbs had been leveled by tornadoes.

This kind of subversion comes only from the left. Every change is a tiny attempt to poison someone's mind—if not yours then your children's. Today, plenty of young people would be astonished to be told that "Every student should do their homework" is as wrong as "They goes home."

Every day, the left is hacking away at the language. Fight back. Proudly use such sentences as "Since man is a mammal, he suckles his young."

And in the meantime, Merry Christmas. Or should I say "Mary Christmas"? After all, she did all the work, didn't she?

This article was published at Takimag.com on December 19, 2012.

150 років після форту Самтер

ЧОГО СЕКСІЯ ВДАЛИ СЬОГОДНІ?

150 років тому сьогодні вночі - о 4:30, 12 квітня 1861 року, сили кон-федерації відкрили вогонь по форту Самтер.

Мій прапрадід, Вільям Робертсон Боггс, був інженером, який допоміг підготувати місця розміщення гармати у Форт Моултрі, який доставив найважчий вогонь. Всі мої предки з обох боків моєї родини були конфедератами, тож мій рід є приблизно таким же південним. Що означає це через 146 років після Appomattox?

Американці, як відомо, не знають історії, і минуле завжди відступає, але для нечисленних південників « The Waw » та його наслідки ніколи не знаходяться нижче поверхні. Вільям Фолкнер чудово сказав: « Минуле ніколи не мертве. Це навіть не минуле. » Це стосується лише південників (за винятком, можливо, для декількох брахманів, що походять з Мейфлаура). Дійсно, деякі південники все ще мріють про самостійну націю. Починаючи з 1994 року, організація під назвою «Ліга Півдня» намагалася підготуватися до незалежності, хоча її лідери - вдумливі та почесні люди - визнали, що цей час ще не настав.

Чи коли-небудь прийде? Є величезні перешкоди. Південь заповнює янки та мексиканці, для яких ідея південної нації безглузда. Чорні рухаються назад з Півночі, і для них південна нація гірша за безглузду: це анафема. Південні націоналісти уявляють собі доброякісне і романтичне відродження конфедерації з бойовими прапорами, лицарством та консервативним християнством; але для багатьох американців не може бути доброякісного пожвавлення. Вони не можуть відокремити Конфедерацію від рабства. І будь-яка мета, навіть з найменшим, незаслуженим, невдоволеним рабством, є глибоким, ймовірно, фатальним, недоліком.

Я впевнений, що не одна людина, яка мріє про незалежний Південь, не має найменшого бажання відновити рабство. Але це не має значення. Будь-який рух суверенітету Півдня, який навіть згадує Лі та Джексона чи гуді « Dixie » , автоматично підозрюється.

150 Years after Fort Sumter

WOULD SECESSION SUCCEED TODAY?

150 years ago tonight—at 4:30 a.m. on April 12, 1861—Confederate forces opened fire on Fort Sumter.

My great-great-grandfather, William Robertson Boggs, was an engineer who helped prepare the gun emplacements at Fort Moultrie, which delivered the heaviest fire. All my ancestors on both sides of my family were Confederates, so my lineage is about as Southern as it could be. What does any of that mean 146 years after Appomattox?

Americans are famously ignorant of history, and the past is always receding—but for not a few Southerners “The Waw” and its consequences are never far below the surface. William Faulkner famously said: “The past is never dead. It’s not even past.” This rings true only for Southerners (except perhaps for a few Mayflower-descended Brahmins). Indeed, some Southerners still dream of an independent nation of their own. Since 1994, an organization called the League of the South has tried to prepare for independence, though its leaders—thoughtful and honorable men—concede that that time has not yet come.

Will it ever come? There are enormous obstacles. The South is filling up with Yankees and Mexicans for whom the idea of a Southern nation is meaningless. Blacks are moving back from the North, and for them, a Southern nation is worse than meaningless: it is anathema. Southern nationalists imagine a benign and romantic revival of the Confederacy, with battle flags, chivalry, and conservative Christianity; but for many Americans, there can be no benign revival. They cannot separate the Confederacy from slavery. And any goal with even the slightest, second-hand, undeserved taint of slavery is at a deep, probably fatal, disadvantage.

I am confident that not one person who dreams of an independent South has the slightest desire to reinstitute slavery. But that doesn’t matter. Any Southern sovereignty movement that even mentions Lee and Jackson or hums “Dixie” is automatically

І який південний рух за незалежність може бути без Лі, Джексона та « Діксі » ?

Не має значення, що рабство процвітало під Зірками та Смугами набагато довше, ніж у Зірок та Барів. Не має значення, що Лінкольн не використовував чорношкірих і хотів їх виїхати за межі країни. Конфедерація і весь Південь були прибиті до хреста рабства, але ці перешкоди могли подолати жорстоко рішучі люди.

Щось більш серйозне стримує південний націоналізм: його підтримка майже повністю обмежується людьми, які сповідують певний вид політики, тоді як національні рухи повинні бути поза політикою. Незалежний Південь потребує підтримки людей, які можуть не бути консервативними, які можуть не підозрювати велику владу, хто не може бути християнином, хто не може протиставити шлюб для гомосексуалістів, але все ще відданий Південь. Коріння південної нації мали б широко розповсюджуватися, а не просто глибоко занурюватися.

Візьміть, мабуть, ненауковий зразок моєї святої матері. Вона, народжена в 1922 році, вважала, що південники відрізняються від янки, і була вдячна, що народилася південницею. Вона піднялася, коли грала « Діксі », і дивилася кинджалами на кожного, хто цього не робив. Вона повернула спину на « Бойовий гімн Республіки. » Коли Джиммі Картер був обраний - після кампанії, в якій демократичні радіореклами по всій Півдні насправді демонстрували « Діксі », неймовірно, як це зараз може звучати, - вона подумала, що нарешті прекрасно мати президента, який не розмовляв з акцентом.

Вона прожила в штаті Массачусетс рік і любила їздити по селі Нової Англії. Вона не знала, що робити з пам'ятників загиблим Союзу, які є практично на кожній міській площі, поки вона не придумала про них південний спосіб подумати про них: як про пам'ятники конфедерації.

І все-таки моя мама не була б частиною сьогоденного південного націоналізму. Вона була професійним соціальним працівником і соціалістом Нормана Томаса. Вона була першою чемпіонкою жіночого визволення та агітувала за права геїв. Вона повірила у викупну силу уряду і пішла на могилу відданим лібералом.

suspect. And what Southern independence movement can there be without Lee, Jackson, and “Dixie”?

It makes no difference that slavery flourished under the Stars and Stripes for far longer than it did under the Stars and Bars. It makes no difference that Lincoln had no use for blacks and wanted them out of the country. The Confederacy and the entire South have been nailed to the cross of slavery—but these obstacles could be overcome by fiercely determined people.

Something more serious holds back Southern nationalism: Its support is limited almost entirely to people who profess a certain kind of politics, whereas national movements must be beyond politics. An independent South would need the support of people who may not be conservative, who may not be suspicious of big government, who may not be Christian, who may not oppose marriage for homosexuals, but who are still devoted to the South. The roots of a Southern nation would have to spread widely and not just sink deep.

Take the admittedly unscientific sample of my sainted mother. Born in 1922, she believed Southerners were different from Yankees, and was thankful to have been born a Southerner. She rose when “Dixie” was played and looked daggers at anyone who did not. She turned her back on “The Battle Hymn of the Republic.” When Jimmy Carter was elected—after a campaign in which Democratic radio ads throughout the South actually featured “Dixie,” incredible as that may now sound—she thought it was wonderful finally to have a President who did not speak with an accent.

She lived in Massachusetts for a year, and loved to drive through the New England countryside. She didn’t know what to make of the monuments to the Union dead that are in virtually every town square, until she came up with a good, Southern way to think about of them: as monuments to Confederate marksmanship.

And yet, my mother would not be part of today’s Southern nationalism. She was a professional social worker and a Norman Thomas socialist. She was an early champion of women’s liberation, and campaigned for gay rights. She believed in the redemptive

Моя мати любила Південь за те, що вона виросла з того червоного бруду, бо це була земля, яка її утворила. Вона була південною, бо народилася південною. Конфедерація була частиною її багатодітної родини - і що б не робила південна леді, вона любить і захищає свою сім'ю.

Але сьогодні, скільки південників почуває себе, як вона робила щодо Півдня, *якщо* вони також не є глибоко консервативними? Причиною Півдня має бути політичний центр, а не бахрома.

Дозвольте мені бути зрозумілим: я не звинувачую сьогоднішніх південних націоналістів у своїх політичних думках, багато з яких я поділяю. Я наголошую лише на тому, що широкого південного патріотизму, до якого входила моя мати, вже немає. Сьогодні не так багато південних націоналістів, які б хотіли піти на права геїв чи розширити державу добробуту.

П'ятдесят років тому відбулося 100-річчя стрілянини у Форт Самтер. У 1961 році я був четвертим класом у місті Річмонд, штат Вірджинія, а мій вчитель Бела Офлоу був відвертим патріотом Півдня. Ми ніколи не говорили в її класі про « Громадянську війну », а про « Війну між державами », тому що, як вона пояснила, у нас була битва за незалежність, а не бійка за те, хто сидів у Білому домі. Вона навчила нас, що відокремлення було традицією американської революції - це було відокремленням від Англії - і що Джордж Вашингтон перебуває на великій печаті конфедерації, оскільки наші предки вважали, що вони діють від його імені. Вона навчила нас, що дев'яту та десятю поправки не можна сприймати як заборону сецесії, і що наші предки мали юридичне та моральне право.

Всі мої однокласники були завзятими конфедератами. « Янки » був терміном зневаги. Бойовий прапор був нашим символом відваги та відданості. Того року я заощадив мізерну допомогу і купив два справжні конфедерації \$20 банкнот. Я із задоволенням уявив, чії руки могли торкнутися тих священних реліквій.

П'ятдесят років потому, після примусового виконання комітету *Браун проти В.*, я підозрюю, що сьогоднішні четвертокласники Річмонда не такі конфедеративні, як у мого класу. Я впевнений, що їх викладачі не такі конфедеративні, як Бела Позашлюб.

power of government, and went to her grave a committed liberal.

My mother loved the South because she grew out of that red dirt, because that was the land that formed her. She was Southern because she was born Southern. The Confederacy was part of her extended family—and whatever a Southern lady does, she loves and defends her family.

But today, how many Southerners feel as she did about the South *unless* they also are deeply conservative? The cause of the South must be at the political center, not the fringe.

Let me be clear: I am not blaming today's Southern nationalists for their political opinions, many of which I share. I am pointing out only that the broadly-based Southern patriotism of which my mother was a part is gone. There are not many Southern nationalists today who would march for gay rights or would expand the welfare state.

Fifty years ago was the 100th anniversary of firing on Fort Sumter. In 1961, I was a fourth grader in Richmond, Virginia, and my teacher, Bela Outlaw, was an outspoken Southern patriot. We were never to talk in her class of the "Civil War" but of the "War between the States" because, as she explained, ours had been a battle for independence, not a fight over who sat in the White House. She taught us that secession was in the tradition of the American Revolution—which was secession from England—and that George Washington is on the Great Seal of the Confederacy because our ancestors believed they were acting in his name. She taught us that the 9th and 10th Amendments cannot be read as prohibiting secession, and that our ancestors were legally and morally right.

All my classmates were staunch Confederates. "Yankee" was a term of contempt. The Battle Flag was our symbol of bravery and devotion. That year, I saved up my meager allowance and bought two genuine Confederate \$20 bank notes. I thrilled to imagine whose hands might have touched those sacred relics.

Fifty years later, after the enforcement of *Brown v. Board*, I suspect today's Richmond fourth graders are not as Confederate as my class was. I'm certain their teachers are not as Confederate as Bela Outlaw was.

І все-таки міс Аутлоу не була консерватором. Ходили чутки, що чорношкірі діти можуть приходити до нашої всебілої школи, і вона теж твердо ставилася до цього. Вона сказала, що буде поводитися з чорними дітьми так само, як вона ставилася до нас, і, хотіли це чи ні, нам краще зробити те саме.

Я не знаю про своїх однокласників, але я симпатизую сепаративі. Я був би радий бачити незалежний Південь - незалежний Вермонт, Техас чи Каскадію. Я аплодував розпаду Радянського Союзу настільки тому, що це означало незалежні батьківщини, як тому, що це означало смерть комунізму. Сьогодні я корінь за чеченців проти росіян, Південного Судану проти арабів, курдів проти турків, Фламанду проти Валлонів, квебекерів проти Оттави. Чоловікам потрібні *їхні* батьківщини, які вшановують свою спадщину та забезпечують її виживання.

Але коли чехи та словаки мирно відокремилися одне від одного, це було тому, що мільйони людей були першими чеськими чи словацькими націоналістами, а багато різних речей. Вони відкладають усі інші розбіжності в ім'я нації.

Американський Південь зараз не має такої ж широкої національної пристрасті, і нечисленні іскри південного патріотизму, що залишилися, задушують прибулих байдужих або ворожих до Півдня.

Озираючись на 150 років, я вражений тим, наскільки віддаленим був подразник федерального уряду тоді. Один єдиний пензлик з Вашингтоном, який більшість американців коли-небудь мав, - це купувати марки на пошті. Федерати ніколи не мріяли сказати вам, кого вам потрібно найняти, що ви можете покласти в їжу або скільки вихідних днів вам потрібно було надати допомогу. Жоден американець не мав рахувати у Вашингтоні кожну зароблену копійку, а потім здав значну частину свого доходу. Навіть Людовик XIV чи Іван Грозний не здійснювали такого роду тиранії. Люди Іллінойсу та Вісконсина проголосували б за статтями про відокремлення, перш ніж Південна Кароліна зробила б це, коли вони живуть у владі сьогоденного центрального уряду.

І все ж, іронія полягає в тому, що наша згубна бюрократія не має нічого подібного до рішучості, з якою уряд Лінкольна воював у війні.

And yet Miss Outlaw was not a conservative. There were rumors that black children might be coming to our all-white school, and she had firm views about that, too. She said she would treat black children exactly as she treated us, and, like it or not, we had better do the same.

I don't know about my class-mates but I remain sympathetic to secession. I would be glad to see an independent South—or an independent Vermont or Texas or Cascadia. I applauded the disintegration of the Soviet Union, as much because it meant independent homelands as because it signaled the death of Communism. Today, I root for the Chechens against the Russians, the South Sudanese against the Arabs, the Kurds against the Turks, the Flemings against the Walloons, the Quebeckers against Ottawa. Men need homelands that are *theirs*, that commemorate their heritage and ensure its survival.

But when the Czechs and the Slovaks peacefully seceded from each other, it was because millions of people were Czech or Slovak nationalists first, and many different things second. They set aside all other disagreements in the name of nation.

The American South does not now have the same broad-based national fervor, and the few sparks of Southern patriotism that remain are smothered by newcomers who are indifferent or hostile to the South.

Looking back 150 years, I am struck by how remote an irritant the federal government then was. About the only brush with Washington most Americans ever had was buying stamps at the post office. The feds never dreamed of telling you whom you had to hire, what you could put in your food, or how many days off you had to give the help. No American had to account to Washington for every penny he earned and then hand over a big part of his income. Not even Louis XIV or Ivan the Terrible exercised that kind of tyranny. The people of Illinois and Wisconsin would have voted articles of secession before South Carolina did if they had lived in the grip of today's central government.

And yet, the irony is that our pestilential bureaucracy has nothing like the resolve with which Lincoln's government fought the

Країна, яка скандує мантри про різноманітність та толерантність, поняття не має, що це таке. Він не може нав'язувати людям, які знають, хто вони, знають, що хочуть, і готові боротися за це.

Справжня трагедія полягає в тому, що південний націоналізм пережив 150 років занадто рано. Я переконаний, що якби сьогодні люди Півдня - чи будь-якої держави - були настільки рішучі, що відокремлюються, як і мої предки в 1860 та 1861 роках, федеральний уряд зараз не вбивав би їх, щоб зберегти трупи в Союзі.

Незалежність існує для будь-якої групи, яка об'єднана у своїй рішучості прийняти її.

Ця стаття була опублікована в VDARE. кукурудзи 11 квітня 2011 року.

war. A country that chants mantras about diversity and tolerance has no idea what it even is. It has no identity to impose on people who know who they are, know what they want, and are prepared to fight for it.

The real tragedy is that Southern nationalism crested 150 years too soon. I am convinced that if, today, the people of the South—or of any state—were as determined to secede as my ancestors were in 1860 and 1861, the federal government would not now slaughter them to keep their corpses in the Union.

Independence is there for any group that is united in its determination to take it.

This article was published at VDARE.com on April 11, 2011.

Героїчне насильство

КОЛИ БОРОТЬ ЗАПОЧАЄТЬСЯ, ВАШ ІНСТИНЦТИ МОЖУТЬ ВАМ ПІДТВОРИТИ.

Всі хлопці мріють про вчинки героїчного насильства. До семи-восьмирічного віку вони врятували своїх матерів від незліченних уявних лиходіїв, а коли вони дорослішають, вони рятують інших, ще цікавіших жінок.

Біда в тому, що для тих із нас, хто не заробляє собі на життя зброєю, можливості для героїчного насильства виникають не дуже часто, і коли вони приходять, ми, швидше за все, придушимо їх. У мене було дві такі можливості.

Перший раз, коли я жив у химерній частині Вашингтона, округ Колумбія. Одного дня, я почув розгублені вигуки « зупини його » та « злодія », і молодий негр спринтувався, не в 20 футах. Я просто стояв і дивився. Я стояв і спостерігав, як білий хлопець бігав за ним. Не було жодного шансу, що бігун схопить його, і я подумав, що він, мабуть, просто прикидається.

Я пішов додому і роздумувався. Я щойно закінчив коледж, де я був поважним чверть милером, і я не міг зрозуміти, чому я не гнав цього грабіжника і розбив його. Напевно, це паралізувало мене раптовість і несподіваність, але я нічого не зробив. Мені було соромно, коли я думав про це.

Приблизно через п'ять років я отримав ще один шанс. Я виходила з універмагу Масу в Нью-Йорку з мамою, з великою сумкою для покупок у кожній руці. Знову пролунали розгублені крики, і я побачив, як біг вибігає з натовпу. Цього разу я кинув сумки на тротуар і миттю пішов за ним. Він побіг по сходах на станцію метро, побіг по коридору і вийшов на інший вихід на вулицю, яка була напрочуд пустельною.

Це, мабуть, через накопичений сором за всі ті часи, коли я дорікав себе за те, що не впіймав грабіжника у Вашингтоні, але я був досить злий, щоб убити цього. На моє здивування, я почув, як я бушував на нього, лаяв його.

Heroic Violence

WHEN THE FIGHT STARTS, YOUR INSTINCTS
MAY SURPRISE YOU.

All boys dream of acts of heroic violence. By the age of seven or eight they have saved their mothers from countless imaginary villains, and as they get older they save other even more interesting females.

The trouble is that for those of us who do not make a living carrying a gun, opportunities for heroic violence don't come very often, and when they come we are likely to muff them. I have had two such opportunities.

The first time, I was living in a dodgy part of Washington, D.C. One afternoon, I heard confused cries of "stop him," and "thief," and a young black man sprinted by, not 20 feet away. I just stood and watched. I stood and watched as a white guy jogged after him. There was no chance the jogger would catch him, and I thought he was probably just pretending.

I went home and brooded. I was just out of college, where I had been a respectable quarter-miler, and I couldn't understand why I didn't chase down that robber and thrash him. It must have been the suddenness and the unexpectedness that paralyzed me, but I did nothing. I felt ashamed whenever I thought about it.

About five years later I got another chance. I was coming out of the Macy's department store in New York City with my mother, with a big shopping bag in each hand. Once again there were confused shouts, and I saw a man break out of a crowd at a run. This time, I dropped the bags on the sidewalk and went after him instantly. He ran down the stairs into a subway station, sprinted along a corridor, and out another exit onto a street that was surprisingly deserted.

It must have been because of the accumulated shame of all those times I had reproached myself for not catching the robber in Washington, but I was mad enough to kill this one. To my amazement, I heard myself raging at him, cursing him. It must have

Це, мабуть, уповільнило мене, і це попередило його, що я слідую за ним, але я не міг йому допомогти. Я взявся за людину, і він пішов обличчям вниз. Я перевернув його і закричав: « Що ти взяв? »

Потім він зробив щось, що врятувало його від страшного побиття. Він пішов зовсім кульгаючим. Він поклав голову назад на тротуар, простягнув горло, підвів руки до голови і широко розкрив їх. Він тримав намисто золотистого кольору, яке він дозволив мені взяти без опору.

Я з тих пір дивувався цьому багато разів, але в тому просторі, можливо, секунди, вся моя лють витекла з мене. Його повне подання вивело з мене гнів, як повітря з повітряної кулі. Миттю раніше я був готовий його вбити, і я впевнений, що би його криваво побив, якби він спробував битися зі мною. Але на його спині і безпорадній я більше не знав, що з ним робити. Я його відпустив, і він повернувся, щоб піти. « Ніколи більше не роби цього », - сказав я, і він скинувся з тієї дивно пустельної вулиці.

Я повернувся до Мейсі і знайшов вузол людей, що стоять біля жінки. Злодій, мабуть, зірвав намисто з горла, бо вона плакала і тримала за шию. Вона навряд чи помітила мене, коли я дав їй намисто, але чоловік, що стояв поруч, дякував мені, дивлячись на мене великими вдячними очима.

Я знайшов маму. Вона навіть не бачила, як я йду, і обернулася, щоб знайти її сумки, скинуті на тротуар. Вона вказала, що у мене кровоточить. Побороти людину на тротуарі - це груба справа. Спини моїх рук були забиті, а обидва лікті та коліна кровоточили. Я був одягнений у будь-які речі і стрибав шкіру з вершин моїх пальців. Я нічого цього не помічав.

Я думаю, тут були уроки. У Вашингтоні я дізнався, що в надзвичайних ситуаціях я не можу розраховувати на те, що інстинктивно робити все правильно. Мене знерухомило несподіване. Тільки після репетиції свого приниження десятки разів у голові я реагував миттєво. Солдати кажуть, що в бою вони б'ються по тому, як навчаються. Можливо, деякі люди роблять правильну справу інстинктивно, але дехто з нас потребує підготовки чи розумової підготовки до несподіваного.

Ще одним уроком було те, що велика емоція зароджує примітивну поведінку .

slowed me down, and it warned him I was after him, but I couldn't help it. I tackled the man and he went face down. I turned him over and shouted, "What did you take?"

He then did something that saved him from a terrific beating. He went completely limp. He laid his head back on the sidewalk, stretched out his throat, put his hands up by his head, and opened them wide. He was holding a gold-colored necklace, which he let me take without resistance.

I have since marveled at this many times, but in that space of perhaps a second, all my fury drained out of me. His complete submission took the anger out of me like the air out of a balloon. An instant earlier, I had been ready to kill him, and I'm sure I would have beaten him bloody if he had tried to fight me. But on his back and helpless, I didn't know what to do with him anymore. I let him up, and he turned to go. "Never do that again," I said, and he loped off down that strangely deserted street.

I walked back to Macy's and found a knot of people standing around a woman. The thief must have ripped the necklace right off her throat, because she was crying and holding her neck. She hardly noticed me when I gave her the necklace, but a man standing next to her thanked me, staring at me with big, grateful eyes.

I found my mother. She had not even seen me go, and had turned to find her bags dropped on the sidewalk. She pointed out that I was bleeding. Tackling a man on a sidewalk is rough business. The backs of my hands were banged up, and both elbows and knees were bleeding. I had been wearing flip-flops, of all things, and had scraped the skin off the tops of my toes. I hadn't noticed any of this.

I think there were lessons here. In Washington I learned that in an emergency I cannot count on myself to do the right thing instinctively. I was immobilized by the unexpected. Only after rehearsing my humiliation dozens of times in my mind did I react instantly. Soldiers say that in battle, they fight the way they train. Maybe some people do the right thing instinctively, but some of us need training or mental preparation for the unexpected.

Another lesson was that high emotion begets primitive behav-

Люди, які спостерігають за вовками в дикій природі, кажуть, що коли вони воюють, невдаха може негайно припинити насильство, пропонуючи горло своєму опоненту. Цей жест подання виводить всю боротьбу з сильнішим вовком, і замість того, щоб хапатися за яремного, він дозволяє слабшому вовку піти геть.

Люди повинні мати щось із цього і в нас. Коли я збив цього чоловіка, він, мабуть, знав, що протистояти йому безглуздо. Можливо, мій гул допоміг переконати його, що він перебуває у присутності вищої сили, і що йому краще показати горло. Інстинкт, мабуть, сказав йому, що це найкращий спосіб зняти мою лють, і він мав рацію

» Ви просто не мають інстинкт вбивці, " один друг сказав. Він подумав, що я мав би добре постукати, і тримав його в поліції. Це зробило б набагато кращу історію, але після того, як боротьба вийшла з нього, вона вийшла і з мене.

Тож коли ти уявляєш себе, як ти робиш героїчне насильство, у мене є попередження: якщо щось здивує тебе повністю зненацька, ти можеш бути занадто здивованим, щоб діяти. І коли розпочнеться бійка, ваші інстинкти - і для хаосу, і для милосердя - можуть здивувати вас.

Ця стаття була опублікована в Takimag. кукурудзи 14 листопада 200Z із назвою « Первинні миті. »

ior. People who observe wolves in the wild say that when they fight, the loser can stop the violence immediately by offering his throat to his opponent. This gesture of submission takes all the fight out of the stronger wolf, and instead of snapping at the jugular he lets the weaker wolf walk away.

Humans must have some of this in us, too. When I brought that man down, he must have known it was pointless to resist. Maybe my bellowing helped convince him he was in the presence of a superior force, and that he had better show his throat. Instinct must have told him this was the best way to draw off my fury, and he was right

“You just don’t have the killer instinct,” one friend said. He thought I should have given the jerk a good pounding, and held him for the police. That would have made for a much better story, but after all the fight went out of him, it went out of me, too.

So when you imagine yourself dealing out heroic violence, I have a warning: If something catches you completely by surprise, you may be too stupefied to act. And when the fight starts, your instincts—both for mayhem and for mercy—may surprise you.

This article was published at Takimag.com on November 14, 2007, with the title “Primal Moments.”

Пам'ятаючи Джо Собрана

ВІД МЕРЕЛЬНО АДМІРАБЛЕНО ДО ІСТИННО-ВЕЛИКОГО.

Джо Собран, який покинув цей світ 30 вересня [2010], був чи не найяскравішою людиною, яку я коли-небудь знав. Не геніальний у всіх напрямках, звичайно, і навіть тупий у деяких, але в його силі бачити суттєве, розкривати лицемірство, захоплювати ідею з поворотом фрази, глузувати з ніжним гумором та ставитися до найважчого предметів з найлегшим дотиком, я ніколи не зустрічав його рівних і ніколи не очікую.

Як і багато інших, я вперше познайомився з Джо через його написання, зокрема, його « *Pensees: Notes for Reactionary of Завтра* », який з'явився у випуску *National Review* 31 грудня 1985 року. Друг надіслав їх мені, але я відклав їх. Стаття містилася на 35 сторінках журналів, ради бога, і мене відклав мутний заголовок. Але мій друг наполягав, і тому я вперше зіткнувся з розумом Джо Собрана. Сьогодні твір лише проглядається датованим тоном холодної війни; її центральна мудрість та уявлення ніколи не залишаться несвіжими. Джо дбав про постійні речі та задавав питання, на які потрібні відповіді. Ось тільки одне: « Що ми насправді повинні запитати у ліберала, перш ніж ми навіть розпочнемо вирішувати його порядок денний, це таке: у якому суспільстві він би був консерватором? »

Джо був дуже доступною людиною, і ми недовго познайомилися в його будинку в дерев'яній частині Арлінгтона, штат Вірджинія. Я ніколи не забуду двох речей про той перший візит: пораду, в якій він жив, і блиск його розмови. Практично кожен квадратний дюйм цього будинку був глибоко по колінах у газетах, книгах, листах, одязі - все в повному безладі. Один потрапляв з кімнати в кімнату через вузькі канали, де ще були видні шматочки підлоги, але в іншому випадку Джо жив на сміттєзвалищі.

Як і стільки розмов, з якими я мав з ним час, я хотів би, щоб я записав сліпучі спостереження, які, здавалося, кинув так без зусиль. Я пам'ятаю два: « Мета навчання в коледжі - дати тобі правильний погляд на меншини та засоби жити якнайдалі від них. »

Remembering Joe Sobran

FROM THE MERELY ADMIRABLE TO THE TRULY GREAT.

Joe Sobran, who left this world on Sept. 30 [2010], was perhaps the most brilliant man I have ever known. Not brilliant in all ways, of course, and even obtuse in some, but in his power to see the essential, to lay bare hypocrisy, to capture an idea with a turn of phrase, to mock with gentle humor, and to treat the heaviest subjects with the lightest touch, I have never met his equal and never expect to.

Like so many others, I first met Joe through his writing, specifically, his “Pensées: Notes for the Reactionary of Tomorrow,” which appeared in the December 31, 1985 issue of *National Review*. A friend had sent them to me, but I set them aside. The article ran for 35 magazine pages, for heaven’s sake, and I was put off by the murky title. My friend insisted, however, and so I first encountered the mind of Joe Sobran. Today the essay is only slightly dated by its Cold-War-era tone; its central wisdom and insights will never go stale. Joe cared about permanent things, and asked questions that demand answers. Here is just one: “What we really ought to ask the liberal, before we even begin addressing his agenda, is this: In what kind of society would he be a conservative?”

Joe was a very approachable man, and it was not long before we met at his house in a woodsy part of Arlington, Virginia. I will never forget two things about that first visit: the tip in which he lived, and the sparkle of his conversation. Practically every square inch of that house was knee deep in newspapers, books, letters, clothes—all in complete disorder. One got from room to room through narrow channels where bits of floor were still visible, but otherwise Joe lived in a landfill.

Like so many conversations I had with him since, I wish I had jotted down the dazzling observations he seemed to throw off so effortlessly. I remember two: “The purpose of a college education is to give you the correct view of minorities, and the means to live as far away from them as possible.” The other was a little story,

Інша була невеличка історія, яка натякала, куди прямували його інтереси, і що я перефразую, як найкраще пам'ятаю:

Тут є багато білочок, де я живу. Вони маленькі цікаві істоти, і я хотів би познайомитися з ними краще. Я гадаю, що для них природно підозріло ставитися до будь-якої тварини, яка настільки більша за них, але ви просто не можете наблизитися до них. Вони скрізь бачать антиквілізм.

Пізніше я також переїхав до Вірджинії, і ми з Джо познайомилися краще. Ми бачились на конференціях і нарадах, і він, мабуть, кілька разів був у моєму домі на вечері. Моя дружина пробурмотіла, що він прийшов з порожніми руками і ніколи не відповів. Я спробував пояснити їй, що існують межі розважальних повноважень холостяків середнього віку, і що вона ризикує своїм здоров'ям ступити в його будинок. Я завжди був боржником незалежно від того, як часто він приходив на вечерю. Одного з тих вечорів я почув ще один собранізм, якого я часто вимальовував так, ніби це був мій власний: « Ліберали за своїми спаровувальними та міграційними звичками не відрізняються від членів Ku Klux Klan. »

Саме цей легкий дотик, ця іскра, що, я вважаю, підняла писання Джо з просто захоплюючого до справді великого. Я теж пишу, але якщо мене щось цікавить, я стаю похмуро серйозним, і речення хитаються. Не Джо. Він глибоко дбав про речі - Господи, як він дбав - але міг писати про найжахливіші речі з реченнями, які посміхалися. Це був подарунок, з яким Джо ділився лише небагатьом: такі люди, як HL Mencken та Mark Twain. Я рідко заздрю чоловікові писанням, але заздрило Джо.

Хоча було життя Джо, хоча це була невідома для мене територія. Це не те, що він стримував людей; наші інтереси просто розійшлися. Відданість Джо до церкви, його занепокоєння щодо абортів, його інтерес до Ізраїлю, шанування Шекспіра - це все перейшло в його власні рухи.

Однак, я пам'ятаю, як говорити з ним про сонети. Я сказала йому, що я була збентежена в середній школі, тому що так багато, здавалося, віршів про любов, адресованих людині. Я попросив свого вчителя англійської мови про це, але він дав мені кілька замучених екс- плантацій

which hinted whither his interests were heading, and that I will paraphrase as best I can remember:

There are lots of squirrels out here where I live. They are interesting little creatures, and I'd like to get to know them better. I suppose it's natural for them to be suspicious of any animal that is so much bigger than they are, but you just can't get close to them. They see anti-squirrelism everywhere.

Later I also moved to Virginia, and Joe and I got better acquainted. We saw each other at conferences and meetings, and he must have been to my house for dinner a score of times. My wife grumbled that he came empty handed and never reciprocated. I tried to explain to her that there are limits to the entertaining powers of middle-aged bachelors, and that she would be risking her health to set foot in his house. I was always the debtor no matter how often he came to dinner. It was at one of those evenings that I heard another Sobranism I have often trotted out as if it were my own: "In their mating and migratory habits, liberals are indistinguishable from members of the Ku Klux Klan."

It was this light touch, this sparkle that, I believe, lifted Joe's writing from the merely admirable to the genuinely great. I write too, but if I really care about something, I get grimly serious, and the sentences scowl. Not Joe. He cared deeply about things—Lord, how he cared—but he could write about the most awful stuff with sentences that smiled. This was a gift Joe shared with only a very few: men like H. L. Mencken and Mark Twain. I rarely envy a man's writing, but I envied Joe's.

There were swathes of Joe's life, though, that were unknown territory to me. It was not that he kept people out; our interests simply diverged. Joe's devotion to the church, his concern about abortion, his interest in Israel, his veneration of Shakespeare—these things took him in his own directions.

On this last point, though, I remember talking to him about the sonnets. I told him I had been baffled in high school because so many seemed to be love poems addressed to a man. I had asked my English teacher about that, but he gave me some tortured ex-

Я навіть не пам'ятаю. Не Джо. Як завжди, він поїхав куди мало хто наважиться. Він був серед тих, хто сумнівався, що чоловік Стратфорда-на-Ейвоні міг бути справжнім бардом, і у нього був власний кандидат: Едвард Де Вере, граф Оксфордський, який, як він зробив висновок, був гомосексуалістом. Коли в 1997 році з'явилася книга Джо про питання про авторство Шекспіра, *Псевдонім Шекспір*, він скаржився на те, що намагатися, він не міг змусити видавця використати те, що, на його думку, було блискучим рекламним напрямком: « Він чудовий. Він тут. Він Едвард Де Вере. »

Великим переломним моментом у кар'єрі Джо, звичайно, стала його сварка з *National Review* та Вільямом Ф. Баклі, молодший Джо вважав, що Баклі приніс його в жертву з боягузливих причин, і він писав про це - кілька разів. Він писав звичним спритним чином, але в його словах було жало. Ось чому я відчув прикро, коли почав ще одну колонку Джо про Баклі, в якій він написав, що щойно дізнався, що його колишній бос має емфізему, і що прогноз поганий. Я наполовину очікував власну версію Dulcet Джо з « служить право ублюдка, " але , на мій подив і вічного захоплення, Джо присвятив колонку , щоб говорити про те , як прекрасно люди Баклі. Я знав Баклі лише зі спини лекційного залу, але колона Джо - це живий портрет щедрості та навіть шляхетності. Ця колонка була для мене надихаючим виразом власної знаті Джо.

Джо, звичайно, не завжди був благородним, і коли стан його здоров'я погіршувався і обставини його загострювались, це не могло не стримати його погляд. Але ніщо не могло перешкодити Джо бути Джо. Я не бачив його деякий час, перш ніж він помер, але чую, що він до кінця зберігав свою мужність і гідність, що він помер готовий - впевнений, що зустрине свого Творця. Я впевнений, що більше ніколи не зустріню його подібного.

Ця стаття була опублікована в VDARE. кукурудзи 1 жовтня 2010 року.

planation I don't even remember. Not Joe. As always, he went where few would dare. He was among those who doubted the Stratford-on-Avon man could have been the real bard, and he had his own candidate: Edward De Vere, Earl of Oxford—who, he had concluded, was homosexual. When Joe's book on the Shakespeare authorship question, *Alias Shakespeare*, appeared in 1997, he lamented that try as he might, he couldn't get the publisher to use what he thought was a brilliant advertising line: "He's queer. He's here. He's Edward De Vere."

The great turning point in Joe's career, of course, was his quarrel with *National Review* and William F. Buckley, Jr. Joe believed Buckley had sacrificed him for cowardly reasons, and he wrote about it—several times. He wrote in his usual deft way, but there was a sting in his words. That is why I felt a pang when I started yet another column by Joe about Buckley, in which he wrote he had just learned his former boss had emphysema and that the outlook was bad. I was half expecting Joe's own dulcet version of "serves the bastard right," but to my surprise and everlasting admiration, Joe devoted the column to telling us how fine a man Buckley was. I knew Buckley only from the back of a lecture hall, but Joe's column was a living portrait of generosity and even nobility. That column was, for me, an inspiring expression of Joe's own nobility.

Joe was not always noble, of course, and as his health declined and his circumstances grew straitened this could not help but narrow his perspective. But nothing could keep Joe from being Joe. I had not seen him for some time before he died, but I hear that he kept his courage and dignity to the end, that he died ready—confident that he would meet his Maker. I am confident that I will never meet his like again.

This article was published at VDARE.com on October 1, 2010.

Сем Френсіс, RIP

СЕМ БУЛО НАДНУЮЧИЙ КОЛЕГ І ДОБРИЙ ДРУЗЬ.

Одного разу в 1986 чи 1987 році я сидів у своєму будинку в Менло-парку, Каліфорнія, читаючи статтю в газеті Сан-Франциско. Я не помітив імені автора, коли я почав читати, але на півдорозі статті я сказав собі: « Цей чоловік геніальний, і він один із нас. » Я підняв очі на рядок і зробив ментальну записку, щоб запам'ятати ім'я автора. Це був Самуїл Френсіс.

Я почав шукати Франциска в іншому місці, і незабаром ми з ним переписувались. Я прилетів у Вашингтон, округ Колумбія, у справах - можливо, у 1988 році - і Сем погодився зустрітися зі мною на вечерю. Це було першим з незліченних обідів, зустрічей, телефонних дзвінків, розмов і стало початком того, що стало заповітною дружбою. Ця перша зустріч із Семом була ще до того, як я розпочав те, що став *американським Відродженням*, і впродовж місяців він наполегливо закликав мене розпочати публікацію. Він пообіцяв написати для журналу, і знання, на які я можу розраховувати хоча б на одного першокласного співробітника, було джерелом великого заохочення у тому, що могло бути непевним починанням.

Саме в ті ранні роки нашої дружби я дізнався, що під грубою манерою Сема стоїть сердечний і чуйний чоловік - навіть сором'язливий чоловік. Коли я подзвонив по телефону, він вітав би мене, ніби я збирач рахунків. « Приємно почути від вас », - не був стиль Сема. Але він був радий почути від мене, і він продовжував писати на AP і пропонувати неоціненну пораду.

Коли після кількох років публікації я вирішив провести конференцію для читачів AR, Сем був першою людиною, про яку я думав як оратор. Конференція 1994 року - вкотре невпевнено, - мала великий успіх завдяки готовності Сема виступити. На кожній AR-конференції з тих пір його розмови завжди були одними з найбільш відвідуваних та найкраще отриманих.

Sam Francis, RIP

SAM WAS AN INSPIRING COLLEAGUE AND
A DEAR FRIEND.

One day in 1986 or 1987 I was sitting in my house in Menlo Park, California, reading an article in a San Francisco newspaper. I had not noticed the author's name when I began to read, but half-way through the article, I said to myself: "This man is brilliant, and he is one of us." I looked up at the by-line, and made a mental note to remember the author's name. It was Samuel Francis.

I began to look elsewhere for the Francis by-line, and soon he and I were in correspondence. I flew to Washington, DC, on business—probably in 1988—and Sam agreed to meet me for dinner. It was the first of countless dinners, meetings, phone calls, conversations, and was the beginning of what became a cherished friendship. This first meeting with Sam was before I had started what became *American Renaissance*, and over the months he strongly urged me to begin publishing. He promised to write for the magazine, and the knowledge that I could rely on at least one first-rate contributor was a source of much encouragement in what could have been an uncertain venture.

It was in those early years of our friendship that I learned that beneath Sam's gruff manner there was a warm-hearted and sensitive man—even a shy man. When I telephoned, he would greet me as if I were a bill collector. "Great to hear from you," was not Sam's style. But he *was* glad to hear from me, and he continued to write for AR and offer invaluable advice.

When, after several years of publishing, I decided to hold a conference for AR readers, Sam was the first person I thought of as a speaker. The 1994 conference—once again, an uncertain undertaking—was a great success thanks, in no small measure, to Sam's willingness to speak. At every AR conference since then, his talk was always one of the best attended and best received. His droll wit, his striking parallels, his arresting metaphors, his impromptu sallies during the question period—no one could both edify and

Його дрімотна дотепність, його вражаючі паралелі, його арештовані метафори, його імпровізовані салі в період питання - ніхто не міг і споруджувати, і розважати, як міг Сем, і після закінчення цього дня він завжди знаходився в центрі товариського кола пізніше ніч.

На жаль, наскільки Асоціація Сема виграла від AR, зворотне не завжди було правдою. Насправді, його участь у конференції 1994 року принаймні частково відповідала за раптовий зсув у кар'єрі. З моменту, коли я його вперше знав, Сем був одночасно синдикуваним оглядачем і штатним оглядачем газети *Washington Times*. Його позиція в "*Таймсі*" була однією з високої видимості та значного впливу, і так само багато людей підписалися на "*Хроніку*" в основному, щоб прочитати рубрику Сема, певна кількість читачів підхопила "*Таймс*" лише тому, що він написав це.

Сем вперше потрапив у біду в "*Таймсі*" за колону, яка висміювала баптистську церкву за приховане, офіційне вибачення за рабство. Хоча колона не захищала рабства, Сем зауважив, що ніде в Біблії рабство не описується як гріх, і що церква не має доктринальних причин вибачитися за те, у чому жоден живий баптист не брав участі.

"*Таймс*" подав йому попередження, але його продовжували. Однак незабаром з'явилася певна розголос щодо його зауважень на конференції 1994 року. Хоча сам Сем ніколи не отримав повного пояснення того, чому його звільнили з газети, наступні слова, промовлені до аудиторії AR, здаються, є частиною причини:

Цивілізація, яку ми, як білі, створили в Європі та Америці, не могла розвинути окрім генетичних обдарувань людей, що створюються, і немає жодних підстав вважати, що цивілізація може бути успішно передана іншим людям.

Можливо, сьогодні *Times* побачив би це не дуже шокує, навіть очевидне твердження. Нещодавно він зразково відмовився від ідеологічних нападів на своїх письменників. Десять років тому, однак, здається, це було занадто багато, і Сем розпочав кар'єру незалежного журналіста. Якщо що, ми, мабуть, кращі для цього, бо він був таким продуктивним. Окрім своїх синдикуваних рубрик та щомісячних нарисів для «*Хроніки*» двічі на тиждень, він був редактором «*Громадського інформатора*» та редактором книг «*Окцидентний квартал*».

entertain as Sam could, and after the day's proceedings, he was always at the center of a convivial circle late into the night.

Unfortunately, much as Sam's association benefited AR, the reverse was not always true. In fact, his participation at the 1994 conference was at least partly responsible for a sudden shift in his career. From the time I had first known him, Sam had been both a syndicated columnist and a staff columnist for the *Washington Times*. His position at the *Times* was one of high visibility and considerable influence, and just as many people subscribed to *Chronicles* mainly to read Sam's column, a certain number of readers picked up the *Times* only because he wrote for it.

Sam first got in trouble at the *Times* for a column ridiculing the Baptist Church for a groveling, official apology for slavery. Though the column did not defend slavery, Sam pointed out that nowhere in the Bible is slavery described as a sin, and that the church had no doctrinal reason to apologize for something in which no living Baptist had had a part.

The *Times* gave him a warning, but kept him on. Soon after, however, there was some publicity about his remarks at the 1994 conference. Though Sam himself never got a full explanation for why he was dismissed from the paper, the following words, spoken to the AR audience, appear to have been part of the reason:

The civilization that we as whites created in Europe and America could not have developed apart from the genetic endowments of the creating people, nor is there any reason to believe that the civilization can be successfully transmitted to a different people.

Perhaps today, the *Times* would have overlooked this not-very-shocking, even obvious statement. It has recently brushed aside ideological attacks on its writers in an exemplary manner. Ten years ago, however, this appears to have been too much, and Sam began a career as an independent journalist. If anything, we are probably the better for it, because he was so productive. In addition to his twice-weekly syndicated columns and monthly essays for *Chronicles*, he was editor of *The Citizens' Informer* and book editor of *The Occidental Quarterly*. To this he added a regular stream of books

До цього він додав звичайний потік книг і монографій, численні бесіди з виступами та службу в декількох радах директорів, включаючи організацію материнської організації AP, Фонду Нового століття.

У блиску та сміливості Сема як мислителя та письменника не може бути сумнівів. Його статті лише для AR - це багато свідчень про це. Він, безсумнівно, був головним філософом білої расової свідомості сучасності і був оригінальним і провокаційним письменником на безлічі тем, приносячи широкі історичні знання та роки роздумів будь-якій темі, про яку він писав. Сем, справді, відчував, що знаходиться на висоті своїх сил. Не так давно я сказав йому, що думаю, що я виявляю у собі випадкові пропади пам'яті та ковзання душевних гвинтів, на які люди старше 50 років скаржаться. Сем прозвучав здивовано. За його словами, його мозок ніколи не був спритнішим чи потужнішим.

Сем міг побудувати вражаючу кар'єру як громадського інтелектуала чи виконавчого центру, якщо, як і багато хто, він був готовий підстригати вітрила та керуватися між буями. Звичайно, це було не шляхом Сема, і, наполегливо пишучи про те, що він знав, що є правдою, моральним і життєво важливим, він пожертвував відомістю і вітав за велику винагороду за те, що він вважав своїм обов'язком.

Переконання Сема - так що суперечать пиріжкам свого часу - були на відміну від його приватного поведіння. Він не користувався різкою незгодою і не мав смаку до кричущих змагань, які проходять для політичних дебатів. Ось чому він не користувався радіо- або телевізійними виступами і не шукав їх. Він не міг пережити невігластво і навіть хамство, яких він міг очікувати від господарів більшості програм.

Сем був напрочуд сором'язливою людиною і ніколи не тиснув на інших. На будь-якому великому зібранні він тримав людей, яких він краще знав, а не шукав нових контактів. Але, звичайно, до нього приїжджали люди - привабливі його блиском, ерудицією та часом зухвалою кмітливістю. Його грубість тримала деяких шанувальників на відстані, але багато інших навчилися, як і я, пізнати справжнє тепло та чарівність Сема. Він дружив і тримав друзів у кожен період свого життя, з Джонса Хопкінса, Сенату, і серед багатьох людей, які скупчувалися навколо журналів та інтелектуальних рухів, над якими він чинив такий сильний вплив.

and monographs, numerous speaking engagements, and service on several boards of directors, including that of AR's parent organization, the New Century Foundation.

Of Sam's brilliance and boldness as a thinker and writer there can be no doubt. His articles for AR alone are ample testimony to that. He was undoubtedly the premier philosopher of white racial consciousness of our time, and was an original and provocative writer on a host of subjects, bringing broad historical knowledge and years of reflection to any subject on which he wrote. Sam, indeed, felt he was at the height of his powers. Not long ago I told him I thought I detected in myself the occasional memory lapses and slipped mental cogs of which people over 50 often complain. Sam sounded surprised. His brain, he said, had never been more agile or more powerful.

Sam could have built an impressive career as a public intellectual or think-tank executive if, like so many, he had been willing to trim his sails and steer between the buoys. This, of course, was not Sam's way, and by writing forcefully about what he knew to be true, moral, and vitally important, he sacrificed prominence and acclaim for the greater reward of doing what he saw to be his duty.

Sam's convictions—so at odds with the pieties of his time—were in contrast to his private demeanor. He did not enjoy sharp disagreement, and had no taste for the shouting contests that pass for political debate. This was why he did not enjoy radio or television appearances, and did not seek them. He could not abide the ignorance and even rudeness he could expect from the hosts of most programs.

Sam was a surprisingly shy man, and never pressed himself on others. At any large gathering he kept to the people he knew best rather than search out new contacts. But, of course, people came to him—attracted by his brilliance, his erudition, and his sometimes savage wit. His gruffness kept some admirers at a distance, but many more learned, as I did, to know Sam's real warmth and charm. He made and kept friends from every period of his life, from Johns Hopkins, the Senate, and among the many people who clustered around the magazines and intellectual movements over

Як і стільки людей з великим талантом, досягнення Сема були вражаючими навіть у тих областях, про які він був недостатньо відомий. Наприклад, він глибоко читав літературу, як серйозну, так і популярну. Він мав енциклопедичні знання автора HP Lovecraft, про якого написав кілька есе. Його знання літератури дозволило приємно обговорити з ним власне читання. Щоразу, коли я хапав час для читання роману Джозефа Конрада чи навіть просто вірша Олександра Попа, Сем завжди мав проникливі спогади про автора та сам твір. Я проходив дорогу через *Дімбі і Сина* Діккенса, коли Сем помер, і в крихітному куточку величезної печалі, яку я відчуваю, є суть того, що я ніколи не отримаю задоволення від його коментаря до цього великого роману.

На відміну від багатьох людей, чий кандидат наук. це праця, яка проводиться в професійних цілях і швидко залишається позаду, історичне навчання Сема відображало справжню радість у пізнанні минулого. Він ніби зберігав усе, що коли-небудь дізнався, і був невичерпним джерелом розуміння та інформації. Коли, на мій незвірний спосіб, я можу натрапити на незрозумілий, але пікантний випадок британської колоніальної кампанії 19 століття, Сем знав би все про кампанію, чому колоніальний міністр того часу замовив її та чому міністр закордонних справ проти цього. Коли я познайомився з грецьким істориком та географом Страбоном, Сем, звичайно, знав усе про нього і чому він важливий.

Яка жаклива трата, що людина такого величезного навчання та проникливості повинна несподівано вразити! Лише за кілька тижнів до того, як він помер, Сем отримав доручення написати головну критику американського консерватизму і усунув несуттєві зобов'язання, щоб встигнути знайти те, що було б, я впевнений, його найважливішою книгою. Ця книга, яка повинна була бути, як і інші, яку він, безумовно, написав, - це втрата, яка ніколи не може бути корисною.

Тому Сем був для мене одночасно натхненним професійним колегою та близьким другом. Не було людини, яка б більше досягла нашої справи, а також не було тієї, з якою можна було б провести більш приємний та повчальний вечір.

which he exerted such a strong influence.

Like so many men of great talent, Sam's attainments were striking even in areas for which he was not well known. For example, he read deeply in literature, both serious and popular. He had an encyclopaedic knowledge of the author H.P. Lovecraft, on whom he wrote several essays. His knowledge of literature made it a pleasure to discuss my own reading with him. Whenever I snatched the time to read a novel by Joseph Conrad or even just a poem by Alexander Pope, Sam always had insightful recollections about the author and the work itself. I was part-way through Dickens's *Dombey and Son* when Sam died, and in a tiny corner of the immense sadness I feel, is the pang of knowing I will never have the pleasure of his commentary on that great novel.

Unlike many people, whose Ph.D. is a labor undertaken for professional purposes and quickly left behind, Sam's historical learning reflected a real joy in knowing the past. He seemed to retain all he had ever learned, and was an inexhaustible source of insight and information. When, in my desultory way, I might stumble across an obscure but piquant incident from a 19th century British colonial campaign, Sam would know everything about the campaign, why the colonial minister of the time had ordered it, and why the foreign minister opposed it. When I became acquainted with the Greek historian and geographer Strabo, Sam, of course, knew all about him and why he was important.

What a terrible waste that a man of such immense learning and insight should suddenly be struck down! Only a few weeks before he died, Sam had received a grant to write a major critique of American conservatism, and had been clearing away inessential commitments to make time for what would have been, I am sure, his most important book. This book that should have been—like others he would certainly have written—is a loss that can never be made good.

Sam was therefore, for me, both an inspiring professional colleague and a close friend. There was no man who accomplished more for our cause, nor was there one with whom a more agreeable and edifying evening could be spent. Our movement is fortunate

Нашому руху пощастило, що він мав його, і я ще більше пощастило, що його знав у конфіденційному вигляді.

Сем заслужив ще багато років на своєму обраному місці в авангарді нашого руху, розкриваючи брехню і лицемірство сучасності, бореться за людей і цивілізацію, яких він любив. Наша найкраща данина Саму - це робити те, що він від нас очікував: продовжувати з новою відданістю, велику роботу, в якій він так важливий.

Ця стаття вперше з'явилася у квітні 2005 року випуску американського Відродження.

to have had him, and I am even more fortunate to have known him in the confidential way I did.

Sam deserved many more years at his chosen place in the vanguard of our movement, laying bare the lies and hypocrisies of our time, and fighting for the people and civilization he loved. Our best tribute to Sam is to do what he would have expected of us: to carry forward with renewed commitment the great work of which he was so important a part.

This article first appeared in the April 2005 issue of American Renaissance.

ПРИМІТКА ПРО АВТОРА

Джаред Тейлор народився в Японії, де він жив до 16. Він має ступінь бакалавра в галузі філософії Єльського університету віку і отримав *DIPL OMe* в міжнародних відносинах від l'Institut d'E ТУД ес Politique де Парі. Він працював як банкір у Нью-Йорку та Токіо, а також консультантом американських компаній, що ведуть бізнес у Японії. Три роки він був редактором журналу *PC* (Personal Computing) на Західному узбережжі .

У 1990 році пан Тейлор заснував щомісячний журнал « *Американське ренесанс*», який був описаний як « грамотний, неприйнятий журнал про расу, імміграцію та занепад громадянськості. » У січні 2012 року друкована публікація повністю перейшла до Інтернету на веб-сайті www.AmRen.com.

Містер Тейлор писав для багатьох публікацій, включаючи *Wall StreetJournal*, *Chicago Tribune*, *Washington Post* та *National Review*.

Він батько двох дочок і живе в Октоні, штат Вірджинія.

A NOTE ABOUT THE AUTHOR

Jared Taylor was born in Japan, where he lived until age 16. He has a bachelor's degree in philosophy from Yale University and received the *diplôme* in international relations from l'Institut d'Edutes Politique de Paris. He has worked as a banker in New York and Tokyo, and as a consultant to American companies doing business in Japan. For three years, he was the West Coast Editor of *PC (Personal Computing) Magazine*.

In 1990, Mr. Taylor founded the monthly magazine *American Renaissance*, which has been described as “a literate, undeceived journal of race, immigration, and the decline of civility.” In January 2012, what had been a print publication moved entirely to the internet at www.AmRen.com.

Mr. Taylor has written for many publications, including the *Wall Street Journal*, *Chicago Tribune*, *Washington Post*, and *National Review*.

He is the father of two daughters and lives in Oakton, Virginia.